

I 11077

almanahul Sportul'75

LEI 15

almanahul
Sportul'75

I 11077

La mulți ani!

11.11.2022

almanahul
Sportul '75

22 853

Tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU
Secretarul general al Partidului Comunist Român,
Președintele Republicii Socialiste România

STRĂLUCIT BILANȚ DE VIAȚĂ NOUĂ

Se scrie istorie sub ochii noștri; o scrie însuși poporul român condus cu înțelepciune de partidul său iubit pe drumuri de lumină și fericire, de pace, progres și prosperitate. Realitate incontestabilă, fiecare din acești ani ai minunatelor vremuri socialiste, pe care le trăim cu legitimitate și puternică mândrie patriotică, a devenit o treaptă a mărețelor împliniri și a cuceririlor avânturi. 1974 se înscrie, însă, ca piatră de hotăr în întreaga viață a țării, a României socialiste. Este anul marilor evenimente politice — a XXX-a aniversare a **Eliberării și cel de-al XI-lea Congres al P.C.R.** — cărora întregul popor le-a adus un însuflețitor omagiu, manifestare a dragostei și recunoștinței, a încrederii de nezdruccinat în făuritorul tuturor victoriilor noastre — **PARTIDUL COMUNIST ROMÂN.**

Am sărbătorit, în acest an, cu un strălucit bilanț de viață nouă, împlinirea a trei decenii de la eliberarea patriei, de la înfăptuirea insurecției naționale armate antifasciste și antiimperialiste, rezultat al acțiunii celor mai largi forțe sociale și politice ale poporului, în cadrul cărora rolul hotărâtor l-a avut clasa muncitoare, în frunte cu avangarda sa revoluționară — **Partidul Comunist Român.** În cuvinte minunate, înflăcărate, de o puternică simțire patriotică, **tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU**, secretarul general al partidului, președintele Republicii Socialiste România arată importanța deosebită și profunde semnificații ale actului memorabil pe care l-am sărbătorit în acest an prin vrednice fapte de muncă, cu toată căldura inimilor noastre: «**23 August 1944 va rămâne veșnic în conștiința poporului, amintirea sa transmițându-se din generație în generație ca un simbol strălucit al eroismului maselor populare, al spiritului revoluționar al comuniștilor, al tuturor militanților progresiști din patria noastră.**

Realizările și succesele pe care le-am obținut ne dau garanția că și drumul nostru de viitor va fi un drum glorios, că poporul român, în frunte cu partidul comunist, va ști să ducă la bun sfârșit misiunea istorică pe care și-a asumat-o, făurindu-și o viață liberă și demnă, ocupînd un loc de cinste în marea familie a națiunilor lumii, mergînd ferm spre împlinirea visului de aur al omenirii, spre comunism».

Purtăm în inimi înțelepciunea, căldura și îndemnul acestor cuvinte pe care, la scurtă vreme de la aniversarea sărbătorire a lui 23 August, le-am regăsit în luminoasele idei, fundamentale, ale importantelor documente ale celui de-al XI-lea Congres al P.C.R., cu privire la Programul partidului, la planul cincinal 1976—1980 și la liniile directoare ale dezvoltării economico-sociale a României pentru perioada 1981—1990.

Întruchipare minunată a viitorului strălucit al patriei, proiectul Programului partidului, document de excepțională însemnătate teoretică, principială și practică, se definește, în esență sa, drept călăuza cea mai prețioasă a înaintării poporului nostru pe calea făuririi societății socialiste multilateral dezvoltate și edificării comunismului. Primul Program al partidului — arăta **tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU** — «**sintetizează experiența luptelor revoluționare și a muncii de construcție socialistă în România, precum și a luptelor revoluționare și de construcție socialistă pe plan mondial, și trasează direcțiile activității partidului pentru o perioadă de 20—25 de ani.**

Realizarea acestui măreț program, expresie a intereselor și năzuințelor profunde ale națiunii noastre socialiste, va fi rodul activității conștiente a întregului popor, făuritor al propriului său destin și va cuprinde toate domeniile vieții politice, economice și social-culturale.

Participînd activ și entuziast, cu mândrie și recunoștință, la cele două mari evenimente politice ale acestui an, tineretul sportiv al patriei — care cuprinde în rîndurile sale un mare număr

de comuniști — a adăugat marelui omagiu al țării numeroase succese realizate în îndeplinirea exemplară a sarcinilor de răspundere încredințate de partid pentru ca — așa cum se arată în **Hotărîrea Plenarei C.C. al P.C.R. din 28 februarie—2 martie 1973** — integrîndu-se organic în ansamblul muncii educative, educația fizică și sportul să contribuie mai activ la formarea tinerei generații, la menținerea și întărirea sănătății, la asigurarea unor forme variate și atractive de recreare a maselor, la creșterea capacității lor de muncă, cerințe pe care îndeplinirea Programului de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate le presupune îndeplinite în totalitate, la cote superioare.

Cetățeni de nădejde ai României socialiste, sutele de mii de sportivi din toate județele țării au răspuns cu întreaga lor ființă chemărilor partidului, obținînd realizări remarcabile în producție, în îndeplinirea înainte de termen a Cincinalului, la învățătură, în amplele acțiuni de muncă patriotică, întotdeauna și peste tot acolo unde trebuiau îndeplinite sarcinile și hotărîrile de partid.

Anul 1974 a marcat și importante noi dimensiuni cucerite în domeniul educației fizice și sportului, activități de interes național. În împinșarea celor două mari sărbători ale poporului nostru, mișcarea sportivă — creată, condusă și îndrumată de partid — a realizat un bilanț bogat în succese, ca și în semnificații. În baza prevederilor Hotărîrii de partid din 1973, cu privire la dezvoltarea continuă a educației fizice și sportului, a fost organizată prima ediție (de iarnă și de vară) a **«Cupei tineretului»**, competiție de masă de o amploare cu totul deosebită, care a reunit în întreceri peste 5 000 000 de participanți, s-a introdus și, în ultimul timp, s-a generalizat complexul **«Sport și sănătate»**, a crescut considerabil activitatea turistică în cadrul acțiunii **«Amicii drumetiei»**, ca și numărul celor cuprinși în acțiunea **«Înotul pentru toți»**. Am reamintit, desigur, doar cîteva din succesele sportului de masă ale anului 1974, căroră li se adaugă multe altele, de prestigiu, realizate în activitatea de performanță. **Zece titluri și un total de 44 de medalii au încununat evoluțiile sportivilor români la campionatele mondiale ale acestui an**, în care — de asemenea — **au mai fost cucerite 17 medalii europene, 95 de titluri balcanice** (un total de 259 de medalii), precum și numeroase alte victorii în întîlnirile sportive internaționale amicale sau oficiale.

Dedicînd toate aceste succese celor două mari evenimente politice ale anului 1974, întregul activ al mișcării noastre sportive își exprimă dragostea fierbinte și profunda recunoștință față de partid, pentru condițiile create în vederea unui progres necontenit, al unei dezvoltări și afirmări multilaterale. În același timp, conștient de îndatoririle de cînte ce-i revin, de necesitatea ca în viitor succesele realizate să se ridice și mai mult la nivelul cerințelor și condițiilor actuale, **activul mișcării sportive se consideră puternic angajat în fața conducerii partidului, a tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU personal, care se preocupă cu dragoste părintească de întregul tineret sportiv al patriei, să muncească mai mult și mai bine pentru îndeplinirea exemplară a politicii partidului și statului nostru în domeniul educației fizice și sportului.** Este, desigur, de o mare importanță pentru mișcarea sportivă faptul că în proiectul de Directive ale Congresului al XI-lea cu privire la liniile directoare ale dezvoltării economico-sociale a României pentru perioada 1981—1990 se prevede, printre altele: **«Se va asigura baza materială necesară lărgirii orizontului cultural și artistic al tuturor cetățenilor, dezvoltării culturii fizice și sportului de masă»**, iar în proiectul Programului Partidului Comunist se arată: **«Cultura fizică și sportul vor face parte integrantă din măsurile privind dezvoltarea fizică armonioasă și păstrarea sănătății poporului»**.

Iată o înaltă și onorantă recunoaștere a rolului educației fizice și sportului în procesul general de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate, care obligă mișcarea sportivă la noi și cît mai însemnate succese, la îndeplinirea tuturor prevederilor **Hotărîrii Plenarei C.C. al P.C.R. din 1973**, la consolidarea și extinderea activității de masă în rîndurile oamenilor muncii, întregului tineret, la reprezentarea cu cinste și demnitate a sportului românesc în competițiile internaționale și în primul rînd la Jocurile Olimpice din 1976, de la Montreal.

Cu aceste gînduri și sentimente sărbătorim un an de importanță istorică în viața harnicului și talentatului nostru popor, un an care a consfințit, prin marile sale evenimente politice, un bilanț strălucit și a luminat puternic drumul făuririi societății socialiste multilateral dezvoltate și de înaintare a României spre comunism.

De o bucată de vreme, în marile competiții de caiac-canoe satisfacțiile noastre veneau în special din partea canoistilor. Așa a fost la ultimele două ediții ale Jocurilor Olimpice, sau în 1973, la «mondialele» de la Tampere. Iată însă că, în toamna lui 1974, **campionatele lumii desfășurate la Xochimilco au prilejuit caiaciștilor**

VASILE DÎBA

(caiac-canoe)

noștri o frumoasă revanșă, ei cucerind toate cele trei medalii de aur ale delegației noastre. La două din ele o contribuție importantă și-a adus mezinul lotului, **VASILE DÎBA.** El a cîștigat proba de caiac simplu 500 m, iar în ultimul schimb al ștafetei de 4×500 m, pornit la egalitate cu reprezentantul sovietic, a adus victoria echipei noastre.

Ne îndoiim că la începutul lui 1974 cineva dintre dumneavoastră ar fi putut răspunde la întrebarea «cine este Vasile Dîba?».

Cei mai apropiați sportului padelei și pagaei își vor fi amintit că, în 1971, la campionatele europene de juniori desfășurate pe lacul Snagov, Dîba urcase de două ori po-

diumul de premiere, de fiecare dată pe treapta secundă. A urmat obișnuita perioadă de... discreție, între terminarea junioratului și afirmarea la seniori. Pentru Dîba această perioadă a fost scurtă, marele său talent aducîndu-i, la numai 20 de ani, două titluri mondiale.

Iată acum o schiță biografică a celui mai rapid caiacist din lume: s-a născut la 24 iunie 1954 la Mila 23; are 1,84 m înălțime și 76 kg; este militar în termen și face parte din clubul Sportiv Dinamo; primul său antrenor, la Tulcea, a fost maestrul emerit al sportului **Igor Lipalit**, fostă glorie a canoei noastre.

La 20 de ani, Vasile Dîba promite să fie un nou caiac amiral al flotei noastre.

Ana Petrescu, actuala campioană mondială la popice (medalie de aur la proba de perechi, împreună cu Cornelia Petrușcă, la C.M. de la Eppelheim, R.F.G., 1974), a

ANA PETRESCU

(popice)

constituit mereu o excepție. N-a avut nici 17 ani cînd a debutat în echipa Gloria București. A început la o vîrstă prea fragedă acest sport, în care junioratul se prelungește, ca la nici o disciplină, pînă la 23 de ani. Ana Marcu, cum se numea înainte de a se căsători, la 18 ani, făcea parte din două reprezentative naționale: cea de junioare și cea de senioare. Și tot atunci a debutat la campionatele mondiale în echipa României, care a cîștigat titlul suprem. Excepție a fost și faptul că trei-patru ani la rînd, deși a fost cea mai bună junioară a țării, n-a reușit să cîștige

vreun titlu de campioană națională, pierzînd mereu la... potou.

La ediția de la Eppelheim a C.M., din mai 1974, Ana Petrescu a debutat ca o mare performeră: a cîștigat titlul la perechi și a realizat cel mai bun rezultat în jocul pe echipe. În finală, la individual, unde era cotate mare favorită, a realizat un punctaj mai slab dar, cu toate acestea, a obținut medalia de argint. A fost și este o excepție...

Ana Petrescu s-a născut la 7 septembrie 1948 în București, este funcționară la Uzinele Republica, are un băiat de 4 ani. Maestră emerită a sportului, joacă din 1965 în echipa divizionară Gloria București și are ca antrenor, de la începutul activității, pe Constantin Neguțoiu.

Primul campion mondial pe care l-a dat gimnastica românească, **DAN GRECU**, s-a născut la 26 septembrie 1950, în București. Începe să practice gimnastica la vârsta de 12 ani, în orașul Iași, avându-l ca prim antrenor pe **Octavian Ungureanu**. Lu-

DAN GRECU

(gimnastică)

crează cu acesta timp de un an, după care trece la clubul «Viitorul», din București, sub conducerea antrenorului **Mircea Bădulescu**, iar după puțin timp devine membru al clubului Dinamo (lucrând cu același antrenor), unde activează și astăzi.

Talentul său, dublat de o muncă intensă, perseverență, pasiunea pentru gimnastică au fost premisele care au asigurat o ascensiune rapidă tinărului gimnast Dan Grecu. În 1966 el câștigă primul titlu de campion de juniori al țării, iar după câțiva ani debutează, cu rezultate remarcabile, în competițiile pentru seniori. În 1970 face parte din echipa României care a ocupat locul 8 la campionatele mondiale, iar în 1972 la Jocurile Olimpice de la München are o contribu-

ție substanțială la clasarea selecționatei românești pe locul 7.

Timp de trei ani consecutiv (1972, 1973 și 1974) este campion absolut al României. În 1973, la Grenoble, în cadrul campionatelor europene, Dan Grecu se impune pentru prima dată ca o personalitate marcantă la inele, aparat la care câștigă medalia de argint, prima din istoria gimnasticii masculine românești. Peste numai câteva luni, la campionatele mondiale universitare câștigă medalia de aur la inele, iar la campionatele mondiale de la Varna, Dan Grecu obține un strălucit rezultat: **locul 1 și medalia de aur la inele**, după o evoluție apreciată unanim drept cea mai bună din lume la acest aparat, care cunoaște mulți «titani».

ION TERENCE—ANTROP VARABIEV

(caiac-canoe)

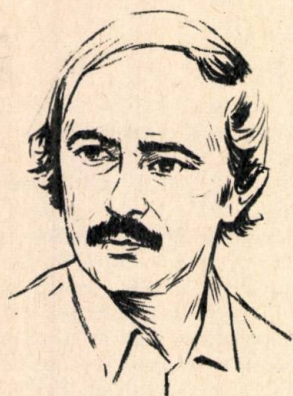

Cuplul Terente-Varabiev face parte din «vechea gardă» a calacului și canoei românești. **Ion Terente** (29 de ani) și **Antrop Varabiev** (33 de ani) au reușit însă la «mondialele» din Mexic o performanță de răsunet care vine să le încununeze în mod splendid o lungă și rodnică activitate competițională. Ei au urcat pe cea mai înaltă treaptă a podiumului de

premiere în proba-maraton de caiac 2-10 000 m. Și nimeni nu s-a mirat când i-a văzut acolo, în vârful piramidei, pe cei doi... lupi de mare, pe cei doi «obișnuiți» ai podiumului de premiere. De ce? Atât Terente, cât mai ales Varabiev și-au dovedit nu o dată valoarea în aspra cursă de zece mii, la capătul căreia calacele se aco-
peră și cu multe broboane de su-

doare! În 1971, la Belgrad, Varabiev cucerea medalia de bronz în această probă, făcând pereche cu Zabara, dar Antrop, «bătrînul» și inepuizabilul Antrop regreta pe undeva că n-a fost în barcă tot cu Terente, alături de care cucerise «bronzul» la Duisburg, în 1967. Anii s-au scurs cu repeziune și iată că la Campionatele mondiale de la Tampere antrenorii lotului nostru refac vechiul cuplu de la K 2-1 000, aducându-l din nou pe Ion Terente alături de Antrop Varabiev. Ambii și, mai ales, experiența celor doi caiaciști își spun cuvântul, echipajul românesc reușind să urce încă o treaptă în ierarhia mondială — deci, argint. A urmat încă un an de muncă, de pregătire aspră, obositoare. La sfârșit a venit, inevitabil, **VICTORIA**, marea și splendida victorie. **O medalie de aur muncită ani de-a rîndul, așteptată zi și noapte**. Terente și Varabiev, «secunzi» cîndva în «flotila de aur», sînt la... timonă, alături de noul caiac-amiral.

La campionatele mondiale de tir, care au avut loc în luna septembrie 1974 în Elveția, reprezentanții României au realizat un excelent bilanț: o medalie de aur, două de argint și una de bronz. Titlul mondial a fost obținut de maestrul emerit al sportului DAN IUGA, în proba de pistol calibru mare, după o dispută extrem de strînsă,

DAN IUGA

(tir)

care a necesitat și întreceri de baraj, cu americanul Higginson și cehoslovacul Hromada.

Dan Iuga se înscrie, astfel, ca al patrulea campion al lumii pe care îl dă tirul românesc (ceilalți trei au fost: Marin Ferecatu, Constantin Antonescu și Virgil Atanasiu), proaspătul său succes încununînd strălucit o prodigioasă carieră sportivă, în palmaresul căreia figurează numeroase alte performanțe internaționale de mare prestigiu. Ceea ce trebuie cu atît mai mult de apreciat este faptul că afirmarea lui Iuga a fost și rămîne multilaterală, el obținînd rezultate valoroase în toate probele de pistol, în care a devenit un autentic specialist, recunoscut ca atare pe plan internațional. Pentru ilustrarea acestui adevăr,

este suficient să menționăm cîteva dintre performanțele sale: locul 5 la campionatele mondiale din 1970 și locul 4 la «europenele» din 1971 în proba de pistol viteză, campion al Europei în 1972 la pistol cu aer comprimat, medalie de argint la Jocurile Olimpice de la Munchen în proba de pistol liber și (cea mai recentă dintre ele) titlul mondial la pistol calibru mare.

Noul campion al lumii practică tirul de la vîrsta de 19 ani, în cadrul clubului Dinamo București. A avut ca prim îndrumător pe antrenorul Viorel Manciuc. Ulterior, s-a pregătit și continuă să se pregătească sub îndrumarea antrenorului emerit Ștefan Petrescu.

În vîrstă de 29 de ani, inginerul automatist Dan Iuga are toate motivele să spere că își va adăuga în bogatu-i palmares și titlul olimpic la Montreal.

ȘTEFAN BIRTALAN

(handbal)

«Uriașul blond», cum l-au supranumit pe Birtalan comentatorii de handbal din lumea întreagă, s-a născut în localitatea Jibou din județul Sălaj, făcînd primii pași în sport încă din anii de școală. El a îndrăgit întîi atletismul și apoi voleiul, pentru ca, în cele din urmă (de fapt, la numai 17 ani), să se apropie de handbal, căutînd să-i dezlege toate tainele. Alura lui impresionantă (1,96 m, 90 kg), detenta ieșită din comun (90 cm!) și forța șutului l-au propulsat pe Birtalan pe firmamentul marilor vedete ale handbalului nostru mult mai repede decît pe alți colegi de generație. Dar lucrul acesta nu trebuie să mire pe nimeni. Jucător de excepție, actualul inter al echi-

pei Steaua (multiplă campioană a țării) este cotelat drept mai valoros decît vestitul său predecesor — maestrul emerit al sportului Gheorghe Gruia. Marea reușită a lui Ștefan Birtalan a fost consemnată la Campionatul Mondial din R.D. Germană, unde echipa României a cucerit un nou titlu suprem. «Uriașul blond» a fost — alături de coechipierii săi Penu și Gațu — unul dintre punctele forte ale echipei române. El a obținut titlul de golgeter al Campionatului Mondial — cu 43 de goluri la activ — înscriind numai în finala cu formația R.D. Germane 7 puncte! Să recunoaștem, o asemenea performanță nu poate fi decît la îndemîna unui mare talent...

Sarcina de a-l prezenta cititorilor pe Ștefan Birtalan este destul de ușoară, pentru că «tunarul» reprezentativei masculine de handbal a țării noastre a devenit — într-un timp record — una dintre figurile proeminente ale sportului românesc.

Panou de onoare

**CORNELIA NEACȘU -
MARINELA GHIȚĂ**
(canotaj)

Schiful românesc era prezent în almanahul nostru de anul trecut, la rubrica «Panou de onoare», tot cu un cuplu: Ilie Oanță-Dumitru Grumezeșcu. Cei doi canotori români obținuseră la C.E. de la Moscova titlul de campioni continentali în proba de 2 f.c.

De această dată, vedetele schifului nostru sînt două fete care — coincident! — au obținut o mare victorie tot în proba de 2 f.c. Este vorba de foarte tinerele sportive *Cornelia Neacșu* (19 ani) și *Marinela Ghiță* (20 ani), cîștigătoarele titlului de campioane ale lumii la prima

ediție a C.M. feminin, desfășurată în orașul elvețian Lucerna. Acolo, pe lacul Rotsee, cele două romance au tăcut dovada înaltei lor clase, întrecînd de o manieră categorică adversare excelent cotate pe plan internațional, cum sînt schifistele din R.D. Germană și U.R.S.S. Elevele antrenorului Stelian Petrov au impresionat prin ușurința vislîtlului, prin cadența extrem de ridicată pentru adversarele lor, prin ambiția și dirzenia manifestate de-a lungul întregii competiții. *Cornelia Neacșu* și *Marinela Ghiță* au urcat pe cea mai înaltă treaptă a podiumului de premiere după un an întreg de pregătiri și succese, după un an de muncă și așteptări, după un an de speranțe.

Cele două canotoare bucurințe se gîndesc la următoarea treaptă pe care o au de urcat: Jocurile Olimpice de la Montreal. Tinerețea, talentul și seriozitatea care le caracterizează sînt cheazășii ale reușitei lor!

LADISLAU ȘIMON
(lupte libere)

Au trecut aproape 20 de ani de activitate competițională internă și internațională, de eforturi duse, nu de puține ori, pînă la limita maximă, pînă ce primul reprezentant al României să-și înscrie numele pe lista campionilor lumii la lupte libere. Mc.nentul înălțării tricolorului românesc pe cel mai înalt catarg s-a produs cu ocazia reuniunii finale a ediției

1974 a competiției supreme, disputată pe stadionul İnönü din Istanbul, în ziua de 1 septembrie. Autorul acestui remarcabil succes este tînărul luptător din Tg. Mureș, *Ladislau Șimon*. Sculerul matrișer de la Cooperativa Metal-Tehnica s-a născut la 25 septembrie 1951, la Tg. Mureș și a început să practice sportul în anul 1969, sub îndrumarea primului medaliat la campionatele mondiale la acest stil, *Francisc Bolla*. Remarcat pentru tenacitatea, dirzenia și îndemînarea sa, tînărul campion național de juniori al anului 1971 a fost selecționat în lotul republican, unde s-a bucurat de atenția deosebită a antrenorului emerit *Ion Crîșnic*. Au urmat ani de muncă asiduă, de acumulări cantitative, în care Șimon a dovedit că încrederea pe care acest neobosit tehnician și-o

pusesese în el era îndreptățită. Alături de maestrul Crîșnic, proaspătul absolvent al liceului a înregistrat progrese rapide. Medalia de bronz la C.M. din 1973, medalia de argint la C.E. 1974 și titlul de campion al lumii în toamna aceleiași an sînt o suită de succese ce au urmat o linie permanent ascendentă spre virful piramidei valorice în ierarhia mondială. Maniera categorică în care el și-a învins toți adversarii, în rîndul cărora figurau campionul mondial *Seslan Andiev* (U.R.S.S.) și bulgarul *Boian Boev*, medaliat la toate marile competiții internaționale din ultimii ani, ne face să credem că lanțul succeselor campionului lumii la toate categoriile nu se va opri aici.

Dealtfel, dorința sa fierbinte este să aducă luptelor libere din România și titlul olimpic.

ELISABETA POLIHRONIADÉ - GERTRUDE BAUMSTARCK -

MARGARETA TEODORESCU

(șah)

Anul acesta, Olimpiada feminină de șah a traversat pentru prima oară Oceanul, desfășurându-se între 15 septembrie și 6 octombrie la Medellin, în Columbia. 25 de echipe (cifră record) au fost prezente la întrecere. Fortelor tradiționale din șahul feminin mondial (U.R.S.S., România, Ungaria, Bulgaria, Iugoslavia, Olanda, Anglia, S.U.A.) li s-au adăugat multe echipe noi, aflate în plină ascensiune. Concursul a fost mai valoros ca oricând, foarte aprig.

În condițiile acestei concurențe deosebit de puternice, reprezentativa României — alcătuită din maestrele internaționale Elisabeta Polihroniadé, Gertrude Baumstarck și Margareta Teodorescu (pregătită și condusă de antrenorul emerit Sergiu Samarian) — a reușit excelenta performanță de a fi singura formație neînvingă, atât în preliminarii cit și în turneele finale. Ea s-a clasat pe primele două locuri, ca și la Emmen, cu echipa U.R.S.S. (Nona Gaprindașvili, Nana Aleksandria, Ira Levitina — primele trei jucătoare ale lumii, conform punctajului ELO!), acumulând 13 1/2 puncte din 18 posibile — un procentaj impresionant, de 75 la sută.

Pentru departajare s-a hotărât disputarea unui meci suplimentar de baraj, dublu tur, de patru partide. El a revenit la limită, 2 1/2—1/2, echipei U.R.S.S. Campioana mondială Nona Gaprindașvili a învins-o cu 1 1/2—1/2 pe Elisabeta Polihroniadé, iar Nana Aleksandria a terminat la egalitate (1—1, cite o victorie) cu Gertrude Baumstarck.

Echipa României cucerește, astfel, pentru a 4-a oară medaliile de argint (de două ori la egalitate cu câștigătoarea!), performanță care confirmă înalta clasă a șahului nostru feminin și ne dă speranțe pentru comportări tot mai bune în viitor.

CAROL CORBU

(atletism)

În martie 1973, la campionatele de sală ale continentului, la Rotterdam, Carol obținea cel mai mare succes al carierei sale, devenind campion al Europei. Prețul victoriei a fost însă neașteptat de mare, necrezut de dureros. Un accident la coloana verte-

brală a făcut din el — se credea — dacă nu un infirm, un om terminat pentru sportul de mare performanță. Corbu a refuzat toate verdictele, spuse răspicat sau disimulate, în spatele unor cuvinte politicoase, și a început, cu obstinație, imposibilul drum al refacerii fizice și morale.

Și Corbu s-a vindecat. După multe luni petrecute în pat sau în cabinete medicale, a reînceput pregătirea. La început antrenamentele sale păreau adevărate lecții de gimnastică medicală.

În februarie a apărut în concursuri. Cu performanțe discrete, care dădeau apă la moară celor care spuneau

«Corbu e terminat». Carol își vedea însă de treabă. În iunie sare 16,50 m la Atena, dar rezultatul, deși încurajator, abia îi oferea — se spunea — un loc de finalist la Roma.

L-am întâlnit la federație în ziua plecării la Campionatele europene. Mi-a spus zimbând: «Or să se îngâlbenescă toți când m-or vedea.»

Și, într-adevăr, cu excepția unui Saneev în superformă, nimeni nu a rezistat șocului. În ultima săritură, Carol reușește 16,68 m și câștigă medalia de argint, medalie pe care nimeni nu o aștepta, cea mai frumoasă medalie a vieții sale.

La întoarcerea de la Roma, zimbetu-i blajin și privirea blîndă spuneau parcă: «Am reintrat în rîndul oamenilor».

ILIE OANȚĂ - DUMITRU GRUMEZESCU

(canotaj)

Schifști de autentic talent, **Ilie Oanță** și **Dumitru Grumezescu** s-au afirmat pe plan internațional în 1973 când, după un sezon încărcat cu victorii în marile regate, au reușit să intre în posesia titlului de campioni ai Europei în proba de 2 f.c. Succesul obținut de ei pe apele excelentei piste artificiale din Moscova a suscitât însă multe controverse, câțiva specialiști susținând că băieții noștri au bene-

ficiat de un culoar excelent în condițiile vântului puternic din timpul finalei. Pe de altă parte, un număr de tehnicieni afirmau că Oanță și Grumezescu — aceiași doi canotori care fuseseră pe punctul de a furniza o mare surpriză la olimpiada muncheneză — au atins pragul maturității sportive și s-au instalat drept în fruntea ierarhiei europene (de fapt cea... mondială!). Într-un fel, sezonul 1974 avea

să confirme, însă, teoria primului grup de tehnicieni, Oanță și Grumezescu prezentându-se modest în toate marile regate. Ca urmare a unei eclipse de formă prelungite (aceasta era, de fapt, cauza reală a rezultatelor slabe!), cei doi canotori români n-au reușit să câștige nici o cursă, și cu acest... bilanț s-au prezentat la Lucerna, locul de desfășurare a campionatelor mondiale. Trecuți cu vederea pe listele favoriților, aproape... uitați, Oanță și Grumezescu au obținut până la urmă medalia de argint, devenind vicecampioni ai lumii. La bucuria lor și a delegației române, a antrenorului emerit **Dumitru Popa**, s-a adăugat satisfacția tehnicienilor care au crezut în acest echipaj, care i-au apreciat valoarea și perspectivele.

Specialistă necontestată în probele de pistol, **Anișoara Matei** și-a demonstrat talentul și aptitudinile încă de la începutul activității la «Tînărul Dinamovist». Născută în București, la 16 august 1951, Anișoara a îndrăgit sportul și mai ales tragerile la țintă, de pe vremea junioratului. Pregătindu-se cu mult sîrg, Anișoara Matei a ajuns destul de repede printre trunțașele generației ei, iar cu trecerea

ANIȘOARA MATEI

(tir)

timpului, a reușit să câștige nenumărate titluri de campioană a țării la pistol.

Pregătită în cadrul secției de la Dinamo, sub direcția îndrumare a antrenorului emerit Ștefan Petrescu, cîndva și el o glorie a tirului mondial (campion olimpic în 1956 la pistol viteză), tînăra țintașă a izbutit să se impună nu numai pe plan intern ci și în întreceri internaționale de amploare.

Prezentă pentru prima oară, în 1971, la campionatele Europei de pistol cu aer comprimat, găzduite în localitatea cehoslovacă Mezibori, Anișoara câștigă medalia de argint. Ea nu se dezmințe nici cîteva luni mai tîrziu cînd, la Suhl (R.D. Germană), tot

la C.E., devine medaliată cu bronz la pistol standard. Apoi, la ediția următoare a «europenelor» de pistol cu aer comprimat, Belgrad 1972, ea se distinge din nou și își înscrie în palmares o nouă medalie de bronz.

La campionatele mondiale de tir care s-au desfășurat în Elveția, Anișoara Matei avea să-și confirme clasa, cucerind medalia de argint la pistol cu aer comprimat. Dovada măiestriei ei este pe deplin făcută. Iar la cei 23 de ani ai săi, Anișoara Matei are posibilități evidente ca, alături de argintul și bronzul câștigate pînă acum la campionatele europene și mondiale, să adauge și mult rîvnita medalie de aur.

GHEORGHE GÎRNIȚĂ

(biatlon)

Minsk, 1 martie 1974... Tre-cuseră câteva ore decînd Gheorghe Gîrniță intrase în posesia primei medalii românești din istoria Campionatelor mondiale de biatlon, în proba clasică de

20 kilometri. La conferința de presă, vicecampionul lumii declara în fața zecilor de ziariști (unii de-a dreptul stupefiați, nu atît de surpriza produsă de român, cît de faptul că învinșii săi erau certe valori, cu vechi state de serviciu pe pîrțiile lumii, cu excelente recomandări din metal prețios oferite de mari confruntări mondiale și olimpice): *«Am reușit eu, dar putea reuși oricare dintre colegii mei, cel puțin la fel de talentați și tot atît de bine pregătiți de antrenorii noștri C. Tiron și M. Stuparu. Succesul este AL NOSTRU, AL TUTURORI!»*

Orice reporter cu oarecare talent ar putea scrie o carte pornind de la această declarație scurtă, alcătuită din cuvinte simple. Vom încerca doar să punctăm câteva dintre semnificațiile

acestei declarații. Modestia este primul lucru ce frapează. O calitate normală pentru un om crescut și trăit pe munte, între Zărnești, locul copilăriei, și Poiana Brașov, spațiul de antrenament. O modestie ce trimite la o adresă precisă — cantitatea de muncă enormă, anonimă, singulară, efectuată în pustietatea pădurilor, pe urcușurile și coborîșurile tăpșanelor montane sau în poligon, cu arma și cu miile de cartușe înfipite în cartonul țintelor. O modestie provenită din prietenia și respectul față de colegul de echipă, față de antrenor, din responsabilitatea apartenenței la un colectiv cu personalitate, alcătuit din personalități, așa cum este lotul național de biatlon.

«Am reușit eu, dar putea reuși oricare dintre noi!...»

DOINA COJOCARU

(handbal)

Despre căpitanul echipei de handbal feminin a României — Doina Cojocaru — se spunea că este greu de folosit în jocurile cu miză mare. Motivul? Doina Cojocaru era întotdeauna stăpînită de emoții inimaginabile în fiecare asemenea partidă.

Așa a fost pînă la C.M. din Iugoslavia, mai precis pînă la semifinalele echipei noastre cu puternica reprezentativă a Ungariei. În jocul de atunci antrenorul emerit Constantin Popescu a mizat totul pe mîna Doina Cojocaru. I-a vorbit înainte de meci despre importanța obținerii unei victorii, despre valoarea echipei noastre. Într-un cuvînt a căutat să inoculeze întregii formații — prin căpitanul de echipă — încredere în forțele proprii, curaj, dîrzenie. Doina a înțeles că trebuie să scape — o dată pentru totdeauna — de emoțiile care o domină, furîndu-i din valoare.

Partida cu echipa Ungariei, acea memorabilă partidă de la Negotin, a adus reprezentativei noastre o mare victorie. Scorul

consemnat în final de tabela de marcaj a fost 12—11, dar toată lumea de acasă, aflată cu sufletul la gură în fața aparatelor de radio, a înțeles că atîtul victoriei românești se numea Doina Cojocaru. Intercepții uluitoare, angajări de mare finețe la semicerc și șuturi năprasnice încheiate cu goluri — iată aportul căpitanului de echipă la această victorie. După cum se știe, handbalistele noastre au obținut, în finalul competiției, medaliile de argint, relansînd handbalul feminin românesc în arena internațională. Dar să nu uităm că meritul cel mai mare în obținerea succesului aparține profesoarei de educație fizică, componentă a echipei Universitatea Timișoara, Doina Cojocaru.

Panou de onoare

IOANA TUDORAN
ELISABETA LAZĂR
DOINA BĂRDAȘ
TEODORA BOICU
ELENA GIURCĂ

(canotaj)

Se spune — pe bună dreptate — ca o medalie de argint pălește întotdeauna în fața uneia de aur. Cîteodată, însă, semnificațiile «argintului» sînt nebanuit de mari. Este cazul echipajului de 4+1 vîslă al României, vice-campion al lumii la Campionatele mondiale de canotaj feminin de la Lucerna. *Ioana Tudoran, Elisabeta Lazăr, Doina Bărdaș, Teodora Boicu + Elena Giurcă*, componentele acestui echipaj-surpriză, au reușit pe lacul Rotsee o performanță excelentă, care menține România în frunte plutonului mondial și la 4+1 vîslă. Aparent, rezultatul este normal, dat fiind faptul că la «europenele» desfășurate cu un an în urmă la Moscova echipajul țării noastre ocupa tot poziția a doua. De la Moscova și pînă la Lucerna s-a scurs, însă, mult timp; un dificil sezon de iarnă și un aglomerat sezon competițional, în care antrenorii lotului nostru reprezentativ au făcut nenumărate încercări de alcătuire a unui nou echipaj, mai puternic, mai valoros, mai experimentat. În cele din urmă s-a optat pentru componența prezentată mai sus, «noutățile» din barcă fiind *Ioana Tudoran, Doina Bărdaș* și cîrmaceea *Elena Giurcă*. În plus, strocul ambarcației a fost preluat de *Ioana Tudoran, Teodora Boicu* trecînd pe poziția 1.

În momentul debutului C.M., specialiștii nu acordau decît puține șanse echipajului român, pronosticurile avînd ca fundament rezultatele destul de palide realizate de fetele noastre în marile regate internaționale din sezonul '74. Apoi, se considera că media de vîrstă (destul de ridicată) va fi încă o barieră în fața podiumului de premiere. Dar n-a fost așa... Experiența îndelungată a fetelor noastre, dar mai ales ambiția lor fără seamăn au constituit punctele forte ale echipajului. Într-o manieră impresionantă, *Ioana Tudoran* și colegile ei de barcă au depășit echipajul URSS — atît în serie, cit și în finală — trecîndu-și la activ o performanță splendidă. Cele 5 fete de... argint țîntesc, însă, mai sus, pentru că aurul rămîne, totuși, aur!..

ALEC NĂSTAC

(box)

Telespectatorii care au urmărit reuniunea finală a primului campionat mondial de box amator, disputată la Havana la sfârșitul lunii august, își amintesc, desigur, cât de aproape a fost pugilistul român *Alec Năstac* de titlul suprem. Campionul român la categoria miilocie a făcut dovada

unor calități de voință și direcție excepționale, de-a lungul întregului campionat. L-am urmărit cu toții în ring cu câtă ardoare a luptat pentru victorie în meciul decisiv, cu câtă putere a strâns din dinți și a depășit momentele dificile și, mai ales, cu câtă amărăciune a primit verdictul arbitrilor...

Decizia de 3—2 acordată lui Rîșkiev a reflectat semnul echilibrului sub care s-a disputat partida finală a celor mai buni «mijlocii» din lume. Deci, victoria ar fi putut fi acordată foarte bine și lui Năstac. Ea ar fi răsplătit plenar sacrificiile acestui brav sportiv, exemplu de dăruire și dragoste pentru culorile patriei. Noi toți cei ce am urmărit pe micul ecran lupta din «careul magic» n-am știut

că somnul lui A. Năstac din ultima noapte dinaintea actualui final al «mondialelor» s-a rezumat la numai câteva ore. Năstac era grav rănit la arcadă și tumefierea, care-i închisese ochiul, ar fi putut determina comisia medicală să-l oprească să-și apere șansele la titlu. O zi și o noapte, reprezentantul nostru n-a cunoscut odihna de care avea atîta nevoie, încercînd, ajutat de dr. P. Radovici, să amelioreze efectul accidentului suferit în semifinală.

Medalia de argint la C.M. obținută de Năstac este o performanță la care n-ar fi îndrăznit să se gîndească elevul maestrului Petre Mihai în anul 1967, cînd a urcat pentru prima oară în ring, la Galați.

SIMION CUȚOV

(box)

Cu numai doi ani în urmă, foarte puțini s-ar fi aventurat să susțină că Simion Cuțov va deveni o adevărată vedetă a «careului magic», datorită faptului că actualul campion al Europei la categoria semiușoară nu era decît un junior ano-

nim, care abia reușise să cucerească primul său titlu național. De atunci s-a scurs o perioadă relativ scurtă dar deosebit de bogată în evenimente pentru tînărul pugilist. În vara anului 1972 participă la Campionatele europene pentru tineret de la București reușind să cucerească medalia de aur. Cu această performanță în palmares, Simion este selecționat pentru prima dată în reprezentativa de seniori cu prilejul întîlnirii România-R.D.G., disputată în toamna anului 1972 la Erfurt și cîștigată de boxerii români cu 8—3. Unul dintre cele opt puncte ale echipei noastre a fost realizat de tînărul debutant în «națională».

Simion Cuțov devine cu adevărat o personalitate în pu-

gilatul amator cu prilejul «europenelor» din 1973, de la Belgrad unde, după ce cîștigă titlul de campion al Europei la «semiușoară» este desemnat «cel mai tehnic boxer al competiției». Rețineți că în ciuda acestor succese internaționale, talentatul sportiv român nu participase încă la campionatul național al seniorilor! Abia după ce a obținut centura de campion al Europei, Simion Cuțov și-a înscris în palmares și primul titlu de campion al României, în toamna anului 1973.

Anul acesta Simion Cuțov (născut la 7 mai 1952, în comuna Smîrdanul Nou, de lângă Brăila) a reușit să ajungă în finalele campionatelor mondiale de la Havana, obținînd medalia de argint.

Valoarea sa incontestabilă îl include printre marii favoriți ai turneului de box de la Jocurile Olimpice de la Montreal.

DUMITRU
SPÎRLEA

CONSTANTIN
CĂLINA

ADALBERT
COVACI

(pentatlon modern)

August 1971... Din localitatea suedeză Uppsala ni se anunța un neașteptat rezultat al tinerilor pentatloniști români care după o scurtă perioadă de la consolidarea secțiilor de performanță se distingeau în cea mai importantă competiție rezervată juniorilor — campionatul mondial. Tinerii Dumitru Spîrlea, Marian Cosmescu și Albert Covaci urcau pe podium pentru a primi medaliile de bronz în întrecerea pe echipe! Din acel moment, disciplina celor cinci sporturi, pînă atunci nevăgătată în seamă de marele public, a început să cîștige din ce în ce mai mult teren. Un sport — dacă se poate spune așa despre cinci discipline reunite sub o singură titula-

tură — care necesită un regim de pregătire serios și sever, un sport a cărui dificultate face ca puțini tineri să se încumete a-l practica. Și, totuși, «mă-nunchiul» de pentatloniști strîns în jurul unor pasionați animatori ca **I. Mureșanu, Gh. Tomiuc** și alții, a perseverat în pregătire și iată că rezultatele valoroase nu s-au lăsat așteptate nici după ce juniorii medaliați la C.M. din Suedia au devenit seniori. La J.O. de la Munchen se întrezărește posibilitatea afirmării echipei României, certificată apoi de locul V la mondialele de la Londra din 1973.

4 septembrie 1974... Din Moscova agențiile de presă ne comunicau o altă performanță a

pentatloniștilor români **D. Spîrlea, C. Călina** și **A. Covaci**, cea mai strălucită înregistrată pînă în prezent de pentatlonul modern românesc: **locul al treilea pe echipe și medalia de bronz la C.M. de seniori!** Un succes de răsunet pentru care bravii noștri reprezentanți merită toate felicitările. Un succes care a fost clădit cu multe eforturi și consolidat treptat. Un succes care, avînd în vedere vîrsta componentilor echipei și progresele lor gradate, ne face să credem că va fi confirmat și chiar îmbunătățit în viitor. Și de ce n-am spera să-i vedem în curînd pe valoroșii noștri pentatloniști pe prima treaptă a podiumului C.M.?

«Floretistul electronic...»

Astfel l-a denumit ziarul «Millyet» din Istanbul pe reprezentantul României, Petru Kuki, după câștigarea pasionantei finale la floretă a Campionatelor mondiale de tineret.

Nu este nici o exagerare. Kuki a demonstrat în întregul turneu al «mondialelor» o artă desăvârșită în a găsi soluții de paradă

PETRU KUKI (scrimă)

ripostă în cazul tuturor adversarilor întâlniți. Patru victorii detașate în ultimul act al întrecerii i-au asigurat prilejul de a urca cu fruntea sus pe treapta întâi a podiumului!

...Predilecția pentru tactică și strategie l-a însoțit pe foarte tânărul scrimer încă de la primele sale contacte cu sportul. La Satu Mare, în anii când activa ca pionier la casa «cravatelor roșii cu tricolor», Petru Kuki a știut de fiecare dată să-și dejoace adversarii, fie că s-a aflat în postură de baschetbalist, de jucător de fotbal sau handbal.

Pe planșele instalate în clădirea școlii sportive sătmărene, Petru Kuki a avut șansa să se afle față în față cu un antrenor care a prețuit mult latura strategică a pregătirii unui scrimer, ca o condiție esențială în cristalizarea victoriilor. «L-am selecționat pe Kuki și l-am adus în

secția de scrimă datorită mai ales acestei calități, o înclinare naturală spre folosirea tacticii în asalturi. Și cred că n-am greșit. Dacă Kuki va ajunge vreodată campion mondial sau olimpic — și sînt convins că va atinge acest prag final al măiestriei sportive — reușita se va datora înainte de toate strategiei sale, simțului său tactic deosebit...» (Al. Csipser)

Altfel, Petru Kuki, un tânăr nu dintre cei mai înzestrați sub aspect fizic (67 kg — 1,77 m), ar fi pătruns mai greu în sfera elitei floretei românești și din acest an a lumii. El îl copiază, într-un fel, pe d'Oriola, multiplu campion olimpic și mondial care l-a văzut, în vară la Grenoble, la Campionatele mondiale ale seniorilor și s-a arătat entuziasmat de calitățile tânărului sportiv român: «*fată, în fine, un... d'Oriola într-o postură supermodernă. Îl voi urmări cu toată atenția!*»

ALINA GOREAC (gimnastică)

mentală. Mulți o considerau pe Alina ...bătrână, dar erau induși în eroare de lunga ei activitate sportivă, de vechea ei prezență pe listele de concursuri. În realitate, Alina Goreac nu implinise în momentul C.E. de la Londra nici... 22 de ani.

Născută la Lugoj în 28 septembrie 1952, Alina Goreac a început să practice gimnastica la vîrsta de 13 ani, prima ei antrenoare fiind Tatiana Iszor. Transferată mai tîrziu la București, gimnasta din Lugoj a început să-și șlefuiască talentul sub îndrumarea antrenorului N. Covaci, la clubul Dinamo. Anii s-au scurs încet-încet, Alina trecîndu-și la activ multe titluri de campioană a țării. Apoi, au venit Campionatele europene de la Londra, cu sala «Empire Pool» plină de spectatori avi-

zați, cu emoțiile de nedescris și cu adversare binecunoscute pe plan internațional, în fruntea cărora figura Ludmila Turisceva.

Plină de ambiție, cu încrederea dată de pregătirile minuțioase pe care le făcuse mult timp înaintea «europenelor», Alina Goreac a intrat în concurs uînd și de public și de adversare. S-a destins grațioasă pe birnă, a lucrat precis la paralele și a executat «solul» cu dezin-voltura unei mari vedete. Aplauzele (și... notele!) i-au dovedit că poate și trebuie să aspire tot mai sus, bilanțul ei la Campionatele continentale — argint la birnă, bronz la paralele și sol — recomandînd-o de acum înainte drept una dintre cele mai valoroase gimnaste ale Europei.

La Campionatele europene de gimnastică de la Londra, multă lume s-a întrebat cum de a reușit reprezentanta noastră Alina Goreac să atingă o asemenea performanță — o medalie de argint și două de bronz — după ce ani de-a rîndul se menținuse pe o poziție destul de modestă în ierarhia conti-

ARGENTINA MENIS

(atletism)

Consultînd listele celor mai bune performere europene ale acestui an la aruncarea discului, veți constata că Argentina Menis ocupă poziția a patra, în urma Fainei Melnik, Mariei Vergova și Gabrielei Hinzmann. Această ordine exista încă înaintea Campionatelor europene de la Roma,

această ordine era indicată și de majoritatea pronosticurilor dinaintea întrecerilor.

Și, totuși, la Roma, Argentina Menis s-a clasat a doua, în urma extraordinarei aruncătoare sovietice, învingîndu-le confortabil atît pe Vergova, cît și pe Hinzmann și păstrînd ordinea stabilită acum doi ani la Jocurile Olimpice.

A fost performanța Argentinei o surpriză? Cu riscul de a fi acuzați de... vitejie după război, susținem că rezultatul de la europene reflectă adevărata ierarhie a probei.

Afirmația noastră ar putea fi contrazisă de diferența relativ mare dintre cel mai bun rezultat din acest an al Vergovei și cea mai bună aruncare a Argentinei

(68,48 m față de 65,84 m).

Să nu uităm însă că Vergova a învins-o o singură dată pe Menis, la Balcaniada de la Sofia, iar Hinzmann nu are încă în palmares o victorie asupra recordmanei noastre. Pe de altă parte, numărul aruncărilor Argentinei Menis peste 64 sau 65 m depășește cu mult suma aruncărilor reușite de Vergova și Hinzmann. Or, la disc, concursurile mari din ultimii ani, atît cele feminine cît și cele masculine, au arătat că mai important decît rezultatul maxim este constanța în rezultate la cel mai înalt nivel.

Așadar, concursul de la Roma ne-a arătat încă o dată că, în «plasa» Fainei Melnik, Argentina Menis deține cea mai bună poziție. Poate la Montreal...

MARIANA SUMAN

(atletism)

Despre atleta din Roman — elevă a antrenorului emerit Constantinescu Nehoi — nu se știa mai nimic pe planul marii performanțe internaționale pînă în 1974. Și asta pentru că tînăra alergătoare, de profesie asistentă medicală, nu realizase încă performanțe de valoare. Dar iată că, odată cu sezonul athletic '74, numele Ma-

rianei Suman a început să revină tot mai des în discuțiile specialiștilor, toată lumea fiind frapată de veritabila explozie înregistrată de sportiva româncă. În permanentă ascensiune anul acesta, Mariana Suman a realizat nu numai victorii de prestigiu pe plan internațional, ci și noi recorduri ale României la 400 m (51,2) și 800 m (1:58,6). Dacă recordul de la 400 m l-a îmbunătățit de două ori în cursul sezonului '74 (înții realizase 51,9), timpul sportivei de la C.A. Roman în proba de 800 m constituie, în mod cert, cel mai bun rezultat al ei de anul acesta, 1:58,6 fiind — pînă la C.E. de la Roma — cea mai bună performanță mondială a sezonului în proba respectivă.

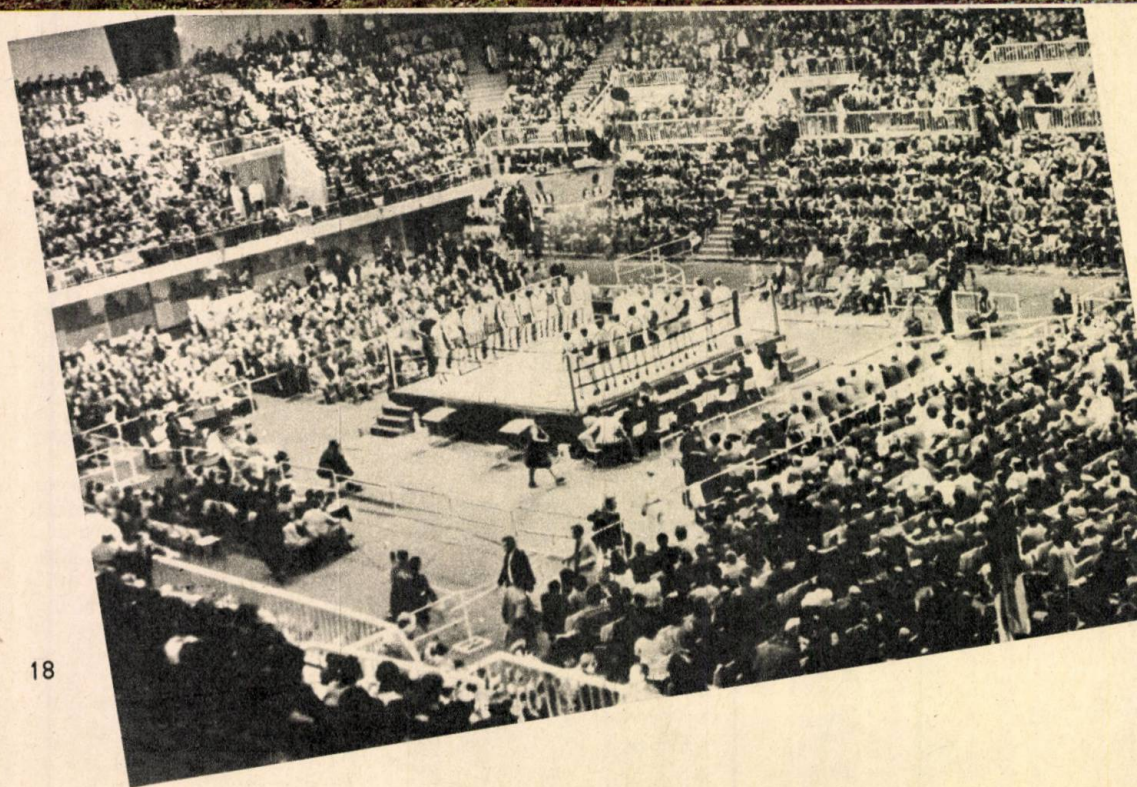
Cîștigînd numeroase curse într-o companie valoroasă, Mariana Suman și-a adăugat în

palmares titluri de campioană balcanică și o prețioasă medalie de bronz la «europenele» de la Roma. În această ultimă competiție, însă, alergătorea noastră putea realiza mai mult, ea evoluînd sub nivelul obișnuit, datorită travaliului uriaș depus de-a lungul întregului sezon. Este interesant să amintim aici că Mariana Suman a fost nevoită să depună eforturi extraordinare în fiecare meci al echipei României, concurînd în interval de circa două ore în probele de 400 și 800 m, pentru ca în finalul întîlnirilor să se alinieze și în proba de stafetă 4 x 400 m.

La numai 23 de ani, atleta din Roman (care este căsătorită și are o fetiță) se anunță una dintre marile favorite în competițiile internaționale din 1975 și '76 în probele unde a cunoscut consacrarea.

UN CENTRU DE ATRACȚIE AL CAPITALEI

PALATUL SPORTURILOR ȘI CULTURII

Calendaristic vorbind, ridicarea Palatului sporturilor și culturii de pe Dealul Piscului din Capitală a durat 6 luni, în timp ce un asemenea edificiu, de proporții monumentale, are ca termen de execuție, în mod obișnuit, doi ani și șase luni.

«În mod obișnuit» a devenit, însă, o expresie foarte relativă în condițiile în care ingenuitatea tehnică, munca tot mai calificată, planificarea riguroasă, îndrăzneala soluțiilor organizatorice și — liant de neprețuit — mobilizarea entuziastă, responsabilă, a maselor de constructori-cetățeni, sub directă conducere a organizațiilor de partid, înscriu noi recorduri în ampla întrecere care, angrenând întregul popor, are drept scop îndeplinirea cincinalului înainte de termen. Și, astfel, după cum ne spunea inginerul **Mircea Ștefănescu**, șeful șantierului acestui edificiu, statornic îndrăgostit de sport (ca maestru al sportului și fost portar al reprezentativei naționale de polo): **«O acțiune cu pronunțat caracter tehnic, în care s-au preconizat și aplicat soluții tehnico-organizatorice originale, a devenit, spre beneficiul operativității, prin înalta călire la răspunderea cetățenească — atât a celor care prin muncă calificată au lucrat pe șantier, cât și a miilor de tineri care și-au adus aportul prin muncă patriotică — o acțiune politică de masă»**. Iată, deci, resorturile intime ale acestei performanțe, care a ridicat Dealul Piscului la cota anului XXX, înconjurându-l, totodată, cu briul de verdeață și apă al celei mai mari zone de sport și agrement din Capitală. **Pentru că aici, într-un cartier central al Bucureștiului, la indicațiile tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU**, secretar general al partidului, președintele României, marea sală publică, polivalentă, care este Palatul sporturilor și culturii, va fi înconjurată de o imensă zonă de agrement cuprinzând un parc de distracții, un orașel al copiilor, un ștrand, un hotel și un restaurant. «În mod permanent trebuie să ne gândim la tot ce are nevoie omul, să venim în întâmpinarea necesităților sale de odihnă și recreare. Să facem în așa fel, încât ceea ce construim aici, parcul de distracții și orașelul copiilor, să devină un centru de atracție pentru întregul oraș» — a indicat secretarul general al partidului în vizita de lucru pe care a făcut-o la începutul amplei lucrări din zona Dealul Piscului. Înscriindu-se, astfel, în preo-

cuparea permanentă a partidului și statului pentru dezvoltarea Capitalei pe coordonatele civilizației socialiste, edilii au conceput sistematizarea acestei zone (inclusiv cvartalurile de locuințe aflate aici în construcție) ca un corolar al arhitecturii moderne, funcționale, răspunzând unor necesități imediate, dar și de perspectivă.

Întreaga zonă de agrement va cuprinde 200 hectare, din care 90 aparțin Parcului Tineretului. Acesta a fost primul obiectiv intrat în circuitul public, proiectul întocmit sub conducerea arh. V. Donose de la «Proiect-București» prinzind viață încă din luna iunie. De Ziua Copilului «pastilele» destinate locurilor de joacă (în preajma liceului «Gh. Șincai») au intrat, cu toate aparatele, în... probe tehnologice. Și imaginația și efortul înmagazinate aici — preambul doar la orașelul copiilor — au primit certificatul de calitate din partea celor mai mici cetățeni ai cartierului. Au urmat apoi celelalte părți ale Parcului, imensa zonă din jurul Palatului sporturilor și culturii fiind parcelată inițial pe sectoare ale Capitalei. De ce? Pentru că tineretul din toate colțurile Bucureștiului să poată contribui la înflorirea fostei gropi a Cociocului. Ce a însemnat aceasta? Iată un singur exemplu, cel al sectorului 5, gazda Parcului: aproape 60 000 de tineri din școlile și întreprinderile sectorului au contribuit la recuperarea unor terenuri mlăștinoase din cuprinsul parcului, la plantarea a aproape 2 000 de arbori și arbuști, la amenajarea locurilor de joacă pentru copii.

«Am realizat o construcție de o amplitudine deosebită, care a presupus disciplină în muncă, abnegație și perseverență, îmbinate cu o perfectă cunoaștere a meseriei — ne-a spus lăcătușul-montor Constantin Chiriac. Conștienți de faptul că ceea ce facem este spre folosul nostru, al tuturor, am lucrat în așa fel încât să ridicăm un edificiu pentru cei de azi și cei de mâine». Și ampla funcționalitate a Palatului sporturilor și culturii reiese pe deplin din cele cinci dimensiuni definitorii: suprafață desfășurată — 30 000 m.p., deschidere — 90 m; înălțime totală — 27 m; înălțimea sălii — 14 m; capacitate — 6 000 și 8 000 locuri.

Palatul sporturilor și culturii — rod al anului aniversar 1974 — privește de la cota civilizației socialiste a României.

Paul SLĂVESCU

Cupa Tineretului

COMPETIȚIE DE AMPLOARE A SPORTULUI NOSTRU DE MASĂ

Radu TIMOFTE

Concepută ca o acțiune unitară, la nivel republican, «Cupa tineretului», cu cele două ediții ale sale — de iarnă și de vară — se adresează unor largi categorii de tineri: din întreprinderi și instituții, din cooperația meșteșugărească, din învățământul de toate gradele, din mediul rural sau din unitățile militare.

La buna desfășurare a «Cupei tineretului» și-au adus contribuția forurile centrale cu atribuții în domeniul sportului, C.N.E.F.S., U.G.S.R., C.C. al U.T.C., U.N.C.A.P și UCECOM, organele de resort județene, precum și un larg activ voluntar. La încheierea finalelor pe țară ale primei ediții s-a putut consemna succesul general al competiției. La startul etapelor inițiale s-au aliniat aproximativ 5 milioane de tineri pînă la 30 de ani. Reușita «cantitativă» ne-a îndreptățit să afirmăm că disciplinele de întrecere au fost bine alese, că activitatea de propagandă în favoarea educației fizice și sportului și-a atins, în general, scopul, că organizatorii au avut un larg cîmp de acțiune și au

căpătat un mare plus de experiență.

Finalele pe zone și, mai ales, pe țară au constituit veritabile reușite și din punct de vedere calitativ, ele constituindu-se în adevărate festivaluri ale sportului de masă.

Pe lângă faptul că prima ediție a «Cupei tineretului» a angrenat în practicarea organizată a diferitelor ramuri de sport un mare număr de oameni ai muncii (800 000 din întreprinderi și instituții, 900 000 din mediul rural, 60 000 studenți, 10 000 din cooperativa meșteșugărească, 700 000 elevi — numai în ediția de vară), specialiștii și tehnicienii federațiilor de specialitate ale C.N.E.F.S., ai cluburilor și asociațiilor sportive au urmărit, depistat și îndreptat spre activitatea sportivă de performanță sute de elemente talentate, cu aptitudini reale. În acest fel, a fost atins și cel de al doilea obiectiv major al unei competiții de masă de mare amploare — asigurarea unei noi generații de performeri.

Prima ediție, experimentală, a «Cupei tineretului» a rele-

vat de-a lungul desfășurării sale și unele neajunsuri, cum ar fi insuficiența atragere a elementului feminin în întreceri, a tinerilor între 25—30 de ani, a sătenilor. S-a mers încă prea mult pe cîștigarea primelor locuri, în loc să fie trecut pe primul plan obișnui-

rea a cît mai multor cetățeni cu terenul de sport, cu mișcarea în aer liber. Rezolvarea acestor probleme principale stă acum în fața organizatorilor ediției a doua a «Cupei tineretului», a cărei ediție de iarnă se află în plină desfășurare.

„Voinicelul” și frații săi...„Cireșarii”

Glăsuț său a răsunat, din Balta Albă, entuziast și pil-duiitor ca o chemare, în toată Cetatea... «Voinicelul», cochet perimetru al sportului, s-a născut dintr-o idee generoasă, grijulie cu acel «homo ludens» care pare să se în-sinuieze cu teribilă insistență în modernul «homo sapiens». «Voinicelul» a fost una din atâtea alte idei menite să în-frumusețeze viața copiilor Ce-tății, să-i adauge noi satisfac-ții și bucurii, să participe la armonioasă. Cu cât entuziasm

a pornit tineretul acestui colț al Capitalei la crearea lăcașu-lui destinat lui, cu câtă voie bună și hărnicie au pus umă-rul viitorii săi beneficiari la amenajarea frumoaselor baze sportive ce-l alcătuiesc! Și cu câtă bucurie și emoție i-au deschis apoi portile sute și mii de elevi ai sectorului 4 pentru a-și petrece acolo clipe de neuitat, în plăcuta și utila companie a celor mai diverse sporturi: tenis, handbal, vo-lei, baschet, fotbal, atletism, tenis de masă, șah etc. O biju-terie de care copilul, doritor

de mișcare în aer liber, de joacă, de destindere, se simte irezistibil atras, fascinat.

Faima «Voinicelului» avea să se răspândească cu iuteală în toate colțurile Cetății și să creeze o adevărată eferves-cență în alte cartiere. Din Parcul Copilului i se lansează prima replică: «Cireșarii»... Între Calea Griviței și B-dul 1 Mai se deschide un adevă-rat șantier în care își conjugă eforturile numeroase întreprinderi ce iau în patronaj cite un colț al parcului pen-tru a-l amenaja. Părinți, sa-

lariați ai întreprinderilor sectorului 8, elevi fac mii de ore de muncă voluntară, un grup de cadre didactice de la Școala de specializare postliceală de arhitectură a fost solicitat să realizeze schițele amenajărilor. Lucrările s-au făcut cu multă grijă față de cadrul natural existent, copacii, florile, aleile cunoscutele parcuri fiind ocrotite cu multă băgare de seamă pentru a nu știrbi din farmecul decorului... Botezul «Cireșarilor» a fost vestea cea mai așteptată în toate școlile din cartierele sectorului. Apoi, zilnic, dinspre Piața 7 Noiembrie, dinspre Calea Griviței, dinspre Pajura și Bucureștii Noi s-au pornit caravane. Noua bază destinată celor mici — de la cei care urmează cursurile... grădini-

ței, până la cei ajunși în preajma bacalaureatului — nu cunoaște odihna tot timpul zilei. Elevii școlilor învecinate preferă să-și desfășoare și orele de educație fizică pe agreabila bază sportivă cu nume atât de inspirat, ca și ideea amenajării ei, ca și entuziasmul constructorilor. Cei din școlile mai îndepărtate sînt oaspeții «Cireșarilor» în partea din zi în care sînt liberi, împînzesc terenurile de tenis, handbal, volei, baschet, spațiile de joacă — cu toboganele, balansoarele, leagănele, caruselele lor — se așează la pitoreștile mese de șah în aer liber, se arată interesați de jocul de popice... În tramvaie, autobuze, troleibuze întâlnești frecvent grupuri de școlari, însoțiți de dascălii lor și de părinți

(gata să dea o mîină de ajutor cadrelor didactice în organizarea activităților), îndreptîndu-se spre Parcul Copilului. Micii sportivi răspund cu importanță și mîndrie oricărui curios care-i întreabă unde se duc: «**Avem meci la noi, la Cireșarii. Sîntem membri ai asociației sportive, cu legitimație**». Și, pînă la coborîrea lor, tot călătorul ascultă istoria acestui parc pentru sport și agrement, rezervat copiilor, și cronicile... descinderilor anterioare ale grupului de «cireșari».

Am pătruns adesea în incinta frumosului complex, rodul eforturilor — estimate la milioane de lei — depuse de locuitorii și întreprinderile sectorului. Întotdeauna, la cele mai diferite ore l-am găsit plin de veselie zecilor

de copii care populau fiecare teren, fiecare sector de joacă. Am zăbovit un timp la mesele de șah, unde un puști de-o șchioapă, în atitudine gânditoare de mare maestru, întindea cu abilitate pe tăblița cu pătrățele curse neașteptate partenerilor de-o seamă cu el sau chiar mai mari. **«Nene, nu vrei să jucați o partidă cu mine?»** mi se adresează la un moment dat, plictisit parcă de atâtea victorii. La celelalte mese jocul se întrerupe și în jurul nostru se adună toată «suflarea» șahistă. Terenurile de handbal nu cunosc pauza. Profesoara **Elena Burlacu**, de la Școala generală 192, a venit din Bucureștii Noi cu o mulțime de echipe care își dispută finalele pe clase și titlurile de câștigătoare pe 1974. Animația este neîntreruptă pe teren și în jurul lui, unde alte echipe de fete și băieți își așteaptă rândul. Cîțiva părinți dau indicații tehnico-tactice echipelor în care evoluează fiii lor... Prichindeii, elevi din clasele mici, demonstrează că profesoara

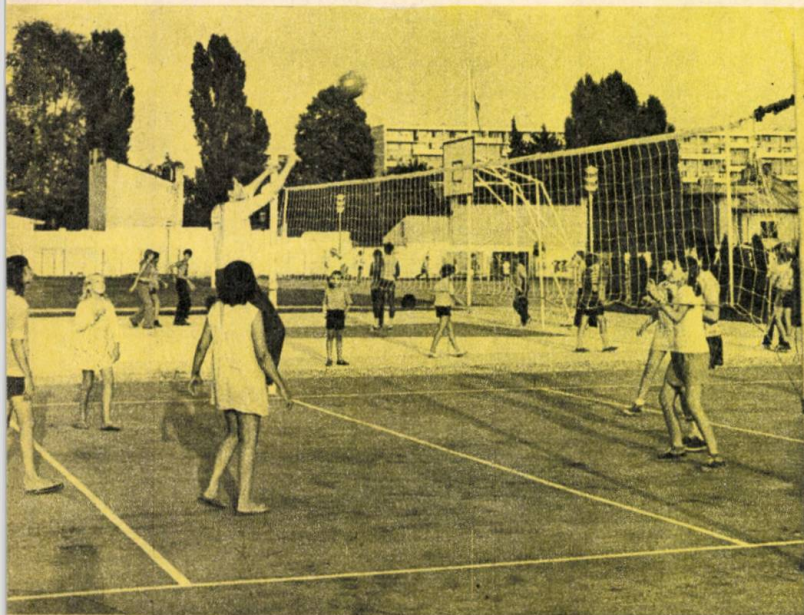
Burlacu i-a instruit cum se cuvine, le-a format deprinderile necesare practicării acestui joc... Pe culoarele de alergări, micii iubitori ai atle-

tismului își dispută titlurile de cei mai buni sprinteri; locurile de joacă sînt pline, pe alte terenuri de sport se întrec elevii școlilor învecinate în «Cupele Cireșarii»...

* *

«Voinicelul» și «Cireșarii» nu aveau să rămînă unicele complexe sportive destinate celor mici. Interesul pentru activitatea sportivă și de agrement s-a amplificat în toate cartierele Cetății. Și peste tot și-au făcut apariția asemenea lăcașuri în care sănătatea, voia bună și destinderea se împletesc cu visurile secrete ale multora dintre puștii de astăzi de a deveni cîndva mari campioni. Proliferarea bazelor sportive dedicate celor mici vine să sublinieze totodată grija pe care societatea noastră o arată pentru tînăra generație, pentru dezvoltarea ei armonioasă și multilaterală...

Aurelian BREBEANU

OCTOMBRIE 1974

L	M	M	J	V	S	D
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

OCTOMBRIE 1973

● 1 50 de ani de activitate a clubului Rapid București; ● 1 Torino, s-au încheiat campionatele europene de haltere; ● 1 Varna, S-a deschis cel de al X-lea Congres Olimpic; ● 1-7 București, Campionatele republicane de călărie; ● 3 Dinamo București (11-0 cu Crusaderos din Irlanda de Nord) se califică în turul II al C.C.E. la fotbal, Chimia Rm. Vilcea (0-2 cu Glentoran Belfast) eliminată din «Cupa cupelor» la fotbal, F.C. Argeș (1-1 cu Fenerbahce Istanbul) eliminată, iar Universitatea Craiova (1-0 cu Fiorentina) calificată în turul II al «Cupei UEFA» la fotbal; ● 3 Sofia, Lokomotiv-A.S.A. Tg. Mureș 2-0 în finala «Cupei Balcanice» la fotbal; ● 4-7

Finlanda 9-0 la fotbal; ● 8-14 Pitești, România câștigă «Trofeul Carpați» la handbal (f); ● 14 Steaua cucerește «Cupa României» la hochei; ● 14 Dinamo București campioană a țării la atletism (echipe); ● 17-21 Cluj, Campionatele naționale de box; ● 18 Dinamo București campioană republicană la tenis (echipe); ● 21 Dinamo București pentru a 16-a oară

București, Campionatele naționale de scrimă; ● 5-7 Sombor, Balcaniada de tenis de masă; ● 9-14 Poiana Brașov, Balcaniada de șah; ● 7 Barcelona, Iugoslavia campioană europeană la baschet (m); ● 12 Jackie Stewart campion mondial al piloților de formula 1; ● 12-14 Oraș Gh. Gheorghiu Dej, Balcaniada de gimnastică; ● 14 București, România-

campioană a țării la polo; ● 24 Dinamo-Atlético Madrid 0-2 în C.C.E. și Standard Liège-Universitatea Craiova 2-0 în «Cupa UEFA» la fotbal; ● 26-27 Londra, C.E. de gimnastică (f): Alina Goreac o medalie de argint și două de bronz, Anca Grigoraș o medalie de bronz; ● 26 Addis Abeba, A încetat din viață Bikila Abebe, campion olimpic la maraton în 1960 și 1964; ● 26-28 Londra, Rapid București se califică în semifinalele C.C.E. la polo; ● 30 Montevideo, U.R.S.S. cucerește «Cupa Mondială» la volei (f); ● 31 Viena, Cehoslovacia campioană a lumii la ciclobal; ● 31 Barcelona, Europa-America de Sud 4-4 la fotbal.

NOIEMBRIE 1974

L	M	M	J	V	S	D
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	

NOIEMBRIE 1973

● 4 Oradea, Maria Lincă și Petre Lupan campioni ai țării la cros; ● 7 Universitatea Craiova-Standard Liège 1-1 în Cupa UEFA și Atletico-Madrid-Dinamo București 2-2 în C.C.E. (echipele noastre eliminate din competițiile europene de fotbal); ● 7 Helsinki, Helsingin Kisa Toverit-Steaua 78-75 în «Cupa cupelor» la baschet (m); ● 10-11 Pitești, Liceul de gimnastică Or. Gh. Gheorghiu Dej (f) și Dinamo București (m) campioane la gimnastică (echipe); ● 11 Valence, Franța-România 7-6 la rugby; ● 14 București, Steaua-Helsingin Kisa Toverit 105-63 (bucureștenii se califică în turul II al «Cupei cupelor» la baschet; ● 14-18 Mangalia, Campionatele naționale de popice; ● 16-18 Palermo, Rapid București eliminată în semifinalele C.C.E. la polo; ●

20-21 Atena, Balcaniada de haltere; ● 20-25 Cluj, Handbaliștii români câștigă Trofeul Carpați; ● 21-25 București, Balcaniada de scrimă; ● 29 Luxemburg, Sparta Bertrange-Steaua

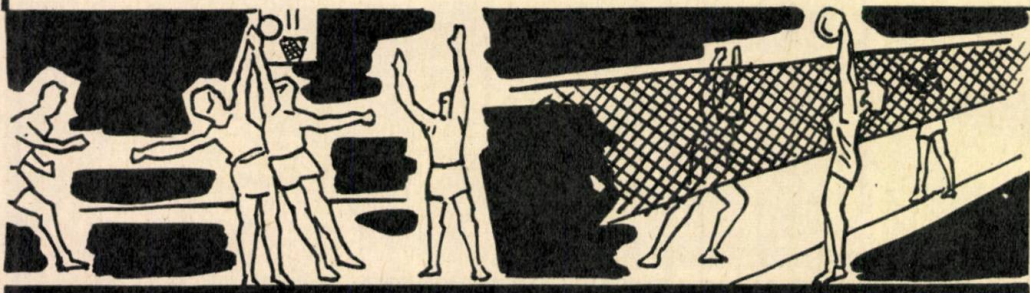
77-108 în turul II al «Cupei cupelor» la baschet (m); ● 30 Viena, Union Garanti-Politehnica București 73-94 în C.C.E. la baschet (f); ● 31 Anvers, Racing Ford-Dinamo

18-25 Melbourne, C.M. de talere și skeet; ● 18 Dinamo București campioană republicană la judo; ● 18 Ilie Năstase câștigă pentru a doua oară Marele Premiu FILT la tenis; ●

București 75-65 în C.C.E. la baschet (m); ● 31 Dinamo București pentru a 23-a oară campioană a țării la lupte greco-romane (echipe).

DECEMBRIE 1974

L	M	M	J	V	S	D
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30	31					

DECEMBRIE 1973

● 1 Steaua pentru a 13-a oară campioană republicană la lupte libere (echipe); ● 2 Cleveland, Australia reîntră în posesia «Cupei Davis» (5-0 cu S.U.A.); ● 2 Steaua campioană națională de scrimă la toate cele 4 arme; ● 3 Suhl, T.S.K.A. Moscova câștigă «Turneul campioanelor» la volei (m); ● 4-8 Boston, Ilie Năstase învingător pentru a 3-a oară consecutiv în «Turneul campionilor»; ● 5

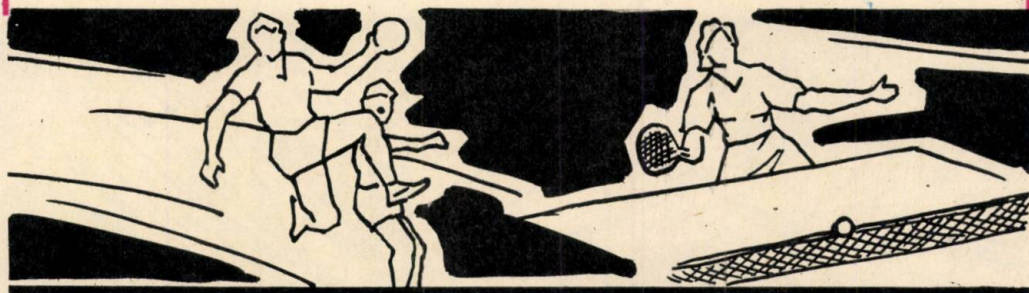
C.C.E. la polo; ● 8-9 Sofia, Turneele finale ale C.C.E. la lupte; ● 8-16 Campionatul mondial de handbal (f). În finală: Iugoslavia-România 16-11; ● 9 Progresul București campioană a țării la tenis de masă (echipe băieți și fete); ● 9 Universitatea Craiova lideră de toamnă a campionatului de fotbal; ● 14 Havana, Cuba campioană a lumii la baseball amator; ● 14 Kornelia Ender și

București, Steaua-Sparta Bertrange Luxemburg 117-77 și bucureștenii se califică în grupele semifinale ale Cupei cupelor la baschet (m); ● 6 București, Politehnica-Union Garant Viena 84-60 (se califică în turul II al C.C.E. la baschet feminin); ● 6 București, Dinamo-Racing Ford Anvers 67-65 (bucureștenii eliminați din C.C.E. la baschet); ● 7-9 Moscova, M.G.U. Moscova câștigă pentru prima oară

Jackie Stewart desemnați cei mai buni sportivi din lume în anul 1973 de tradiționala anchetă internațională a I.S.K. Stuttgart; ● 14-16 Cluj, Campionatele republicane de tenis de masă; ● 18 Belgrad, Alla Kușnir pe locul I în «Turneul campioanelor europene» la șah; ● 19 Ilie Năstase cel mai bun sportiv român în 1973; ● 25 Johan Cruyff primește «Balonul de aur» pentru sezonul 1973; ● 28 Atleta bulgară Svetla Zlateva desemnată cea mai bună sportivă din Balcani.

IANUARIE 1975

L	M	M	J	V	S	D
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

IANUARIE 1974

● 1 Sao Paolo, Columbianul Victor Mora câștigă crosul «San Silvestro»; ● 3 Colorado Springs, Hocheiștii sovietici pe locul 1 în Cupa mondială; ● 5 Frankfurt/Main, Tragerea

la sorți a grupelor celui de al X-lea C.M. de fotbal; ● 6 Sydney, Jennifer Turrall 8:50,1 — 800 m liber, nou record mondial; ● 8 Sydney, Turrall în serie: 16:48,2 pe 1500 m liber, record mondial; ● 9 Brno, Spartak-Steaua 96-85 în Cupa cupelor la baschet; ● 10 București, Politehnica-MTK Budapesta 84-58 în CCE și IEFS-Hapoel Tel Aviv 83-64 în CC la baschet (f); ● 13 Leipzig, S.C. Leipzig-IEFS 15-6 în CCE la handbal (f); ● 16 București, Steaua (77-64 cu Spartak Brno) și IEFS (94-46 cu Hapoel Tel Aviv) învingătoare în CC la baschet; ● 16 Paris, Au fost alcătuite grupele campionatului european de fotbal (România va juca cu Scoția, Spania și Dane-

marca); ● 17 Budapesta, Politehnica învinge pe MTK cu 69-67 în CCE la baschet (f); ● 20-22 Ploiești, Campionatele internaționale ale României la tenis de masă; ● 19-20 St. Moritz, C.M. de bob două persoane; ● 19-20 Cortina d'Ampezzo, C.E. de patinaj viteză juniori; ● 24-25 Miercurea Ciuc, Campionatele naționale de patinaj viteză; ● 24

Ploiești, IEFS-S.C. Leipzig 9-10 în CCE la handbal (f); ● 26 București, Steaua campioană a României la hochei; ● 26-27 St. Moritz, C.M. de bob 4 persoane; ● 26-27 Eskilstuna, C.E. de patinaj viteză (m); ● 29 Zagreb, Încep C.E. de patinaj artistic; ● 29 New York, Cassius Clay b.p. Joe Frazier; ● 30-31 București, IEFS-Spartacus Budapesta 74-66 în CC și Politehnica-Daugava Riga 42-75 în CCE la baschet (f).

FEBRUARIE 1975

L	M	M	J	V	S	D
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28		

FEBRUARIE 1974

● 1 Barcelona, Dinamo București 3-0 și 3-1 cu Hispano Frances se califică în semifinalele CCE la volei (m); ● 2 Christchurch, Filbert Bayi 3:32,2-1500 m plat și Stephen Holland 8:15,88-800 m liber, noi recorduri mondiale; ● 2 Havana, Cuba-U.R.S.S. 69-60 la baschet (m); ● 2-3 Alma Ata, C.E. de patinaj viteză (f); ● 2-12 St. Moritz, C.M. de schi alpin; ● 6 Budapesta, Spartakus-IEFS 65-61, dar bucureștențele se califică în semi-

finalele C.C. de baschet (f); ● 8-10 Poiana Brașov, Campionatele naționale de schi-fond; ● 9-10 București, «Cupa de cristal» (D. Cristodor egalează recordul lumii cu 6,4 pe 60 m); ● 8-10 Haga, Dinamo se califică în turneul final al CCE la volei (m); ● 8 Riga, Daugava-Politehnica Buc. 100-45 în CCE la baschet (f); ● 8-10 Trollhatan, Maria Alexandru pe locul II în «top 12 european» la tenis de masă; ● 10-11 Cervinia, C.E. de bob tineret; ● 9-10 Inzell, C.M. de patinaj viteză

(m); ● 14-17 Poiana Brașov, Campionatele naționale de schi alpin; ● 16-17 Königssee, C.M. de săniuțe; ● 22-24 Volos, J.B. de schi; ● 23-24 Enschede, C.E. de tir cu aer comprimat; ● 20 Milano, GEAS Sesto San Giovanni-IEFS 66-46 în semifinalele CC la baschet (f); ● 21 București, Steaua-Estudiantes Madrid 83-76 în CC la baschet (m); ● 22 Milano, Standa-Politehnica Buc 56-70 în CCE la baschet (f); ● 23-24 Heerenven, C.M. de patinaj viteză (f); ● 23-24 București, Campionatele naționale de atletism indoor; ● 27 Madrid, Estudiantes-Steaua 70-51 în C.C. la baschet (m); ● 28 S-a împlinit un an de la apariția Hotărîrii Plenarei C.C. al P.C.R. cu privire la dezvoltarea continuă a educației fizice și sportului; ● 28 București, Politehnica-Standa Milano 75-65 și campioanele noastre se califică în semifinalele C.C.E. la baschet; ● 28 A început campionatul mondial de handbal (m); 28 Minsk, Gh. Gîrniță medalie de argint la C.M. de biatlon.

MARTIE 1975

L	M	M	J	V	S	D
					1	2
3	4	5	6	7	8	9
10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23
24	25	26	27	28	29	30
31						

MARTIE 1974

● 2-3 Poiana Braşov, Finalele «Cupei Tineretului»; ● 1-3 Paris, Dinamo Buc. pe locul II

în turneul final al C.C.E. la volei (m); ● 2-3 Bucureşti «Memorialul Mihai Savu» la scrimă; ● 2-3 Sinaia, Campionatele naţionale de bob; ● 5-9 München, C.M. de patinaj artistic; ● 7 Roma, Steaua pierde (62-79 cu Estudiantes Madrid) barajul de calificare în semifinalele C.C. la baschet; ● 9-17 Bucureşti, România pe locul II în grupa B a C.E. de hochei juniori; 9-10 Göteborg, C.E. de atletism indoor; ● 9 A. Proell-Moser câştigă pentru a 4-a oară «Cupa Mondială» la schi; ● 10 Berlin, România

pentru a 4-a oară campioană a lumii la handbal (14-12 în finala cu R.D. Germană); ● 10 Dinamo Buc. campioană a ţării la volei (m); ● 10 Sinaia, Campionatele naţionale de biatlon; ● 10 Piero Gros cucereşte «Cupa Mondială» la schi; ● 10 Istanbul, Dinamo Moscova

intră în posesia C.C.E. la volei (f); ● 11-13 Osijek, Dinamo Buc. pe locul III în turneul final al C.C. la volei (f); ● 14-16 Torino, Steaua pe locul III în C.C.E. la floretă (f); ● 14 Bucureşti, Politehnica-UC Clermont-Ferrand 71-75 în semifinalele C.C.E. la baschet (f); ● 16 Leningrad, Spartak-IEFS 86-41 în semifinalele C.C. la baschet (f); ● 17 Irlanda

pe locul I în Turneul celor 5 naţiuni la rugby; ● 20 Bucureşti, IEFS Spartak Leningrad 40-77 în C.C. la baschet (f); ● 21-30 Ljubljana, Grupa B a C.M. de hochei; ● 23 Paris, Franţa-România 1-0 la fotbal; ● 24 Velenje, Alergătorii români au cucerit 7 titluri la Crosul balcanic; ● 27 Se împlinesc 60 de ani de la înfiinţarea Comitetului olimpic român; ● 30 Rapid Bucureşti campioană a ţării la volei (f).

APRILIE 1975

L	M	M	J	V	S	D
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30				

APRILIE 1974

● 2 Elena Matous (San Marino) câștigă «Cupa Europei» la schi; ● 3 Udine, Steaua roșie Belgrad-Zbrojovka Brno 86-75 în finala «Cupei cupelor» la baschet (m); ● 4 Nantes, Real Madrid-Ignis Varese 84-82 în finala C.C.E. la baschet (m); ● 6-7 București, Campionatele republicane de judo; ● 6 Helsinki, A început C.M. de hochei (grupa A); ● 6-14 Novisad, C.E. de tenis de masă: Maria Alexandru medalii de argint la dublu femei și bronz la dublu mixt, E. Vlaicov și M. Lesay medalii de

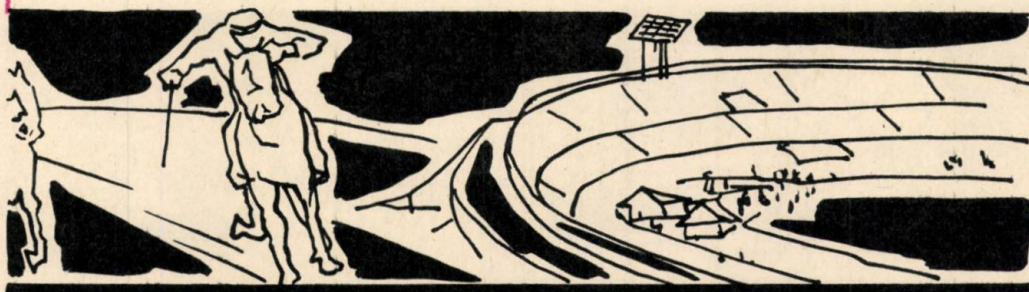

bronz la dublu femei; ● 7 Opole, S.C. Leipzig-Spartak Kiev 12-10 în finala C.C.E. la handbal (f); ● 12-15 Istanbul, C.M. de scrimă tineret: Petru Kuki (floreță) și Ion Pop (sabie) — medalii de aur; ● 12-14 București, Campionatele internaționale ale României de gimnastică; ● 15 Heidelberg, Franța campioană

europeană de juniori la rugby (România pe locul secund); ● 15 TTT Daugava Riga pentru a 14-a oară câștigătoare a C.C.E. la baschet (f); ● 15 Teramo, Tinerii handbaliști români cuceresc pentru a 4-a oară «Cupa Țărilor Latine»; ● 18 Sao Paolo, Brazilia-România

2-0 la fotbal; ● 18-21 Cluj, Campionatele naționale de înot în sală; ● 20 Helsinki, U.R.S.S. pentru a 13-a oară campioană a lumii la hochei; ● 21 Politehnica București campioană republicană la baschet (f); ● 21 Dortmund, V.f.L. Gummersbach-M.A.I. Moscova 19-17 în finala C.C.E. la handbal (m); ● 22 Buenos Aires, Argentina-România 2-1 la fotbal; ● 22 Budapesta, T.S.K.A. Moscova cucerește C.C.E. la sabie; ● 29 Tbilisi, Vasili Alekseev 420 kg, record mondial.

MAI 1975

L	M	M	J	V	S	D
			1	2	3	4
5	6	7	8	9	10	11
12	13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24	25
26	27	28	29	30	31	

MAI 1974

● 2-5 Londra, C.E. de judo; ● 5 București, Suzana Ardeleanu și Petru Kuki campioni ai țării la floretă; ● 6-12 București, A 3-a ediție a «Centurii de aur» la box; ● 8 Rotterdam, F.C. Magdeburg—A.C. Milan 2-0 în finala «Cupei cupelor» la fotbal; ● 8-12 Dallas, John Newcombe campion mondial (WCT) la tenis; ● 8-22 S. Szozda și echipa

Poloniei învingători în a 27-a ediție a «Cursei Păcii»; ● 15 Dinamo Buc. pentru a 12-a oară campioană națională la baschet (m); ● 15 Calcutta, Senzație în Cupa Davis: India elimină (3-2) pe deținătoarea Salatierei, echipa Australiei; ● 15 Bruxelles, Atletico Madrid-Bayern München 1-1 în finala C.C.E. la fotbal; ● 17 Bruxelles, Bayern München câștigă cu 4-0 rejucarea finalei C.C.E. la fotbal; ● 19

București, Virginia Ioan 1,90 m la înălțime — cea mai bună performanță mondială a sezonu-

lui; ● 18-19 Constanța, Campionatele republicane de lupte; ● 18-25 Eppelheim, Echipa masculină și tandemul Ana Petrescu-Cornelia Petrușcă campioni ai lumii la popice; ● 21 Londra, Tottenham-Feyenoord 2-2 în prima manșă a finalei «Cupei U.E.F.A.» la fotbal; ● 23-26 Constanța, Campionatele naționale de gimnastică (f); ● 25-26 România-Argentina 92-76 și 87-70 la baschet (m); ● 29 București, România-Grecia 3-1 la fotbal; ● Rotterdam, Feyenoord-Tottenham 2-0 și olandezii câștigă

«Cupa U.E.F.A.» la fotbal; ● 30 Verona, au început C.E. de haltere; ● 29-31 Atena, J.B. de volei (echipa feminină a țării noastre pe primul loc).

IUNIE 1975

L	M	M	J	V	S	D
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
30						

IUNIE 1974

● 2 Steaua și IEFS campioane ale țării la handbal; ● 1-8 Kiev, C.E. tineret box (C. Dafinoiu-medalie de aur, P. Istrate-argint); ● 5 Rotterdam, Olanda-România 0-0 la fotbal;

● 9 București, România învinge Anglia (75-59) și R.F. Germania (82-53) la atletism (f), iar Virginia Ioan doboară recordul iolande Balas (1,91 m) trecînd 1,92 m la înălțime; ● 9 Nisa, Începe Olimpiada de șah; ● 9-16 București, Campionatele internaționale ale României de tir; ● 10-23 M. Ramașcanu pe locul I în al 20-lea Tur ciclist al României; ● 10 E. Merckx cîștigă Turul Italiei; ● 13 Frankfurt/Main, Începe al X-lea C.M. de fotbal și Joao Havelange ales ca nou președinte al F.I.F.A.; ● 14-16 Snagov, Campionatele naționale de caiac-canoe; ● 14 Italia cucerește prima Cupă a Europei la baschet (m); ● 14-16 Galați, Dan Grecu și Dinamo au dominat

campionatele naționale de gimnastică; ● 14 Potsdam, Irena Szewinska 22,0-200 m, nou record mondial; ● 16 Constructorul Galați (m) și Rapid București (f) campioane republicane la popice; ● 16 Björn Borg cîștigă la Roland Garros; ● 19 Universitatea Craiova pentru prima oară campioană a României la fotbal; ● 21-26 Madrid, C.E. de lupte (Constantin Alexandru campion continental); ● 23-28 București, J.B. la tir; ● 23 București, Jiul-Politehnica Timișoara 4-2 în finala «Cupei României» la fotbal; ● 23 Varșovia, I. Szewinska 49,9-400 m, alt

record mondial; ● 24 Lordul Killanin, președintele C.I.O. sosește în București; ● 26 Steaua pentru a 9-a oară campioană a țării la rugby; ● 25-29 Constanța, 7 boxeri români campioni balcanici; ● 29-30 A 12-a Regată Snagov la canotaj academic (f).

IULIE 1975

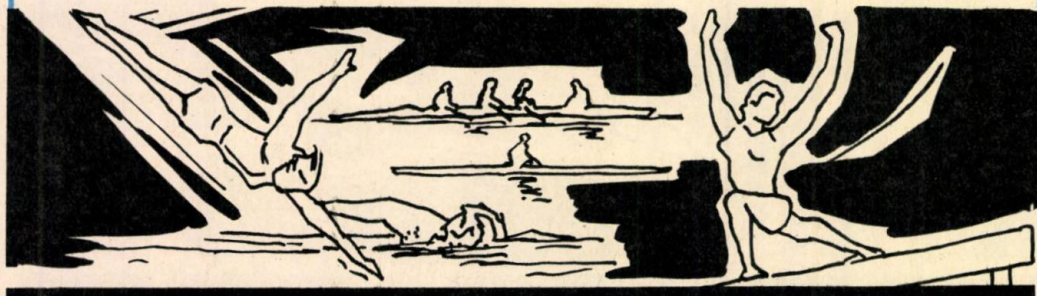
L	M	M	J	V	S	D
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

IULIE 1974

● 5-7 Sportivi din 9 țări la «Regata Snagov» de caiac-canoe; ● 5 Leipzig, Reinhard Theimer (RDG) 76,60 m la aruncarea ciocanului, record mondial; ● 5 Rostock, Kornelia Ender 57,51 pe 100 m liber, record mondial; ● 7 München, După 20 de ani, R.F. Germania din nou campioană a lumii la fotbal; ● 7 Londra, Jimmy Connors și Chris Evert învingători la Wimbledon; ● 7 Rostock, Noi recorduri mondiale ale înotătoarelor din R.D. Germană: Anne Kathrin Schott 2:37,89-200 m bras și Ulrike Richter 2:18,41-200 m spate; ● 6-7 Durham, În duelul athletic S.U.A.-U.R.S.S. meci egal: 117-102 la masculin și 67-90 la feminin; ● 8 Rostock, U. Richter 64,43-100 m spate, record mondial; ● 14 San Juan, Reprezentativa Uniunii Sovietice campioană mondială la baschet (m); ● 10-14 Ankara, Balcaniada de tenis; ● 17 Sydney, Jennifer Turrall 16:43,4-1500 m liber, record mondial; ● 17-28 Grenoble, C.M. de scrimă;

● 19-21 Krusevac, Balcaniada de ciclism; ● 20-21 București, Campionatele naționale de atletism; ● 21 Nisa, Fotbaliștii români pentru a doua oară campioni europeni universitari; ● 20-21 București, Campionatele republicane de sărituri în apă; ● 21 Eddy Merckx câștigă pentru a 5-a oară «Turul Franței»; ● 22 București, România-Franța 3-2 în «Cupa Davis»; ● 23 Constanța, România-Japonia 4-1 la fotbal; ● 23 Tragerea la sorți în Cupele europene la fotbal; ● 25-28 Sofia, Balcaniada înotătorilor juniori; ● 26 Grenoble, Floretistele române-medalie de bronz la C.M.; ● 25-31 Harapanda, C.E. de lupte juniori; ● 26-28 Belgrad, J.B. de volei juniori; ● 28 Harapanda, Ștefan Rusu campion european de juniori la lupte; ● 30 Orleans, Iugoslavia campioană europeană la baschet juniori; ● 31 Harapanda, Petre Brîndușan și Gigel Anghel-medalii de argint la C.E. de lupte libere juniori.

AUGUST 1975

L	M	M	J	V	S	D
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

AUGUST 1974

● 1-4 București, Campionatele naționale de înot; ● 1-4 Izmir, J.B. de polo; ● 1-4 Constanța, Turneul de box «Mănușa litoralului»; ● 2-4 Raliul Dunării; ● 2-4 Sofia, Atleții români învingători la Balcaniadă; ● 2-4 Mestre, Italia-România 3-2 în «Cupa Davis»; ● 2 Sofia, Mariana Suman 1:58,6-800 m, cea mai bună performanță mondială a sezonului; ● 4 Göppingen, Cuplul Ligia Lupu-Liana Mihuț, medalie de argint la C.E. de tenis de masă juniori; ● 5 Mission Viejo, Jenny Turrall

16:39,28-1500 m liber, record mondial; ● 6-11 Constanța, «Trofeul Tomis» la volei (f); ● 4-7 Vingsted (Danemarca), Formația de juniori a României la armă standard-medalie de argint la C.E. de tir senioare și juniori; ● 8-11 Izmir, Balcaniada de înot; ● 9-11 Varna, Balcaniada atleților juniori; ● 9-11 Botoșani, România campioană balcanică la baschet junioare; ● 11 Start în cel de al 57-lea campionat republican de fotbal; ● 11 Indianapolis, A.Foyt realizează pe un auto-

mobil «Coyote-Ford» o viteză medie orară de 350,250 km pe oră; ● 9-11 Lupeni, Campionatele naționale de haltere; ● 14-25 Montreal, C.M. de ciclism; ● 17-30 Havana, C.M. de box (S. Cuțov și A. Năstac-medalii de argint, C. Gruiescu-medalie de bronz); ● 18-25 Viena, C.E. de natație: 17 recorduri mondiale; ● 19 Brăila, S-a inaugurat un stadion cu 30 000 locuri; ● 23 În Sardinia a început al XV-lea C.E. de baschet (f); ● 27 București, Primele întreceri ale campionatelor naționale de tir; ● 22-26 Concord, 5 recorduri ale lumii la campionatele de înot ale S.U.A.; ● 29-31 Lucerna, Cornelia Neacșu și Marinela Ghiță campioane mondiale de canotaj academic (alte 3 medalii de argint și bronz pentru sportivele românce); ● 29-31

Istanbul, C.M. de lupte libere; Ladislau Simon-medalie de aur, Vasile Iorga-medalie de bronz; ● 29-31 Concord, S.U.A. - R.D. Germană la înot: 119-61 la bărbați și 79-84 la femei.

SEPTEMBRIE 1975

L	M	M	J	V	S	D
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30					

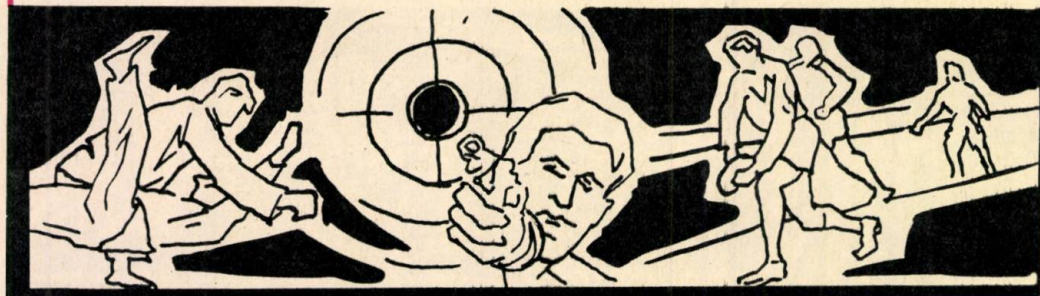
SEPTEMBRIE 1974

● 1—4 Moscova, C.M. de pentatlon modern: echipa României-medalie de bronz; ● 1—8 Roma, C.E. de atletism: Argentina Menis și Carol Corbu-medalii de argint, Mariana Suman-medalie de bronz; ● 1—12 Teheran, Jocurile sportive asiatice; ● 5—8 Constanța, Balcaniada de iahting; ● 4 Bogota, U.R.S.S.-S.U.A. 101—88 în finala «Cupei Națiunilor» la baschet (m); ● 6 Porec, A început Balcaniada de șah; ● 5—8 Lucerna, Ilie Oanță și Dumitru Grumezescu, medalii de argint la C.M. de canotaj academic; ● 6—8 Snagov, Finalele campionatelor naționale de canotaj feminin (campionatele mondiale Elena Neacșu și Marinela Ghiță învinse); ● 9 New York, Jimmy Connors și Billie Jean King învingători la Forrest Hills; ● München, Aleksei Spiridonov 76,66 m la aruncarea ciocanului, record mondial; ● 13—15 Snagov, Campionatele naționale de canotaj academic (m); ● 13—15 Hvar, Campionatele balcanice de gimnastică; ● 15 Moscova, Începe finala turneului candidaților la titlul mondial de șah între Anatoli Karpov și

Viktor Korcinoi; ● 18 Primele jocuri ale echipelor românești în cupele europene de fotbal: Universitatea Craiova-Atvidaberg 2—1 în C.C.E., Dundee United-Jiul Petroșani 3—0 în Cupa cupelor, Boluspor-Dinamo București 0—1 și Besiktas Istanbul-Steagul roșu Brașov 2—0 în Cupa UEFA; ● 17—24 București, Campionatele naționale de tenis; ● 20—29 Thun (Elveția) C.M. de tir (Dan Iuga campion mondial la pistol calibru mare, Anișoara Matei și Corneliu Ion-medalii de argint la pistol cu aer comprimat, echipa României-medalie de bronz la pistol viteză);

● 25 Sofia, Bulgaria-România 0—0 la fotbal; ● 25—29 Campionatele republicane de pentatlon modern; ● 27 Rio de Janeiro, Europa-America 94—85 la baschet (m); ● 22—29 Manila, C.M. de haltere; ● 29 C.A.U. București campioană a țării la atletism.

Grăție...

Foto: IOAN OPREA

Anul 25 al sportului pionieresc din România

● Mai bine de 80 la sută (din cele două milioane de «cravate roșii cu tricolor») în activitatea sportivă de masă ● «Cupa tineretului» — un veritabil examen de organizare ● Acțiunea «Delfin» — sute de mii de înotători ● Turism pe multiple coordonate ● O școală a viitorilor sportivi de elită!

St. TIBERIU

S-au împlinit 25 de ani de la înființarea primelor organizații de pionieri în țara noastră, moment festiv marcat printr-un bilanț bogat, care atestă grija părintească a conducerii de partid și de stat față de cei mai mici cetățeni ai patriei, generațiile în formare, viitorii constructori ai comunismului.

Inițiată, organizată și îndrumată de către partid, Organizația pionierilor din România socialistă s-a impus prin sprijinul adus școlii pe multiple planuri în educarea patriotică și revoluționară a copiilor, a tinerelor vârstare. Activitatea sportivă, în consensul ei larg — educație fizică de masă, turism și sporturi aplicative, a ocupat și ocupă un loc primordial în sfera pionieriei din țara noastră.

Succesul sportului de masă pionieresc rezidă în orientarea dată încă din start, de a realiza o activitate de mișcare cu copiii, în principal la nivelul detașamentelor, cu participarea integrală a «cravatelor roșii cu tricolor», după gusturi și aptitudini. Concursurile și competițiile la acest nivel au dezvoltat interesul copiilor față de exercițiul fizic, după o prealabilă inițiere într-o disciplină sau alta. La ora împlinirii sfertului de veac de existență Organizația pionierilor a fost în măsură să raporteze cu mândrie că **mai bine de**

80 la sută din cele două milioane de membrii ai ei au fost cuprinși în diferite acțiuni sportive de masă, crosuri și alergări, cicloturism, drumeții și excursii etc.

Una din probele de maturizare sportivă a Organizației pionierilor a constituit-o «Cupa tineretului», competiție republicană de masă închinată celei de a XXX-a aniversări a Eliberării și Congresului al XI-lea al Partidului. La ediția de iarnă a acestei mari competiții, pionieria a fost prezentă cu aproape 1 200 000 de copii, număr care s-a repetat, apoi, la ediția de vară. «Cupa tineretului» a însemnat apropierea copiilor de multe discipline sportive — schi, patinaj și săniuș, atletism, fotbal, natație, gimnastică, tir, orientare turistică etc., un moment de trecere la o activitate competițională organizată, continuă, cu perspectiva promovării unora, a celor mai înzestrați, în sfera performanței.

Un capitol important al activității sportive pionierești îl reprezintă acțiunea «Delfin», de inițiere și perfecționare în natație. Din anul 1971, când a fost lansată și până acum, «Delfin» a polarizat atenția a zeci și sute de mii de copii care au urcat pe blocstarturile unor bazine de la orase (București, Cluj-Napoca, Oradea, Constanța, Botoșani,

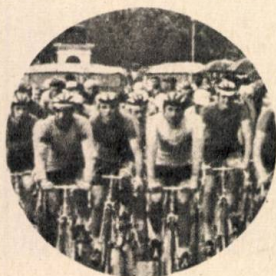
Tg. Mureș etc.) și chiar de la sate, amenajate cu posibilități locale (peste 350). Numărul centrelor de inițiere a viitorilor... delfini se apropie de 1 000, iar al profesorilor și instructorilor (în rândul cărora se numără mulți studenți sau părinți) a ajuns și el la nivelul miilor. Litoralul și îndeosebi Năvodarii — cu cei peste 35 000 de copii inițiați an de an în natație, în cursul vacanțelor de vară — au adus un substanțial aport la realizarea acestui important obiectiv social.

Un caracter larg de masă a îmbrăcat activitatea turistică. Fiecare sfârșit de săptămână, fiecare vacanță au purtat vizibil amprenta preocupării pentru dezvoltarea gustului copiilor noștri față de drumeții și excursii cu profil local sau de anvergură. «Pionieri pe cărările patriei», drumețiile în ospetie, expedițiile «Cutezătorii», iată modalități originale (și n-au fost singurele) destinate să aducă în cea mai accesibilă activitate de mișcare marea masă a pionierilor și școlarilor. Prin succesul lor în anul 1974, la a 5-a ediție, numărul a ajuns la 2 500 — expedițiile au determinat apariția altor genuri de turism sub forma taberelor de corturi, a satelor de vacanță, acțiunile «Leaota» și «Firul Ariadnei», inițiative valoroase, cu caracter practic, de marcarea sau reamenajare a unor trasee montane, cu excelente rezultate mai ales în județele Suceava, Dimbovița, Cluj, Prahova, Maramureș și Argeș. Anul care a marcat împlinirea sfertului de veac de viață al pionieriei a coincis cu inițierea acțiunii «Amicii drumeției», prin intermediul căreia fiecare detașament de pionieri și-a creat câte un cerc turistic, nucleu de formare a unor ghizi și topografi cu temeinice cunoștințe practice.

Gustul pentru performanță a fost dezvoltat pionierilor prin intermediul cluburilor sportive specializate, de tipul «Cutezătorilor» sau al cercurilor sportive (aproape 2 500) care activează în cadrul caselor de pionieri. În centrul atenției copiilor s-a situat fotbalul («Cupa speranțelor» interstrăzi, cu o finală tradițională la Constanța), baschetul (Festivalul republican de «mini», găzduit de municipiul Bacău), judo (300 de finaliști în vară, la București), oină (mai ales pentru pionierii din mediul sătesc), gimnastică sportivă și modernă (continuând un experiment reușit al școlii românești) ș.a. Iar în sporturile aplicative, tirul (cu armă cu aer comprimat), carturile (cu secții aproape la nivelul tuturor județelor), aero și navomodelismul (care se bucură de o excelentă dotare) promit să concureze — ca interes, ca preocupare — multe din disciplinele sportive «clasice» amintite.

Tot ce s-a realizat până acum și mai ales tot ceea ce se preconizează pledează pentru propășirea și consolidarea activității sportive pionierești, pentru sporirea dimensiunilor ei, pe măsura pasiunii copiilor pentru mișcare, exercițiu fizic și împlinirea într-o disciplină sau alta. Să nu se uite că pionieria a dat un Marcel Roșca și un Cristian Gațu, un Mircea Lucescu și un Carol Corbu, numeroși alți exponenți ai elitei sportului românesc. Pe acest drum de lumină se va merge, fără îndoială, și de acum înainte!

De fapt, n-am vrut să vă mai convoc la... gura sobei, ca în Almanahul precedent. Ce să mai tăifăsuim? — mi-am zis. Să ne lăsăm învăluți (iarăși!) de aduceri aminte? Să reînviem în memorie duelul acela fantastic dintre Marin Niculescu și Locatelli, acum cînd fostul textilist se pregătește să devină bunic? Să depănăm amintirile «celor zece Ecuatoare» parcurse pe bicicletă de Gabi Moiceanu, isprăvile lui în «Turul Egiptului» sau în cursa Berlin-Praga-Varșovia? N-are rost. Regretatul meu prieten Emil Iencec a făcut-o, cu neegalat talent, în paginile unei cărți memorabile. Atunci? Ce să punem pe masa tacalelor? Nici compasiunea pentru Vasile Teodor, talent apărut pe panta descendentă a ciclismului, nu mai este nouă. Așadar...

AR FI PREA FRUMOS!...

Plouă. Plouă cu găleata. Dar publicul sportiv este lângă rutierii participanți la «Turul României».

Va reuși evadarea?

O clipă, doar o clipă, am vrut să iau, la întâmplare, câteva pagini din cartea «Giganții șoselelor», pe care o pregătesc (în taină) iubitorilor sportului cu pedale și să le încredințez redactorului Almanahului. Mi-am frînat, însă, gestul la timp. Și bine am făcut! Acolo este vorba despre povestea tristă a lui Fausto Coppi, despre sfîrșitul tragic al lui Tom Simpson, despre bigotismul lui Gino Bartali, despre ascensiunea țărânului normand Jacques Anquetil, despre triumful lui Eddy Merckx, despre atîtea și atîtea altele. Dar nu este vorba (și m-am apucat cu sîrg să refac povestea) despre nici unul dintre ai noștri, dintre cei despre care ați dori, sînt sigur, să mai citiți cite ceva, chiar dacă ar fi să despic firul în patru sau să repovestesc fapte știute. Și m-a salvat un vis. Da, un vis! Într-o noapte de septembrie ploios, cînd picăturile băteau dărăbana pe streșină, într-un ritm mai vioi decît al ceasornicului, m-am trezit plin de fiori. Florii bucuriei unui pasionat al ciclismului ce-și vede visul împlinit în... vis. Visasem, nici mai mult nici mai puțin, cît Mircea Ramașcanu, băiatul acela ce-ascunde sub aerul de domnișoară mușchi și voință de oțel, învinsese la campionatul mondial din Belgia. Visasem cursa: la start, aproape 200 de alergători din peste 50 de țări; plecare furtunoasă; citeva tentative eșuate în fașă; plutonul rulează pe drumul sinuos, urcă și coboară fără încetare, trece prin mici burguri cu străzi înguste, pavate cu că-

rămidă; la un moment dat, din plutonul acela multicolor fug, ca niște năluci, patru băieți: Ryszard Szurkowski — polonezul care a cîștigat de trei ori «Cursa Păcii» și o dată campionatul lumii, Michel Kuhn — elvețianul acela bătaios, Janusz Kowalski — campion mondial la Montreal, coleg de echipă cu Szurkowski, și Mircea Ramașcanu; plutonul se agită în urmărirea lor; scrișnesc angrenajele, gem spițele; polonezii elvețienii și românii — conduși de Vasile Teodor — încearcă să blocheze sarabanda urmăritorilor; stațiile de radio ale caravanei transmit neconținut: «numerele 17, 18, 31 și 93 devansează plutonul cu 300 m»; din mașinile presei este implorat permanent arbitrul principal să permită trecerea spre fugari; mai sînt 60 km pînă la sosire și cei patru se înțeleg de minune; morișca se-nvîrte fără conținere; avansul a ajuns la 4 minute; mai sînt doar 6 km și cursa este jucată; fugarii își vor disputa titlul suprem; înțelegerea se strică; foștii colegi se pîndesc; încearcă, cînd unul cînd altul, să-și pună în aplicare tactici viclene; fuge Szurkowski și-i ia roata Kuhn, apoi Kowalski; Ramașcanu trece pe partea cealaltă a șoselei; mai sînt 4 km; sprintează sec; o clipă de uimire; nimeni nu-l credea în stare; prea muncise mult pentru izbînda evadării! Szurkowski se uită la Kuhn, acesta la ghidon, Kowalski la șosea; Ramașcanu are 300 m avans; avans cucerit cu puteri luate din suflul lui tînăr; lume multă; binocluri îndreptate spre săgeata ce se apropie; camere de luat vederi ce preling pe ecrane micile broboane de sudoare ale unui necunoscut avid de glorie; trei balauri vin val-virtej din urmă; distanța se micșorează; spectatorii aclamă; Eddy Merckx ține pumnii strînși pentru un viitor campion; în sfîrșit — linia albă a șoselei: Mircea Ramașcanu este campion mondial!

Visasem și premiarea: mii de belgieni, oameni ce iubesc ciclismul mai mult decît fotbalul (sînt, probabil, unici în lume) se înghesuie lîngă podiumul de premiere; pe treapta aceea de unde poți privi marea de capete ca din elicopter, urcă Mircea Ramașcanu; de el se apropie dl. Adriano Rodoni, cu zîmbetul acela blînd, de bunici; îl îmbracă pe Mircea cu tricoul «arc-en-ciel», îi dăruiește medalia de aur cu efigia lui Fausto Coppi; se întonează Imnul României; se aplaudă frenetic; Ramașcanu fuge dintre reporterii ce vor să-l răpească și-i prînde la gît medalia de aur lui Nicolae Voicu, antrenorul său...

Plouă. Noaptea e pe la mijloc și nu mai pot să dorm. Ce minunat a fost visul! Mi-aduc amînte că visele, aidoma legendelor, au la bază fapte reale, ceva posibil înflorit de fantezie. În fond, s-ar putea oare ca, peste vreo doi-trei ani, Mircea Ramașcanu să izbîndească în Belgia?

L-am cunoscut pe băiatul acesta frumos, sfios și respectuos, ca o fetiță, cu doi ani în urmă, la Cluj-Napoca. M-a uimit atunci metamorfoza dintre Ramașcanu pedestru și Ramașcanu pe bicicletă. Cel dintîi este... fetița. Cel de al doilea — un leopard infometat (de glorie), ce aleargă tot timpul, trece peste treptele ierarhiilor conservatoare, le calcă în picioare, se cațără tot mai sus spre firmamentul vedetelor, fără a privi înapoi. În campionatul de fond al anului 1973, pe drumul dintre

Zalău și Cluj-Napoca ne-a amuțit cu îndrăzneala. L-am căutat seara. Nu-mi venea să cred că smeul de pe șosea este, de fapt, un mielușel. Mi-a vorbit cu voce stinsă despre dorințele (ambițiile) lui. Am înțeles că nu acceptă să facă promenadă pe bicicletă. Că ciclismul este un chin. Și merită să suferi numai dacă rîvnеști la cununa de lauri. Ne-am despărțit prieteni.

L-am revăzut anul acesta în «Turul României». Cred că atunci, în «Marea Buclă» jubiliară, mi s-a făurit în subconștient visul. Vă amintiți de etapa spre Bacău? Cehoslovacul Zajac purta «tricoul galben». Dar Ramașcanu visa «lina de aur». Și spre sfîrșitul drumului a fugit din plutonul fugarilor. Liubomir Zajac și Vasile Teodor, cei doi favoriți, se urmăreau, în timp ce Ramașcanu pune în pedale atomii tinereții sale năvalnice. A sosit la Bacău cu trei minute avans. Poetul inimii mele, Dan Deșliu, a așternut atunci pe hîrtie cuvinte cu har, imagini născute la căldura inimii. Băiatul a simțit că trebuie să răsplătească simpatia unanimă sau poate s-a gîndit numai la el, zicîndu-și că acum este momentul să se instaleze pe tronul liderului. Și a făcut-o! Drumul spre Baia Mare și Bistrița, Cluj-Napoca și Oradea, Drobeta-Turnu Severin și Craiova, spre Pitești și București a fost drumul triumfului său, al primului său triumf într-o competiție ce s-a născut cu două decenii înainte de a fi existat el. Am păcătuit certîndu-l (așa cum ceartă un părinte), în timp ce colegii mei îl lăudau. Dar am trăit întreaga bucurie a victoriei sale atunci cînd, pe «Republicii», l-am putut prezenta telespectatorilor așa cum este: un copil inimos...

«Turul României» a fost, sînt sigur, rampa lui de lansare. Pot fi liniștiți cei ce au muncit pentru ca acest uriaș mecanism să se pună în mișcare. Și-a

împlinit misiunea: a dat ciclismului un mare talent, o viitoare vedetă. Că așa este îmi stă martor «Turul Elveției» sau, cum i se mai spune, «Marele Premiu Wilhelm Tell». Prin august, cînd exodul spre Litoral era în toi, Ramașcanu și colegii săi s-au dus în Alpii elvețieni să-și măsoare puterile cu cei ce aveau să lupte pentru titlul mondial în îndepărtata Canadă. În etapa de contratimp individual (24 km pe munte!), deci în «proba adevărului», Ramașcanu s-a clasat întîiul. Întîiul! În urma sa: Janusz Kowalski, care — peste cîteva zile — avea să cîștige la Montreal tricoul cu curcubeu, Michel Kuhn — medalie de bronz la același campionat mondial (disputat pe viitorul circuit olimpic!) și încă vreo 7—8 dintre cei ce și-au înscris numele în prima parte a clasamentului, ce rămîne timp de un an ierarhie mondială de neclintit.

În timp ce în orașul-gază al J.O. '76 rutieri din lumea largă luptau cot la cot, la Timișoara o echipă alcătuită din dinamoviști (Mircea Ramașcanu, Vasile Teodor, Costel Cîrje, Ilie Valentin) termina cursa de 100 km contratimp în mai puțin de 2 h 13'. Cu rezultatul acesta ar fi putut ocupa locul III la C.M., devansîndu-i pe medaliații cu bronz cu mai bine de două minute.

Dacă visul meu s-a construit pe aceste fapte reale, dacă mi l-am făurit cunoscîndu-l pe Ramașcanu și bîzuindu-mă pe tinerețea lui triumfătoare, am oare dreptul să sper că într-o zi visul se va transforma în realitate?

Ar fi prea frumos? Da. Ar fi frumos! Pentru băiatul acesta harnic și talentat, pentru ciclismul nostru, pentru «Turul României» care l-a catapultat spre glorie.

Hristache NAUM

Mircea Ramașcanu — «tricoul galben» — a devenit repede vedeta nr. 1 a «Turului României».

Foto: D. NEAGU

Iată-l pe «eroul visului meu», în postura de învingător al «Turului României».

Documente care atestă valoarea lui Ramașcanu. Clasat primul în etapa contratimp din «Turul Elveției», el i-a întrecut pe Michel Kuhn (locul III) și Janusz Kowalski (locul VIII). Cei doi au urcat — puține zile mai târziu — pe podiumul de premiere de la Montreal.

Hasle - Sörenberg 24 km 15.8.1974			
1.	37	Mircea Ramașcanu	Ru 40:20,3
2.	36	Wolfgang Steinmayer	De 40:21,5 1,2
3.	59	Michel Kuhn	Sz 1 40:40,4 20,1
4.	73	Said Goussejnow	Su 41:05,8 45,5
5.	10	Marc Steels	Be 41:17,8 57,5
6.	4	Daniel Perrot	Fr 41:22,6 1:02,3
7.	63	Werner Fretz	Sz 1 41:28,9 1:08,6
8.	48	Janusz Kowalski	Po 41:33,8 1:13,5
9.	26	Jürgen Marcussen	Dä 41:36,5 1:16,2
10.	33	Jan Bakker	Ho 41:39,4 1:19,1
11.	47	Rudolf Mitteregger	Öe 41:47,3
12.	47	Mieczysław Novicki	Po 42:05,1
13.	74	Alexandr Waskowski	Su 42:18,1
14.	37	Oswald Kircher	De 42:23,4
15.	77	Aaro Pikkuus	Su 42:29,2
16.	57	Iwan Schmid	Sz 1 42:29,6
17.	44	Edward Barcik	Po 42:40,3
18.	1	Alain Meunier	Fr 42:47,5
19.	17	Peter Weibel	BRD 42:49,0
20.	38	Walter Eibegger	Öe 42:53,0
21.	41	Leo Karner	De 43:07,9
22.	35	Adrianus Tak	Ho 43:11,7
23.	65	René Ravasi	Fr 2 43:13,7

INIȚIATIVE 1000 DE ELEVI CÎȘTIGAȚI PENTRU RUGBY

● Un campionat sui-generis cu peste 30 de echipe ● Ing. Mircea Rusu — fostul internațional — printre animatorii competiției ● O selecționată republicană școlară feroviară, cu întâlniri internaționale

În ciuda tradiției sale, rugbyul românesc — care a împlinit șase decenii de existență — nu beneficiază de o largă bază de masă, așa cum se petrec lucrurile în alte jocuri sportive, ca fotbalul, voleiul, baschetul sau handbalul. Inițiative au existat de-a lungul anilor, încă de la începutul secolului nostru (ne referim la campionate

Dumitru Ionescu, animator al rugbyului școlar.

școlare, organizate mai ales în București), dar ele n-au avut consistență. Încercări timide și efemere.

Mai recent, în anii de după Eliberare, baza de masă a rugbyului autohton au generat-o echipele de juniori cuprinse în diferite competiții locale și chiar cele de copii, inițiativă în care s-a impus municipiul Constanța. Merită a fi relevată și tendința de a ancora rugbyul în sfera școlii în unitățile de învățământ din județul Suceava, acțiune care angajase la un moment dat cîteva zeci de cadre de educație fizică instruite în mod special, cu concursul federației de resort. Toate acestea reprezintă preocupări notabile. Totuși, spre regretul pasionaților sportului cu balonul oval, ele nu îmbracă, cum ar fi de dorit, o anumită finalitate. Rugbyul românesc duce pregnant lipsa unei mase de copii și juniori care să-i asigure continuitatea. Elementele care se detașează, totuși, ajungînd în primplanul activității de performanță, în loturile unor formații divizionare și în cel reprezentativ sînt încă puține, insuficiente.

*

Înțelegînd să suplinească, măcar în parte, golul existent în rugbyul de masă, Ministerul Transporturilor și Telecomunicațiilor a inițiat cu cîteva ani în urmă un campionat republican sui-generis adresat liceelor, școlilor tehnice și profesionale din rețeaua sa teritorială. Un campionat care a încorporat toate energiile — elevi și profesori — într-o masă de peste 1 000 de tineri. Cu alte cuvinte, o mie de școlari cîștigați pentru rugby!

Disputat sistem divizie, inițial pe serii, apoi fruntașele reunite într-o grupă finală, acest campionat școlar de rugby a reușit să trezească un larg interes, chiar și în orașe în care sportul cu balonul oval era cu totul necunoscut (Oradea, Pașcani, Roșiori, Palas-Constanța). Este foarte adevărat, însă, că la reușita ideii, ministerul de resort a contat mult pe aportul unor foști rugbiști de performanță, cum este **ing. Mircea Rusu**, jucător la Grivița Roșie și de nenumărate ori component al echipei reprezentative, în prezent director al Grupului școlar de transporturi din Cluj-Napoca. El dovedește și acum nealterată pasiune

Echipa P.T.T.R.-Oradea.

nea pentru rugby, atrăgând lângă el toate cadrele didactice din școală și în special pe profesorii de educație fizică. Faptul că aceștia au luat parte la cursuri de specializare în rugby, faptul că la orele de dirigiență se predau noțiuni elementare din tehnica mînuirii balonului oval, faptul că ponderea activității extrașcolare a elevilor o reprezintă acest sport al curajului și bărbăției, iată atîtea argumente care spun foarte mult pentru crearea unui climat propice materializării frumoasei inițiative a M.T.Tc.

Incurajator este și faptul că în multe alte orașe

Profesorii echipelor din cadrul M.T.Tc. la cursul de pregătire.

și școli acest fenomen de apropiere a elevilor de rugby se face simțit aproape în aceeași măsură, prin intermediul altor și altor directori de

unități de învățămînt (**ing. I. Crăsnanu** — UVA Roșiori, **ing. Il. Enache** — Școala profesională c.f. Palas-Constanța, **ing. I. Teodorov**, Liceul industrial de transporturi navale Galați, **ing. Al. Morariu**, Școala profesională IMMR Pașcani etc) și chiar al unor directori de regionale C.F.R. Cazul cel mai convingător îl oferă **ing. N. Cioabănel**, de la Galați.

Firește că inițiativa n-ar fi avut sevă, consistență, și finalitate, dacă M.T.Tc. n-ar fi coordonat-o, dacă n-ar fi sistematizat-o într-un mod exemplar, printr-un colectiv de conducere din care fac parte, în principal, **prof. I. Dan** din direcția de învățămînt a ministerului și antrenorul **Dumitru Ionescu**, consultant tehnic de specialitate. Rezolvarea multelor și complexelor aspecte legate de înființarea unor nuclee de rugby pe lângă toate școlile din rețeaua M.T.Tc., de asigurarea unor tehnicieni pentru inițierea și instruirea elevilor, de dotarea cu material și echipament sportiv, de amenajarea spațiilor necesare pentru pregătire etc., iată preocupări care au necesitat un uriaș volum de timp și de energie din partea M.T.Tc., cu rezolvări integrale în majoritatea cazurilor.

Îmbunătățită de la an la an, formula de desfăș

Echipa Școlii profesionale I.M.M.R. Simeria.

șurare a competiției celor 1 000 de rugbiști va avea drept finalitate în 1975, pe lângă promovarea unor elemente de valoare în secțiile cu echipe divizionare, alcătuirea unei selecționate republicane. Adică cei mai buni 15 din cei 1 000. Vă imaginați ce emulație creează această întrecere pentru ca elevii să poată ajunge în elita celor 15!

Există și un alt proiect, la fel de interesant: viitoarea selecționată școlară feroviară să susțină o serie de întâlniri internaționale cu echipe similare din R.D.G. Cehoslovacia, Bulgaria, Polonia etc. Nu încapă nici un dubiu că pe un asemenea drum pe care s-a pornit, în anii care vin campionatul școlar feroviar se va consolida, angajînd, poate, mase și mai mari de elevi și avînd drept element principal de referință propulsarea către performanță a «noului val»...

ÎNȚEPRINDEREA DE PRODUSE ALIMENTARE

cu sediul în București,
str. Cîmpul Moși nr. 5,

oferă băuturi răcoritoare:

„Sintonic“, „CI-CO“,
„CICO-COLA“

și sortimente
de sosuri alimentare:

„Tomatovin“, „Estragon“, „Cimaron“,
„Aioli“, „Ciuperci extra“,
„Sos de ceapă“, „Sos tomat picant“,
„Sos aperitiv picant“ și „Tomatoketchup“.

MEDALIA DE AUR CU CELE MAI MULTE CARATE!...

Mai toate ziarele și revistele, radioul și televiziunea au consacrat la timpul respectiv excelenta performanță a tânărului **La-dislau Șimon** care, în vara lui 1974, a cucerit titlul de campion mondial la lupte libere. Desigur, asemenea succese au reputat în '74 și alți sportivi ai țării noastre. Dar, medalia de aur a lui Șimon are — cu siguranță — cele mai multe carate... Pentru o astfel de medalie au luptat, de aproape 20 de ani, numeroși sportivi fruntași din România și nici unul dintre ei n-a reușit s-o cucerească. La câteva zile după competiția mondială de la Istanbul (29 august — 1 septembrie) i-am solicitat campionului lumii un interviu pentru «Almanahul Sportul».

— **De când ați început să practicați luptele libere?**

— Din toamna lui 1966. Eram elev în clasa a VII-a elementară la o școală din Tg. Mureș — orașul în care m-am și născut. Nu știam ce să mai fac pentru a slăbi. Aveam peste 90 kg și măcar nu eram mai înalt. Încercasem cu înotul vreo patru ani, însă în loc să slăbesc mă rotunjeam văzînd cu ochii. Și m-am dus la clubul Mureșul, să încerc cu luptele.

— **Deci nu aveți intenția să deveniți luptător?**

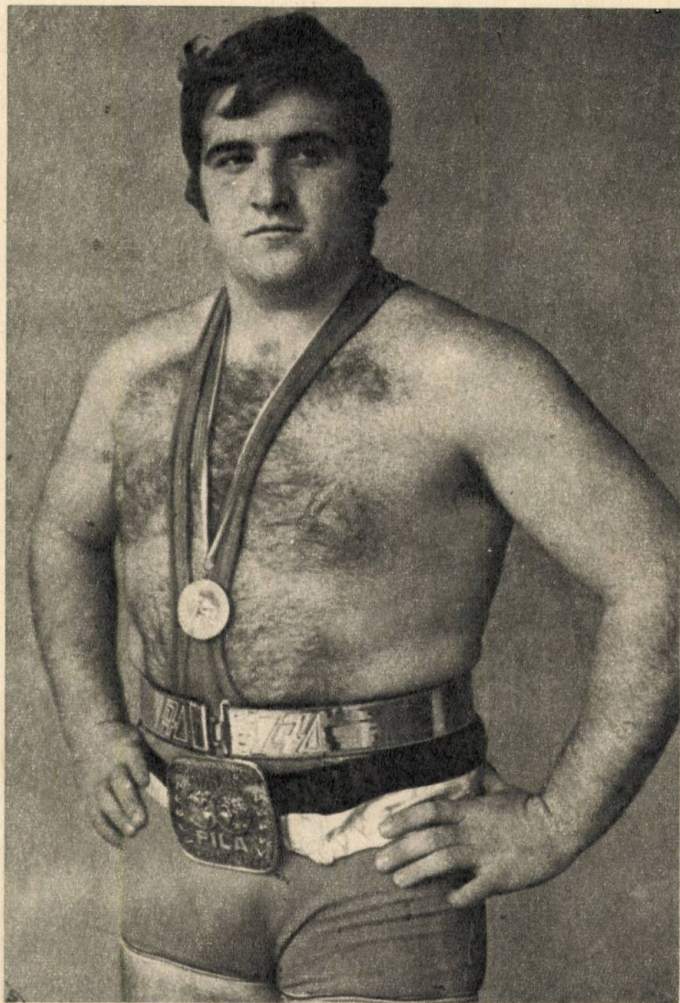
— Nici vorbă! Avea tata, pe atunci, un prieten care fusese luptător, Gall Vilmoș, un om tare de treabă. El mă asigurase că după câteva luni de lupte mă puteam prezenta și la o școală de balet!... Poanta era cam gogonată însă, în cele din urmă, m-a convins.

— **Începutul a fost greu?**

— Greu e puțin spus. De nemărate ori n-am vrut să mă mai duc la sală, dar antrenorul Istvan György s-a înțeles pe ascuns cu tata și n-a fost chip să mai scap.

— **Ce vi s-a părut atît de greu?**

— Pentru mine totul era nemaipomenit de greu, din moment ce nu puteam alerga nici

**DUPĂ 20 DE ANI, PRIMUL TITLU DE
CAMPION MONDIAL LA LUPTE LIBERE
CUCERIT DE UN SPORTIV ROMÂN**

cîteva metri. Dacă vă spun că abia mă aplecam să-mi leg șireturile! Și, culmea, antrenorul mă oprea și după ce plecau ceilalți băieți, să lucreze numai cu mine. Mă puneam să ridic de atîtea ori haltera încît la sfîrșitul antrenamentelor nu mă mai puteam

ține pe picioare.

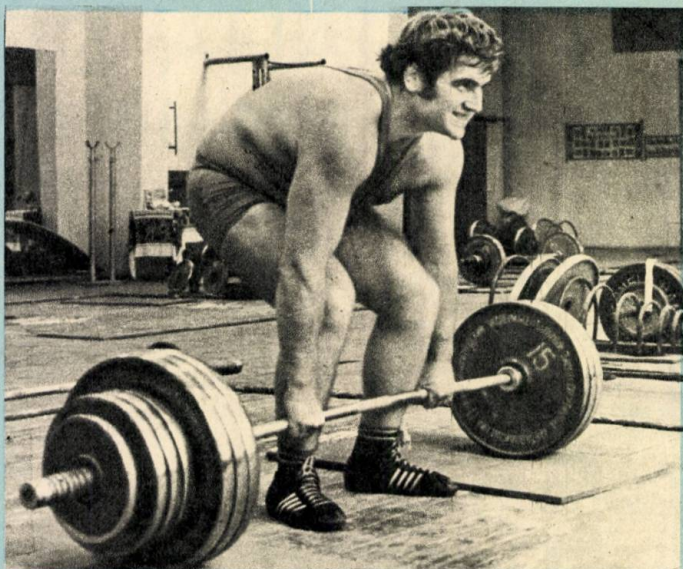
— **Cînd ați obținut primul succes?**

— Tocmai asta și voiam să vă spun. Dacă n-aș fi ieșit primul la un concurs regional după numai câteva luni, categoric renunțam la lupte. De atunci, însă,

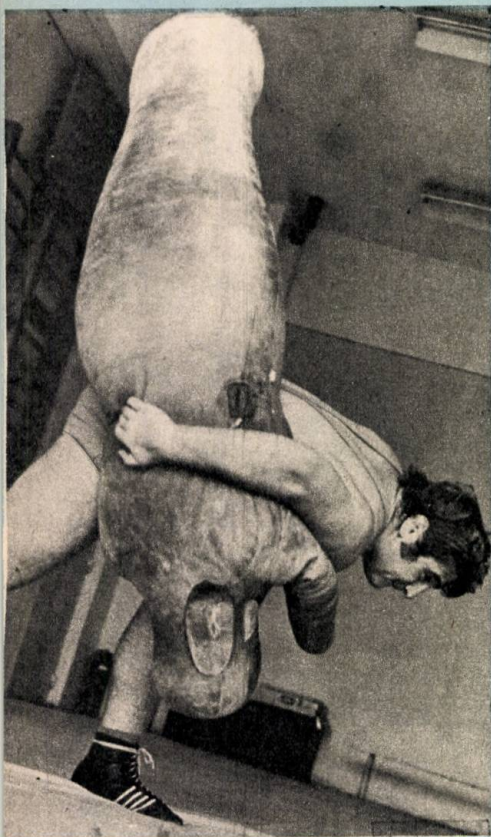
o dorință extraordinară de a deveni luptător a pus stăpînire pe mine. Aș fi ridicat și pietre de moară, aș fi alergat și zeci de kilometri, numai să pot deveni luptător. Primul succes propriu-zis l-am obținut în 1969, la «Turneul speranțelor olimpice» de la Minsk, cînd am ocupat locul III, învingînd prin tuș în semifinale un puternic luptător sovietic.

— Care a fost cea mai mare satisfacție?

— La «mondialele» de la Istanbul. Acolo, în primul rînd, mi-am luat o revanșă pe care nu speram s-o realizez poate niciodată. După cum știți, la campionatele mondiale din 1973 sovieticul Seslan Andiev mă învinsese detașat la puncte și cucerise titlul, eu fiind nevoit să mă mulțumesc cu medalia de bronz. La «europenele» din '74 tot el m-a învins, și mai categoric, prin tuș, devenind și

Luni întregi
cu manechinul...

campion continental, în timp ce eu luasem «argintul». La Istanbul însă, cum ați văzut și dv, l-am surclasat pe Andiev și n-a lipsit decît foarte puțin să-l fixez în tuș. În al doilea rînd, satisfacția era deosebită pentru că eu cuceam prima medalie de aur la campionatele mondiale de lupte libere. Antrenorii Ion Crîșnic, Ion Bătrîn, Victor Dona și Ion Mureșan plîngeau ca niște copii.

— Ce preferați în timpul luptei?

— Atacul și contraatacul...

— Ce faceți în timpul liber?

— Îmi place foarte mult vînat, la Răstulnița, lernut sau pe valea Mureșului, după vînat. Eu încă n-am pușcă, dar îi însoțesc pe ei cu multă plăcere. Cît privește lectura, o prefer în orice «fereastră». Bunăoară, în timp ce luptau la Istanbul principalii mei adversari — Andiev și bulgarul Boev — eu citeam în vestiar.

— Ce proiecte aveți?

— Mai multe. Întîi să reușesc la examenul de admitere la I.E.F.S. Apoi aș vrea să cuceresc în '75 titlul european, iar în '76 pe cel olimpic. Îmi dau seama că nu sînt prea modest, dar mă bizui pe ambiția mea mai mare ca oricînd, pe ajutorul minunatului antrenor federal Ion Crîșnic și, în ultimă instanță, pe cel al colegilor.

Costin CHIRIAC

Greu, dar trebuie...

...pentru nouă minute
...pe viu

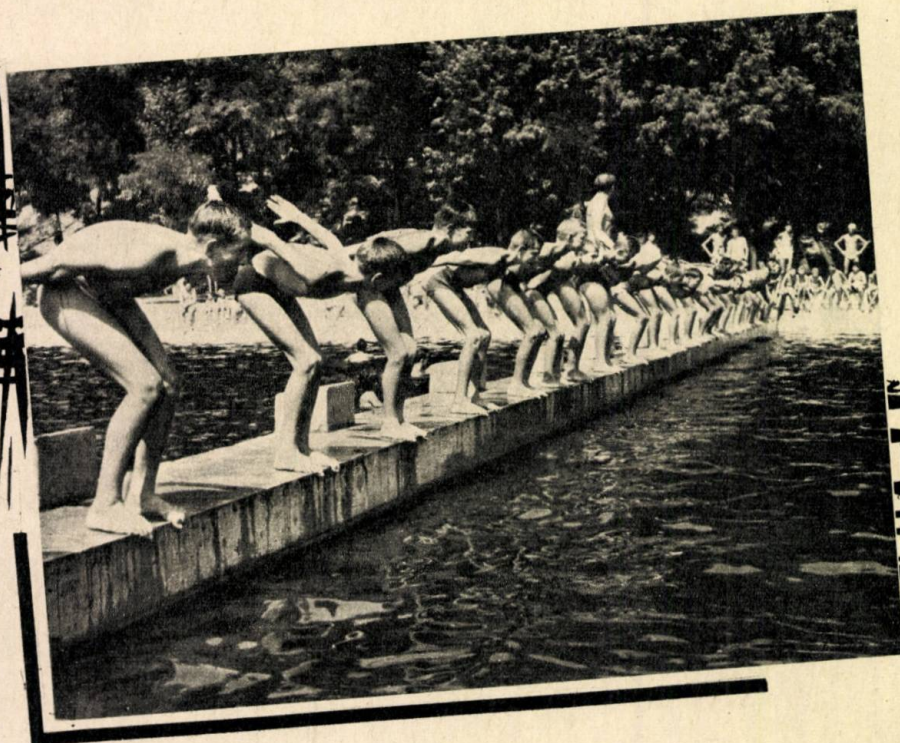

Stadionul STEAUA

dat recent în folosință, reprezintă un obiectiv important pe harta sportivă a Capitalei. El și-a câștigat repede mii de prieteni din cartierele care îl înconjoară.

NOI DIMENSIUNI ALE BAZEI MATERIALE A SPORTULUI

În piscinele Ștrandului Tineretului din Capitală mii de copii se călesc și se pregătesc pentru performanțele viitorului.

Știați, stimate cititor, care în acest an ați ajuns la vîrsta majoratului, că în 1944 nu exista în România nici un stadion cu capacitate peste 10 000 de locuri și că acum sînt 20, din care cinci pot găzdui peste 30 000 de spectatori? Sau că acum 30 de ani atleții nu aveau la dispoziție nici un stadion special amenajat, azi fiind 4 stadioane de atletism (București, C-lung Muscel, Pitești, Brăila) și 15 piste acoperite (în orașe unde, cu trei decenii în urmă, o pereche de pantofi cu cuie constituia o curiozitate, cum era — de pildă — la Botoșani, Focșani, Tecuci, C-lung Muscel, Roman, Tg. Mureș etc.)? Că, în timp ce acum trei decenii nu erau săli speciale de sport, în 1974 sînt 16 săli (la Hunedoara, Sibiu, Birlad, Sf. Gheorghe, Constanța, Piatra Neamț și orașul Gh. Gheorghiu-Dej, cu capacitate pînă la 1 000 locuri, iar la Cluj-Napoca, Timișoara, Ploiești, Iași, Galați, Pitești, București, săli ce pot găzdui competiții de anvergură)? Și dacă în anul 1944 erau opt bazine regulamentare de înot în țară, acum funcționează peste 60, din care 13 sînt acoperite.

«Voinicelul» a fost deschizătorul de drum, urmat fiind apoi de «Cireșarii», într-un monom care, după cum ni s-a spus, va cuprinde în viitorul apropiat reprezentanți ai tuturor sectoarelor Capitalei.

Deocamdată, sectoarele 4 și 8 au oferit celor mai mici cetățeni pe-rimetre special dedicate sportului și agrementului, într-un cuvânt, sănătății. Cochete, rod al imaginației — puteau, oare, lipsi din lumea copiilor? — și, mai ales, al efortului conjugat al factorilor locali de răspundere, aceste baze sportive adună sute și mii de copii și tineri pe terenurile de volei, baschet, fotbal, tenis, la mesele de tenis și în sălile clubului, pe pistele de atletism și biciclete, la aparatele de joacă.

Pe malul lacului Tei — o altă bază a copilăriei: «Cutezători». Și cum micii sportivi sînt într-adevăr cutezători, nefiindu-le frică de apă, 1 000 de pionieri din Sectorul 2 au învățat să înoate în vara ce a trecut. A fost, dacă vreți, certificatul utilității acestui nou complex sportiv bucureștean aflat încă în construcție. În final el va avea o platformă bituminizată pentru tenis, volei, baschet, handbal, și, bineînțeles, tot ce-i trebuie unei baze nautice.

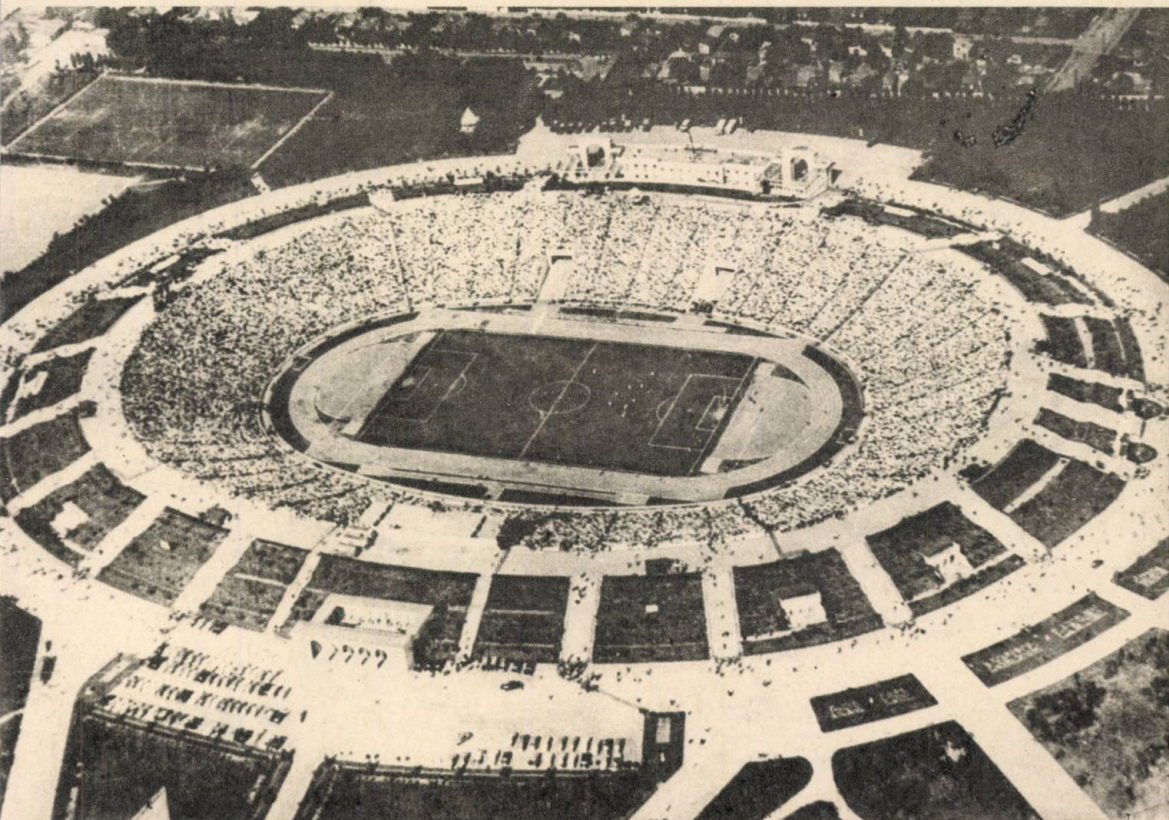
Orașul de pe Bega, aflat în plină extensie urbanistică nu-și neglijează zestrea bazelor sportive. Diseminarea disciplinelor sportive, creșterea numărului de practicanți (ca număr de sportivi legitimați, Timișoara se află pe locul secund, după București) a făcut, totuși, ca la un moment dat, amenajările sportive să rămână insuficiente. Iată de ce inițiativa forurilor locale de a destina niște vechi hale din cartierul Circumvalațiunii (unul din cele nou construite, cu peste 30 000 locuitori) reamenajării pentru sport este binevenită. Sînt astfel reintegrate circuitului activității cotidiene niște săli de dimensiuni apreciabile, menite să găzduiască, în foarte bune condiții, diverse discipline sportive: atletică grea, judo, gimnastică, jocuri, înot.

Un exemplu pozitiv și în ce privește valorificarea resurselor existente.

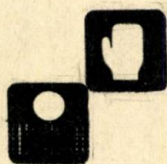
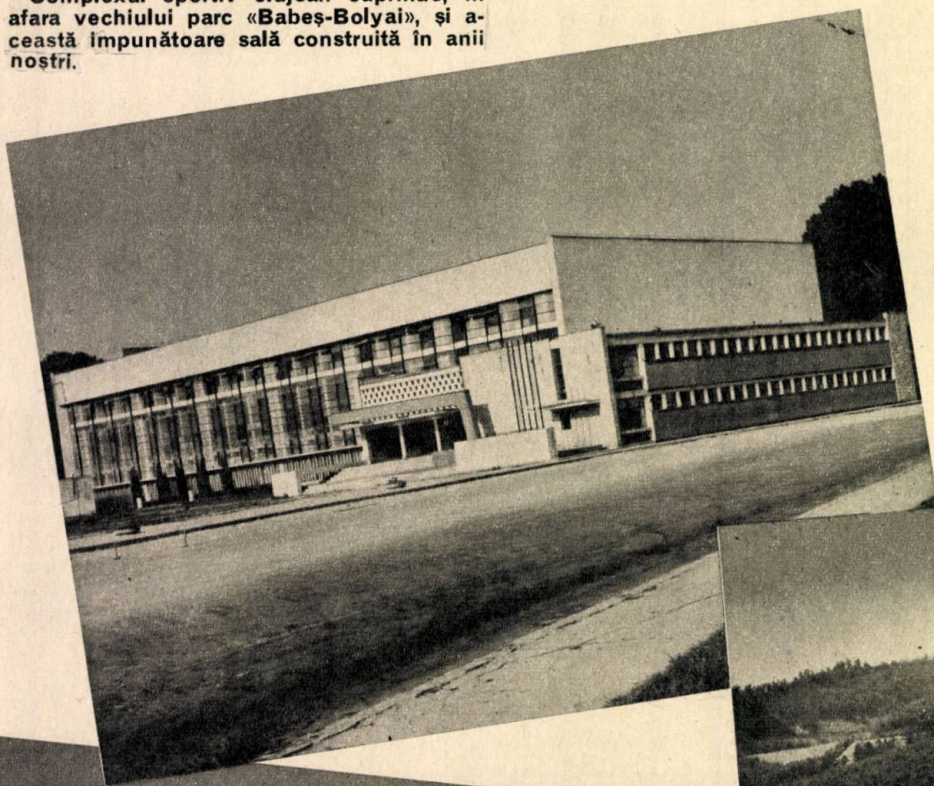
P. SI.

Stadionul din cadrul Complexului sportiv «23 August» din Capitală, una din marile construcții sportive ale ultimelor trei decenii.

Complexul sportiv clujean cuprinde, în afara vechiului parc «Babeș-Bolyai», și această impunătoare sală construită în anii noștri.

Situat într-o poziție pitorească, stadionul «Valea Domanului» din Reșița are o tribună ieșită chiar din stîncă muntelui.

Sala Victoria din Ploiești — gazdă a unor prestigioase competiții internaționale desfășurate în orașul «aurului negru».

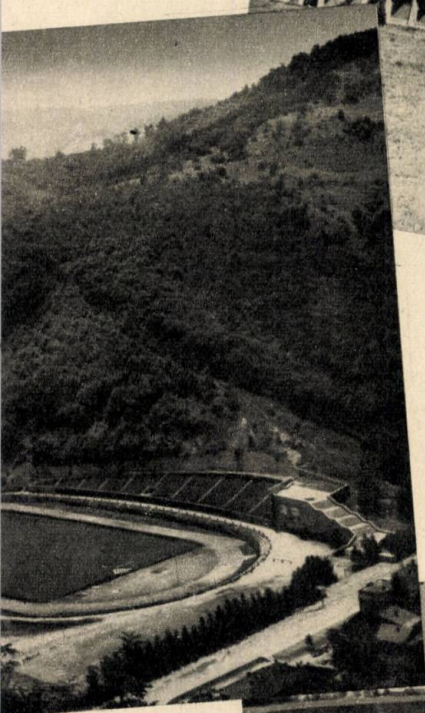

În orașul de pe Bega, leagăn al multor performeri din sportul românesc, sala «Olimpia» are înscris pe frontispiciul său principiul olimpic al lui Pierre de Coubertin.

Municipiul Iași are drept pivot al activității sportive Stadionul «23 August», amplă construcție din ultimii ani.

I.C.S. magazinul universal „BUCUREȘTI“

strada Bărăției nr.2 prin unitatea sa

Bijuteria

BIJUTERIA din Calea Victoriei nr. 22

pune la dispoziția cumpărătorilor un bogat sortiment de gablonțuri, ceasuri de mână și deșteptătoare, BIJUTERII DIN METALE PREȚIOASE — brățări, cercei, inele

magazinul este deschis zilnic de la 8 la 20
duminica de la 8 la 13

I.C.S. magazinul universal

„BUCUREȘTI“

MAGAZINUL
TUTUROR

str. Bărăției nr. 2

vă oferă prin unitățile și raioanele sale sortimente variate de:

- TESĂTURI DIN BUMBAC, LÎNĂ
ȘI MĂTASE
- TRICOTAJE - LENJERIE
- CONFECȚII ȘI ÎNCĂLȚĂMINTE
PENTRU ADULȚI ȘI COPII
- GALANTERIE
- ARTICOLE METALO - CHIMICE
- TELEVIZOARE, APARATE DE RA-
DIO, BICICLETE, FRIGIDERE, AR-
TICOLE SPORTIVE
- ARTICOLE DE PARFUMERIE ȘI
COSMETICE

magazinul este deschis zilnic de la 7 la 22
duminica de la 8 la 13

MIHAI SAVU—primul reprezentant al scrimiei românești la J.O. Amsterdam — 1928

Mihai Savu (în centrul fotografiei), câștigătorul marelui concurs internațional de floretă de la Mirages des bains (Franța)

PE PLANȘA DE SCRIMĂ LA 83 DE ANI!

Scrimă la 83 de ani! Este oare posibil ca să ajungă cineva la o asemenea longevitate, într-o disciplină sportivă care îți cere înainte de toate o deosebită agilitate?

Faptele dovedesc că da! Am fost martor ocular pe planșele de la «Progresul» la evoluțiile unui octogenar. Un om cu o ținută impecabilă, un polisportiv încă din anii tinereții, Mihai Savu, primul nostru reprezentant din scrimă la o ediție a J.O., în 1928.

*

S-a născut într-o comună situată în vecinătatea Reghinului. Copil de oameni nevoiași, al 4-lea din aproape o duzină. N-a

avut prea multe amintiri frumoase din anii copilăriei. Mi-a vorbit deseori despre existența chinută a familiei, despre greutățile tatălui său în a asigura hrana zilnică a tuturor copiilor. În cele din urmă, tatăl — însoțit de câțiva dintre copii — a venit la București, muncitor la «Tramvaie».

Mihai Savu a îndrăgit sportul încă din primii ani de școală. Înot, gimnastică, scrimă, tir, lupte clasice, box, rugby, alpinism. Mai mult, când au apărut primele avioane în țară, a fost atras și de aviație. Brevet de pilot de acrobație. De fapt, unul dintre primii specialiști în materie. În perioada primului război mondial a fost trimis în

Franța, în calitate de recepționar de avioane și pilot. Pentru meritele sale excepționale, guvernul francez l-a răsplătit cu cea mai înaltă distincție — «Legiunea de Onoare».

*

Totuși, dintre toate sporturile practicate, scrima l-a atras cel mai mult, a rămas pasiunea cea mai constantă. Documentele, ziarele vremii îl amintesc în calitate de organizator de concursuri și participant la diferite competiții, vreme de mai bine de șase decenii. În 1910 se află printre floretiști într-un important concurs organizat în stațiunea balneară franceză **Mirages des bains**, alături de

sportivi din Italia, Belgia și din țara gazdă. Ocupă primul loc din peste 200 de concurenți și primește drept răsplată o statuie înfățișând pe eroina Franței, «Jeanne d'Arc».

Ani în șir, după aceea, se află printre protagoniștii multor concursuri internaționale.

Totuși, momentul de apoteoză al activității floretistului Mihai Savu îl reprezintă Jocurile Olimpice de vară de la Amsterdam, din anul 1928. Concurează în grupa a 8-a a preliminariilor, câștigând majoritatea asalturilor. Printre învinșii săi s-a aflat și reputatul sportiv francez Roger Ducret, campion olimpic al probei, cu 4 ani în urmă! Mihai Savu evoluează cu impetuozitate până în semifinale, performanță pe care n-au realizat-o prea mulți floretişti dintre cei mai bine cotați la ora marii întreceri din Olanda. Tot la Amsterdam a activat și ca arbitru, demonstrând multă obiectivitate și competență. Dealtfel, printre arbitrii medaliați la această ediție a J.O. s-a aflat și reprezentantul țării noastre.

*

Din 1928 și până în anul în care a spus adio sportului pre-

ferat, în 1964, Mihai Savu a fost nelipsit din rândul «mușchetarilor», pe care i-a îndrumat cu multă răbdare și spirit de dăruire. A participat la demonstrații de popularizare a scrimei în școli și unități militare, și-a adus o contribuție valoroasă ca organizator, a pledat permanent pentru legături cât mai strânse cu scrimerii de peste hotare. La «Progresul», clubul sportiv bucureștean de care s-a simțit legat sufletește cel mai mult, a fost un sfătuitor prețios pentru maeștrii de armă Angelo Pellegrini și Nicolae Marinescu. A muncit cot la cot cu aceștia pentru ca reprezentanții culorilor alb-albastre ale clubului din str. dr. Staicovici să fie reprezentate de tinerii cei mai bine pregătiți. Nu întâmplător anii de glorie ai secției de scrimă de la Progresul coincid cu cei în care Mihai Savu a fost mereu printre scrimeri, la lecțiile de antrenament, la concursurile oficiale. Maeștrii emeriti ai sportului Tănase Mureșanu și Maria Vicol, mulți alți scrimeri de frunte ai Progresului, cu un deceniu sau două în urmă au primit lecții de la Mihai Savu.

*

Și încă un amănunt care definește nu numai sportivul, antrenorul, ci și omul: Mihai Savu a fost dintotdeauna o fire modestă. N-a făcut niciodată paradă de munca sa, de aportul adus la propășirea sportului de la noi, scrimei în mod deosebit. Dădea lecții tineretului de la «Progresul», dar în aceeași măsură era gata să lucreze cu orice alt sportiv dornic să învețe, să se perfecționeze. Prin exemplul său de abnegație față de sport, prin întreaga sa activitate închinată scrimei românești, prin modul cum a înțeles să reprezinte culorile țării în numeroase concursuri internaționale, Mihai Savu constituie un exemplu luminos pentru tinăra generație. În amintirea sa, Federația română de scrimă a inițiat «**Memorialul internațional Mihai Savu**», care se desfășoară anual și se bucură de participarea celor mai buni sportivi de la noi și din țările cu mari valori în acest sport. Este o inițiativă merituoaasă, o modalitate de a menține nestinsă amintirea unui vrednic pionier al scrimei românești...

Fotbalul este cel mai amar desert pe care-l consumă englezii și cel mai răscolitor sedativ pentru oamenii care-și provoacă griji în speranța că le vor rezolva.

Bernard Shaw

Sportul e rugăciunea trupului.

Salvador Dali

Mai întâi să jucăm tenis vreo cinci ore, pe urmă cîntăm Brahms.

Pablo Casals

Cel mai bun balon de oxigen e balonul de fotbal.

Paul Vialar

Iubesc sportul; pot să petrec ore întregi privind la alergători, la înotători, la schiori. Mi se pare că sportul, ca tot ceea ce este frumos, înobilează.

Aleksandr Deineka

Fotbalistul perfect trebuie să fie gata, în orice clipă a partidei, să primească balo-

MAXIME CELEBRE

nul, să-l paseze, să alerge, să se decidă, să tacă și să asculte. Socotiți, vă rog, fără a mai vorbi de calitățile fizice, socotiți câte calități morale sînt astfel puse la contribuție: inițiativa, perseverența, judecata, curajul, stăpînirea de sine, și mărturisii că un asemenea tînăr are cu ce umbla pe cărările perfecționării.

Pierre de Coubertin

Nobilă artă este un balet născut din mișcarea extraordinară în ring.

Eugen Barbu

Boxul e compus din concepte putîndu-se rezuma în cele trei calități care onorează cel mai mult condiția umană: inteligența, curajul și sănătatea fizică.

Marcel Pagnol

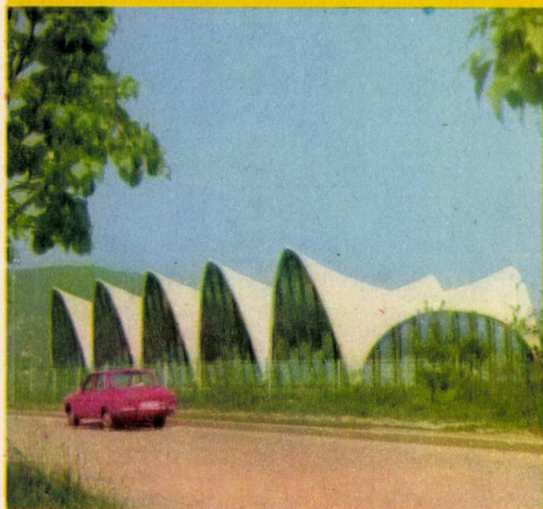
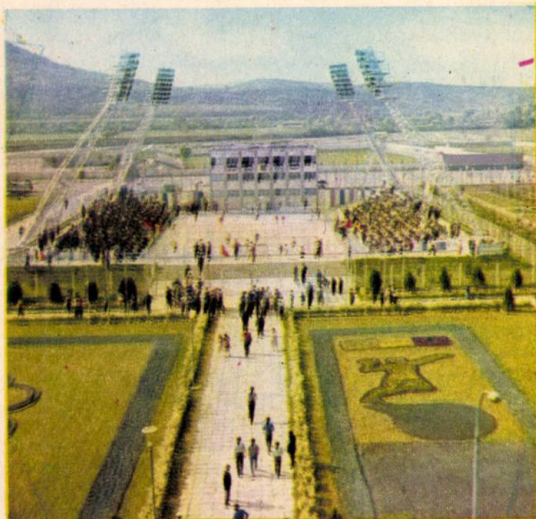
Boxul este cel mai puternic antrenament pentru capacitatea de rezistență, este transformarea corpului neînmarmat în armă.

Egon Erwin Kisch

Pumnul este arma umană prin excelență, singura adaptată organic sensibilității, rezistenței, structurii ofensive și defensive a corpului nostru.

Maurice Maeterlinck

INVESTIȚII CARE RODESC DIN PLIN

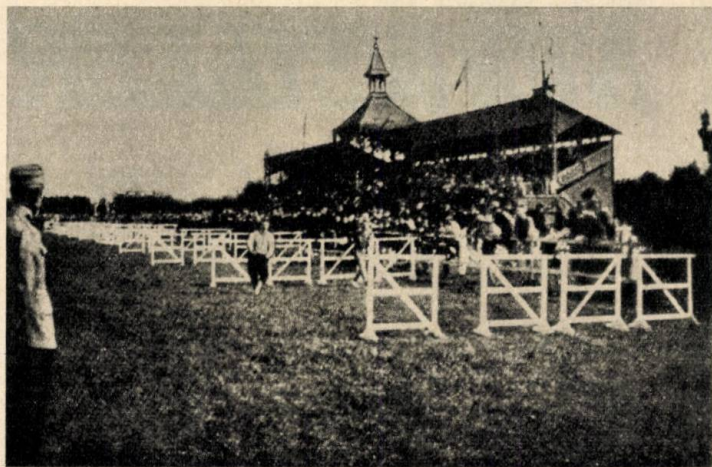

Călătorului care poposește în municipiul Gheorghe Gheorghiu-Dej, modern centru industrial de pe frumoasa vale a Troțușului, nu se poate să-i scape centrul sportiv al pitorescului orașel, excelent utilat, compus din teren bituminizat pentru handbal, cu tribune pentru 5 000 de spectatori și instalație de nocturnă, sală de gimnastică și sală complexă pentru haltere, lupte și box. Toate aceste dotări sportive sînt înmănunchate — cum spuneam — într-un minunat complex, căruia i se adaugă și alte amenajări sportive (terenuri de fotbal, tenis sau volei).

Un astfel de nucleu sportiv nu a fost construit și bine dotat cu materiale doar așa... pentru estetica locurilor. Nu, harnicii diriguitori ai municipiului au știut să adopte măsuri care să ducă la creșterea deplină a eficienței investițiilor sportive. Rezultatele? Iată-le foarte succint enumerate: echipa masculină de handbal CAROM evoluează în prima divizie a campionatului intern, unde nu se numără printre codășe, gimnastica feminină din municipiul Gh. Gheorghiu-Dej și-a cucerit o binemeritată faimă nu numai la concursurile interne, ci și la cele internaționale, prin descoperirea unor talente ieșite din comun așa cum este cazul lui **Nadia Comăneci**. Dealtfel, în acest oraș înființează și un liceu cu specialitate gimnastică feminină, rezultatele acestei inițiative fiind înscrise în realizările de prim ordin obținute de profesori și elevi.

Cu alte cuvinte, exemplul edililor din municipiul Gh. Gheorghiu-Dej este demn de urmat nu numai prin faptul că au realizat bine utilizate amenajări sportive, ci și prin aceea că le folosesc în mod chibzuit, făcînd să rodească din plin investițiile din acest domeniu.

1. — Vedere generală a «Stadiului Craiovean», cu publicul care asistă la o alergare pe 110 metri garduri

DIN EPOCA DE PIONIERAT

A ATLETISMULUI CRAIOVEAN

Adepții atletismului au desfășurat în Craiova o activitate meritorie încă de acum aproape șapte decenii. Continuându-și cu perseverență strădaniile și înfruntând greutățile inerente oricărui început (mai ales în acea vreme) entuziaștii pionieri ai atletismului craiovean au izbutit în anul 1916 să aibă, în sfârșit, un teren al lor, un stadion cu alte cuvinte, unde să-și desfășoare întrecerile.

Iată — potrivit unor însemnări din presa vremii — cum s-a ajuns la acea reușită. Întrucât «Societatea hipică Jockey Club Craiova» se desființase, Comitetul regional de sport, înțelegând să continue acțiunile inițiate de către societatea «Excelsior» și dorind să propage cit mai mult sporturile în Oltenia, a solicitat primăriei municipiului ca «întreinirile de sport» între echipele cluburilor craiovene să aibă loc pe terenul hipodromului din

Parcul Bibescu. Primarul de atunci a dat aprobarea cuvenită și astfel, la 8 mai 1916, a avut loc, într-un cadru festiv, inaugurarea «Stadiului Craiovean». Pe acel «stadiu» — nota un confrate — s-au desfășurat în acea zi memorabilă numeroase concursuri de atletism la care au concurat și elevi ai școlii militare de artilerie din localitate, plutonieri activi și ofițeri, programul «zilei sportive» încheindu-se cu un «palpitant match de foot-ball asociație»...

Dar, un fapt important, acele întreceri au prilejuit și «surpriza unor adevărate revelațiuni». Este vorba de doborîrea a două recorduri, deținute pînă atunci de către atleții bucureșteni. Și anume: elevul plutonier I. BANCU a stabilit un record la săritura cu prăjina 2,85 m, sergentul I. SPERIATU a parcurs 5 000 de metri plat în 18 minute și 22 de secunde, iar sublocotenentul

2. — Elevul plutonier I. BANCU, recordman la săritura cu prăjina

3. — Sublocotenentul C. GRI-GORESCU, care «a făcut furori» la săritura în înălțime cu avînt.

C. Grigorescu, din vinători, «a făcut adevărate furori la săritura în înălțime cu avînt»...

Aceste rezultate nu au fost simple «accidente», cum poate s-ar crede, ci urmarea atît a unei bune pregătiri cit și a valorii sportivilor craioveni, care, după două săptămîni, vor obține frumoase succese și în importanta confruntare cu atleții bucureșteni, și din alte orașe, în cadrul «Concursurilor generale de atletism» desfășurate în Parcul sportiv F.S.S.R. (unde se află astăzi «Stadionul Tineretului»).

Astfel, sergentul I. Speriatu, cîștigînd proba de 5 000 m a stabilit un nou record: 17 min. 54 sec. Și tot el, participînd «hors-concours» la alergarea de 1 500 m a realizat 4 min. 48 sec. 1/5; nou record. La săritura cu prăjină, pe primul loc s-a clasat bucureșteanul W. Brandl cu 2.84 m, recordul realizat la Craiova de olteanul I. Bancu (2.85 m) rămînînd în picioare. Seria frumoaselor comportări ale atleților din Cetatea Banilor s-a încheiat cu victoria în «lupta cu frînghia», dispută dîră în care «echipa voinică a Societății «Oltenia» din Craiova, compusă numai din elevi ai școlii militare locale a bătut succesiv echipele «Stadiul Român» și «Colțea F.C.» — consemna un cronicar.

MARIANA ȘI RADU NUNWEILLER

FAMILIA UNOR MARI ÎMPLINIRI

O stradă liniștită, deși situată central. La numărul 20 sun numai o dată, ușa se deschide. Apartament aranjat cu mult gust, primitor, odihnitor. Zeci de trofee, fanioane, insigne. Locuința unui sportiv, se înțelege. Mai exact, a unei familii în care tenisul a găsit casă bună cu fotbalul. Adică, în urmă cu 4 ani, Ana-Maria Ciogolea și Radu

Nunweiller alegeau un drum comun în viață. Un drum deloc sinuos, cu armonie, înțelegere, stimă reciprocă.

— De fapt cum a început povestea voastră?

Radu zimbește, se uită la Manana, ea pricepe:

— La fotbal am pus prima... cărămidă a unei căsnicii ce se dorește, vezi și tu, foarte solidă. Dinamo a câștigat o finală de «Cupă» cu Steaua. Și eu fiind legitimată atunci în Ștefan cel Mare, este lesne de înțeles încotro mergea pasiunea mea. Radu a făcut un meci mare. M-am grăbit să-l felicit și ce-a urmat, a fost firesc...

După o clipă de nostalgie, intervine, mucalit, cu vocea sa domoală, Radu:

— Am învățat să joc tenis! Cînd am cunoscut-o, nu aveam habar cum se ține racheta în mînă. Acum, îi «smulg» chiar cite un set!

— Ei, dar și eu am trecut de zilele de virf!

— Un moment, Manana, să vorbim puțin despre ele.

— Primul turneu — în Crimeea, prin '68. Împreună cu Ilie Năstase. Următorul, în Polonia, unde am jucat finala la dublu fete, alături de o franțuzoaică. S-au adunat vreo 15... Dublul îmi place mai mult. Am îmbrăcat un tricou de campioană, partener fiindu-mi Țiriac...

Scoate un teanc de ziare și reviste. Cuvinte frumoase. E mîndră: întotdeauna a trecut de eliminatorii. Recunoaște — și vrea să notăm acest fapt — că Radu a avut succese mai mari.

— Da, am ajuns la 40 de selecționări în prima reprezentativă, am trăit imensele satisfacții ale cuceririi campionatului și Cupei. Sint maestru emerit al sportului. Dar acum te rog eu să reții ceva.

— Anume?

— Am avut toate condițiile pentru a ajunge unde am ajuns. Și un om adevărat alături, cu care am împărțit bucurii și amărăciuni. Puține, cite au fost acestea din urmă, le-am învins și datorită ei, soției...

Manana iese, revine repede cu un platou cu dulciuri. Îi place să fie bună gospodină, știe o mulțime de rețete gastronomice. «Piata o facem împreună». E un adevărat «hobby» al lor.

Privirea-mi alunecă pe o tăietură dintr-un ziar vest-german. Un montaj fotografic înfățișându-l pe Radu, cu mantie și însemne... princiar. Explicația: «Nunweiller este un virtuoz al balonului oval, un mare tactician. Cei care l-au văzut vor fi de acord că i se poate spune «prinț al fotbalului»...

Discuția despre prezent curge vioi.

Radu:

— Mai pot juca ani buni. Vreau să fac o facultate. Intrasem în vară la «Politehnică», la Timișoara. Nu am găsit, însă, suficientă înțelegere la club. Nu am pierdut speranța...

Manana:

— În tenis, niciodată nu e prea târziu... Dar trăiesc cu o deosebită mulțumire și fiecare nou succes al Virginiei Ruzici sau al bunei mele prietene mai mici, Mariana Simionescu.

Nu a spus-o, din modestie, dar această prietenie înseamnă numeroase ceasuri petrecute pe marginea terenului unde joacă sau se antrenează Mariana Simionescu. E o... profesoară severă Manana, îi corectează fiecare mișcare în plus. Dar și cînd «lecția» se termină cu bine, o cheamă la un «Pepsi» sau acasă, la o cafea.

*
* *

Cu acești doi oameni minunați, fericiți împreună, împliniți în anii fără egal ai noii societăți, poți vorbi mult, cu senzația, atunci cînd te ridici la plecare, că mai aveau destule să-ți spună. O vor face, cu siguranță, miine...

G.R.

PSEUDO-FOTBALISTICE...

— Vrei să joci în echipa noastră?

— Da, dar habar n-am de fotbal.

— Bine, atunci vei fi arbitru!

*

— Ce bine ar fi dacă am avea doi-trei jucători ca Ionescu.

— Ionescu, antitalentul ăla?

— Da!

— Și-ți dorești doi-trei ca el?!

— Da, pentru că avem vreo... opt!

● N-a fost «copilul minune». dar nu renunță la speranța că va fi «bătrînul fenomen»!...

● Ionescu e un fotbalist model. Nu ascunde antrenorului nimic din ce ar putea afla singur...

● Golul mai mult ca sigur e mai puțin sigur decît golul sigur...

SAHIȘTII ENGLEZI ȘI... NOTAȚIA PARTIDELOR

Revista engleză de șah «British Chess Magazine» a făcut o anchetă în rîndurile cititorilor săi, adresîndu-le două întrebări:

1. Care notație şahistă li se pare mai bună — cea descriptivă sau cea algebrică?

2. Dacă sint de părere ca revista să înlocuiască notația descriptivă, pe care o utilizează, cu aceea algebrică?

Peste 90 la sută din cei care au răspuns au fost de acord că notația algebrică este net superioară, din toate punctele de vedere, celei descriptive.

Toți participanții la anchetă au fost, însă, de părere ca revista să... păstreze pe mai departe notația sa descriptivă, tradițională.

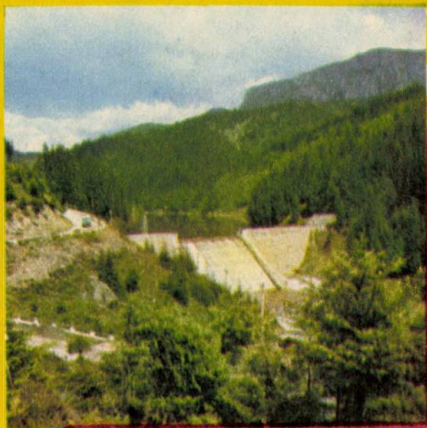
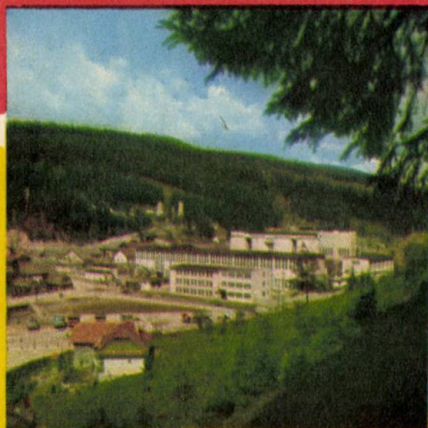
Adică să se modifice, dar... să nu se schimbe nimic!

Abracadabra

Foto: Dragoș NEAGU

INTREPRINDEREA MINIERĂ BĂLAN

importantă uni-
tate industrială
în permanentă
și puternică dezvoltare din județul
Harghita, își sporește continuu co-
lectivul de muncă. Porțile ei sînt
larg deschise pentru cadre noi.

Tudor PARASCHIVA

Adalbert COVACI

Emil AVASILICHIOAIE

Ștefan FILOTE

Ladislau ZILAHÍ

Ion LUNGU

Ioachim MOLDOVEANU

Vasile CĂPUȘAN

Ion HOROTAN

Aurel BOROS

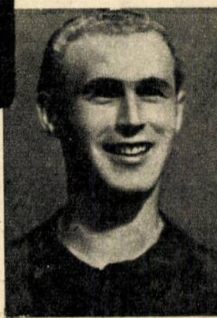
Guță Alex. TĂNASE

Ion ȘTIBINGER

Francisc ȘPILMAN

Constantin SOCEC

V
A

M
A
I

AMINTIȚI?

«Almanahul Sportul» continuă să vă prezinte și în ediția '75 fotografii ale unor fotbaliști români dintre cei mai îndrăgiți, din colecția «Foto VESA».

Basil MARIAN

Iosif PETCHOWSKI

Valentin STĂNESCU

Zoltan MARTON

Gheorghe BODO

Petre RĂDULESCU

Ilie COPIL

Petre SUCITULESCU

Adalbert PALL

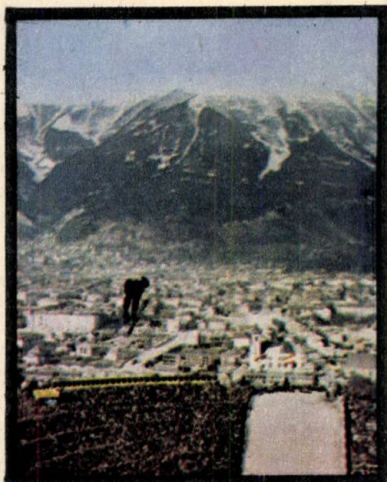
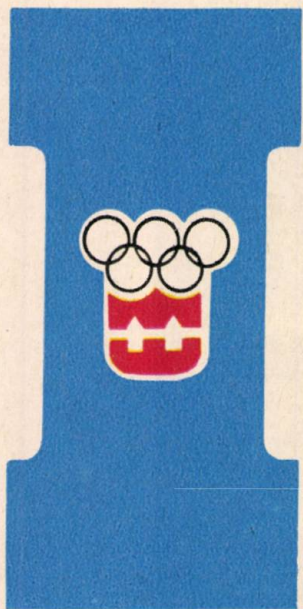
Dan Ion SÎRBU

Ladislau INCZE

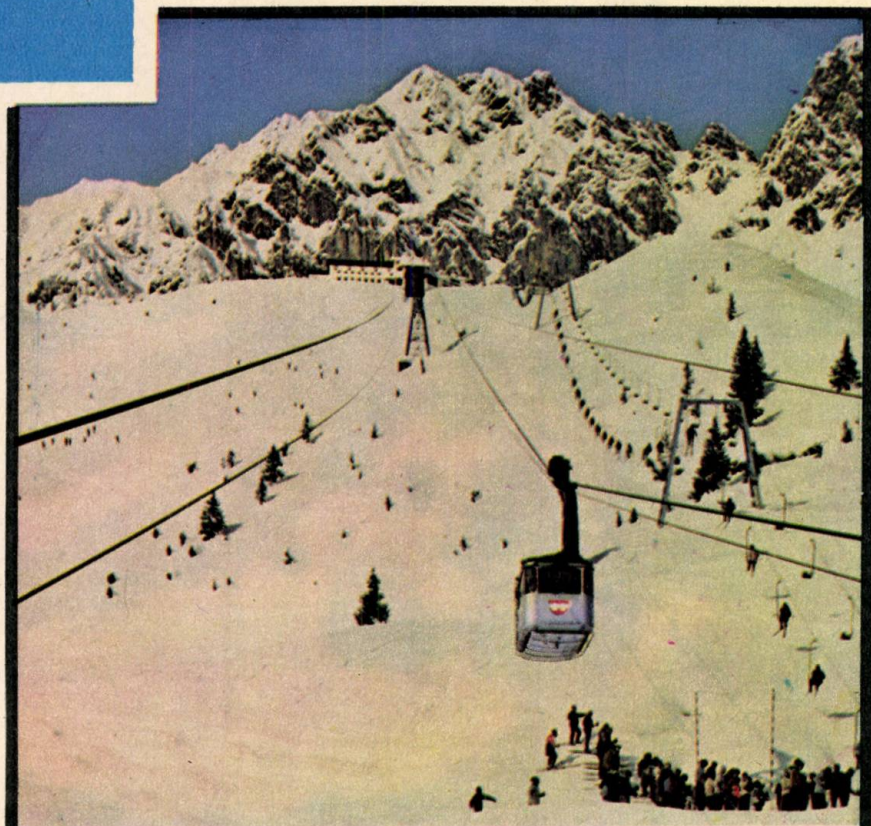

Gheorghe VACZI

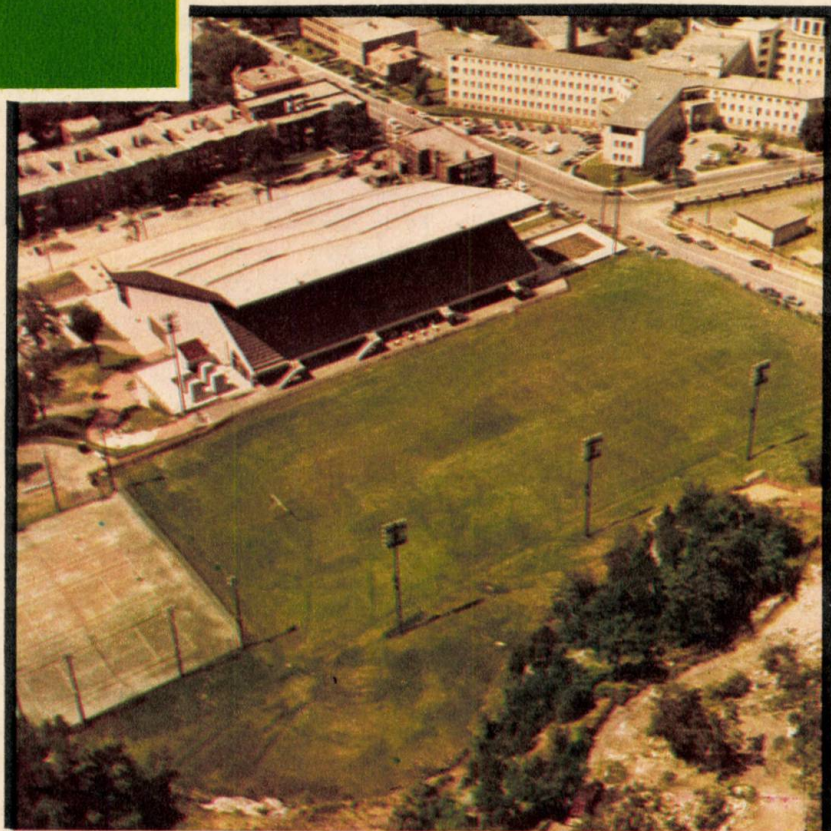
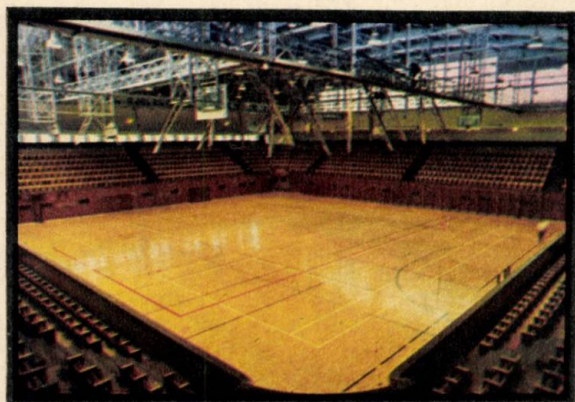
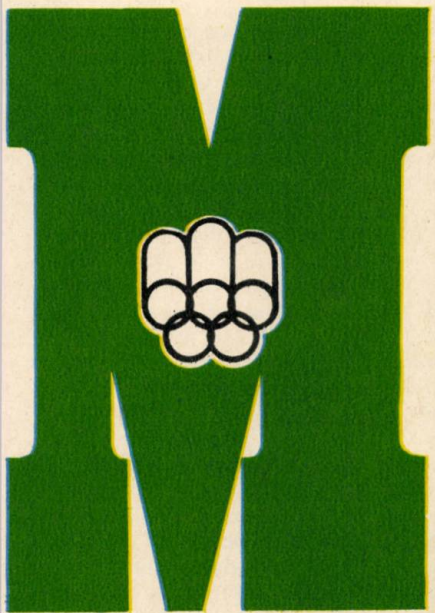

Nu-i așa că, acum cînd vă vorbim de Jocurile Olimpice din 1976, vi se pare că abia s-au stins ecourile celor din 1972? Nu-i așa că pe buze vă stau cuvintele, tocite prin uzură: ce repede a trecut vremea?

Nu-i chip să ne sustragem acestor impresii, care revin cu aceeași regularitate cu care se țin Jocurile. Poate chiar că,

Innsbruck

Montreal ▶

dincolo de măreția lor de circumstanță, dincolo de culoarea și ambianța lor particulară, dincolo de palpitanta lor desfășurare, Jocurile ne mișcă tocmai prin ciclicitatea lor cvadrienală. Știm că ele există, știm că ele s-au desfășurat, știm că altele se pregătesc. Și suma acestor certitudini dă probabil strălucire unuia dintre cele mai discutate evenimente ale omenirii — cel puțin din 4 în 4 ani...

Ca de obicei — de 50 de ani încoace — onoarea inaugurării anului olimpic revine Jocurilor de iarnă. Favorizate de condițiile climatice, ele dau tonul, ele sînt primele care captează interesul omenirii, primele care împart laurii gloriei olimpice la poalele coamelor înzăpezite sau sub cupolele palatelor de gheață.

Abia pe urmă, la îngemănarea verii cu toamna, vine festivalul cel mare, cu tot cortegiul său de trudă umană și tipică butaforie, cu valul de medalii rîvnite și cu momente de suspense, cu recorduri și focuri de artificii, cu prim-planuri fardate și fundaluri mascate, și cu tot acest decor pălind în fața unei volute la birnă, unei fandări pe planșă, unui salt peste stînghie.

Anul olimpic. Anul Jocurilor Olimpice, criticate timp de 7 zile după încheierea lor și apoi așteptate cu nerăbdare crescîndă alte 1000 de zile.

Ce va fi în 1976? Cine poate ști? Și în cantitatea de imprevizibil pe care o oferă, stă probabil farmecul Olimpiadelor. Ceea ce nu împiedică însă torentul de calcule, pronosticuri, speranțe. Căci ce ar mai rămîne — măcar în memoria noastră — din Jocurile Olimpice, dacă n-ar fi nădejdea într-o medalie, cu toată superba ingenuitate și dirzenie (da, da, combinație posibilă!) ce se adună năvalnic

în sufletul candidatului la gloria parafată cu cinci cercuri înfrățite...

Nu știm ce va fi în 1976 și jocul previziunilor gratuite nu ne stă bine. Cu siguranță cunoaștem doar locurile de desfășurare a Jocurilor și despre ele vom povesti cîte ceva, pentru a familiariza pe cititor din vreme cu numiri și scene pe care, peste un an, le va rosti sau le va recunoaște fără nici o dificultate, prin strădania presei, radioului și mai ales a televiziunii, care va muta pentru cîteva săptămîni creasta Alpiilor tirolezi și meandrele fluviului St. Laurent în ambianța apartamentelor noastre.

Acum cînd vă vorbim despre Innsbruck, ar fi trebuit de fapt să evocăm capitala statului Colorado, care a tras lumii olimpice o acialma fără precedent. Desoperindu-și subit vocația olimpică și prezentînd în campanie electorală o fotografie a munților Sniktau, peste care retușorii au presărat ninsoare abundentă din guașă, orașul Denver a obținut investitura, pentru ca — după 3 ani de presupuse pregătiri — să se dezică. Atunci, cu un răgaz de doar alți 3 ani (în loc de 6, cît se prevedea) pînă la ținerea Jocurilor, capitala Tirolului și-a asumat, în stare de urgență, sarcina organizării întrecerilor olimpice de iarnă, încercînd să valorifice zestrea și mai ales experiența dobîndite în 1964, cînd a mai găzduit Jocurile.

Cine pornește înspre Alpi, înainte de a se afunda în măreția imperiului lor de gheață și verdeată, va întîlni fără îndoială acea ultimă stație de poștă care este Innsbruck-ul, așezat în partea de vest a Austriei. Rîul Inn (sau Oenus, cum i se spunea în vechime) este cel mai important afluent al Dunării coborîrî din Alpi. Pe valea lui largă,

la poalele unor creste semețe, a luat naștere așezarea căreia din antichitate i s-a zis Oenipontum, adică «podul peste Inn». Numirea germană spune același lucru despre acest vechi centru industrial și cultural (cu Universitate datînd din secolul al XVII-lea). Orașul, situat în șa, pe cele două maluri ale Inn-ului, nu și-a pierdut din farmecul medieval: turiștii preferă și astăzi partea veche, cu străzi înguste, cu embleme de fier forjat deasupra porților, cu stănoage de piatră pe uliți, cu turnurile în foi de ceapă ale bisericilor.

Dar mai cu seamă a profitat orașul de poziția sa geografică: un fel de nod de comunicație; oriunde ai vrea să mergi, către München, Paris, Zürich sau Roma, tot prin Innsbruck te poartă drumul, trecînd în revistă o sumă de vîrfuri de 2400 m altitudine, cum ai așeza mai mulți Făgărași la rînd, pe același defileu.

Ca și în 1964, în jurul marii trambuline de la Bergisel, 60 000 de spectatori vor celebra nu numai ceremonia de deschidere, ci și zborurile fantastice ale icarilor moderni, cu tălpice la picioare. Pe pantele de la Patscherkofel (coborîre bărbați) și de la Axamer Lizum (toate celelalte probe alpine) se vor avînta schiorii în avalanșe umane. Truditorii pe doage de lemn, fondisti, au la dispoziție platoul Seefeld, iar patinatorii — Stadionul de gheață, reamenajat. Singura noutate, în zestrea olimpică, va fi pista de gheață artificială de la Igls, unind, pentru prima oară pe același igheab, pe practicanții sînișului și ai bobului (de 2 și de 4)!

Urmași ai lui Vilmoș și Panțuru, pregătiți-vă! Pînă la perioada olimpică 4—15 februarie 1976 nu mai e nici o iarnă...

Și-apoi, în culmea verii,

la 17 iulie, vom face un salt peste Ocean — și cine-l face pentru prima oară, se poate gândi nostalgic la prima traversare a Atlanticului, cu 50 de ani în urmă, reușită de Charles Lindbergh. Metropola canadiană spre care ținăm are un nume fără prea mare rezonanță în lumea sporturilor. Până și faima furtunosului hochei pe gheață canadian e mai curînd legată de... Toronto. Iată de ce orașul Montreal trebuia într-un fel să-și dovedească vocația sportivă și chiar olimpică. Ingeniozitatea, inspirația sau norocul unui arhivar pasionat a ușurat situația, prin două foi de ziar, îngălbenite de vreme.

Încă în 1844, «Montreal Gazette» și «La Minerve» anunțau pe cititori că în zilele de 28 și 29 august vor avea loc, la Montreal, nici mai mult, nici mai puțin decît... Jocuri Olimpice (cu exact 50 de ani înaintea propunerii lui Pierre de Coubertin)! Merită să reproducem pînă și programul acestor Jocuri pre-timpurii. În prima zi: tir cu carabina, sărituri cu și fără elan, aruncarea ciocanului ușor și greu, alergare de fond, aruncarea mingii, cățărarea pe prăjină, marș pe o milă; a doua zi: aruncarea discului, cursă cu obstacole, triplusalt cu și fără elan, alergare scurtă, săritură în lungime cu elan etc. Nici nu-i mare deosebirea față de programul zilelor noastre...

Deși nu este capitala Canadei (onoare ce revine orașului administrativ Ottawa), Montreal se poate mîndri cu titlul de cea mai mare aglomerație urbană a țării dintre două oceane (care poartă pe stema sa inscripția «A Mari

Usque Ad Mare» — de la mare la mare —, căci întinzîndu-se de la Atlantic pînă la Pacific, Canada este cea de a doua țară din lume în privința suprafeței). În 1968, împreună cu suburbiile, Montreal avea 2 milioane și jumătate de locuitori.

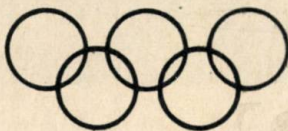
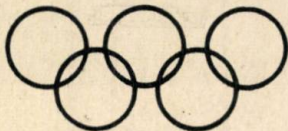
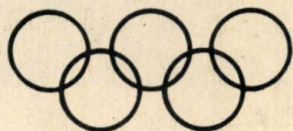
Istoria locului seamănă cu poveștile trecutului american. Dacă facem abstracție de vikingi, primul european care a pus piciorul aici — spun anglofilii — a fost John Cabot, slujitor al regelui britanic Henric al VII-lea, în 1497, dacă nu cumva — spun francofilii — va fi fost, la 1534, Jacques Cartier, care a botezat dealul din coasta așezării indiene Hochelaga — Mont Royal. Dincolo de legende, istoria spune că orașul a fost întemeiat în 1642 de un grup de coloniști francezi, sub numele de Ville-Marie de Montreal.

Au trecut de atunci secole și astăzi orașul, modern și civilizat, se bucură de o zestre sportivă care a dat curaj primarului Jean Drapeau să prezinte candidatura municipiului său. Accepțînd tendințele de simplitate preconizate de C.I.O., Montreal va folosi intens bazele sportive existente în oraș: arena Forum (pentru baschet, box, gimnastică, volei), centrul sportiv Maisonneuve (pentru lupte), centrul sportiv Claude Robillard (pentru handbal și polo pe apă), arena St. Michel (pentru haltere), sălile Universității (pentru scrimă) etc. Dincolo de perimetrul gazdei olimpice vor pleca întrecerile de iahting (în portul Kingston, de pe malul lacului Ontario), preliminariile turneelor de fotbal și handbal (în orașele Quebec și Sherbrooke).

Rămînea de pregătit cheia de boltă a oricărei Olimpiade: stadionul cel mare, în aer liber. Dar cum să faci un stadion descoperit, de mari proporții, într-un oraș supus anual rigurilor de climă ale unei ierni de multe luni? Și cum va deveni rentabil, după Jocuri, acest complex sportiv, dacă nu permite desfășurarea, în incinta sa, a meciurilor de baseball sau fotbal american (cele mai populare sporturi în Canada, cu excepția hocheiului pe gheață)? Tocmai aceste două discipline s-ar pierde în uriașul oval al stadionului, întrucît acțiunile s-ar desfășura prea departe de spectatori... Ei bine, arhitectul francez Roger Taillibert a găsit îndrăznește soluții pentru aceste probleme. Tribunele cu 70 000 de spectatori, precum și cîmpul de joc și piste atletice, vor putea fi acoperite cu o prelată fină, ce se poate întinde — aidoma unei parașute lansate — în 10—15 minute. De asemenea, pentru apropierea publicului de arenă, s-a prevăzut ca secțiunile întregi de estradă să poată fi deplasate, după dorință, pe perne pneumatice!

Tot în scopuri olimpice vor fi exploatate toate instalațiile sportive «familiale» din parcul de amuzament al fostei Expo '67, numit atît de sugestiv și de frumos «Terre des Hommes», după titlul operei lui Antoine de Saint-Exupéry. Parafrazîndu-l din nou pe scriitorul-pilot, organizatorii Jocurilor Olimpice de la Montreal intenționează să transforme întregul perimetru într-un «pămînt al sporturilor», pe insulele fluviului Sf. Laurențiu.

Victor BĂNCIULESCU

Pionier al industriei chimice românești, înzestrat cu utilaje moderne, automatizate. Tehnologia producției la nivelul tehnicii actuale.

Livrează la cerere un bogat sortiment de produse de cea mai bună calitate, competitiv pe piața mondială.

- Amoniac comprimat și în soluție de 20 și 25%
- Acid azotic tip 49, 96 și 98.
- Azotat de amoniu tehnic
- Bicarbonat de amoniu tehnic și alimentar
- Sulfat și hidrat de hidrazină
- Acid sulfuric pentru acumulatori tip 37, 92 și 98
- Sulfit de sodiu tehnic anhidru
- Sulfisol (soluție de sulfit de sodiu)
- Metanol
- Formol tip 29 și 37
- Fenoform (amestec de fenol cu formol concentrat)
- Paraformaldehidă.
- Hexametilentetramină tehnică și farmaceutică
- Adezivi ureo-formaldehidici:
 - Urelit P — pentru înclădirea plăcilor aglomerate
 - Urelit C — pentru înclădirea placajelor
 - Urelit R — pentru înclădirea lemnului — la rece
- Rășini ureo-formaldehidice modificate:
 - Urelit HM — pentru industria hirtiei
 - Urelit IS — pentru împislituri de sticlă
 - Viopret TR — pentru apreturi textile
- Rășini furanice pentru miezuri de turnătorie:
 - Urelit FR—1 și FR—2 cu întărire la rece, pentru fontă
 - Urelit FRF—3 cu întărire la rece, pentru oțel
- Urelit FC—1 cu întărire la cald.
- Întăritor pentru rășini:
 - Întăritor C — pentru Urelit C
 - Întăritor R — pentru Urelit R.
 - Întăritor SB — pentru Urelit FR.
- Rășini schimbătoare de ioni
 - Vionit CS—3 — cationit puternic acid
 - Vionit CC—1 — cationit slab acid
 - Vionit AT—1 — anionit puternic bazic
 - Vionit CS—32 — Cationit puternic acid macroporos
 - Vionit AT—11 — Anionit puternic bazic macroporos.
 - Vionit AS—11 — Anionit slab bazic macroporos
- Nitroceluloză pentru lacuri:
 - Umectată cu etanol
 - plastifiată
 - pigmentată, în diferite culori
 - N.C. solvită
- clei de nitroceluloză pentru industria încălțăminte.
- Produse prelucrate din materiale plastice:
 - plase din polietilenă
 - saci din polietilenă
 - butoale de polietilenă de 60 l, 100 l și 200 l.
 - repere din P.V.C. pentru industria automobilistică

COMBINATUL CHIMIC VICTORIA

Orașul Victoria — județul Brașov

Str. Aleea Uzinei nr. 8 — telef. inter. 3, telex 0126-6

DE ANI DE LA PRIMUL CAMPIONAT DE RUGBY DIN ȚARA NOASTRĂ

Incă de la începutul secolului nostru, citiva studenți români, care învățau la universitățile străine, în special la Sorbona, băteau o minge ovală pe maidanele din cartierele bucureștene, totuși «Revista automobilă», care apărea pe atunci, conștata într-un articol din martie 1913 că... **jocul de fotbal — rugby nu este introdus pînă acum în țara noastră.**

De-abia pe la sfîrșitul aceluiași an, revista consemna înființarea unei echipe, «Sporting Club Român», care a început să inițieze pe citiva elevi și studenți bucureșteni în «nobilul joc cu mingea ovală». Inițierea se făcea pe «un loc viran foarte propriu (!?) din apropierea depoului vechilor tramvaie de pe Șoseaua Bonaparte».

Tot la sfîrșitul anului 1913, Tennis Club Român, care organiza «meetinguri de lawn tennis» în București, înființa și o secție de football-rugby, programind «întîlniri de antrenament cu echipa Sporting Club Român».

În ianuarie 1914, «Revista automobilă» începe o intensă propagandă în favoarea rugby-ului, descriind pe mai multe pagini regulile acestui sport, penalitățile etc.

După alte două luni, revista nota: «Campionatul de football-

rugby a început (cu numai două echipe, n.n.). «În primul match, Sporting Club Român a învins echipa Tennis Club Român cu 16—3, pentru ca în revanșă să fie învinsă cu 3—6».

Cele două cluburi și-au creat și cite o echipă secundă, pentru «meciurile de deschidere», urmate de partidele de bază pe «terenul» oficial amenajat în parcul de la Șoseaua Kiseleff. Prima cronică dedicată campionatului de rugby descrie pe larg partidele de la 15 martie 1914, dînd indicații amănunțite asupra jocului: «**La orele 2 jumătate se prezintă pe teren două echipe, una verde (Tennis Club Român), cealaltă albastră (Sporting Club Român). Cei albaștri mi s-au părut mai disciplinați, mai cu seamă linia de «demis», care a schițat cîteva lucruri interesante. Fazele luptei au fost greu de urmărit din cauza unui spectator care se plimba neastîmpărat pe linie, încurajînd pe cei de la Sporting cu vorba și cu gestul.**

Demn de remarcat este faptul că la sfîrșitul meciului (6—3 pentru Tennis Club Român) jucătorii de la Sporting duceau în triumf pe căpitanul echipei cîștigătoare. Ampla cronică a meciului nu scapă prilejul să sublinieze: «**Jucătorii români au**

mari aptitudini pentru acest sport.

Dintre componenții primelor echipe de rugby din 1914 vor fi prezenți în meciul Franța—România din 1919 (Cupa interaliată) frații Iconomu (Mircea și Ion), Rudolf Schmettau, Gh. Benția și acel neuitat polisportiv Nae Mărăscu, căpitan al selecționatei noastre și în disputa din J.O. 1924, cînd a fost cucerită prima medalie olimpică (de bronz), cu alți citiva tineri în echipă (Paul Vidrașcu, Mihai Vardala, Jean Hussar, Ion Gîrleșteanu, frații Sfetescu, Iosif Nemeș, Florian Tudor, Stelian Afremie, Ion Cofaru etc. ce se vor mentine și în echipa care a disputat meciuri internaționale în 1927, 1934 și 1937, semn că longevitatea rugbyștilor este mult mai mare decît a fotbalistilor.

După începuturile modeste, în care rugbyul românesc înregistra mari scoruri defavorabile, au venit anii de avînd sportiv de după Eliberare, cu confruntări de la egal la egal între selecționata noastră și cea a Franței și chiar cu formații de club din patria jocului cu balonul oval, Anglia.

D.S.

În titlu, **medalia de bronz a unuia dintre componenții echipei noastre de rugby la J.O.—1924**

INTREPRINDEREA ELECTROMUREŞ DIN TÎRGU MUREŞ

Strada L. Kossuth nr. 112—114
Tel. 11817 — Telex: 035249

execută şi livrează

- maşini de calculat electro-mecanice cu 2 şi 3 operaţii
- conducte pentru instalaţii electrice fixe
- cordoane pentru instalaţii electrice mobile
- conducte şi cabluri pentru telecomunicaţii
- cordoane cu prize şi fişe bipolare
- antene de televiziune pentru canal 1—12, antene de televiziune colective, antene de televiziune de cameră.
- încălzitoare în tub pentru scopuri industriale
- fiare de călcat electrice cu şi fără termoregulator
- plite electrice cu şi fără limitator de temperatură.
- radiatoare electrice
- ondulate electrice pentru păr
- papuci de cablu
- bare capsulate de distribuţie a energiei electrice
- cutii terminale pentru interior şi exterior
- manşoane de legătură şi de derivaţie.

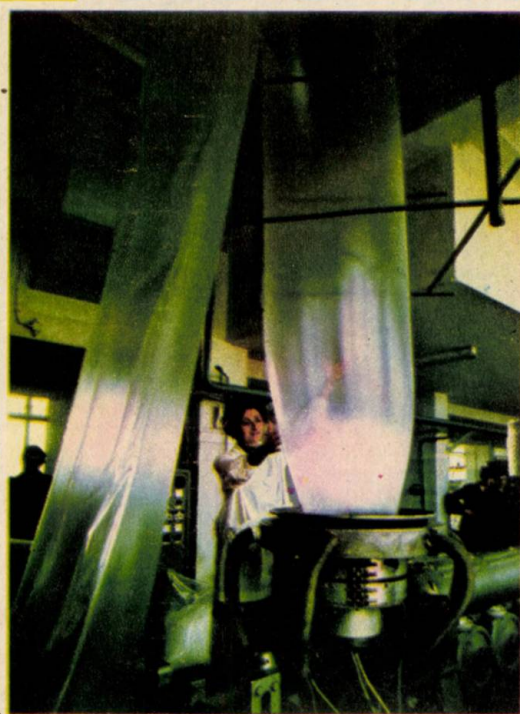

Produsele sînt bine apreciate, atît pe piaţa internă
cît şi în 23 de ţări de pe patru continente.

ARGETENA I — este marca înregistrată a polietilenei de înaltă presiune fabricată la Pitești, în sortimente variate și cu multiple utilizări.

ARGETENA I — o garanție a calității!

Informații și oferte la:
Combinatul Petrochimic Pitești
Șoseaua Giurgiului nr. 127, Jud. Argeș
Telefon: 32049; 32099
Telex: 018236; 018230; 018248.

ARGETENA

I

MARCA ÎNREGISTRATĂ

pasiuni

NICOLAE
ILEA

care nu se sting...

Are aproape 70 de ani Nicolae Ilea, dar trupul îi este tot vinjos, mișcările tot vioaie, ca ale unui adolescent învățat de mic cu sportul. Copilul gorjan care înota în Jii, venind în București s-a aclimatizat repede în cartierul «Chibrit», unde se întâlneau două cluburi rivale: Rapid și Venus. Coleg de liceu cu Postescu, Stanciu, Nicolăiță Georgescu și Ilie Subăreanu, gorjeanul Ilea bătea mingea pe «Federație» și C.A.B., dar făcea și canotaj pe Lacul Cișmigiu. Mai târziu, fiind salariat C.F.R., Ilea a fost chemat de conducerea sindicatului Ministerului Transporturilor, care i-a dat sarcina de a organiza secțiile de canotaj și turism. A început cu 12 sportivi care trăgeau la padele pe lacul Băneasa, pentru a ajunge în doi-trei ani la un număr de 150 caiaciști și canoști. Dorel Petrescu, Ion Barbu, Alexandru Aposteanu, Octavian Mercurean, Marga Plamaridis, Victoria Ciki și Filip Serghei (azi antrenori) l-au apreciat la justa lui valoare. După ce secțiile au peregrinat pe la «Progresul» și «Olimpia», Ilea a reușit să le aducă pe Băneasa, unde a crescut alți patru campioni și campioane. O nouă comasare la clubul Olimpia, după care «pensionarul» Ilea a devenit activist voluntar la Federația de caiac-canoe și iahting, fără a uita și prima lui dragoste, pe canotorii de la Rapid. Prin filmul derulat în memorie Ilea re trăiește intens toate momentele de glorie ale sportivilor pe apă din țară, materializate în numele unor campioni mondiali: Vasile Nicoară, Ismailciuc, Leon Rotman, Aurel Vernescu, Ivan Patzaichin, Gheorghe Danielov, Gheorghe Simionov, Victoria Dumitru. Ochiul lui Ilea depistează și acum talen-

tele reale, pe care apoi le sprijină să se afirme printr-un mare volum de muncă, de elan și perseverență. «Ce vreți? Sportul e o pasiune care nu cunoaște limite de vîrstă și nici odihnă», încheie firul amintirilor bătrînul Ilea, arătîndu-ne diplomele și medaliile cucerite de «elevii» săi de-a lungul a cinci decenii de «sport și sănătate», care l-au menținut cu flacăra entuziasmului neînsă.

PETRE ȚACU

Numai părul îi este puțin cărunt. Incolo, toată carura lui athletică, ochii lui sfredelitori, mișcările sigure ne descoperă pe vechiul sportiv și «lup de mare» ajuns la cei 66 de ani ai săi pe locul de unde pornesc inițiativele pentru încurajarea marilor talente ale micilor constructori de corăbii și vapoare.

Inginerul Petre Țacu, vicepreședintele Federației române de navomodelism, este una și aceeași persoană cu fotbalistul copilăriei mele gălățene. A început să bată mingea (prima fiind, firește, de cîrpă) pe maidanele de la Țiglina. Apoi, a fost «aducător de mingii» (acestea din piele) în meciurile pe care marinarii de pe navele acostate la chei le disputau între ei la Galați. Primul jucător al echipei Dacia, apoi al putericei echipe D.V.A., Petre Țacu a prefigurat tipul de jucător al fotbalului modern: half centru — coordonator și realizator în egală măsură — fiind, deci, precursorul lui Clodoaldo și Rivelino, lui Radu Nunweiler și Dumitru. Și acum Țacu își amintește de penalty-ul acordat adversarilor de la «Dragoș Vodă» și apărât de Anghel Crețeanu. Dar halful vinovat de acea penalizare a rămas cu un deget lipsă. Și-l mușcase singur, în clipa de desperare cînd vedea mingea sigur intrată în poartă...

Apoi, fotbalistul s-a transformat în marinar. Luîndu-și diploma de inginer naval, tînărul «lup de mare» a fost unul din constructorii portului Mangalia. Dar, în Dobrogea socialistă, Țacu a înțeles să sprijine și fotbalul de pe acele meleaguri. A fost pînă în 1959 președintele Clubului «Farul», astăzi F.C. Constanța.

Fostul fotbalist și arbitru din deceniul al patrulea al secolului nostru și fostul «comandor de marină» îmbină pasiunea pentru jocul cu balonul rotund cu cea pentru construirea micilor modele de corăbii și vapoare.

Vicepreședintele Federației române de navomodelism nu este «marinar de uscat», căci încurajează pe cei ce construiesc ambarcații gata să plece «cu toate pînzele sus» pe lacurile din jurul Capitalei.

Dumitru MORARU-SLIVNA

„DREPTACI” și „STÎNGACI”

VA FI OMUL VIITORULUI UN AMBIDEXTRU?

● **Interviul nostru**
cu acad. prof. dr.
ARTHUR KREINDLER,
pe o temă care interesează
nu numai lumea sportului

PREFERINȚA MANUALĂ ESTE HOTĂRÎTĂ DE CREIER

— Am începe cu o întrebare din domeniul statisticii: cam câți la sută dintre oameni sînt stîngaci?

— Nu se poate face și nici nu s-a făcut o statistică globală pe planetă, **ne răspunde profesorul.** Procentul variază de la țară la țară, fiind în raport cu principiile de educație consacrate. În Europa, de pildă, există tendința de a se împiedica **levogeria.** În instituțiile preșcolare și, mai ales, în școală, copiii sînt obligați să folosească mîna dreaptă pentru desen și scris, pentru mîncare sau joacă. Se solicită în mod larg sprijinul părinților, al familiei. Personal nu sînt adeptul unei asemenea conduite, care mi se pare antifiziologică. Mai ales acum, cînd mecanismele intime ale

Marea majoritate a oamenilor folosesc în mod prioritar mîna dreaptă pentru activitățile care necesită abilitate și finețe de mișcare. Scrisul este, fără îndoială, prima dintre acestea, dar se încadrează aici, într-o proporție considerabilă, actul motor al muncii și, bineînțeles, acela sportiv.

Se vorbește, așadar, curent despre «dreptaci», ca fiind o regulă, «stîngaci» constituind, în viziunea multora, o excepție, dacă nu chiar o... greșală a naturii. Așa să fie, oare?

Problema interesează, suscită discuții, prezintă implicații de ordin social. Așa se explică efervescența care există în jurul ei, numeroasele studii și cercetări pe care i le-au dedicat neurologii, antropologii și psihiatri de mare reputație.

Tocmai de aceea, din dorința de a încerca să elucidăm nedumeririle care există și a le da un răspuns calificat, ne-am adresat unei înalte personalități în materie, academicianului **ARTHUR KREINDLER,** directorul Institutului de neuropsihiatrie.

Vom începe printr-o scurtă prezentare a distinsului nostru interlocutor. Profesorul Kreindler lucrează de peste 50 de ani în lumea mirifică a celei nervoase. El a continuat în mod strălucit studiile întreprinse de predecesorii săi, părinții școlii românești de neurologie, Levaditi, Marinescu, Ionescu-Sisești, consacrîndu-se unor probleme de neurofiziologie — afaziei (tulburărilor de vorbire) și bolilor vasculare cerebrale. Membru titular al Academiei Republicii Socialiste România, om de știință emerit, Laureat al Premiului de Stat, autor a peste 500 de lucrări, membru de onoare al unor prestigioase foruri științifice de peste hotare, savantul a avut deosebita amabilitate să ne acorde acest interviu.

preferinței manuale — noi folosim acest termen în locul celui de «dreptaci» sau «stîngaci» — sînt perfect elucidate.

— Ne-ați luat întrebarea de pe buze. Așadar, care sînt aceste mecanisme, mai exact cauzele care determină ceea ce dumneavoastră numiți «preferința manuală»?

— Răspunsul presupune o scurtă incursiune în anatomia și fiziologia sistemului nervos central. După cum se știe, creierul uman este alcătuit din două emisfere — dreaptă și stîngă. Important este de reținut că traiectele neuroaze care pornesc din ele **SE ÎNCRUCIȘEAZĂ,** astfel că emisfera dreaptă guvernează, comandă, conduce jumătatea stîngă a corpului, și invers. În linii mari, una dintre ele este cea dominantă, asumîndu-și și o serie de funcții esențiale, printre care vorbirea. La majoritatea oamenilor, emisfera stîngă este dominantă (ei avînd aici centrul vorbirii, atît al formulării cît și al înțelegerii), motiv pentru care aceste persoane manifestă preferință manuală dreaptă. La stîngaci lucrurile se petrec invers.

Românul **Gheorghe Gruia**, temutul «tunar» al handbalului, a înscris cu mîna stîngă cele peste 1 000 de goluri din cariera sa prodigioasă!

— Din punct de vedere morfologic există diferențe între emisfera dominantă și cea subordonată?

— Cercetări foarte minuțioase făcute în acest domeniu au infirmat ipoteza că emisfera dominantă a creierului uman ar fi mai grea sau ar avea circumvoluțiunile mai adînci. Morfologic se pare că ele sînt identice. Dar, există — după cum vedeți — serioase diferențe funcționale.

— Totul este perfect clar! Spuneți-ne, însă, cînd și datorită cărui mecanism se produce această diferențiere? Ea este o chestiune de hazard, un joc sau un capriciu al naturii?

— Printre cauzele principale care hotărăsc dextro sau levogeria este socotită, așa cum spuneam, educația. Exercițiul cotidian, practica, fac ca pînă la urmă una din emisfere să preia funcțiile motrice de bază, devenind astfel dominantă. Probabil că fenomenul se cristalizează în primii ani ai vieții conștiente. Copilul este determinat să întindă mîna dreaptă pentru salut, tot în ea i se pun lingura, creta sau creionul. Că este așa, o demonstrează cazurile, deloc puține, de oameni care au preferința manuală dreaptă (prin educație) dar, — în schimb — manifestă o mult mai mare abilitate și forță în piciorul stîng. Prin structură anatomo-fiziologică, am fi tentați să spunem. Dar, totul continuă să rămînă — teoretic — în domeniul ipotezei, de vreme ce s-a detectat o preferință manuală la maimuțele superioare — cimpanzeu, de pildă. În acest caz, educația nu mai poate fi incriminată drept cauză. Sau, cine știe?!

PĂRINȚI, NU VĂ ALARMAȚI! «STÎNGĂCIA» NU ESTE O INFIRMITATE!

— Din cercetările pe care le-ați făcut și din vasta dumneavoastră practică, socotiți că «stîngacii» sînt niște handicapați, în comparație cu oamenii... obișnuiți?

— Nicidecum! Ei își formează absolut aceleași deprinderi și, în funcție de talent sau vocație, pot ajunge la virtuozitate. Dacă nu mă înșel, Michelangelo picta cu mîna stîngă — și încă cum! Am cunoscut în lunga mea activitate ceasornicari, strungari de precizie, caligrafi, violoniști sau chirurghi desăvîrșiți care efectuau cu mîna stîngă operațiuni de cea mai mare finețe.

— Dar în privința scrisului, de la stînga la dreapta, așa cum este practic în majoritatea țărilor lumii, unui stîngaci nu-i este mai greu?

— Întrebați unul. Mie, cel puțin, toți mi-au

Takacs Karoly sau triumful voinței.

răspuns că nu! Sînt tentat să-i cred, deoarece în țările unde se scrie de la dreapta la stînga, nici unul care manifestă preferința manuală dreaptă nu acuză vreo dificultate. Cercetările întreprinse în țări cu asemenea scris confirmă acest punct de vedere. Așadar, un părinte al cărui copil este «stîngaci» nu are nici un motiv să fie îngrijorat sau să încerce să-i schimbe preferința manuală. Nu ar face decît să strice.

TRANSFERUL DE REFLEXE — PROBA MARI ADAPTABILITĂȚI A OMULUI

— Se cunosc cazuri, în diferite domenii de activitate, cînd — în urma unui accident —

oamenii au fost obligați să-și schimbe preferința manuală, să reînvete mișcări și acte motorii de mare finețe însușite din copilărie. În sportul mondial, de pildă, exemplul cel mai spectaculos îl constituie trăgătorul maghiar Takacs Karoly. Campion olimpic și recordman al lumii la pistol-viteză, el și-a pierdut în război mina dreaptă. Printr-un uriaș efort de voință, Takacs și-a reeducat membrul superior stâng, redevenind campion olimpic și deținător al recordului lumii, dar cu mina stângă. Cum se petrece un asemenea fenomen?

— Sînt mai multe elemente care concură la realizarea lui. În primul rînd, între cele două emisfere cerebrale există o legătură organică realizată prin marea comisură a corpului calos. Așadar, sistemul nervos central lucrează și acționează ca un tot unitar, cum este, dealtfel, întregul organism uman. Apoi, caracterul dominant al unei emisfere poate fi absolut sau relativ, după cum există și cazuri de egalitate funcțională, persoanele din această categorie neavînd propriu-zis preferință manuală dreaptă sau stîngă și sînt, ceea ce numim curent, «ambidextre». Ele folosesc cu aceeași îndemînire ambele membre superioare.

Transferul de reflexe — această superbă probă a marelui potențial de adaptare a ființei umane — se face pe cale comisurală, prin exercițiu voit, conștient, dar și pe calea unui «antrenament subconștient», declanșat, stimulat și întreținut, de existența unei infirmități, de voința omului de a o învinge. Desigur, rezultatele practice ale acestui transfer nu sînt egale și nici nu se pot încadra în niște tabele etalon. Ele poartă un pronunțat caracter particular, individual. Procesul de reeducare trebuie condus tocmai ținîndu-se seama de aceste aspecte. Există în cazuistica noastră nenumărate reușite depline în această direcție. Cunosce oameni care au atins o uimitoare perfecțiune de mișcare cu mina stîngă, după ce n-au mai putut s-o folosească pe cea dreaptă.

Și încă un aspect al acestui transfer, cu implicații — cred eu — în antrenamentul sportiv: exersarea unei mișcări cu membrul superior neprioritar ajută la perfecționarea ei pentru celălalt membru.

VOM PUTEA AVEA DOUĂ ... MÎINI DREPTE?

— Ne-ați vorbit, în treacăt, despre ambidextrie. După părerea dumneavoastră, tovarășe profesor, persoanele care se bucură de acest — să-i spunem — «har motric» sînt avantajate față de celelalte? Și, în aceeași ordine

de idei, credeți că este posibilă educarea ei pe scară de masă?

— Fără îndoială că ambidextrul deține un avantaj față de semenul său monodextru. Proprietatea aceasta este deosebit de utilă pentru abilități manuale foarte fine, atît în muncă cît și în sport. De bună seamă că în disciplinele practicate cu mina — handbal, volei, baschet, polo, chiar și box — ambidextria dublează, teoretic cel puțin, potențialul sportivului. Dar, cultivarea ei pe «scară de masă» — cum vă exprimați — necesită încă studii aprofundate și experimente practice serioase, prezintă implicații în procesul de educație tradițional al copiilor.

Îmi este greu să vă spun dacă omul viitorului va avea... două mîini drepte. Poate că da. Principalul este, însă, ca oamenii de astăzi să nu fie stîngaci de... ambele mîini — a încheiat spiritual dialogul nostru profesorul Arthur Kreindler.

Valeriu CHIOSE

Australianul Rod Laver, socotit — pe bună dreptate — unul dintre cei mai străluciți tenismani ai tuturor timpurilor. De două ori — în 1962 și 1969 — «stîngaciul» a realizat «marele șlem», cîștigînd cele patru «clasice» ale sezonului, pe iarbă și pe zgură: Sydney, Roland Garros, Wimbledon și Forest Hills. Pînă la el performanța (obținută o singură dată) o deținea «dreptaciul» Donald Budge.

UN PUNCT TURISTIC DE MARE ATRACȚIE PE LITORAL SATUL DE VACANȚĂ CONSTANȚA

COOP

Pe litoral, la marginea nordică a cartierului Tomis din Constanța, chiar la intrarea în Mamaia, se află unul dintre cele mai frumoase complexe turistice ale cooperăției de consum: **Satul de vacanță Constanța**, alcătuit din 25 de unități de alimentație publică construite în stilul gospodăriilor țărănești. **Satul de vacanță Constanța** reprezintă o sinteză a satului românesc contemporan, fiecare casă în parte corespunzând specificului unui județ, cu tot ce are mai autentic, atât ca arhitectură, elemente decorative, cât și în privința portului, a muzicii populare și a preparatelor culinare.

Într-o ambianță folclorică deosebit de pitorească, oaspeții au posibilitatea să servească micul dejun, prânzul și cina, să aprecieze gustoasele mâncăruri tradiționale și băuturi din cele mai reprezentative zone ale țării.

În unele din aceste case turiștii găsesc și camere de închiriat.

De asemenea, de la expozițiile cu vânzare de artizanat ale **Satului de vacanță Constanța** pot fi cumpărate diferite obiecte făurite de meșteri artizani din diferite colțuri ale țării.

Foto: Casa «Feciorii Vrâncioaiei».

La 23 octombrie 1974, cronica olimpică a mai primit pe bogatul ei răboj o însemnare de răsunet: orașul Moscova a obținut investitura pentru organizarea celei de a 22-a ediții a Jocurilor Olimpice de vară din 1980. Importanța hotărâre a fost luată în somptuoasele saloane ale Primăriei din Viena, care a cunoscut în ultimele secole destule evenimente remarcabile pentru istoria omenirii.

Într-o ședință — mai puțin solemnă și mai mult de lucru — încărcată cu tensiune mai curînd din partea ziariștilor, care așteptau cu aviditate și nerăbdare rezultatul scrutinului, cei 61 de membri ai Comitetului Internațional Olimpic au votat potrivit rațiunii și astfel capitala Uniunii Sovietice devine primul oraș dintr-o țară socialistă care va găzdui Jocurile Olimpice.

Moscova s-a prezentat nu numai cu argumente afective, ci și mai ales cu glasul convingător al faptelor. Ce înseamnă Moscova sportivă? Înseamnă 59 de stadioane, 1 311 săli de gimnastică, 29 de bazine de înot, 770 de terenuri de baschet și 1 060 de volei, 182 de terenuri de tenis, 329 de terenuri de fotbal, 372 de piste de atletism, 230 de baze de schi. În total, la Moscova sînt 5 475 de construcții sportive. Nu există cifre care să exprime mai bine vocația sportivă a capitalei sovietice.

Cea mai populară și mai vestită bază sportivă sovietică rămîne desigur Complexul stadionului central «V.I. Lenin» din parcul Lujniki, pe care s-au desfășurat destule mari competiții (și nu de mult ultima ediție a Universiadei). Aici, pe un

spațiu de 1,5 kmp, se află 140 de construcții sportive, printre care marea arenă cu tribune pentru 103 000 spectatori, un palat al sporturilor cu 12 000 de locuri, un bazin de înot cu gradene pentru 5 000 de spectatori, o arenă sportivă mică cu o capacitate de 8 000 de locuri etc.

Dar Moscova sportivă mai înseamnă și 31 de echipe de maeștri care joacă în campionatele U.R.S.S. de fotbal, hochei pe gheață, volei, baschet, handbal, rugby și alte sporturi. Să adăugăm aici că pe stadioanele și în sălile de sport din Moscova pot fi primiți simultan un milion de spectatori! Și nu în ultimul rînd este de menționat faptul că în întreprinderile din capitala Uniunii Sovietice se produc aproximativ 700 de materiale sportive diferite. (Vib.)

Stadionul central «V.I. Lenin»

MOSCOW

1980

ACTUALITĂȚI PRIVIND INTERVENȚIA ȘTIINȚELOR MEDICALE ÎN SPORTUL DE ÎNALTĂ PERFORMANȚĂ

Ultimele confruntări sportive de anvergură mondială (Jocuri Olimpice, campionate mondiale, campionate continentale etc.) au demonstrat cu prisosință că la nivelul performanțelor de azi — unele din ele depășind cele mai optimiste previziuni făcute cu puțini ani în urmă — este practic imposibil să se atingă și chiar să se depășească bariere biologice concretizate prin rezultate deosebite în sport, fără implicarea profundă, nelimitată am putea spune, a științelor medicale.

La cerințele antrenamentului contemporan, care reclamă cote medii de 1200—1600 ore de antrenament anual, ceea ce ar reprezenta un consum energetic zilnic exprimat în Kcal. de 2000—3000 pe zi, fără o stare optimă de sănătate, un echilibru funcțional și neuropsihic desăvârșit, o alimentație adecvată, rațională, un proces de antrenament științific care include aplicarea sistematică a mijloacelor moderne de refacere și recuperare în anumite cazuri, tintirea unei performanțe deosebite devine de-a dreptul iluzorie. Pe acest fundal însă, științele biologice furnizează prin ultimele cuceriri posibilități reale de interferare a performanței, de susținere și stimulare în anumite limite fiziologice a acesteia, la nivelul unor parametri și momente în care într-adevăr pot fi eficiente.

Astfel, medicina nucleară, așa cum arătam și în almanahul de anul trecut, prin posibilitatea investigării rapide, precise și ino-

fensive a funcțiilor hepatice, renale, endocrine, circulației, ne permite azi să delimităm precoce unele devieri care ar putea apare în activitatea organelor enumerate, putând contribui eficient în sanogeneză și performanță.

Datorită scintigrafiei hepatice și a clearance-urilor cu radioizotopi sintem azi în măsură să stabilim cu destulă exactitate momentul propice al reluării efortului după o hepatită virală, afecțiune în creștere sensibilă în Europa, acest fapt avînd profunde implicații social-economice și sportive.

Datorită investigațiilor circulației periferice cu Xe^{133} putem azi în multe cazuri deosebi o tulburare circulatorie periferică, la un sportiv, de o leziune musculară, ambele avînd rezolvări deosebite și răsunete comune asupra performanței.

Datorită progresului chimiei de sinteză, farmacologia modernă oferă numeroase exemple de intervenție în sportul de performanță. Bineînțeles că ne referim la anumite substanțe ce pot accelera procesele de restituire (refacere) după marile eforturi competiționale sau din antrenamente și anumite produse care pot susține pe plan biologic efortul fizic. Ar fi de amintit în această categorie grupa aminoacizilor (aspartatul de K și Mg, aspartatul de arginină), a hidrolizatelor proteice, a concentrațiilor proteice, a produșilor care reunesc ATP și acizii dezoxiribonucleici, a complexelor vitaminice combinate cu săruri minerale, a unor extracte

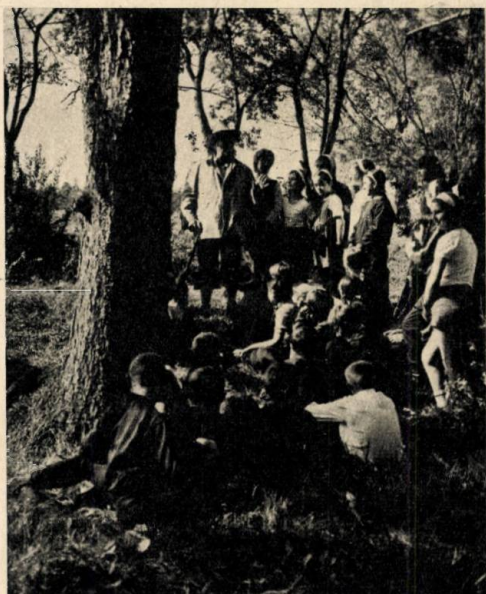
suprarenale și chiar a hormonilor anabolizanti de sinteză care își păstrează semnificația lor la sportivi în condițiile unor indicații strict medicale. Dacă sintem însă adepții convinși ai utilizării cuceririlor farmacologice în medicina sportivă, nu putem însă să nu ne manifestăm rezerva și chiar opoziția față de «automedicație», «polipragmatizie» și abuzul de așa-zise medicamente inofensive, care au creat o nouă patologie, «patologia iatrogenă».

Ultimii ani și în special J.O. din Mexic 1968 au readus în actualitate vechea problemă a altitudinii, bine descrisă încă din 1896 de Paul-Bert, însă sub alt punct de vedere: acela al stimulării biologice a potențialului organismului chemat să obțină mari performanțe. Astăzi, deși nu toți sportivii și antrenorii sînt convinși de aceste evidente de necontestat, problema antrenamentului la altitudine medie (adevărat «dopaj biologic») a căpătat o reală valoare în antrenamentul contemporan. Rămîne numai să acceptăm generalizarea acestei metode spre folosul sănătății și al marii performanțe. Electrostimularea musculară și hiperpresiunea segmentară exercitată pe grupe musculare periferice, în mici barocamere, s-a dovedit după experiența specialiștilor sovietici a aduce reale foloase în accelerarea refacerii neuromusculare după efort. Dealtfel nu putem omite faptul că refacerea, ca parte componentă a antrenamentului, își găsește azi expresia practică în «complexele de refacere» unde întîlnim reunite mijloace hidroterapice variate, fizicale (oxigenare, aerioionizare, yoga, relaxare autogenă, acupunctură — utilă în egală măsură și în recuperare), dietetice, farmacologice, psihoterapice etc., toate canalizate într-un scop bine precizat.

Am încercat să schițăm numai cîteva din mijloacele de ordin biologic, reflexive a progresului științelor medicale, care — mai timid sau mai ferm — se înscriu astăzi pe orbita performanței, convinși fiind că acestea și altele trebuie să devină realități în sportul contemporan, unde biologia, psihopedagogia, știința și metoda modernă de antrenament conlucrează ferm pentru obținerea marilor recorduri sportive.

Ion DRĂGAN
Doctor în științe medicale
Directorul Centrului de
Medicină Sportivă

O JUMĂTATE DE VEAC CĂLĂTOR PEDESTRU...

Există în județul Sălaj un om pentru care turismul, drumețiile și îndeosebi mersul pe jos constituie o atracție irezistibilă. Locuiește în orașul de reședință al Sălajului, la Zalău, și se numește **Grațian Mărcuș**.

De mai bine de o jumătate de veac, Grațian Mărcuș, acum la aproape 70 de ani, colindă plaiurile, dealurile și munții. O face pentru a-și menține sănătatea și robustețea, dar și pentru a cunoaște oamenii, obiceiurile, flora și fauna locurilor. O face singur sau în tovărășia unor prieteni, de o seamă cu el sau, cum se întâmplă de la o vreme încoace, a unor copii, pionieri și școlari. Până la vîrsta pensionării n-a scăpat nici o duminică fără să fi «atacat» un traseu cu distanțe variind de la 5 la 20 de kilometri. Astăzi, cînd timpul îi stă... la dispoziție, itinerariile sale sînt aproape zilnice, cuprinzînd toate căile de ieșire ale Zalăului.

Prima noastră cunoștință cu Grațian Mărcuș datează de mai bine de două decenii. Se afla într-o zi de vară, în vecinătatea cabanei de pe muntele Mezeș, într-un scurt popas,

— Nu mi-aș fi închipuit că o asemenea activitate nevinovată va trezi în mine, copilul de 12—13 ani, o atracție atît de puternică, încît să mă țină ancorat de ea o viață întreagă!... N-a fost, însă doar drumeția în sine. Pe

traseele pe care am colindat ani de-a rîndul am întîlnit oameni, am intrat în vorbă cu ei, le-am cunoscut portul, preocupările, obiceiurile, gusturile. Aș putea scrie o cărțuie de sociologie a satului sălăjean, pe care să o și illustrez. Fiindcă pretutindeni pe unde am fost, tovarăși de drum mi-au fost și bastonul și aparatul de fotografiat. Am studiat în același timp viața florilor — o colecție masivă cuprinsă într-un ierbar sta mărturie — a micilor vietăți întîlnite. Nu știți cîtă poezie cuprinde fiecare crîmpei din viața cîmpului, a pădurii, a muntelui!

Dar aflîndu-se o viață întreagă călător în mijlocul naturii, i-a cunoscut treptat toate tainele. Spiritul său perspicace, extrem de pătrunzător, înclinat spre cercetare, spre lămurirea unor lucruri mai puțin știute, l-a făcut să nu treacă nepăsător și rece printr-un crîng, pe firul unei ape sau pe o potecă de munte. A zăbovit clipe în șir lîngă un fir de iarbă, a privit cum caută razele soarelui fiecare gîză, cum își colectează nectarul harnicele albine, cum ascultă cu luare-aminte susurul izvorului neliniștită căprioară. Din toată această istorie vie, nescrisă, a naturii înconjurătoare Grațian Mărcuș a creat, într-un fel, o istorie unică (din păcate tot nescrisă) dar pe care o știe pe de rost, o povestește cu un farmec inegalabil numeroșilor săi ascultători, vizitorilor pasionați ai turismului, excursiilor și drumețiilor.

L-am reîntîlnit nu de puține ori în secolara pădure a Brădetului din marginea Zalăului, acolo unde gospodarii sălăjeni (poate și la îndemnul acestui neobosit pionier al călătoriilor pedestre) au amenajat an de an tot mai multe spații pentru odihnă activă în mijlocul naturii, zone de agrement mult gustate de locuitorii Zalăului sau de cei din alte așezări sălăjene învecinate. L-am revăzut la «Popasul Romanilor» reconstituind, în compania unor iubitori ai drumeției ca și el, trasee turistice, fixînd altele, mai accesibile, pentru cei care fac primii pași în această activitate. L-am ascultat în cadrul comisiei de turism a județului, unde desfășoară o activitate la fel de laborioasă, absolut voluntară, prezentînd o suită de proiecte legate de dezvoltarea mersului pe jos în rîndul copiilor, al tineretului, al vîrstnicilor. Ghidul pe care l-a întocmit, împreună cu un colectiv de colaboratori, constituie un mod convingător de a pleda pentru o îndeletnicire care nu cere nici un efort material, ci numai puțină voință... Ghidul, care se intitulează sugestiv «Amicii drumeției».

Acasă la Grațian Mărcuș. Camera sa de lucru — un mic interior de expoziție. Tot ce a cules din peregrinările sale de o viață a sistematizat cu grijă de artizan. Îți prezintă fiecare «piesă», îți poate povesti ore întregi geneza ei, documentat, metodic, cu grija de a nu exagera, de a nu greși a savantului, adăugînd însă și multă poezie, o contribuție strict personală, pentru ca «piesa» să nu îți apară într-un schematism îngust, uscat, neatractiv.

— Ce intenții aveți cu materialul colecționat?

Grațian Mărcuș nu ne dă un răspuns pe loc. În schimb, ne face să înțelegem că într-un colectiv de pasionați ca și el ar putea da la iveală o lucrare cu totul originală, de data aceasta o pledoarie scrisă, palpabilă, pentru frumusețile drumeției...

O vacanță de neuitat puteți petrece la stațiunea Păltinș sau la cabanele din Munții Căbinului și Făgărașului.

Peisaje de o neasemuită frumusețe, posibilități de turism, sporturi de iarnă, vânătoare și pescuit, vă stau la dispoziție.

Stațiunile Ocna Sibiului și Bazna își oferă serviciile pentru tratamente balneare în afecțiunile aparatului locomotor.

Agencia noastră din Sibiu, str. Nicolae Bălcescu nr. 53, telefon 12559 și filiala sa din Mediaș, str. Tăbăcarilor nr. 1, telefon 11885, vă pot asigura locuri pentru tratament, odihnă sau excursii în orice localitate din țară. De asemenea, stau la dispoziția dv. pentru organizări de excursii interne și externe, informații turistice sau orice alte servicii turistice dorite.

Oficiul Județean de Turism Sibiu — Piața Unirii nr. 4, Tel. 12140 Inter. 66; Telex 012-731.

SIMBIOZA CARTE-STADION

La 15 septembrie 1970, strădaniile Ministerului Educației și Învățământului și Consiliului Național pentru Educație Fizică și Sport aduceau pe teritoriul atletismului românesc o unitate nouă, a cărei denumire părea ea însăși purtătoare a unor mari speranțe: **Liceul Central Experimental de Atletism Cîmpulung Muscel**.

De ce la Cîmpulung? Pentru că orașul muscelan a pus întotdeauna umărul la greul atletismului românesc, pentru că atletismul este iubit aici, pentru că s-au găsit la Cîmpulung nu numai condiții dar și înțelegere.

Dar, de fapt, ce înseamnă un liceu de atletism? Se învață, oare, în loc de chimie aruncarea greutății și în loc de franceză alergarea peste garduri? Nu, bineînțeles! L.C.E.A. — inițiale binecunoscute acum, prețuite și temute deopotrivă în atletismul nostru pentru juniori — este, înainte de toate, un liceu unde se învață carte. Un liceu normal, ca oricare altul din țară. Sau, pentru a respecta adevărul, un liceu unde se învață în primul rînd carte și abia după aceea atletism.

Înființarea liceului cu profil athletic reprezintă înțelegerea unei realități. Să ne explicăm. Atletismul este un sport greu, unde antrenamentul nu are, în majoritatea probelor, un caracter plăcut, atractiv, ca în fotbal, baschet sau handbal. Adevărat, antrenamentul nu este numai greu, dar este și plictisitor. Pe de altă parte, continuitatea în pregătire are, la atletism, o importanță mai mare decît în alte discipline. Or, s-a constatat — orice discuție cu un antrenor nu poate evita acest subiect — că cele mai multe talente se pierd pe drumul dintre casă și stadion. De multe ori dragostea pentru atletism este înfrîntă de «excursiile» lungi sau prea numeroase în triunghiul ȘCOALA-CASA-STADION.

Liceul din Cîmpulung a rezolvat în primul rînd această problemă, unind cele trei locuri de activitate ale tînărului sportiv într-unul singur. Aici ar trebui să deschidem o paranteză, pentru a arăta cum a fost rezolvată în mod concret problema la Cîmpulung. Liceul are un internat — ca și alte licee — are și o cantină preocupată de asigurarea unei alimentații corespunzătoare efor-

tului învățătură-antrenament. Stadionul de atletism este chiar în curtea liceului. În iarna trecută a fost dată în folosință și o sală de atletism. Alături se află sala de gimnastică și jocuri sportive.

Cîștigurile sînt evidente pe toate planurile. Se realizează o mai bună supraveghere a activității elevului-sportiv din afara orelor de clasă și antrenamentelor. Timpul pentru învățat este mai mare. La fel, timpul atletului rezervat antrenamentului. Din convorbirile cu mai mulți specialiști a reieșit că atleții de la L.C.E.A. fac cel mai mare număr de antrenamente săptămînal.

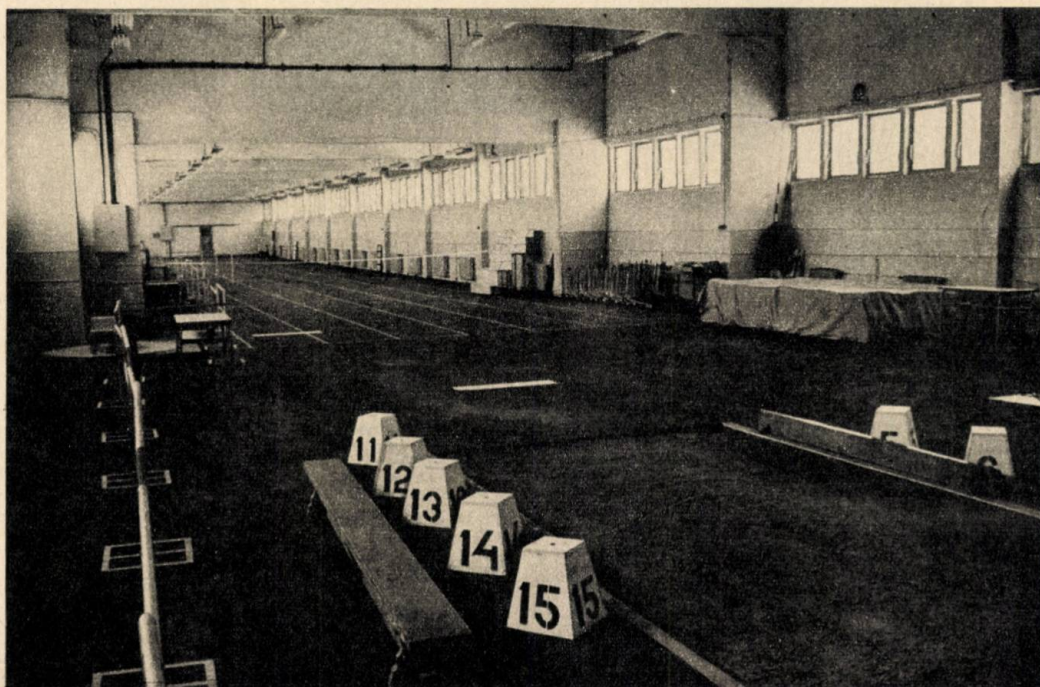
Bine, bine, s-ar putea spune, dar rezultatele?

Pentru cel care are o cît de mică legătură cu atletismul, nu mai este nevoie să spunem că, la Cîmpulung, eforturile de tot felul sînt răsplătite. Deschidem aici o altă paranteză, spre a aminti că, la sfîrșitul anului 1973, într-un clasament al secțiilor de atletism din țară, alcătuit de ziarul «Sportul» pe baza unor criterii obiective, stabilind contribuția fiecăreia la bilanțul general al atletismului nostru, Liceul din Cîmpulung se afla pe primul loc — la numai trei ani de la înființare și cu toate că este o unitate unde activează numai juniorii!

Așadar, la Cîmpulung, beneficiarii condițiilor create nu uită că — copii iubiți fiind — au și datorii. Se muncește cu pasiune, cu entuziasm, iar roadele nu au întîrziat: un **Dorel Cristodor**, o **Liliana Leau**, **Niculina Lungu** sau **Mariana Nan** au făcut deja o frumoasă firmă liceului.

Deocamdată, liceul de atletism de la Cîmpulung mai este «Central și Experimental». Mai pe înțeles, asta înseamnă că el este încă un unicat. În aceste rînduri nu am încercat să dovedim în primul rînd că experimentalul de la Cîmpulung este o reușită, am căutat să prezentăm virtuțile ideii de liceu cu profil athletic. Vom înțelege ce înseamnă pentru atletismul românesc această reușită cînd vom avea astfel de licee și la Iași sau Craiova — se aude că... la Brașov, Cluj-Napoca sau Timișoara, cînd munca de selecție și activitatea de pregătire ce se desfășoară la Cîmpulung vor fi înmulțite cu trei, patru sau cinci...

Vladimir MORARU

LA MASA BUNĂ, UN TACÎM DE CALITATE...

Vă recomandăm tacîmurile inoxidabile produse de

ÎNTEPRINDEREA DE CŪȚITE OCNA SIBIULUI

- Piese practice și elegante, în profiluri clasice sau moderne, cu mînere din metal, lemn sau material plastic, cu sau fără ornamentație.
- Tacîmuri de masă.
- Garnituri pentru tort, desert, pește etc.
- Seturi complete sau piese dispartate.

ÎNTEPRINDEREA DE CŪȚITE OCNA SIBIULUI
Str. Fabricii nr. 1, tel. 14734

Un sortiment bogat de produse alese și de articole de artizanat și artă populară, realizate de creatorii și meșterii artizani din atelierele de prestări și producție ale cooperăției de consum,

vă oferă magazinele

HERMES-

În București vă invităm să vizitați unitățile din str. Șepcari nr. 16, str. C. Exarcu nr. 1 și din str. Cosmonauților nr. 7.

INIMA NOASTRĂ CEA DE TOATE ZILELE

EXERCITIUL FIZIC ÎMPOTRIVA INFARCTULUI?

DA! RĂSPUND MARI CARDIOLOGI AI LUMII

MALADIA ISCHEMICĂ, ANGINA PECTORALĂ, INFARCTUL !

Trei etape ale unei boli teribile, devenită un adevărat «flagel al secolului». Statistici serioase au ajuns la concluzia tegifiantă că, pe plan mondial, accidentele cardiovasculare dau astăzi cel mai mare număr de decese: **aproape zece în fiecare minut!** Și mai îngrijorător este faptul că media de vîrstă a persoanelor atinse de aceste afecțiuni se află într-o continuă scădere. Investigații clinice și de laborator, făcute prin sondaj sau în mase largi de cetățeni, au diagnosticat scleroze vasculare incipiente — sau chiar avansate — la oameni tineri, aflați în plină activitate, care nici nu bănuiau că sînt atacați de un inamic atît de vicelan.

Cardiopatia ischemică este determinată de îngustarea vaselor de sînge care alimentează mușchiul inimii, organul cel mai solicitat al ființei umane. Cunoscînd uriașul travaliu pe care acesta îl depune de-a lungul vieții omului, chiar și un neavizat va înțelege cît este de important ca acest motor fără drept de oprire să primească la timp și în cantitate necesară combustibilul vital de care are nevoie — oxigenul. În momentul cînd «pipe-line»-ul său arterial își micșorează debitul, apare suferința ischemică, iar cînd el se rupe devenim martorii accidentului grav și dramatic al infarctului.

Medicina modernă cunoaște o bună parte a constelației cauzale a maladiei, deși îi mai lipsesc destul de multe elemente pentru a putea articula toate piesele patogeniei sale. Oricum, însă, s-a stabilit cu precizie că majoritatea lor țin de domeniul profilactic, mai mult chiar, că ele pot fi prevenite ori întîrziate nu numai printr-un regim de viață rezonabil dar și prin alte mijloace. Acest mod de a privi boala, înțeles odinioară empiric, dispune astăzi de o solidă bază științifică. Iar în arsenalul armelor de luptă împotriva instalării ischemiei cardiace sau pentru întîrzierea cît mai mult cu putință a evoluției ei progresive și implacabile

au fost acreditate — și nu pe locurile din urmă —
EXERCITIUL FIZIC ȘI SPORTUL.

NOUĂ SAVANȚI, O SINGURĂ OPINIE

În 1969, prestigioasa publicație științifică spaniolă «TRIBUNA MEDICA» lansa o mare anchetă internațională avînd drept temă titlul materialului de față. Prima din cele șase întrebări ale chestionarului, adresat unor vestiți cardiologi ai lumii, suna astfel:

«După părerea dumneavoastră, pentru omul sănătos exercițiul fizic, în general, sau diferite sporturi, practicate potrivit posibilităților și vîrstei, pot constitui o **MĂSURĂ PREVENTIVĂ a CARDIOPATIEI ISCHEMICE?**»

Toate răspunsurile date la anchetă de către nouă savanți cu înaltă reputație în materie au fost afirmative: **DA! EXERCITIUL FIZIC, PRACTICAT ÎN ANUMITE CONDIȚII, ESTE UN PUTERNIC MIJLOC PROFILACTIC AL BOLILOR DE INIMĂ!**

Acad. prof. dr. Constantin Iliescu DESPRE INIMĂ ȘI DESPRE TINERETE...

Pornind pe urmele studiului amintit, iată-ne în cabinetul academicianului CONSTANTIN ILIESCU, eminentul nostru cardiolog, savant de faimă mondială, fondatorul unei instituții specializate bine cunoscute în țară și peste hotare: **Centrul de asistență a cardiacilor — ASCAR.**

Profesorul (cărui autorul acestor rânduri a avut cinstea să-i fie cândva student, la Medicină) etalează, la cei 82 de ani ai săi, o formă excelentă, lucrează curent în clinică, dă consultații, participă la congrese și reuniuni internaționale, manifestă o cuceritoare vivacitate de spirit. Îl rugăm să ne spună punctul său de vedere.

— Nu mai constituie demult o noutate că printre mijloacele cele mai eficiente de combatere a fenomenelor sclerozei se află și exercițiul fizic. Acesta este un curent de opinie universal, chiar dacă nu avem — deocamdată — o probă statistică definitivă. S-a demonstrat însă — pe baza unor examene de laborator, efectuate pe un mare număr de subiecți — că gimnastica făcută cotidian și mersul zilnic pe jos (cam 3—4 kilometri) reduc concentrația de colesterol în serul sanguin, împiedică tendințele trombozice (formarea de cheaguri, n.n.), mențin circulația coronariană colaterală ca și pe aceea a membrilor inferioare. Viața sedentară, cu limitarea antifiziologică a activității musculare, favorizează printr-o dublă incidență — indirect și direct — cardiopatiile ischemice, mai ales la persoanele predispuse pentru

aceasta. Indirect — prin accentuarea tulburărilor metabolice la cei care suferă de «diatezis braditrofica» (tendința de îngrășare, n.n.). În mod direct — prin pierderea antrenamentului, scăderea treptată a posibilităților de adaptare hemodinamică la activitatea musculară și — mai ales — a contribuției coronariene la acest proces laborios și complex.

Exercițiul fizic prelungeste tinerețea, prelungeste viața. Și nu este lipsit de importanță, mai ales acum, cât timp putem să trăim!

— Iertați-ne, dar am vrea să știm ce părere are despre tinerețe un om care de 55 de ani muncește neobosit pe tărîmul medicinei, al sănătății publice?

— Vă voi răspunde cu niște cuvinte care nu-mi aparțin, dar care îmi sînt deosebit de dragi prin adîncul adevăr pe care îl conțin și prin marea lor înțelepciune:

«Tinerețea nu este numai o perioadă de viață; ea este o stare de spirit, un efect al voinței, o calitate a imaginației, o victorie a curajului asupra timidității, a gustului aventurii asupra comodității confortului. Nu devii bătrîn doar pentru că ai trăit un anume număr de ani! Devii bătrîn mai ales pentru că ți-ai pierdut idealurile!

Trecerea anilor încrețește pielea; renunțarea la un ideal încrețește sufletul.

Tînăr este acela care se miră, se încîntă și se întreabă ca un copil nesățios.

Veți rămîne tineri atîta timp cît veți putea adera la tot ceea ce este frumos, bun și nobil, atîta timp cît veți fi receptivi la mesajul naturii, al umanității și al infinitului.

Iar dacă într-o zi sufletul vă va fi mușcat de pesimism, ros de cinism sau de neîncredere, atunci

rugați un medic foarte bun să aibă grijă de inima voastră bătrână...»

Iată, într-adevăr, o superbă definiție a tinereții!

PUNCTELE DE VEDERE CONVERG

«Exercițiul fizic ameliorează sănătatea și poate întârzia apariția arteriosclerozei, mai ales a formelor prezenile ale acestei maladii» — este de părere medicul american PAUL D. WHITE, șeful clinicii de cardiologie din Boston. Profesorul socotește drept factori adjuvanți, de mare utilitate, regimul alimentar (nu mai mare de 2 500 calorii, cu evitarea grăsimilor animale), nefumatul și diminuarea stress-ului.

«Lipsa de antrenament scade posibilitățile de adaptare la efort ale sistemului circulator coronarian, din care cauză individul este expus să sufere molestări ischemice ale miocardului» — apreciază cunoscutul specialist italian, profesorul LUIGI CONDORELLI.

«Un exercițiu fizic moderat, practicat timp de o jumătate de oră, este echivalent cu un regim alimentar redus în calorii și sărac în grăsimi saturate» — afirmă doctorul elvețian PIERRE W. DUCHOSAL.

«Modul nostru de a privi tratamentul și — mai ales — prevenirea bolilor de inimă au fost definite clar de mai mulți ani. În arsenalul mijloacelor de luptă de care dispunem a fost inclus exercițiul fizic. De ce? Pentru că el stimulează metabolismul celular al întregului organism, inclusiv acela al inimii» — răspunde dr. D.SODI-PALLARES, din Mexic.

Foarte interesantă este și opinia doctorului spaniol PEDRO ZARCO: «Sportul acționează prin mai multe mecanisme asupra celui cel practic. Primul e, fără îndoială, de ordin psihologic. Pacientul (sau omul sănătos) care face în mod regulat exerciții se simte excelent, fizic și mental. Și această senzație este foarte importantă atât pentru cel bolnav, cât și pentru cel sănătos. În al doilea rând, antrenamentul mărește randamentul atât al mușchilor scheletici cât și al celui cardiac. În al treilea rând, există probe precise că exercițiul fizic potențează circulația colaterală, fiind prin aceasta un mijloc al revascularizării. În sfârșit, exercițiul fizic diminuează rezistența periferică, scade cifra colesterolului și împiedică stările de hipercoagulabilitate».

CE FEL DE EXERCITII? CU CE INTENSITATE? PÎNĂ LA CE VÎRSTĂ?

Distinșii oameni de știință care au răspuns la «anchetă» n-au dat — bineînțeles — programe detaliate ale exercițiilor ce trebuie efectuate, schițând doar — cum era și normal — niște principii de conduită generală.

Academicianul C. ILIESCU este un fidel adept al mersului pe jos, ca forma cea mai simplă și mai larg accesibilă de efort fizic moderat. Profesorul o recomandă chiar și persoanelor trecute de 70 de ani, practicînd-o constant el însuși.

Iată și alte opinii:

Dr. PAUL D. WHITE: «Sport viguros pînă la 30 de ani, mai moderat după aceea. Un drum de 8 km zilnic poate fi indicat și după 70 de ani».

Sir KEMPSON MADDOX (Australia): «Înainte de 30 de ani, sport activ — fotbal, înot, tenis, între 30 și 50 — mers zilnic, nu mai puțin de 4 km».

Prof. LUIGI CONDORELLI: «Este evident că nu se pot stabili reguli generale cu privire la alegerea exercițiului fizic care convine fiecărui individ. El depinde de posibilități, de timp, de ambianță, ca și de preferințele personale. Cea mai simplă ar fi efectuarea cotidiană a unei plimbări, într-un loc agreabil, cît mai puțin poluat. De aici, necesitatea parcurilor întinse în marile orașe și în apropierea lor. În al doilea rînd, înotul — se înțelege, necompetitiv — și de preferință la mare. Gimnastica zilnică efectuată acasă poate suplini, parțial, marea penurie de mișcare a omului modern».

Dr. PEDRO ZARCO: «Orice exercițiu e bun! Fără îndoială, ideală ar fi practicarea unui sport (înot, tenis), dar — în lipsa lui — o simplă plimbare de 4—5 km este salutară».

Dr. PIERRE W. DUCHOSAL: «Pînă la 30 de ani, practicarea oricărui sport, după condiții individuale. Între 30 și 50, marș, golf, turism alpin, schi, tenis etc. Pentru cei care nu pot dispune de o jumătate de oră zilnic, tot atât de folositor este să facă sport de 3 ori pe săptămînă cîte o oră».

Dr. JUAN RAMON VARELA (Spania): «Pînă la 30 de ani orice exercițiu este posibil și bine tolerat. De la 30 de ani în sus și, mai ales, cînd ne apropiem de 50, se impune atenție și prudență. Recomand marșul, vînațoarea,

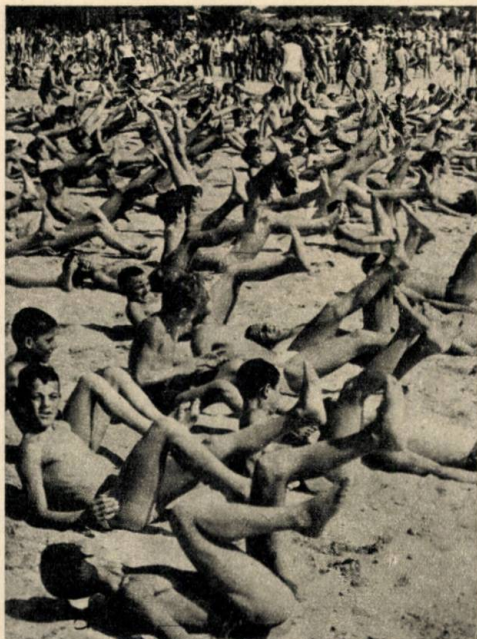
pesculitul, tenisul. După 60 — golful și plimba-rea».

ȘI O MĂSURĂ DE PRECAUȚIE

Doctorul D. SODI-PALLARES atrage atenția asupra unor reguli foarte importante care trebuie respectate în regimul de exerciții fizice ales. Cardiologul mexican consideră că exercițiul fizic poate fi periculos în următoarele cazuri:

1. Când nu se realizează cu antrenament progresiv;

2. Când nu este însoțit de o alimentație polarizantă adecvată, cu puțin sodiu (sare) și mult potasiu (fructe, legume);

3. Când pacientul este supus la emoții, supărări sau alte cauze care determină un exces al secreției de catecolamine (toxine);

4. Când se face după mese copioase.

În acest sens, subliniază omul de știință, sint ilustrative experimentele descrise de Hans Selys. Un animal închis într-o cușcă și înconjurat de animale aflate în libertate manifestă, după câteva săptămâni, o stare agresivă, cu un procent ridicat de catecolamine în sânge. Dacă atunci animalul

este supus la un efort fizic vehement, se va produce o necroză cardiacă, adică un infarct. Dacă același experiment este precedat câteva săptămâni de exerciții progresive, deci de antrenament, necroza nu se produce. Este evident, așadar, că asocierea unui exercițiu puternic (fără adaptare) cu un procent ridicat de catecolamine devine nociv. Primul exercițiu a fost depolarizant, cel de al doilea — polarizant. Când există cauze depolarizante ca: excesul de catecolamine, excesul de sare, insuficiența coronariană sau manifestări extracardiace care depolarizează inima (diaree cronică, anemii), un exercițiu negradat poate produce o necroză miocardică.

Iată amănunte de care trebuie ținut seama.

ÎN LOC DE CONCLUZII

Misiunea noastră de a sintetiza această dezbateră atât de interesantă, de instructivă și de utilă este ușoară. Oamenii de știință care au participat la ea au expus puncte de vedere deosebit de clare și de convingătoare în sprijinul ideii de mișcare și de sport, ca **ELEMENT HOTĂRÎTOR ÎN MENȚINEREA ECHILIBRULUI BIOFIZIC AL ORGANISMULUI**. Ce am mai putea adăuga?

Vom pune punct reproducând cuvintele cu care doctorul Ramon Varela și-a încheiat densa sa expunere:

«Să trăiești fără invidie și resentimente. Să crezi permanent că viața este ceva mai mult decât un simplu efect al sintezei proteinelor, petrecută în anumite condiții de presiune și temperatură. Să măninci cât este necesar și nu mai mult. Să faci exerciții fizice moderat, dar constant. Să nu te îngrași. Să nu accepți pentru a lungi viața, decât acele prohibiții care nu împiedică sensurile și mesajul ei. Deci, dacă este important, sau credem că este important, să adăugăm cât mai mulți ani vieții, să nu o facem prin suprimarea rațiunii de a trăi...»

Valeriu CHIOSE

În locuri pitorești și odihnitoare, pe dealurile subcarpatice din județul Buzău, cooperația de consum a dat în folosință două noi unități turistice:

MOTELUL «MONTEORU»,

amplasat în stațiunea balneo-climaterică Monteoru, cu locuri de cazare în camere și căsuțe camping, restaurant, cofetărie, crămă și spațiu pentru parcare a autoturismelor.

CABANA NEHOIU,

în localitatea Nehoiu, pe șoseaua Buzău — Întorsura Buzăului (DN 10 km 65), unitate de categoria I, cu 160 locuri la mese și 40 locuri de cazare în camere confortabile.

**NOI UNITĂȚI
TURISTICE
ALE
COOPERAȚIEI
DE CONSUM**

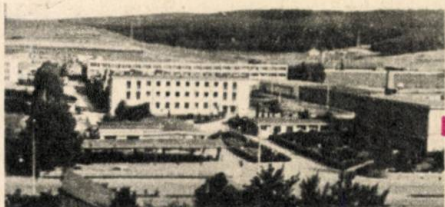

În județul Ialomița, pe șoseaua București-Constanța (E 15), la km 73, într-o pădure de stejar, se află, de asemenea, o unitate reprezentativă a cooperației de consum:

MOTELUL MALU

(restaurant, braserie, camere cu 1-2 paturi, loc de parcare pentru autoturisme).

În drum spre Litoral, un popas la Motelul Malu este reconfortant.

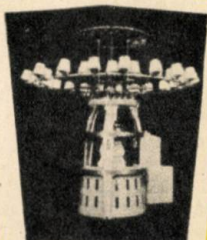

ÎNTRERINDREA

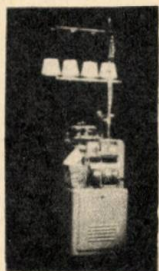
Metalotehnica

TÎRGU-MUREȘ str. Gh. Doja Nr. 155. Telefon: 13-580

OFERĂ la cererea beneficiarilor
mașini de confecții, mașini de tricotat și
piese de schimb

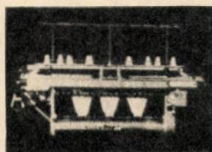

Mașină circulară
de tricotat

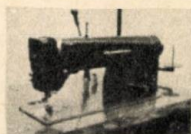

Mașină de trico-
tat bașcure

Mașină de tricotat
rectilinie automată

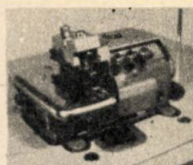
Mașină circulară
de încheiat
tricotaje

Mașină de cusut
industrial

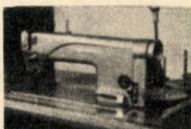

Graifăre

Mașină de cusut
surfilat

Mașină de cusut
pielărie

Garnituri de
carde elastice

INSTITUTUL PEDAGOGIC DIN ORADEA

O CITADELĂ A ÎNVĂȚĂMÎNTULUI DE EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT DIN ROMÂNIA

Există în municipiul de pe Criș, amplasat într-o zonă de un pitoresc aparte, un institut de învățămînt superior despre care se vorbește tot mai mult în anii din urmă. Cadre didactice cu pasiune și competență au reușit, într-un timp relativ scurt, să aducă faimă unei instituții care dă anual țării sute de dascăli specializați în matematică și fizică, științe naturale și geografie, istorie și limbi moderne, în educație fizică și sport. Profilul publicației noastre ne obligă să stăruim în special asupra aspectelor legate de existența Facultății de educație fizică și sport.

A apărut în organica Institutului pedagogic din Oradea cu mai bine de un deceniu în urmă. O facultate cu profil de sport se făcea simțită aici, într-o zonă a țării în care afinitățile pentru o asemenea specialitate le anunțau foarte mulți tineri, din județul Bihor, ca și din cele învecinate — Sălaj, Satu Mare, Arad. Faptul că facultățile de specialitate din Cluj-Napoca și Timișoara nu reușeau să facă față — integral — cererilor mereu sporite de candidați a constituit elementul definitoriu în înființarea acestei unități de învățămînt.

Începutul n-a fost ocolit de unele îndoieli. O asemenea facultate însemna o noutate, presupunea cadre cu o înaltă calificare, pedagogi cu o mare experiență. Municipiul Oradea nu ducea lipsă de asemenea cadre și realitatea a dovedit-o. Între cei care au asigurat reușita noii facultăți se numără prof. universitar **Aurel Encu-**

țescu, cadru didactic cu o bogată experiență în rîndul studenților, vechi activist sportiv și excelent organizator.

Începînd din primii ani, noua facultate de educație fizică și sport a Institutului pedagogic din Oradea a început să-și facă simțită prezența și în activitatea competițională, în cadrul «universităților», ca și în cea de performanță propriu-zisă, la campionatele republicane de juniori, tineret și chiar de seniori.

Afirmarea vertiginoasă a reprezentanților noii facultăți a avut ca efect o largă înțelegere pe planul îmbunătățirii condițiilor materiale de lucru, din partea organelor locale de partid și de stat. Aceasta însemnînd construirea unui veritabil complex sportiv, alcătuit din terenuri pentru atletism și jocuri sportive, săli pentru gimnastică și atletică grea, laboratoare pentru fiziologie și biomecanică, acces larg la construcțiile sportive ale municipiului Oradea (îndeosebi la bazinele acoperite și la cele în aer liber etc), precum și un complex sportiv de iarnă la Stîna de vale. La sprijinul oficialităților locale în această acțiune de dotare a Facultății de educație fizică și sport cu tot ceea ce avea nevoie o instituție de învățămînt modernă, s-a adăugat efortul cadrelor didactice, studenților, membrilor organizației de tineret, care au ieșit de fiecare dată în întîmpinarea creării fiecărui obiectiv nou, participînd la lucrări, efectuînd zeci de mii de ore de muncă patriotică. Din acest amplu efort, neobosit și generos, s-au ridicat în vecinătatea Institutului pedagogic orădean construcții sportive cum nu mai sînt altele la unități de învățămînt similare din țară și care fac mîndria studenților și cadrelor didactice și trezesc admirația celor ce le vizitează.

Pașii înainte pe calea consolidării facultății, realizați prin muncă asiduă și responsabilă, au fost însoțiți de alții pentru crearea unui club sportiv, a «Pedagogicului» orădean. Și la acest capitol reușita a fost deplină. De pildă, reprezentanții centrului universitar de aici reușesc de mai mulți ani încoace să se situeze la campionatele studențești, în finalele pe țară, mereu în vecinătatea colegilor lor de la Institutul de Educație Fizică și Sport din București și deci înaintea

altora, din Timișoara, Brașov, Tg. Mureș sau Iași, unde tradiția ar presupune o altă ierarhie. «Pedagogicul» din Oradea a dat în ultima vreme atleți ca **Ilie Cioca**, medaliat al Campionatelor balcanice de cros și campion național de maraton, **Adriana Stancu**, specialistă la 200 m, locul secund la naționale, și **Mariana Niculescu**, componentă a ștafetei de 4x100 m, toți în vederile lotului reprezentativ. Oradea universitară se anunță, deci, ca o pepinieră a atletismului românesc de performanță.

În schi, alte valori care s-au desprins cu multă convingere. **Daniela Munteanu** este triplă campioană a țării — la slalom uriaș și special și la combinata alpină. **Gheorghe Vilmoș**, alături de **Petre Soiu**, **Gheorghe Keressi** și **Nicolae Barboșescu**, constituie ștafeta de 4x7,5 km, una din cele mai bune ale țării, o altă ștafetă, de 4x5 km fete, a ocupat locul 2 la naționale, ca și **Iuliana Demeter** la 10 km fond sau **Gh. Keressi** la biatlon. De fapt, majoritatea acestor tineri schiori au fost solicitați în lotul olimpic al speranțelor, după reușitele lor comportări într-o serie de concursuri internaționale, cele din Polonia (Zakopane) mai ales, alături de sportivi din țara gazdă, Elveția, R.D. Germană și Cehoslovacia.

În gimnastică, alte valori autentice, în frunte cu **Gheorghe Iușan**, locul 2 la bară fixă la campionatul republican. O secție de gimnastică modernă, cu elemente pe cale de afirmare, face de asemenea obiectul preocupărilor clubului universitar orădean.

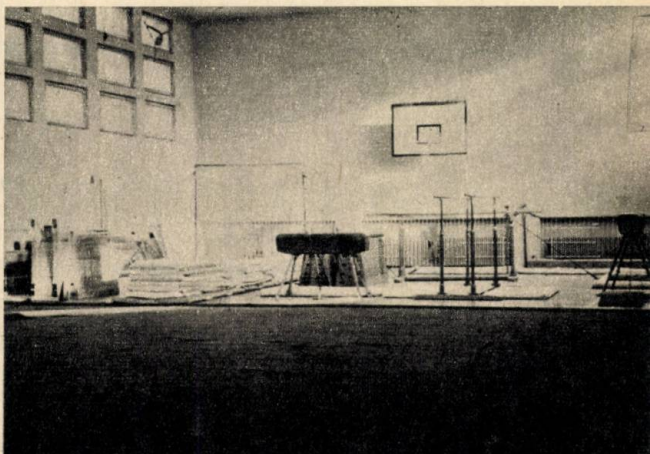
În fine, tirul promite și el să se afirme, deocamdată cu o grupă de studenți având în frunte pe **Ana Tarko** —, cu două medalii de bronz la ultima ediție a «universitelor» — și cu foarte multe elemente selectate din școli.

La ora actuală clubul sportiv «Pedagogic» Oradea figurează cu 4 selecții nominalizate — atletism (responsabil, asistent **Dinu Drăgan**), schi (lector **Dumitru Mușat**), gimnastică (lector **Edmund Junker**) și tir (asistent **Iacob Hanțiu**). Activitatea clubului, ca și cea a întregului proces de învățământ al facultății de educație fizică revine prof. **Aurel Encuțescu**, pedagog respectat de promoțiile de absolvenți, însumând mai bine de 500 de tineri și tinere, acum la catedre, în școli generale și licee sau în activul unor cluburi din țară.

Tot ce s-a realizat la Oradea, în cadrul Institutului pedagogic (rector, prof. dr. **Ion Crișan**), în deceniul care s-a scurs de la înființarea facultății cu profil de educație fizică a determinat ca mulți specialiști de peste hotare — din Franța, Belgia, Anglia, Spania și din alte țări de pe continent — să afirme că **centrul universitar din orașul de pe Criș reprezintă o mică Sorbonă a învățământului de educație fizică și sport din România socialistă**, o instituție de un fel deosebit, care atestă capacitatea organizatorică a cadrelor didactice și se bucură de condiții inegalabile, în măsură să-i asigure o permanență și puternică propășire.

Subscriem bucuros la această opinie.

Tiberiu STAMA

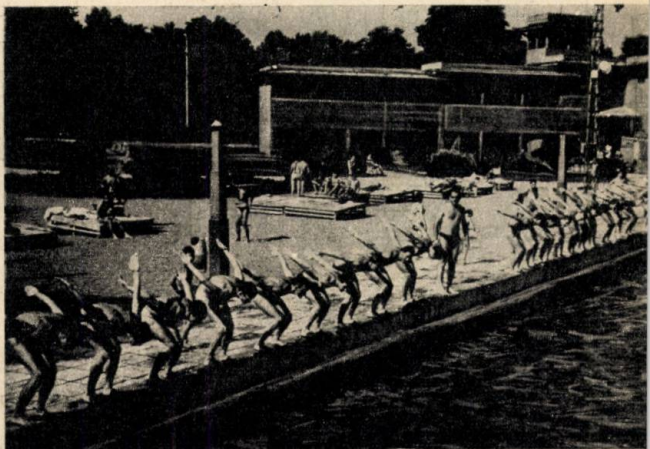

Sala de gimnastică.

Lecția de fiziologie...

...și înot

„ PRODCOMPLEX“

I.M.I.L. TÎRGU MUREȘ

STR. GHEORGHE DOJA NR. 177

Asigură pentru multe sectoare economice, ca și pentru fondul pieței, o gamă variată de produse de mare utilitate cum sînt:

- Aparate de marcaj șosele, generator de acetilenă tip GRS de 1,25 m³/h, pompe centrifuge, mașini electrice portabile de găurit ϕ 23 mm, reflectoare, articole de uz casnic: cuiere de perete, minere cu șilduri pentru uși, miner închizător ferestre, cremoane semiîngropate, tacimuri de aluminiu, cap sifon, fotolii din țevă tapitate, cuiere pom, mese pliante.

- Articole din mase plastice și cauciuc: tuburi și fire PVC, produse injectate, covor plas-tovin și PVC de 80 cm lățime, produse vacuumate, plăci talpă duroflex și maflex, talpă matrițată pentru încălțăminte bărbați, femei și copii, covorașe cauciuc pentru autoturisme (colorate negru, gri, roșu și tabac).

Articole de sticlărie: sticle de bere, borcane, vase diferite, scrumiere, servicii gravate de apă, vin și lichior, diferite oglinzi și sticle de sifon.

- Prestări de servicii pentru rebobinări de motoare electrice, tablouri pentru distribuirea energiei electrice, nichelări piese metalice și reparații cîntare.

Mai produce articole pentru sectoarele textile și confecții: covoare orientale, țesături din bumbac, șireturi încălțăminte, cămăși, pijamale, portjartiere, sutiene, rochii și șorturi pentru gospodine.

«PRODCOMPLEX» mai fabrică și alte sortimente la cererea beneficiarilor.

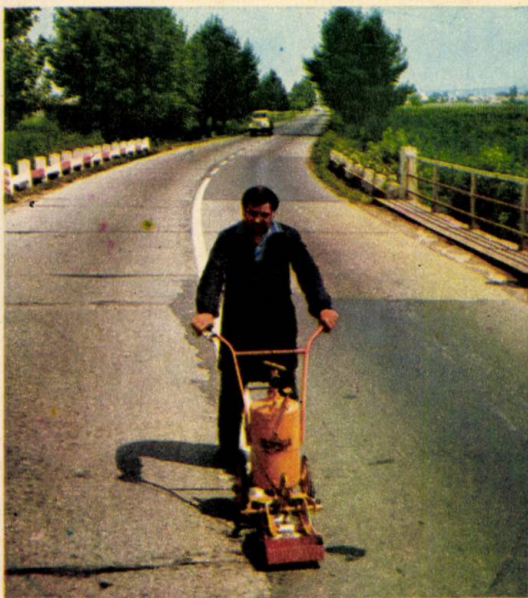
S-ar putea spune că «PRODCOMPLEX» Tîrgu Mureș este o microreprezentare a tuturor ramurilor industriale.

PRODCOMPLEX

Întreprinderea Mixtă de Industrie Locală Tîrgu Mureș

str. Gheorghe Doja nr. 177

telefon: 30.143—13.468

Sus de la scară!

Foto D. NEAGU

ÎNGRIJIREA TENULUI

nu este un lux, ci o regulă de igienă
cotidiană elementară

Pentru
tenul dv:

PELOX

Produsele PELOX exercită o
acțiune tonică asupra tenului,
favorizează metabolismul ce-
lular și rehidratarea țesutului.

PELOX

- Loțiune tonică
- Emulsie hidratantă
- Cremă emolientă de zi
și de noapte
- Cremă emolientă de
ochi
- Șampon
- Spumant de baie

PELOX PRODUSE COSMETICE ROMÂNEȘTI,
DISTINSE CU MEDALIA DE AUR ÎN CADRUL CONCURSULUI
INTERNATIONAL DE COSMETICE DE LA BRATISLAVA - 1974

**ÎNTREPRINDEREA DE PRODUSE
COSMETICE „MIRAJ” - BUCUREȘTI**

LA PĂIANJEN!

— anticronică —

Inima fotbalului este golul. Fără goluri, acest sport și-ar pierde rațiunea de a fi, oricât de frumoase ar fi demarajele extremelor sau robinsonadele apărătorilor. Golul este sarea și p-erul unui meci de fotbal. Uneori, este suficient un singur gol pentru a-i face pe unii să se creadă în paradis iar pe alții în iad. Pînă duminica următoare, cînd are loc inevitabilul... schimb de locuri.

Dacă v-ar întreba cineva, cînd ați sărit pentru prima oară în sus, cerîndu-vă scuze vecinului din tribună că i-ați trîntit pălăria, de la cîștigarea unui gol sau, dimpotrivă, la o mare ratare, de la cîștiga metri, v-ar veni foarte greu să răspundeți. Dealtfel, unul din punctele de atracție ale fotbalului le constituie tocmai aceste ratări incredibile. A înscrie un gol de la un metru, cu poarta goală, evident că nu e mare lucru. Asta o poate face și un copil. Dar, în aceleași condiții, a ridica mingea peste poarta goală și a o trimite în tribună, aceasta este o veritabilă performanță care — nu știu de ce — nu este apreciată la justa ei valoare.

N-am înțeles niciodată satisfacția cronicarilor sportivi la sfîrșitul unei etape în care s-au înscris un mare număr de goluri. Oare acest succes al învinșilor nu reflectă, în același timp, gravele lipsuri ale altor jucători, ale... apărătorilor? Și atunci? Prin definiție, un cronicar sportiv înseamnă un om important. El nu se poate alătura victoriilor învinșilor, nevrînd mîcar o lacrimă cînd bieții apărători sînt călcați în picioare de către atacanți. Noroc că asta nu se întîmplă prea des...

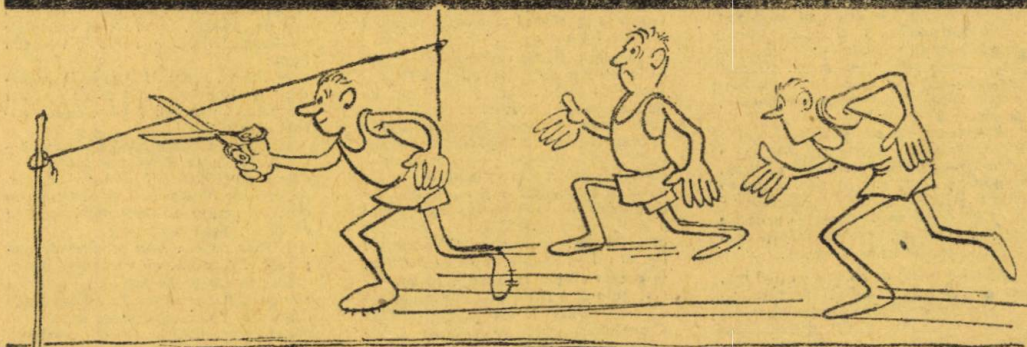
Ideal ar fi ca meritele echipei învingătoare să fie recunoscute de toată lumea, ca jucătorii să-și fi apărât șansele într-un spirit de desăvîrșită sportivitate și, desigur, ca deciziile arbitrilor să nu fi avut nici un cusur. În ziua cînd s-ar atinge acest ideal, fotbalul n-ar avea decît de cîștigat. Dar și de pierdut. Să te întorci de la stadion și să nu te controziezi cu nimeni în treleibuz, nici asupra golurilor, nici asupra arbitrilor, aceasta îți poate chiar scurta viață. Să reiei lucrul, luni dimineată, fără a avea alte păreri decît colegul tău de birou? Atunci, de ce te-ai mai dus la stadion?

Cineva care ar veni pentru prima oară la fotbal și ar asculta ce spun spectatorii în timpul unui meci ar putea crede că toți specialiștii din lume sînt în tribune, iar pe teren se află niște diletanți. Te și întrebi: cum de-au ajuns ei în finala campionatului mondial, și nu... spectatorii?

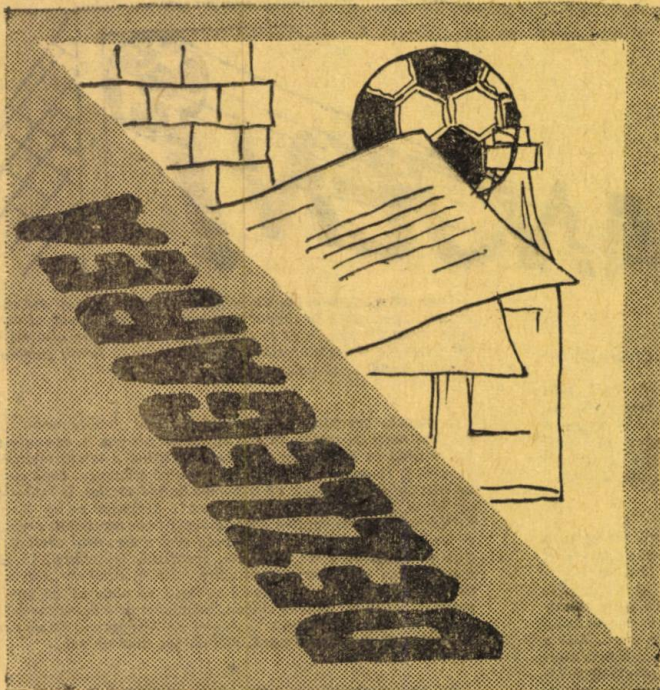
Și totuși, spectatorii constituie factorul indispensabil al oricărui meci de fotbal, între ceea ce se petrece în terenul de joc și ceea ce se petrece în tribune existînd o totală interdependență. Se poate spune că meciul animă tribunele, după cum tot altfel de adevărat este că tribunele animă meciul. O întîlnire de fotbal între două echipe din „oras”, disputată pe un teren periferic, te poate captiva pînă la urmă prin atmosfera creată de cele două „galerii”, prin disputa dintre ele, prin exclamațiile și încurajările lor neobosite. Înceași, în schimb, să vă închipuiți că vi s-a acordat de către F.I.F.A. titlul de „spectator de onoare” și că, în această calitate, vă bucurați de privilegiul de a urmări de unul singur, înconjurat de tribune complete goale, la un meci Brazilia — Anglia pe Maracana. Vă asigur că n-ați „gusta” nici o pasă, nici un șut, nici un gol...

La poarta raului se prezintă un cetățean.
— V-aș ruga foarte mult să mă primiți și pe mine — se adresează el portarului.
— În răi? Dar cine ești dumneata?
— Sînt arbitru de fotbal.
— Arbitru de fotbal? Hm! Și ați fost întotdeauna corect, neșovăitor? Dovediți-mi acest lucru.
— Într-un meci de cupă, la scorul de 0-0, cu un minut înainte de fluierul final, am acordat o lovitură de la 11 metri pentru oaspeții!
— Cînd s-a întîmplat asta?
— Acum cîteva secunde...

Se spune că „românul s-a născut poet”. Dar zicala aceasta și-a pierdut în mare măsură valabilitatea în ultimul timp. S-ar putea afirma, cu mai mult temei, că „românul s-a născut selecționar al echipei naționale de fotbal”. De-a lungul și de-a latul țării, la București, la Brăila, la Zimnicea, la Botoșani, la Bolintinul din Vale poți întîlni zeci de mii de selecționeri, unul mai bun ca altul, în măsură să-ți recomande tot atîtea formule de echipă națională care nu suportă discuții. Din păcate, Federația română de fotbal n-a creat decît un singur post de selecționar, pe care l-a ocupat Valentin Stănescu. Ghinion. Mare ghinion!

Desen: GH. CĂLĂRAȘU

Schiță umoristică

de

Mircea COSTEA

Bucuria izbucnise în tribunele pline-ophișca șampania dintr-o sticlă bine fracată. Putin a lipsit ca din ploib cu soț, de pe partea unde ar fi trebuit să fie peluza I, să cadă cîțiva dintre cei mai ardenti suporterți. În min. 89, deci imposibil de contestat (s-au mai văzut arbitri care țin 93 de minute, dacă este imperios necesar să se îndepline ceva), asadar, în min. 89 Ficută, care de mult trebuia să fie scos din echipă pentru... repetate... — dar să lăsdm asta acum — alunecase într-un gropan din careul de 16 și „pusese” un cap în traiectoria mingii bubulit cam la întimplare de pe stînga și... gol! Gooo! Gooo! Gooo! fraților! Aplauze, strigăte de bucurie, eșarfe de hirtie igienică, mă rog, explozie de satisfacție că echipa urbei a promovat din G în F1 Tribuna (inclusiv plopii) a uitat de obiceiul „Ați mîncat bătaie!”, a năvălit pe teren și i-a purtat pe fotbaliști în triumf. Ei, lăudații și huliții deopotrivă, după cum devenea cazul cu etapa, reușiseră marea ispravă, cu atât mai lăudabilă cu cît bătuseră cu 1-0 (nu cu 14-1, ca alții) un adversar la fel de bine plasat în lupta pentru promovare și care, deci, nu se putea spune că... așa cum se mai întimplă, cei-drept, tot mai rar, pe alocuri...

A fost luat pe sus și asta... cum îi zice?... în sfîrșit, antrenorul. Merita un ultim omagiu, fiindcă era clar că acum era nevoie de un altul. Adevărat era că asta îl băgase din G în F, dar cum F nu e G, o știe toată lumea, era nevoie de unul și mai și, care să aducă și ceva trupă la nivelul noilor exigențe.

Alaiul a trecut de pe stadion (mă rog, nu era el chiar stadion) în parc, la „Terasa Dor de Zori” unde s-a organizat în grabă masa tocmai deconcomandată spre minutul 88, cînd se pierduse orice speranță, ca-n memorabila finală de Cupă, cu Progresul. A fost invitată și

brigada de arbitri, lucru nemaiîntîlnit în analele fotbalului, întrucît „cavalerii fluerului” sînt omeniși, se știe, înaintea meciului.

A fost rugat să ia parte și trimisul organului de specialitate, dar acesta a aranjat cu colegul de la ziarul local să-i păstreze un loc lîngă el, cu speranța că „taxa inversă” pentru transmiterea cronicii îi va fi adusă înainte de miezul nopții.

Lăutații, învoiați pe caz de boală pentru o nuntă într-o comună din apropiere, au fost aduși val-vîrtej și, în pofida „diferenței” care li se făcuse, s-au întrecut pe ei. Mitică — Palmăgrea, acordionistul, a dat chiar un recital, executînd cu virtuozitate piesa lui de rezistență, „Cîmpoiul”, cu cîrligul de rufe prins la clapa cu „Ghe dur”.

Veselle, risete, comentarii, cînhete de pahare și neîntrecutele glume ale lui Lache-tenorul, șeful galeriei, căre a încheiat cu un toast mai plin de duh ca oricînd: „Ficută, flule, ca mîline te vedem la federație! Ai marcat că Ene I în meciul ăla mare!...”

O singură figură contrasta cu marea de zîmbete și veselie, cea a președintelui secției de fotbal. Nu că ar fi fost de felul lui un om posac, nu că i-ar fi căzut care-cumva greu micii servicii pe tocător de lemn și stînși cu tîmăduță de bușuoc muiat în strachina de muijei. Nici că i-ar fi copleșit importanța momentului (deși s-au văzut ei și mari campioni care plîng pe treapta cea mai înaltă a podiumului) fiindcă era un om călit la viața lui. Lucrase și în T.A.P.L.! Dar el privea înainte, la ce va fi mîline, se gîndea că toți cei care îl luaseră pe sus, gata să-și sfișie de bucurie „prea-degalul” refuzat la export, toți cei care îl acopereau acum eu felicitări și închinău cu sîrghuță din „las-că vedem noi mîline ce bani mai avem p-acolo” ar fi fost gata să-l înghită în viitorul cam-

pionat, dacă nu va reuși să „ranforteze” echipa pe măsura valorii noii competiții.

Așa că, spre sfîrșit, cedînd și insistențelor brigadierului-sef de la „ceapeu” („Vă-nțelegem, fraților, știți că vă sprijinim, dar înțelegeți-ne și voi și dați-ne lăutarii că a venit și Dulămescu și se sparge nunta, că mai cîntă-n trei comune...”) președintele secției a ciocănit insistînt în sticla de „soluri pure” și a rostit grav: „Vă mulțumim, dar băieții trebuie să se ducă la culcare, fiindcă ne așteaptă un campionat greu care, uite, bate la ușă peste două luni de zile!”

Și s-a retras într-o cameră, cu tot consiliul secției, cerînd cafele și o sticlă „de jos”, că sînt probleme de discutat, dacă se poate cu ceva alune. Problema centrală, firește, întărirea echipei. Cu antrenorul era clar, urma să fie schimbat, dar de unde oameni?

Cînd semnul mirării plutea ca sabia lui Damocles prin cameră, cînd se părea că nu există nici idee, nici o leșire în caz de pericol, au răsunat cuvintele de bas-pedalist ale unuia din coada mesii.

— Tot eu, sireacu! Stau eu la „suple-anti” de 16 ani, dar tot eu vă scot din cernelă. Ce credeți? Uite, cafea, salvarea, la tăicu’!

Și, agale, să bage năbădăi în asistență, trase de la buzunorul din dos al hainei portofelul din imitație de crocodil; îl răsfrînsese și cu trei degete de la dreapta începu să despartă maldărul de hîrtii, foaie cu foaie.

— Asta nu e... Asta e polița de asigurare... Asta e... nu vă interesează...

Douăsprezece perechi de ochelari zburaseră pur și simplu din douăsprezece buzunare pe douăsprezece nasuri și douăsprezece perechi de ochi urmăreau cu înfrigurare mișcările voit încete din portofelul cu pricina. În sfîrșit, cînd atmosfera stătea să plesnească, din

Imitația de crocodil ieși, tot egale,
• hirtia albă împăturită în patru.

— Ei, ce credeți că are băiatul aici?,
zise supleantul, punind pe masă hirtia,
după ce-și strecură tacticos portofelul
la locul lui.

— Ferbe-ne, Fonică, ai găsit mo-
mentul izbucni de la locul președintelui
secției, reperiindu-se ca un uliu spre
hirtie.

— Ușurel, tătucule, că e vreme! Eu
de 16 ani aștept...

Și, punându-și la rîndul său ochelarii,
aburii, sterși și verificați pe-ndelete în
lumina becului din plafon, desbături
hirtia și începu să citească cu voce sa
joasă, de bas-pedalist:

„Tovarășe Președinte,
Subsemnatul... d-a-i-i... vă rog să
binevoiți a aproba transferarea mea
în echipa de fotbal ce cu onoare
conduceți, începând cu sezonul im-
ediat următor. Vechi simpatii și un
mai vechi vis mă îndagă aște de orașul
dv, cît și de colectivul echipei!”
ecțetera, ecțetera... Ei, ce părere
aveți?

— Bine, dar cine e individul?, întrebă
plin de curiozitate responsabilul finan-
ciar.

— În-di-vi-dul ai zis?, sări supleantul.
Ascultă, stimabile, nu-ți permit! Habar
n-ai de fotbal și te repezi să faci individ
un om de valoare al fotbalului nostru,
care acceptă de bunăvoie să vină să ne
facă cineva. Scurt!

Și dădu să pună hirtia la loc, în por-
tofel.

— Ei, și tu, îți sare țandăra una-
doud... interveni împăciulitor președin-
tele secției. A întreat și omul...
asa... Dar cine este stimobilul? De jos
în sus, sau de sus în jos?

— De sus în jos.
— Dar dezlegare?

— La o adică vine și cu carantină...
— Păi cu carantină o, să rezistăm în
F pînd primește drept de joc?

— Să facem pe dracu'n patru să-i
dea dezlegarea. A jucat un an la ei,
gata, le-ajunge! Doar nu s-a cununat cu
„Avîntul consecventei!” Pentru mijloc
clasamentului, unde stau de zece
ani, au destul!

— Bine, dar cine e băiatul?, insistă
președintele secției.

Cînd, după o pauză îndelungată,
într-odinsă făcută, să crape țierea în
trezorer, posesorul hirtiei rosti numele,
asistența, în cap cu președintele sec-
ției de fotbal, scoase cu uimire un
„cineeee?” de zbrînliră geamurile.

— Ceva arundă?, interveni grijuliu
responsabilul financiar.

— Dat! Băiatul intrase în conflict cu
antrenorul, stătea pe țuș de trei etape
și l-am auzit cu urechile mele că nu
mai stă la ei nici dacă îl bat în cule.

I-am zis, l-am dat și a semnat. Deze-
legarea vă privește! La urma-urmel,
asta e un fleac pe lingă ce-am făcut eu...
A doua zi a și plecat cineva, de spe-
cialitate, să discute cu conducerea
echipei respective. A găsit un vîr de
cuscur care era cumnat de soră cu un
fin al președintelui secției de fotbal
respectiv.

Cînd l-a cerut dezlegarea, omul a
căzut pe gînduri, l-a măsurat îndelung
și apoi a zis:

— S-a făcut! Vi-l dăm, fiți fericiți!...

A sărit în sus de bucurie trimisul
dar s-a potolit repede, cînd gazda a
adăugat:

— Vi-l dăm, dar cu contra-serviciu!...

— S-auzim!

— Avem și noi nevoile de un om...

— De la noi?

— Nu! De la „Saimii nelfricăți”.

Uite colea cererea de transfer, dar nu
vor să ne dea dezlegarea. Tocmai vrem
să ne ducem la ei, dar dacă ziceți că-l
vreți pe ăsta, ce să mai batem toți
drumul? Convingeți-i voi și s-a făcut!...

Trimisul s-a răsucit pe călcie, a
plecat trăznit la gard și cu primul tren
a fost la „Saimii”.

— Noroc, frățioare! Ați scăpat și
anul ăsta... las' că știm noi... sînteți
dați naibii, dar am venit după o deze-
legare.

Cînd a auzit maimarele secției despre
ce, e vorba, a căzut pe gînduri, l-a
măsurat îndelung și apoi a zis:

— S-a făcut! Li-l dăm, să fie fericiți!

A sărit în sus de bucurie trimisul dar
s-a potolit repede, cînd gazda a adăugat:

— Li-l dăm, dar cu contra-serviciu!...

— S-auzim!

— Avem și noi nevoile de un om...

— De la ei?

— Nu! De la „Spitalul necrutor”.
Uite colea cererea de transfer, dar nu
vor să-i dea dezlegarea. Tocmai vrem să
ne ducem la ei, dar dacă ziceți că-l vor
păsta ca să vi-l dea p-ăia, ce să mai
batem toți drumul? Convingeți-i voi
și s-a făcut!...

Trimisul s-a răsucit pe călcie, a
plecat trăznit la gard și cu primul
tren de a doua zi s-a înființat la „Spital”.

— Ce vă pasă? Ați încropit-o și de
data asta, n-aveți treabă! Dar aduceți-vă
aminte că acum șapte ani v-am dat un
punct de aur, de-a rămas tot soccerul cu
gura căscată! E rîndul vostru să fiți
rezon. Dați-l pe — și i-a spus numele —
ălora de la „Saimii”, că să dea și ei
unul ăstora, să ne dea și ei nouă pe
unul!...

Gazda a căzut pe gînduri, l-a măsurat
îndelung și a zis:

— S-a făcut! Li-l dăm, să fie fericiți!

Dar cu contra-serviciu. Avem și noi
nevoile de doi oameni. Uite colea cere-
rile de transfer, dar nu vor să le dea
dezlegarea... Tocmai vrem să plecăm la
ei, să discutăm, dar dacă tot zici că te
interesează, de ce să batem toți dru-
murile? Adu-ne ce trebuie și-ți dăm ce-ți
trebuie... Că e de sus în jos!...

S-a răsucit trimisul pe călcie, s-a
dus trăznit la „telefoane” și a făcut
o convorbire „fulger”, să ceară întărire.
El a luat-o într-o parte, celdăfat în alta.

Între timp, treburile s-au mar-
ramificat, întăririle depășind numărul
statutar al membrilor și supleanților
secției de fotbal, s-a făcut apel la comi-
tetul de susținători, dar curînd s-au
dovedit că e nevoie de noi întăriri. Au
intrat în acțiune secțiile de volei,
handbal, judo și oină, apoi cele de
lînat, scrimă și tir cu arcuț. În consi-
liul asociației s-a ridicat problema înfiin-
țării și afilierii noi în secția la federa-
țiile de specialitate, în scopul întăririi...
etc., etc.

Tocmai cînd se credea că treburile
se vor aranja, filiera s-a înfundat, pe
unul din canale, la Universitatea Craiova,
care îl vrea pe Dobrin. Și nenorocirea e
că piteștii nu vor pe nimeni și nimic.
Altfel, oricum, mai rămînea o speranță.

Dar așa?

Definițiile unui Gîgă... sportiv

PĂDUREA este un teren pentru organizarea concursurilor de orientare turistică.

PĂLĂRIA este un obiect din care se trag numerele de start.

VEDETA RAPIDĂ este un atlet de zece secundă pe sută.

ANTRENORUL este un om care pune pe alții să facă ceea ce el nu mai poate.

ARBITRU bun • acela care știe cînd trebuie să închidă ochii.

SPATELE este un obiect de studiu anatomic pentru cel de al doilea sosit în cursă.

OCAZIILE RATATE sînt datorii care se plătesc la sfîrșitul campionatului.

E.H.

Acolo unde se desfășurau jocurile istmice

— note de drum —

Am poposit la Isthmia într-o splendidă zi de vară. Parcursesem cei aproape 100 km de la Atena pînă aici în mai puțin de o oră, fapt deloc ieșit din comun, dacă ținem seama că de la Atena la Corint

se întinde, dreaptă ca trasă cu linia, o autostradă excelentă.

Pe drum ne amintisem de Tezeu, eroul atenian care între alte fapte de eroism, comparabile cu ale lui Hercule,

curățase drumul dintre Atena și Corint de bandiți ca Sciron (care își arunca victimele în mare, pradă unei uriașe broaște țestoase), Procust (vestit pentru... pătul său) și Sinis (care lega picioarele oameni-

lor de vîrfurile a doi pini pe care îi îndoaia pînă la pămînt, iar cînd le dădea drumul, cel prins era catapultat şi sfişiat). În cînstea victoriei lui Tezeu asupra lui Sinis, învingătorii de la Jocurile istmice erau încoronaţi, la început, cu ramuri de pin.

Venind vorba despre Tezeu, ne-am amintit de un lucru deosebit de important: ca şi Hercule, eroul atenian trece drept întemeietorul unor jocuri: cele istmice care, alături de Jocurile Olimpice, pitice şi nemice, erau cele mai importante în Grecia antică.

De felul lor, legendele se contrazic, pentru că altfel n-ar fi... legende. Potrivit uneia dintre acestea, Jocurile istmice au fost întemeiate în amintirea luptei dintre Poseidon — zeul mării şi, evident, stăpînul Istmului şi Helios — zeul soarelui, care contribuie la fecunditatea Peloponesului. În disputa dintre cei doi zei, Boiareus, unul dintre ciclopi ales drept arbitru, a dat istmul lui Poseidon, iar muntele dinspre sud, pe care azi se văd urmele Acrocorintului — lui Helios.

— Mai tîrziu, zeul soarelui a cedat muntele zeiţei Afrodită, iar preotesele sale, aflate aici în număr impresionant, — aproape o mie — îşi ofereau gratuit farmecele, ne spune ghidul, cu intenţia de a friza senzaţionalul.

Corintienii de astăzi te asigură însă că Jocurile istmice au fost întemeiate de Sisif, regele Corintului, eroul care, potrivit legendei, a fost pedepsit de Zeus să urce mereu un bolovan uriaş pe un munte, pentru ca, ajuns aproape de vîrf, bolovanul să se rostogolească la poale şi munca lui Sisif să reînceapă. Sisif ar fi instituit jocurile în amintirea lui Nellikerte, nepotul regelui Cadmus al Tebei, înecat în golful Saronic. Aşa se explică faptul că, mai tîrziu, încoronarea cîştigătorilor se fă-

cea cu ramuri de... iederă în loc de ramuri de măsline, ca la Olimpia sau Delfi.

De la Canalul Corint pînă la Isthmia sînt vreo şase km, pe care îi parcurgem pe o şosea asfaltată, paralelă cu canalul. Ne aşteptăm să vedem ruinele templului lui Poseidon, dar aflăm că, din păcate, templul a fost demolat în secolul III e.n., pentru a furniza materiale în vederea construirii marelui zid ce apăra istmul împotriva invaziilor dinspre nord.

Marele festival al jocurilor, la care participau atleţi din toate cetăţile greceşti, aveau un caracter religios şi se desfăşurau din doi în doi ani, în primul şi al treilea an al unei Olimpiade. Participanţii jurau să concureze loial în cadrul unei ceremonii ce se desfăşura într-o obscuritate totală, la templul lui Palaimonios, clădit pe locul primului stadion construit la Isthmia, unul dintre cele mai vechi din Grecia. Pe acest stadion se afla o instalaţie de start unică în felul ei. Concurenţii erau despărţiţi de nişte bare de lemn verticale, fiecare dintre acestea avînd cîte o stinghie — „valvis”, în greceşte — cam la înălţimea pieptului. Căderea acestor stinghii şi deci startul era comandat prin nişte sfori, pentru a nu se putea „fura” plecarea.

— La Isthmia a existat şi un alt stadion, denumit stadionul lui Alexandru-Macedon — ne informează ghidul. A fost construit cînd marele rege voia să facă din Corint capitala lumii.

La jocurile istmice se desfăşurau şi curse de cai. Ruinele hipodromului se găsesc la mică distanţă de sanctuarul lui Glafkos, fiul lui Sisif, adorat la Isthmia sub numele de Taraxippos — „cel care produce panică între cai”. În micul muzeu de la Isthmia ni se arată nişte... haltere (de fapt greutăţi ce se agăţau de picioarele săritorilor) căşti, armuri şi ceste, ceea ce în-

seamnă că aici se desfăşurau, ca şi la Olimpia, şi concursuri de pugilat.

Se pare însă că la Isthmia au existat şi două feluri de concursuri necunoscute la alte jocuri din Grecia antică: un fel de... „regate” şi curse cu torţe aprinse. Mărturii ale acestor concursuri stau numărul mare de corăbii din teracotă oferite lui Poseidon de către concurenţi şi o torţă de marmură, descoperită în cursul săpăturilor. O inscripţie găsită la Isthmia atestă faptul că în anul 67 e.n. printre învingători s-a aflat şi împăratul Nero. Gurile rele spun că acesta i-ar fi cumpărat pe Helanodices, adică pe arbitri, punînd astfel bazele primului „business” în materie de sport.

Jocurile istmice erau, după unii, cele mai populare festivaluri religioase sportive din epoca helenistică. Aici veneau oameni din toate colţurile lumii. O vizită la Corint în timpul jocurilor era considerată o veritabilă experienţă de viaţă, asta mai ales pentru că după jocuri urmau nişte festinuri şi serbări dionisiace deosebit de fastuoase. Poate tocmai de aceea s-a născut şi proverbul care spunea că „Non licet omnibus adire Corinthum”, adică „Nu-i dă mîna oricui să ajungă la Corint”.

Am părăsit Isthmia pornind spre Atena în timp ce soarele apunea după crestele muntelui în pieptul căruia s-a clădit Acrocorintul. Se lăsa înserarea şi apele calme ale golfului Saronic începeau să se întunece, iar Helios investmintase crestele munţilor într-o mantie roşcată. În faţa acestui spectacol am avut revelaţia mitului Jocurilor istmice: lupta necurmată dintre forţele naturii, dintre puterea valurilor şi tăria stîncilor, festivalul de la Isthmia proslăvind-l pe Poseidon, zeul mării, care aici s-a dovedit mai puternic.

Sever NORAN

ECHIPEI FAVORITE

după „Celei care minte” de Ion Minulescu

Eu știu c-ai să mă-nșeli chiar mîine
Pierzînd, din nou, în deplasare.
Dar fiindcă azi,
Aici, acasă,
Jucat-ai ca și altădată
Am să te iert —
E vechi păcatul
Și nu ești prima vinovată!...

Cînd ai trecut din B în A
În cîntecul tău,
Cea mai iubită din echipele ce-și mint
Suporterii creduli ca mine,
Aprins-am torțe de argint
Din coifurile de hîrtie
Pe care scris-am al tău nume
Ca pe-un crîmpei de poezie...
Cînd însă ai revenit în B,
Pe stadion eu am înfipt
Trei ramuri verzi de lămîiță
Și-un ram uscat d-eucalipt
Și-ngeununchind
Din ochii duri
Căzut-au lacrimi de osîndă
Sub o furtună de sudalme
Și-n tunet de... fluierături.

Eu nu îți cer
Iubito, vai!
Să urci în trepte triumfale
Spre titlu.
Nimic din ce-antrenorul palid
Cerșește-n van strîngînd din dinți.
Vreau doar din cînd în cînd să ai
Ceva din... „Internazionale”
Din „Benfica”
Sau din „Ajax”
Să nu mă înșeli
Să nu mă minți
Și-n ceasul sfînt al „încheierii”
Să n-ajungi la... retrogradare.

★

Eu știu c-ai să mă-nșeli chiar mîine
Pierzînd, din nou, în deplasare
Dar fiindcă azi
Aici, acasă,
Jucat-ai ca și altădată
Am să te iert —
E vechi păcatul
Și nu ești prima vinovată.

Sever NORAN

MAXIME CELEBRE

Păzește-te a doua zi după succes.

Cel născut pe munți nu se sperie de vîrfuri.

De ce trebuie să ne urcăm pe vîrfurile munților? Fiindcă există.

Educația ține cit viața.

Omul poate cit știe.

Pasiunea întărește și mina cea mai slabă.

TITU MAIORESCU

SCHILLER

HILLARY

JULES MICHELET

BACON

OVIDIU

Desen: Ad. IONESCU

MICROMOTIVE

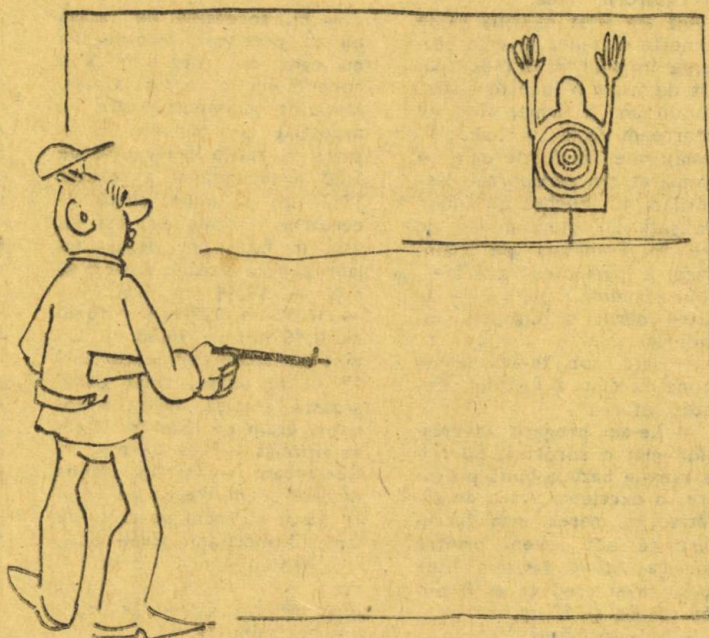
SPORTIVE

- Hei, cine face pe Moș Gerilă? că.. reîntinerim echipa!
- Dacă Moș Gerilă ar juca fotbal, am avea goluri cu... sacul.
- Anul Nou — zise automobilistul îl fac pe Bd. Dacia... 1300.
- Cu masca de Revelion, scrimera era mult mai... fotogenică.
- Cunosc bradul ăsta — povestea schiorul — de cînd mergeam... copăcel.
- Învinsă prin k.o., umbra avea scuza că nu-și făcuse... încălzirea.
- Tovarășe, aveți gantere din material plastic?
- În familia mea toți sînt handbaliști, afară de sora mea cea mare, care este... handbalistă.
- Delfinul este un animal care ajunge pînă la... 200 m.
- Cine l-o fi antrenat pe „Discobolul” lui Miron?
- Polo: handbal intrat la apă
-
- Avem mănuși de box. De care doriți?
- Bărbătești
-
- Împăratul Cezar juca fotbal?
- Da! N-ai auzit: „aut Cezar, aut... nihil?”
-
- Adevărații sportivi se culcă odată cu găinile...
- Și cei care n-au găini?
-
- De ce ți-ai cumpărat un pantof de tenis nr. 24 și unul 25?
- Păi mi-a spus mămica să am grijă să-mi iau un pantof cu un număr mai mare,
-
- De ce și-o fi cumpărat antrenorul nostru doi brazi?
- Păi, în caz că nu corespunde unul, bagă rezerva.
-

Titî GHEORGHIU — Vaslui

ÎN POLIGON

Fără cuvînte

Desen: Gh. CĂLĂRAȘU

CU CAROL CORBU DESPRE CĂSĂTORIE ȘI TRIPLU SALT...

Profesorul de matematică Carol Corbu este un admirabil interlocutor. De câte ori mă vizitează la redacție las totul baltă pentru a-l asculta. După marea surpriză de la Roma, într-o dimineață a ciocănit discret la ușa „secției tehnice”. A intrat, umplînd cu silueta sa de baschetbalist cadrul ușii pînă sus, și mi-a spus zîmbind:

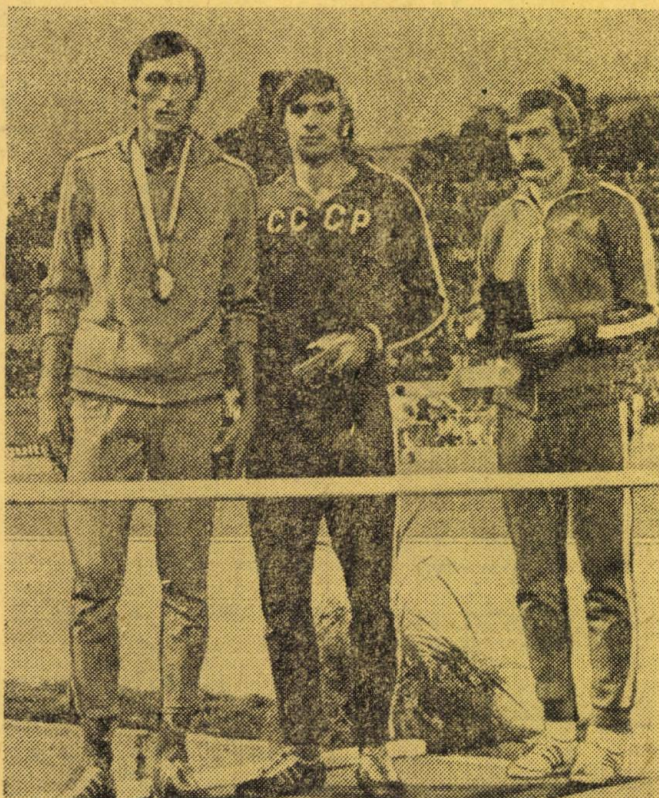
— N-am venit pentru felicitări... Vreau să vă invit la căsătoria mea.

Așa am aflat că soția sa se numește Cătălina și este studentă în anul III la Medicină. Cît de mult o iubește știm. Cu un an în urmă, cînd ne întorceam de la „europenele” desfășurate la Rotterdam, a cumpărat din aeroportul Amsterdam un buchet de lalele. Obligați să așteptăm 24 de ore în Frankfurt pe Main, Carol a îngrijit cu reală afecțiune lalelele, pentru a le putea dăruia la Oțopeni logodnicei sale...

— Dacă tot te-am prins, spune-mi cum a fost în „Cetatea eternă”.

— Le-am pregătit adversarilor mei o surpriză. Surpriza avea la bază o bună pregătire, o excelentă stare de sănătate și marea mea încredere că pot reveni printre ași. La Atena sărisem ușor 16,50 m și cred că așa fi putut realiza și 17 m.

— Și concursul?

Carol Corbu, Viktor Saneev și Andrzej Sontag — premianții „europenelor” de la Roma — pe Stadio Olimpico, după decernarea medaliilor.

— Ei, socotelile de acasă nu se potrivesc întotdeauna cu cele din țîrg. În ziua concursului a bătut vîntul. Un vînt schimbător care l-a avantajat pe Saneev. El a prins o rafală favorabilă de 1,20 m/secundă și a realizat 17,23 m. La mine, toate încercările valabile au fost cu vînt în față, net dezavantajat pentru statura mea: 0,40 m/s — 16,44 m, 1,60 m/s — 16,32 m, 0,20 m/s — 16,40 m, 0,46 m/s — 16,68 m. Cu vînt din spate aș fi putut sări 17 m și, poate, chiar peste această graniță. După 5 sărituri eram pe locul 5. M-am ambiționat — ca atunci, la Rotterdam — și în ultima încercare am trecut pe locul II, adică pe locul pe care, de fapt, îl meritam. Cred eu...

— Pentru Carol Corbu — cred eu... — Roma a fost doar o etapă. Care este „punctul terminus”?

— Să rămînem la „etape”. În această iarnă voi participa la două competiții de sală: campionatele naționale și „europenele” de la Katowice. Apoi, din nou pregătire. Pregătire asiduă. Totul, dar absolut totu, îl subordonez pregătirii pentru Olimpiada de la Montreal. Acolo vreau... Mai bine însă să realizez ceea ce vreau și abia apoi să vă spun ce am dorit. În 1975 voi încerca să dobor recordul mondial la Mexico sau la Cali. Ar fi o tactică de surpriză inversă celeia de la Roma. Cu o carte de vizită pe care să scrie „CAROL CORBU — ROMÂNIA — RECORDMEN AL LUMII LA TRIPLUSALT” te prezinți altfel la start.

— Îți doresc să-ți împlinești toate aceste dorințe!

H.N.

„MUȚATO NOMINE,

DE TE FABULA

NARRATUR...”

Da, într-adevăr, schimbând numele — sau încadrându-ne cu sinceritate în aserțiunile interlocutorilor noștri — este vorba în această anchetă-reportaj chiar despre noi, despre fiecare dintre noi, fiii acestui secol. Luind în discuție rolul și locul sportului, al exercițiului fizic în viața omului modern, în societatea noastră, sîntem adeseori tentați să operăm cu noțiuni abstracte, cu generalități care sună frumos și se potrivesc oriunde și oricînd, dar care, la o încercare de ancorare în concretul cotidian, în experiența personală, nu de puține ori începem să dăm din colț în colț, să căutăm scuze... obiective. Pentru că de la teorie la practică drumul e lung, iar între argumentul teoretic — de foarte mulți vehiculat — și convingerea practică, organică, intimă — care determină, în cele din urmă, practicarea sportului și exercițiului fizic, în scopul menținerii sănătății, a capacității de muncă — mulți dintre noi se pierd între Scyla și Charybda: timpul și obligațiile. Pentru că nu de puține ori ne declarăm mulțumiți cu postura de sufletist al sportului (cu toată încărcătura de subiectivism), punem semnul egalității între diletantism sau veleitarism și înalta calitate sportivă, pentru că în goana după performanță (atît de modernă!) uităm, nu o dată, de rolul formativ, educațional al sportului.

Iată dece, vorba lui Horațiu dintr-o Satiră a sa: „*Mutato nomine, de te fabula narratur...*”, adică să încercăm să ne regăsim în opiniile exprimate de personalitățile solicitate să răspundă la această anchetă și, mai ales, să tragem concluziile de rigoare. Sau, mai bine zis, să găsim cit mai multe puncte de contact cu exercițiul fizic, cu sportul.

Au răspuns la ancheta „Almanahului Sportul '75”:

Profesor doctor docent **PIUS BRÎNZEU**, membru corespondent al Academiei R.S.R., rectorul Institutului de medicină din Timișoara.

Conferențiar universitar **PETRU STANCIU**, rectorul Universității din Timișoara;

Profesor **DUȘAN SABLICI**, directorul Liceului nr. 1 din Timișoara;

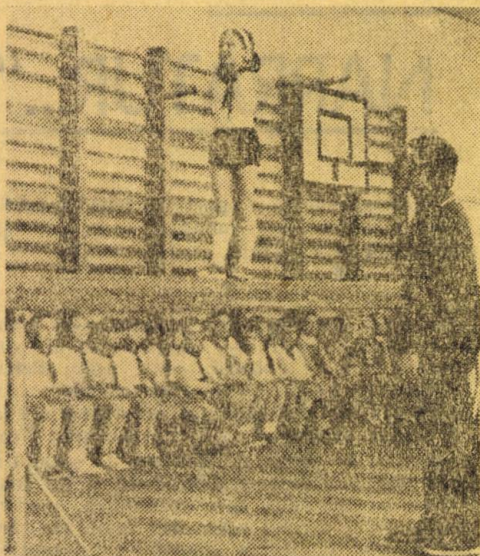
Maestra emerită a sportului **DOINA BĂRDAȘ**, vicecampionă mondială și campioană europeană la canotaj.

★

Definind educația fizică și sportul ca fenomene sociale distincte, componente ale suprastructurii și culturii, conf. univ. **Petru Stanciu** a deschis seria răspunsurilor: „În bătaia pe care întreaga națiune o dă acum la chemarea partidului pentru realizarea Programului grandios de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și de înaintare a României spre comunism, pentru a ajunge la nivelul celor mai înaintate țări ale lumii, sănătatea oamenilor, potențialul fizic, reprezintă unii din factorii de bază. Stabilind tezele politicii în domeniul învățămîntului, partidul pornește de la principiul că școala constituie factorul principal de educare și formare a tinerei generații. Iată de ce educația fizică și sportul sînt integrate în mod armonios în conceptul educațional modern, de formare a omului socialist, multilateral dezvoltat. Este meritul partidului de a fi făcut din practicarea exercițiului fizic, formă specifică de acțiune umană, o componentă necesară și permanentă a vieții sociale. Iar orînduirea noastră socialistă a reușit să creeze acele condiții economico-sociale care să permită optima realizare a acestui ideal. Trebuie să facem din tinerii care cresc sub ochii noștri niște oameni care, înțelegînd nevoia de mișcare, o traduc în fapt prin îndeplinirea zilnică a unor forme de activitate sportivă, deprindere care să le rămînă definitiv, toată viața”.

„Convingerea intimă cu privire la utilitatea practicării exercițiilor fizice și a sportului este cu atît mai fermă cu cît sînt mai bogate cunoștințele referitoare la acțiunea acestora asupra organismului — intervine în discuție prof. dr. doc. **Pius Brînzeu**. Exercițiile fizice și sportul întăresc sănătatea, dezvoltă aptitudinile fizice și permit formarea unor deprinderi motorii care sînt atît de necesare în viață. Sportivul este un om sănătos, puternic și rezistent, suplu și cu o ținută frumoasă a corpului, abil și cu o capacitate de muncă sporită. La copii și la tineri, îndeosebi, exercițiile fizice și sportul

permit o dezvoltare fizică și spirituală armonioasă. Dar ele se dovedesc utile la orice vîrstă. Ca exemplu, îmi place să-l citez pe Tolstoi care la 82 de ani, grație exercițiilor de gimnastică, era aceeași personalitate impunătoare, înzestrată cu o minte clară, memorie bună, auz fin și vedere pătrunzătoare.

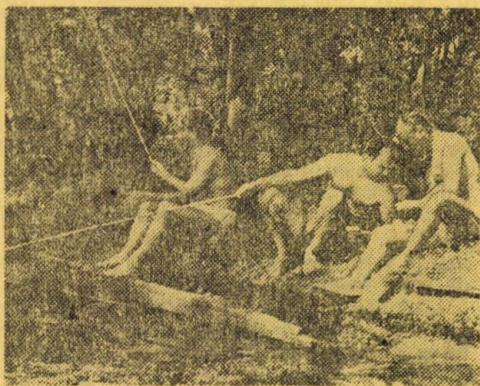
În aceste condiții, rolul sportului și al exercițiului fizic în viața omului de astăzi nu mai poate fi pus la îndoială. Criza de timp, permanentă în viața unor oameni cu obligații profesionale și sociale, reprezintă o adevărată piedică în practica exercițiilor fizice și a sportului. Dar și în aceste condiții cîteva exerciții de gimnastică sau o plimbare înainte de culcare rămîn posibile.

„Această convingere intimă la care se referea prof. Brinzeu trebuie cultivată cu perseverență chiar de la vîrsta fragedă — opinează prof. Dușan Sablic. Pentru că între convingerea necesității unor exerciții fizice — alese și concepute științific, pentru toate vîrstele, indiferent de ocupație — și practicarea sistematică, zilnică, a acestora, există o cale lungă la marea majoritate a populației, nu numai la vîrstele mature sau înaintate, dar și la cele mici sau tinere. De ce? Există o insuficiență propagare a unor exerciții fizice accesibile, atrăgătoare, la diferite trepte ale învățămîntului (de la preșcolari la cel superior) în cadrul minuterelor de învioreare sau orelor de educație fizică și sport prevăzute în planurile de învățămînt. Este o lipsă a majorității educatoarelor, învățătorilor, a profesorilor de educație fizică, care în aceste ore, în cea mai mare parte, văd o obligație profesională, realizîndu-le fie rigid, militaros, fie empiric, superficial. Avînd în vedere că am trecut la generalizarea primei trepte a liceului și că după un

deceniu vom trece la învățămîntul liceal general obligatoriu, ar fi un mare succes pe plan educativ dacă generații întregi, după absolvirea acestora, ar avea deprinderi de o viață în practicarea sistematică a exercițiului fizic și sportului.

„Eu am început să practic sportul de copil, nu însă din convingere, ci de plăcere — lansează o nouă pistă pentru discuție maestra emerită a sportului **Doina Bârdaș**. Nu știam să înot și eram prea grasă. Și pentru că îmi și plăcea la apă, am ajuns la canotaj. După un an de sport eram convocată la lotul republican, dar de înotat tot nu știam! În barcă — pare-se — aveam talent, în apă, nu... Îmi amintesc și azi ziua de 7 mai 1967 cînd, la Snagov, concurînd în proba de simplu, m-am răsturnat. Am reușit să ajung totuși la mal. De atunci am știut să și înot! Vedeți, deci, că tot practica m-a adus pe linia de plutire, nu teoria.

„Rolul formativ al sportului — continuă prof. dr. **Pius Brinzeu** — este cu totul deosebit. În primul rînd este de menționat legătura organică existentă între educația fizică și activitatea intelectuală. La copil activitatea fizică exercită o acțiune binefăcătoare asupra desfășurării proceselor psihice, iar alternarea rațională a activității intelectuale cu cea fizică crește randamentul procesului de învățămînt. Pe de altă parte, educația fizică asigură forța, agilitatea și coordo-

narea mișcărilor, atât de necesare celor care se pregătesc să intre în producția de azi, din ce în ce mai mecanizată și mai automatizată. În ceea ce privește exercițiile fizice la adult, acestea sînt necesare mai ales în condițiile unei activități intelectuale, la birou, cu încăperi închise, insuficient ventilate. În aceste condiții slăbește tonusul muscular, se produc tulburări circulatorii, perturbări ale activității intestinale, față de care sportul reprezintă un adevărat antidot. În fine, recuperarea capacității intelectuale de muncă este mult mai rapidă la cei care fac sport. În al doilea rînd, există o legătură strînsă între educația fizică și educația estetică. Cultura fizică contribuie la dezvoltarea gustului estetic, la apre-

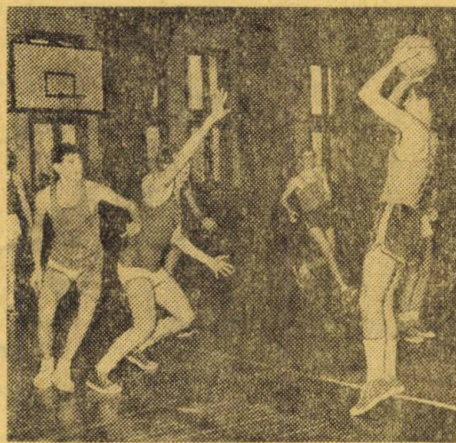
cierea corectă a frumuseții fenomenelor naturii și vieții sociale, la o justă prețuire a frumuseții muncii creatoare. Un exercițiu fizic frumos executat trezește sentimente estetice din cele mai reconfortante. Dar mai ales există o legătură între educația fizică și cea morală. În procesul educației fizice se formează acele trăsături de caracter care constituie fizionomia morală a omului. Prin viața sportivă înțelegem modul de trai sobru, cumpătat, caracteristic unui om onest și de bună credință, conștient de îndatoririle pe care le are față de el însuși și față de societate. Sportul în sine, dar mai ales competițiile sportive, au o mare importanță în formarea unui tânăr pe plan etic. Competițiile pe echipe contribuie la dezvoltarea sentimentului de răspundere față de colectiv, a sentimentelor de prietenie și a spiritului tovarășesc. Sub acest aspect, un rol important îl au instructorii sportivi, antrenorii, arbitrii. Ce exemplu poate fi pe plan moral un antrenor care fumează și bea, care recurge la tot felul de compromisuri cu sportivii pe care îi are în grijă? Sau un arbitru care, în loc să fie un judecător imparțial, viciază în mod intenționat și venal rezultatul unei întreceri sportive? De asemenea, ne putem întreba care este rolul educativ al unei federații care acceptă ca unele întreceri sportive să se termine cu rezultate dinainte stabilite. Sînt, toate acestea, probleme care trebuie considerate cu mai multă fermitate atunci cînd evaluăm funcția educativă a sportului.

„Deseori am fost întrebat — spune prof. **D. Sablici** — cum de sînt atîția sportivi buni în școală. Răspunsul este: sprijinirea profesorilor de educație fizică, ca orele acestora să fie cît mai îndrăgite. Liceul, deși este cu profil real-umanist, are sute de elevi legitimați la școala sportivă și diverse cluburi, are prin tradiție și echipe de performanță ce activează în divizia națională școlară și de juniori. Practicînd exercițiul fizic, se creează permanent o bază pentru performanțe nu numai sportive, ci și la învățătură. Cel mai recent exemplu (sînt și altele): Sorin Olariu, absolvent al liceului nostru în acest an, din clasa specială de chimie, component al lotului național de juniori la pentatlon modern, a reușit primul la examenul de admitere la Institutul de medicină din Timișoara”.

Conf. univ. **P. Stanciu** pune o întrebare: „Poate studentul să rezolve pe un plan ridicat atît activitatea sportivă, cît și cea profesională? Procentul foarte mare de studenți sportivi care au reușit să obțină rezultate foarte bune pe ambele planuri ne dovedește că acest lucru este posibil. Dar, timpul de care dispune studentul pentru pregătirea sa profesională și sportivă este limitat. Se impune de aceea o judicioasă organizare a activității sale, o coordonare a programului de antrenament și cel competițional cu orarul studentului și cu structura anului uni-

versitar. Și avînd în vedere faptul că uneori este vorba de sportivi de mare performanță, unui chiar olimpici, considerăm că nu este suficient numai efortul depus de sportivi, ci se impune și angrenarea altor factori (conducători de facultăți, antrenor, medic, psiholog, federații de specialitate) pentru imbinarea judicioasă a efortului cu procesul de refacere, cu activitatea profesională”.

Un răspuns concret la întrebarea pusă de conf. univ. **P. Stanciu** îl dă maeștră emerită a sportului **Doina Bărdas**: „Se poate face și școală și mare performanță, renunțînd însă la toate tentațiile adiacente. Cunoșcîndu-mă bine cît pot și pînă unde pot întinde coarda fără să cedeze, îmi întocmesc un asemenea program cotidian — care începe, totuși, în zori, cu primul antrenament al zilei și se încheie seara, după orele de școală — încît să nu-mi refuz decît ce-mi strică. Și

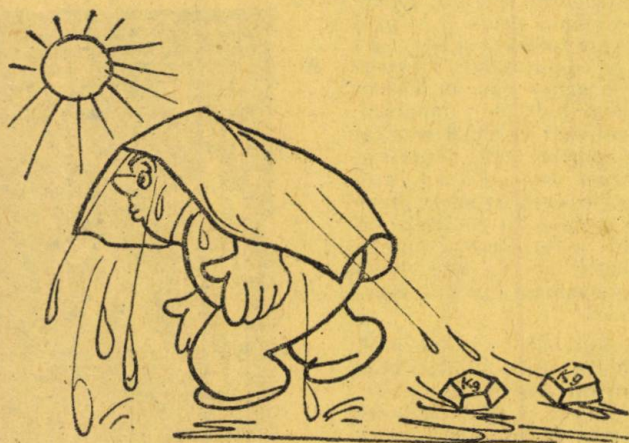

ce-mi strică? Irosirea timpului în restaurante sau baruri, în șuete inutile etc. Nu mă obosește, ba, din contră, mă relaxează nemai-pomenit lucrul de mină pe care-l practic ori de cîte ori am cîteva clipe libere. După cum spunîndu-vă că sportul de mare performanță nu alungă timpul necesar spectacolelor, plimbărilor, nu cred că vă ofer o nouă, ci doar o mărturie sinceră. Marea performanță înseamnă pentru mine școala și sportul. Sau, ca să mă exprim în termenii obiectivelor mele pentru viitorul I: intrarea la Facultatea de medicină și un loc pe podiumul J.O. de la Montreal”.

„Pe plan general — concluzionează prof. dr. **Pius Brînzeu** — sportivul de performanță nu trebuie să fie un exceptat. El are aceleași îndatoriri față de societate ca și toți ceilalți cetățeni ai țării. Mai mult chiar, sub numeroase aspecte, el trebuie să fie un exemplu. Dar sportul de performanță cere un volum foarte mare de muncă. Dacă sportivul de performanță nu este un exceptat, situația lui rămîne însă, una de excepție”.

Anchetă realizată de
Paul SLĂVESCU

Peripetii cu kilograme în plus...

Nu e vorba despre efectele nedorite ale sedentarismului și supraalimentării, care conduc neapărat la obezitate, ci despre kilogramele în plus împotriva cărora luptă mulți sportivi. Sînt o serie de discipline (lupte, box, haltere etc.) în care sportivii trebuie să se încadreze în limitele unor categorii de greutate și aproape toți depun eforturi, de multe ori incredibile, pentru a-și menține greutatea, ori pentru a-și crea un avantaj coborînd la o categorie inferioară.

Am avut deseori ocazia să văd această crîncenă bătălie a sportivilor pentru a se lepăda nu de kilograme ci, de multe ori, doar de cîteva sute de grame. Această slăbire a sportivilor are uneori aspecte tragicomice.

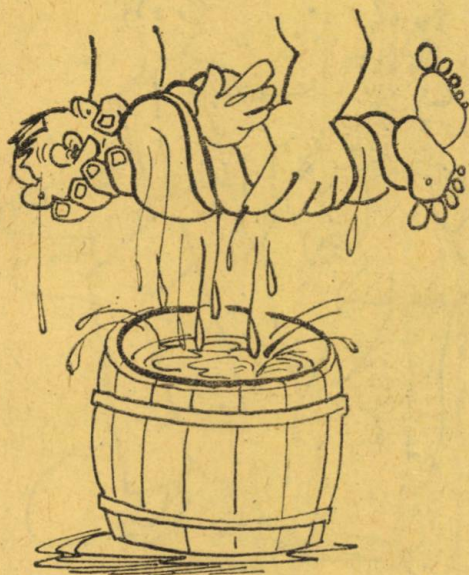
În urmă cu cîțiva ani, regulamentul prevedea departajarea a doi luptători aflați la egalitate de puncte, după încheierea „ostilităților”, prin recîntărire și, evident, cel care era mai ușor cîștiga. Deci sportivul era supus unui sever regim alimentar, chiar la o slăbire forțată și după cîntarul dinaintea competiției, căci

nu se știa dacă nu cumva va fi nevoie de o a doua cîntărire.

Iată cîteva întîmplări de slăbire forțată. Se cunosc cazuri cînd un sportiv, de categorie grea, firește, a slăbit aproape 15 kg în mai puțin de 24 de ore. Un asemenea caz s-a întîmplat și la noi în țară, la Balcaniada din 1964 de la Constanța. La lupte libere, categoria grea, erau doi rivali, românul Ștefan Stîngu și bulgarul Tomov. Primul avea înainte de concurs 100,5 kg, iar al doilea 115 și totuși, după concurs, la recîntărirea celor doi, care au terminat competiția la egalitate de puncte, a cîștigat Tomov, fiind mai ușor cu 500 gr. Ce s-a întîmplat? Tomov și-a încheiat toate meciurile cu o seară înainte, a doua zi urma ca Stîngu să mai susțină o partidă cu un luptător turc și dacă nu obținea victoria prin tuș se afla la egalitate perfectă cu Tomov, urmînd să decidă cîntarul. Antrenorul lui Tomov a luat toate măsurile pentru a-și prezenta elevul la o asemenea confruntare, unde nu ya decide forța și tehnica, ci greutatea corporală. Și a reușit.

Tomov a stat nemîncat și fără un pic de apă. În plus, de sîmbătă seara pînă duminică după-amiază a petrecut tot timpul în vana cu apă fierbinte din camera de baie de la hotel, fiind supravegheat permanent să nu adoarmă și să se... înce. Și uite așa a slăbit acel colos în mai puțin de o zi și o noapte 15 kg. Rezultatul a fost: Tomov 100,5 kg, Stîngu 101 kg!

Un alt caz la fel de... tragicomic s-a întîmplat la campionatele mondiale de lupte libere din 1963 de la Sofia. Celebrul luptător turc Kaplan (medaliat la J.O., C.M. și C.E.) a aflat, nu știu de unde, că cel mai de temut adversar al său, care la ediția precedentă a mondialelor l-a învins fără drept de apel, se va bate la o categorie inferioară, la semigrea. Deci Kaplan nu și-a pus nici o problemă de menținere a greutății corporale la nivelul minim al categoriei sale, pentru o eventuală coborîre la semigrea și s-a prezentat la Sofia cu multe

kilograme peste sūtă. Acolo, cu numai o jumătate de zi înainte de gongul inaugural al C.M., a aflat că a fost indus în eroare, că pericolul său adversar va lupta la aceeași categorie, la grea. Kaplan fiind la sfîrșitul carierei sale sportive, a vrut să aibă o retragere onorabilă. La aflarea veștii că X.Y. îi va fi din nou partener de întrecere, șansele lui de a cuceri titlul mondial s-au redus simțitor. Antrenorii au luat hotărîrea ca să-l prezinte pe Kaplan la categoria inferioară. În timpul extrem de scurt cît mai era pînă la începerea concursului, nici 18 ore, Kaplan a fost pus să slăbească 7 kg. Și a reușit dar, după cum se va vedea, în urma unor eforturi dramatice și fără succesul final. Slăbirea forțată a început printr-un „cros” neobișnuit pe aleile unui părculeț din spatele hotelului Rila din capitala

bulgară. Kaplan, îmbrăcat cu vreo 6 treninguri, cu trei pături de lînă pe cap, alerga ca să transpire abundent și cînd obosea îl trăgea unul dintre antrenori (era legat de mijloc cu un șnur). La intervale de 15—20 de minute după o asemenea cursă infernală, se făcea pauză ca să se odihnească... antrenorii, dar Kaplan continua să alerge pe loc. Apoi Kaplan a fost dus la baia de abur, unde a stat pînă la ora de închidere, după care a continuat baia fierbinte la hotel. Dimineața la ora 5 din nou la baia de abur și la ora 7 la stadionul Leyski (locul de desfășurare a mondialelor) la cîntarul oficial. Cînd au mai rămas 30 de minute pînă la închiderea cîntării Kaplan mai avea 200 gr peste 100 kg. În desperare, antrenorii l-au pus să alerge în imensa sală în care erau așezate cele zece cîntare. Dar la o nouă recîntărire nu prezenta aproape nici o schimbare. Atunci, unul dintre însoțitorii celebrului luptător turc i-a tras un pumn în nas, după care a rupt-o la fugă, de frică să nu riposteze cel lovit. În urma loviturii primite nasul lui Kaplan a început să sîngereze. I s-a dat o batistă și a fost pus să-și sufle puternic nasul, dar nici pierderea de sînge nu a ajutat la atingerea greutății obligatorii. Un ins de lîngă el tot agita o sticlă în care era un lichid uleios la care Kaplan își închidea gura și făcea semn cu mîna să fie lăsat în pace (conținutul sticlei era, probabil, un laxativ puternic și cu efect rapid). În fine, cînd mai erau doar 5 minute pînă la sunetul de gong care marca terminarea orei de cîntărire, Kaplan a intrat în vestiar de unde a revenit, în scurt timp, palid la față și s-a urcat pe cîntarul decimal al cărui „pod” nu s-a echilibrat perfect cu talgerul pe care era o greutate de 10 kg, semn că cel cîntărit avea în plus cîteva zeci de grame. Arbitrul însă, care a asistat la ultimele eforturi desperate ale lui Kaplan de a se lepăda de plusul de greutate, a închis ochii... Unul dintre antrenori i-a întins imediat lui Kaplan o sticlă de apă minerală pe care cel pus la un efort supraomnesc a băut-o în cîteva clipe. Nici n-a putut să-și revină cît de cît după acest calvar căci a intrat printre primii în concurs. Adversarul, un sportiv de mîna a doua, a fost învins cu greu de către Kaplan, la puncte. Spre ghinionul său, Kaplan a fost nevoit să mai susțină un meci chiar în după-amiază aceleiași zile, pe care însă l-a pierdut. La cîntarul de a doua zi luptătorul turc a reușit să-și facă greutatea fără dificultăți (nu consumase în acest timp decît o sticlă de suc de portocale și puțină ciocolată) dar, vlăguit de slăbirea forțată, n-a mai avut condiție fizică și a pierdut la tuș, fiind eliminat definitiv din competiție. Totul a fost deci în zadar.

★

Noile modificări ale regulamentului de lupte nu mai prevăd clauza recîntării sportivilor aflați la egalitate de puncte, eliminîndu-se astfel goana după kilograme mai puține după... concurs.

Toma RĂBȘAN

patinaj

fred

Știind — desigur — c-o să-mi placă,
Patrulaterul de cleștar
Cu vag parfum de promoroacă
A răsărit ca într-o joacă,
Sub firma: NOUL PATINOAR

Cu gheață artificială
Ce crește-n țevi de jos în sus
Mi-aduce-n urbea mea natală
Un fel de mostră glacială
De Polul Nord, format redus.

Aici, în dimineți senine,
Cînd gerul pișcă insistent,
Atîtea sute de patine,
În fulgerări diamantine,
Pe fila gheții scriu: PREZENT

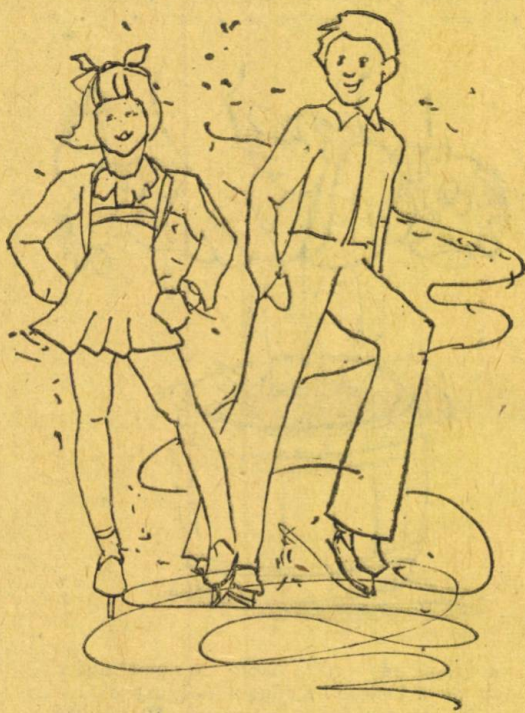
Zburînd mai iuți ca o părere
(Că sînt și parcă nu ar fi...)
Brodează gheții austere,
În arabescuri efemere,
Simetrice asimetrli.

Aici vin — poate — viitorii
Sau presupuși campioni,
Gustînd himerice victorii
Și-apoi se-ntoarnă visătorii
Tot la prozaicii șoșoni...

O fată a rămas stingheră
În echilibru relativ.
Și-atunci un tînr se oferă
Ș-o sprijine ca parteneră,
Sau — poate chiar — definitiv...

Un puști cu ochii de cicoare,
Cu nasul în fularul meu,
Privește spre patinatoare
Și spune-apoi în gura mare:
— Hai, tatăl Vîno, că nu-i greu!

De dincolo de mantinelă
Răsună sfaturi bătrînești
(Cu tentă vie de tutelă)
— Degeaba ți-ai luat flanelă
Încheie-te, să nu răcești!

Desen: E. GHERASIM

Cei „avansați” trec în viteză
Mai abitir ca niște zmei,
Că pun și eu o ipoteză:
De s-ar afla în antiteză,
Ciocnindu-se-ar sări scînteii...

.....
Un băiețas, la o fereastră
De peste drum de patinoar,
Ținîndu-se discret de-o glastră,
De lunecarea lor mălastră
Se miră. Nu îi este clar.

E-atent. Atent. Apoi, pe față
Îi deslușesc un gînd secret,
Ivit din mintea lui isteată:
— Tii! Nu calecumva pe gheață
Au dat cu ceală de palchet?...

- Scuzați. Locul acesta e liber?
- Poftim!
- Mulțumesc. Văd că aveți ziarul „Sportul”...
- Da. Îmi place să stau aici, pe băncă, în parc și să-l citesc.
- Mi-l împrumutați și mie?
- Numai pentru cîteva minute.
- Mai aveți nevoie de el?
- O, desigur.
- Aha! Încă nu l-ați citit.
- O! ba da.
- Atunci?
- Vreau să-mi copiez rezultatele de ieri.
- Să le copiaați?
- Da. Am niște dosare speciale.
- Ooo! Tineți statistici?
- Da.
- Mă bucur. E și pasiunea mea.
- Dumneavoastră?... De cînd?
- Din '32. Aprilie '32.
- Aha! Deci aveți și dumneavoastră în evidență acea neuitată partidă din 20 a patra '32.
- O, da! Cînd s-a marcat golul acela de neuitat, din minutul 36.
- Mă iertați. Era minutul 37...
- Imposibil! 37 a fost în meciul cu cefereul.
- Mă dezamăgiți. Cu cefereul s-a marcat în minutele 48 și 69. Eee! Ce joci! Ce joci!
- Da! Cînd au aliniat formația...
- Nu mă îndoiesc că o cunoașteți, că doar o știu și eu un copil.
- Care copil?
- Copilul meu. Știți... Încerc să-i însuflu pasiunea pentru sport.
- Cu băiatul meu am discuții. Susține că sportul înseamnă mișcare, nu contabilitate.
- Eh! Tineretul de azi...
- Da. Ei nu cunosc plăcerea de a păstra vie, în scripte, o fază de-acum 40 de ani. Cum este, de exemplu, acel minut 18 din 27 a cincea '34, cînd extrema dreaptă a centrat cu... cu... o, doamne, cu ce a centrat?
- Cu stîngul. Cum de ați uitat un lucru atît de esențial?
- Aveți dreptate! Cu stîngul!
- Cu 1 minut și 10 secunde după ce i s-a desfăcut șiretul la bocanc.
- O! Spre dînsa dumneavoastră, constat că dețineți o evidență mai completă decît a mea.
- Mă măgăliși.
- Nu, nu. E purul adevăr. Dealtfel, aș avea o rugămintă.
- Îndrăzniți.
- Știți... evidența mea are într-un loc o pată albă care nu-mi dă liniște.
- Și anume?
- Fundașul Carcalete de la F.C. Zmeul, în jocul acela din 15 a opta '52, la ce deget s-a accidentat, în minutul 71?
- N-ați fost acolo, pe teren?
- Pe vreun teren n-am fost în viața mea... Toate datele sînt culese numai din presă.
- Atunci cum ați putut să fiți dus în eroare în halul acesta? Nu era minutul 71, ci 72. Și nu a fost vorba de un deget, ci de molarul din dreapta.
- O! Vă mulțumesc. Cum aș putea să-mi iau revanșa?
- De ce? Dv. sînteți Carcalete, cel accidentat?
- A, nu! Nu ați reținut? Nu am fost în viața mea pe un teren. Nici măcar ca jucător. Vroiam să spun: cum mă pot revanșa față de serviciul pe care mi l-ați făcut?
- Să procedăm ca la schimbul de fanioane: eu vă dau toate meciurile lui F.C. Zmeul, dați-mi dv în schimb meciurile lui F.C. Turcălețul dintre 10 a șasea '35 și 10 a șasea '37... Și vi-l mai dau, așa de la mine, pe toți arbitrii din ultimii 35 de ani. Asta, fiindcă îmi sînteți simpatic.
- S-a făcut. Ne vedem mîine. Acum mă grăbesc.
- Încotro?
- La poștă. Vreau să scriu la „Poșta redacției, pentru lămurirea unei probleme.
- Care, dacă nu sînt indiscret?
- Freau să-l întreb pe Ion Poștașul în ce minut începe ploaia la meciul Dinamo—Petrolul.
- Aha! Vreți să știți dacă să vă luați umbrela.
- A, nu! E vorba de meciul jucat acum zece ani...
- O! Atunci, desigur, e foarte important.
- Păi nu? Așa că, la revedere! Mă duc să... Ah!
- Ce s-a întîmplat?
- Nu mai pot să mă ridic de pe bancă. Mi-a amortit un picior.
- În ce minut?
- Nu-mi dau seama, fiindcă stau aici de două ore. Cred că mi s-a anchilozat de prea multă nemișcare.
- Nu-i nimic. Se întîmplea oricărui sportiv. Dați-mi voie să vă ajut.
- Auuu!
- Ușor... așa... gata!
- Mulțumesc. Deci, pe mîine!
- Pe mîine!
- Vă salut!
- Succes!

DUMINICA UNUI PSEUDOSPORTIV

de Mihail VESA

Deci, astăzi e duminică! Te las să te odihnești și tu, nesuferit clopoțel. N-o să te mai zburlești la mine la șase fix. Vă salut din pat, iubite scări ale troleibuzului, „prjetenele” mele din fiecare dimineață! Azi nu vă mai solicit drept cadru metalic pentru izometrie (vedeți ce doct sînt în ale sportului?!).

Astăzi e duminică! Destep-tarea — să zicem: șapte. Cam devreme... Șapte și jumătate. Și nu mai lenevi, amice! Hai, jos din pat! Astăzi, program relax. Cîteva exerciții de gimnastică. Excelentă idee! Să deschid fereastra...

— Fii cuminte! Nu vezi ce vînt e afară? Ș știi doar că Ruxandra a fost răcită și n-a mers la școală două zile!...

— Bine, dar gimnastică de înviorare fără...

— Așteaptă și tu pînă la opt și jumătate, că și cei de la televiziune nu fac gimnastică mai devreme.

— Ai dreptate! Și încă puțin în pat nu e rău deloc. Doar e duminică, Ce-ai zice, dragă, de o cafeluță, dintr-aia bună, cum numai tu știi să faci?

— Hai, treacă de la mine! Să-mi dai și mie un „Aviator”, c-am auzit că-s grozave...

.....

— Aoleu! Am pierdut momentul gimnasticii TV. Nu-i nimic! Lasă că mă voi „oxigena” mai tîrziu, în parc, cum i-am promis dealtfel și Ruxandrei. Și, pînă una, alta, noi nu mîncăm nimic astăzi? Azi nu vreau... pachetel. Ce-ai zice de... dar nu vreau să-ți răpesc plăcerile culinare. Știu că nu ești zgîrcită. Aaaa... dar ai și pregătit un adevărat regal! Și slănină cu ouă... Și... Teribil, tu!... Și acum, o țigară pe cînte și gata! Afară, la aer! Cît e ceasul? Nouă și jumătate? Ce, și-a pus în gînd să ne țină în casă? Nu, dragule, imediat îmbrăcarea și afară! Ruxandra, îmbracă-te gros, să nu răcești! Ce? Daktari? Foarte interesant serialul. Hai, fie! Trebuie să-l vadă neapărat fetița. Dar după... imediat afară, la aer!

— Fii draguț și vezi cine sună...

— Poftim, Mircea! Nu, nu deranjezi pe nimeni. Noi ne pregăteam să ieșim în

parc, că doar e duminică. Nu-i nimic, pînă își face Judy „numărul”, facem și noi o linie. Știi doar că-mi ești dator o revanșă. Una și atît!

— Mergem în parc?

— Da, imediat. Să terminăm partida. Nenea Mircea e mare șmecher... Crede că dacă a luat cîteva linii este și cîștigător. Două-trei duble, marțul e gata, încă o linie și... să te văd pe unde scoți cămașa, stimată colegă! Dă-mi, te rog, o țigară, că pe-ale mele le-am terminat. „Drobeta”? Și tu tot „superlong”?

Desen:
Em. GHERASIM

— Tăticule, hai afară! Uite ce frumos s-a făcut și parcă te văd că... „Magazin duminical”, transmisii directe... Și stau și astăzi în casă.

— Da, Ruxăndrel, imediat ieșim afară. Vezi, poate o scoți și pe mama, că și ea s-a cocoșat o săptămînă pe planșetă. Să ia și ea un pic de aer. Ce, nu se poate? Supa? Las-o încolo de mîncare! Ceva ușor, că doar avem în frigider. Așa... 3—1, poartă-n casă! Să te văd pe unde mai ieși, Mirciulicăscump!

— Chiar nu ieșim deloc în parc?

— Mai lasă-mă-n pace! Nu vezi cum jubilează nenea Mircea? Cu trei partide înainte se și vede campionul blocului. Poftim! 6—6! Să fii mulțumit! Ruxandra, fii drăguță și dă fuga la debit, să nu închidă. Două „Aviator”. Și încă unul „Drobeta”, pentru nenea Mircea. Îmbracă-te gros, să nu răcești!

— Nu prea cunoști jocul ăsta! Nu uita: după-amiază predau cursuri. Gratuit. Poți să-ți iei notițe, nu mă supăr. Ha-ha-ha! Ia-ți un caiet și un pix bine ascuțit. La revedere! Pe după-amiază! Începe „Magazinul duminical” și nu vreau să-l pierd.

— Nu, mulțumesc, Mircea dragă... După-amiază mergem la patinoar. Irevocabil. Trebuie să ia și Ruxandra un pic de aer, de sănătate. Știi doar că a fost bolnavă.

— La revedere și poftă bună!

— Scumpa mea, mi-e o foame de lup... Ce-ai făcut bun? Surpriză? Bine, fie cum zici tu. Vîno repede, au sosit Samantha și tanti Clara. Sînt teribile.

— Ce supă grozavă! Minunată! Mai pune-mi un strop. Excelentă. Nu, ajunge sau... hai, lasă-le pe amîndouă. Vai, dar se topecs în gură cotletele astea. Fii drăguță, mai pune-mi doi-trei cartofi! Sînt fantastici. Ruxăndrel, tu nu mai vrei? Mămica este o ade-vărată vrăjitoare. Mai ceva

decît tanti Clara. Avem și budincă? Cu stafide? Felicitări! Te superi dacă mai vreau? Nemaipomenită! Ruxăndrel, adu te rog „Murfatlarul” din frigider. Și sifonul... Dumnezeiesc buchet! Încă un pahar și o ștergem la patinaj.

— Ce bine că mergem la patinoar!

— Sigur, Ruxăndrel, mai tîrziu. Uite ce arabescuri face Rodnina. E mare. Știi, eu mor după sport. Te rog nu te supăra, deschide tu o cutie cu alune și adu și punguța cu „lokum”!

— Bine, dar patinoarul?

— Mai bine fă-ți harta cu războaiele alea... greco-romane, dacă nu-ți place patinajul. Nu mă pisa! Hai, îmi fețiță cuminte!

— Mămico, închide televizorul că... s-a dat „stîngerea” pentru sportivi. Hai să ne plimbăm puțin...

— Că bine zici! Îmi spunea Mia, de la „proiectare”, că după masă să faci măcar cinci sute de pași și te simți ca nou născut. Imediat. Îmi fac și eu o cafeluță, aranjez repede prin bucătărie și ieșim la aer. Ruxăndrel, ai idei geniale!

— Mămico, soarbe-ți în liniște cafeluța. Peste 10 minute începe „1001 de seri” și nu vreau să-i pierd pe Pik și Tik!...

„Stimați telespectatori, revenind în actualitatea internă a teledisculului de seară, vă propunem cîteva instantanee filmate de reporterii noștri în cursul acestor zile de sfîrșit de săptămînă.

Valea Prahovei. Și astăzi, mii de bucureșteni au luat cu asalt cabanele și pîrțiile din împrejurimile Predealului, Sînaiei și celorlalte stațiuni montane. Reporterul nostru, prezent la Cota 1400, a înregistrat pe peliculă...”

— Tăticule, noi cînd mergem la Sînaia?

— Duminică, Ruxăndrel. Să luăm și noi un pic de aer...

— Tot ca astăzi?

KORNELIA ENDER ÎNOATĂ MAI REPEDE CA ALEX JANY

Vă mai amintiți, probabil, de Alex Jany „uriașul din Marsilia”, înotătorul care prin forța și stilul său încânta pe specialiștii anilor '50. Cu 24 de ani în urmă, campion al continentului pe distanța de 100m liber, francezul stabilea la Viena — cu 57,7 sec. — un nou record european, record ce nu a putut fi depășit nici patru ani mai târziu de maghiarul Imre Nyeki, campion continental la Torino (57,8 pe 100 m).

Rezultatele lui Jany, ca și cele ale altor mari performeri, care s-au impus la edițiile următoare ale C.E., sînt astăzi însă net depășite de recordurile unor fete în vîrstă de 15 și 16 ani! Pe linia spectaculosului salt valoric pe care înotul îl cunoaște în mod constant de cîteva sezoane, recordurile anului 1974, în special cele din probele feminine, au atins cote la care nimeni nu visa în urmă cu 10-15 ani. Pentru o cît mai elocventă comparație vă oferim mai jos un tabel în care figurează cîteva recordmani și campioni europeni cu rezultatele lor din edițiile trecute ale C.E. și, alăturat, cîteva din campioanele de la Viena, cu noile lor performanțe:

100 m liber: A. Jany (Franta) 57,7—1950

Kornelia Ender (RDG) 56,96

I. Nyeki (Ungaria) 57,8—1954

400 m liber: J. Bontekoe (Olanda) 4:25,6—1962

Angela Franke (RDG) 4:17,83

100 m spate: R. Christophe (Franța) 63,1—1958

Ulrike Richter (RDG) 62,98

200 m bras: L. Kolesnikov (URSS) 2:41,1—1958

Carla Linke (RDG) 2:34,99

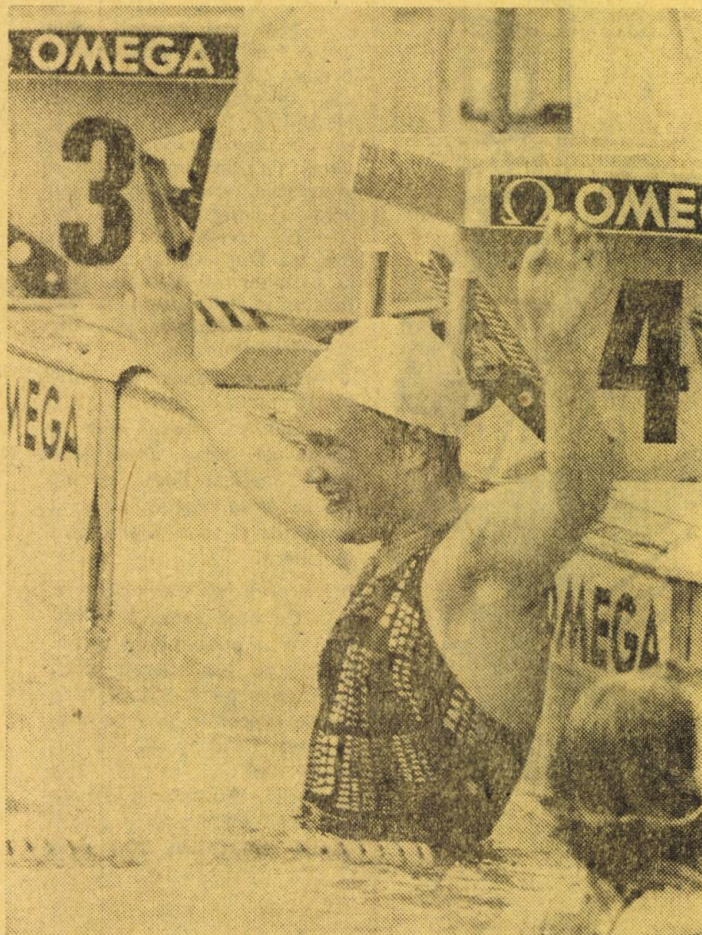
200 m delfin: J. Black (M. Brit.) 2:21,9—1958

Rosemarie Kother (RDG) 2:14,45

400 m mixt: G. Androssov (URSS) 5:01,3—1962

Ulrike Tauber (RDG) 4:52,42

Ulrike Tauber (16 ani)
dublă recordmană a lumii,
autoare a celei mai valo-
roase cifre din tabelă:
4:52,42 la 400 m mixt.

Viata lui Rocky GRAZIANO

EROUL FILMULUI

„CINEVA ACOLO SUS MĂ IUBEȘTE”

Deși era aproape de miezul nopții, nimeni nu dormea în toată casa. Nick Barbella venise din nou pe patru cărări, strigând cât îl ținea gura că el a fost cel mai mare boxer profesionist din cîți urcaseră pe ringurile americane. Barbella era cunoscut în cartierul newyorkez East Side și vecinii săi de pe strada Rivington îl evitau ori de cîte ori îl vedeau cu o sticlă în mînă. Asta însemna că italianul găsește ceva de lucru în ziua aceea și că după ce băuse pe săturate la restaurantul din colțul străzii va continua cheful acasă. Nick Barbella găsea de lucru de două-trei ori pe săptămînă în piața de fructe, unde descărca sau încărcă lăzi. Încercase de mai multe ori să se angajeze undeva, dar în anul acela, 1929, la New York, ca mai în toată lumea zguduită de criză, era foarte greu să găsești un serviciu.

De fapt, Nick Barbella nu avusese niciodată o slujbă stabilă. Părăsise Italia cu mai mulți ani în urmă, plecînd din Neapole împreună cu soția sa Ida, cu gândul să facă avere în Lumea Nouă. Dar visurile i s-au spulberat repede. La un moment dat crezuse că va izbuti să agonisească ceva bani ca boxer profesionist. După cîțiva ani de ring, timp în care a susținut vreo 70 de meciuri, Barbella nu realizase nimic. În plus avea acum de hrănit și patru copii: Joe, Leonard, Rocco și Yolanda. Ar fi avut șase, dacă două fete gemene nu ar fi murit.

O ducea greu familia Barbella. Și peste toate lipsurile mai erau și serile cînd tatăl venea cu chef acasă, așa cum se întîmpla și de această dată.

— Hei, Joe! Dormi tot timpul, nătărăule — răcni Nick Barbella, izbind ușa de perete. Hai, scoală-te. Nu ne-am mai antrenat de mult...

Joe, un băiețel de vreo zece ani, era cel mai mare dintre frații Barbella. Pe el dorea tatăl să-l facă „cel mai bun boxer din lume”. La strigătele fostului profesionist, Joe se ridică din pat, unde dormea alături de fratele său mai mic, Rocco. Știa dintr-o tristă experiență că nu e bine să ieși din cuvîntul bătrînului cînd acesta vorbea despre box. Joe se îndreptă spre un dulap, de unde scoase o pereche de mînuși.

— Vîno să-ți le leg, băiete! Tu vei ajunge un mare campion. Nici nu se poate altfel, dacă te antrenez chiar eu. Ți-am mai spus, mi se pare, că pe vremea cînd eram în formă i-aș fi putut zdrobi chiar pe Harry Greb și Stanley Ketchel... Stai să mi le pun eu înții. Am să-ți arăt care este cea mai

Rocky după cucerirea titlului de campion mondial

bună gardă și cel mai teribil croșeu... Croșeul, să-și intre în cap, trebuie executat scurt. Uite așa...

Lovitura, ce-i drept nu prea puternică, atinse obrazul lui Joe. Băiatul își duse mîna la falcă dar nu scoase nici un cuvînt.

— Bravo! continuă tatăl. Ai suportat-o bărbătește. Acum ai să-ți pui tu mînușile...

În acest timp, Rocky, fratele mai mic al lui Joe, se ghemuise în fundul patului. Deși se trezise de la venirea tatălui, se făcea că doarme, în speranța că nu va fi chemat să facă pe sparing-partenerul. Dar, cum se spune, de ce și-e frică nu scapi.

— Rocky, vino aici! Știu că nu dormi, pungașule. Trebuie să te obișnuiești cu antrenamentul. Și tu vei fi un mare boxer.

Rocky nu aștepta să i se spună de două ori. E drept că nu împlinise nici măcar șapte ani, dar cînd era vorba de box tatăl îl trata ca pe un băiat în toată firea. Se apropie somnoros de masă și se așeză pe un scaun. Trebuia să privească. Joe lovea cit putea de tare în palmele tatălui pînă începea să se înroșească la față și să transpire. Pe Rocky îl plictiseau toate astea și începu să moșie pe scaun. Dezinteresul său pentru box nu scăpă atenției bătrînului.

— A adormit pușlamaua — spuse Nick Barbella cu ciudă. Rade-i un-croșeu, Joe, să-l trezim!...

Joe se întoarse și cit ai clipi pumnul său se opri în nasul micului Rocky, treabă care îl învetera teribil pe tatăl copiilor. Rocky, însă, nu gustă gluma și începu să plîngă în gura mare. Răcnetele copilului îl scoaseră din sărite pe Nick Barbella și poate că situația lui Rocky ar fi devenit și mai neplăcută dacă, dintr-o cameră alăturată, nu și-ar fi făcut apariția mama Ida.

— Ați înnebunit? Nici la miezul nopții nu vă mai astîm-părați? Imediat toată lumea la culcare! Și tu nu te mai smiorcăi atît că te croiesc...

— Mi-a tras Joe un pumn în nas — îndrăzni Rocky printre lacrimi.

— Da? Bine. Poftim pentru amîndoi, să vă învățați minte!

Și mama, ai cărei nervi erau mereu în flăcări, își însoți vorbele cu două palme ce răsunară pe obrajii copiilor.

Joe și Rocky se ghemuiră în pat, plîngînd amîndoi și gîndindu-se, desigur, la ciudata concepție despre cîrpetate a mamei lor. Stringînd din dinți, Rocky luă o hotărîre ce nu prevestea nimic bun pentru blestematele mînuși de box pe care, după cum am văzut, avea suficiente motive să le urască.

*
* * *

...Trecuseră doar cîteva luni de cînd Rocky fusese dat la școală. Familia Barbella locuia acum în Ulmer Park din cartierul newyorkez Brooklyn. „Să-l dăm și pe Rocky la învățătură — hotărîse Nick Barbella într-o seară. Poate așa îl mai adunăm de pe străzi...” Și băiatul fusese înscris la școală din cartier. Acum nu mai avea timp să hoinărească prin magazine și nici să meargă la pescuit. I-l ar fi plăcut la școală dacă nu ar fi fost deosele încăierări cu ceilalți copii. Bătăile se iscau îndeosebi de la faptul că mulți dintre colegi rideau de hainele modeste ale micului Barbella. Acesta rezolva conflictele după învățătura primită acasă, cu ajutorul pumnilor. Mai trist în toată povestea asta era că profesorii îl găseau mai întotdeauna vinovat pe Rocky. „M-am săturat să primesc fel de fel de pedepse și să mi se lungească urechile fără să fiu vinovat — își spuse el într-o zi. N-am să mă mai duc la școală”. Zis și făcut, Rocky începu să hoinărească pe străzi, împrietenindu-se cu alți băieți, unii mult mai mari decît el.

Nimeni nu se interesa dacă Rocky merge sau nu la școală. Băiatul pierdea timpul vagabondînd, făcînd fel de fel de răutăți. Se întorcea acasă noaptea tîrziu, strecurîndu-se în pat cît mai pe furiș, ca să nu atragă atenția tatălui, ceea ce nu era prea dificil, bătrînul Barbella fiind mai întotdeauna preocupat de sticla lui cu băutură.

Într-o zi, Rocky și alți băieți au fost prinși în timp ce încercau să fure un cauciuc de automobil. A ajuns în fața Curții de judecată a copiilor. Pentru Rocky procesul a fost mai mult o morală făcută în public. Asculta cuvintele judecătorului privind gîntă în virful pantofilor și din cînd în cînd tragea cu coada ochiului spre mama sa care stătea tristă pe un scaun. Nu i-au dat nici o pedeapsă, fixîndu-i doar obligația de a se prezenta săptămînal la ofiterul de poliție Callahan, căruia trebuia să-i spună tot ce făcuse în timpul liber.

Trecuseră cîteva luni de la această întîmplare și Rocky o apucase pe drumul cel bun. Se ducea la școală și se împrietenise cu ofiterul Callahan. Acesta îl plimba cu mașina sau îl

invita la cofetărie. O dată au fost și la Muzeul de științe naturale.

— Rocky — îi spuse Callahan într-o seară — do azi nu mai ești obligat să treci pe la mine. O poți face doar dacă vrei. Cred despre tine că ești un băiat bun și nu mă îndoiesc că vei avea succese la școală. Îți doresc numai bine...

— Mulțumesc, domnule, și vă promit...

— Nu-mi promite nimic. Să nu uiți, însă, că voi ști tot ce faci.

★

Graziano în ultimii ani ai carierei sale

Rocky începuse să meargă cu regularitate la școală și nu după multă vreme devenise chiar unul dintre elevii buni. Dar o întîmplare nefericită avea să-l abată din nou de pe drumul drept. Într-o zi, cînd se întorcea de la școală, văzu în fața casei o mașină a salvării și doi, trei oameni în halate albe. Joe, fratele său mai mare, îi spuse plîngînd că mama lor era grav bolnavă. Ida Barbella făcuse o violentă criză de nervi și mașina salvării o transportă urgent, pentru internare, la spitalul „King's County”.

Din ziua aceea nimeni nu se mai ocupă de copiii Barbella. Rocky începu să lipsească din nou zile întregi de la școală. Sfîrși prin a nu se mai duce deloc. Hoinărea pe străzi informat, șterpînd de prin prăvălii cîte ceva de mâncare. Uneori lipsea și de acasă, dormind pe unde apuca.

Cînd într-o noapte tîrziu se întoarse la ai săi, tatăl îl luă la rost încă de cum intră pe ușă: „Unde umbli, derbedeule? Te-a căutat din nou polițistul. Ne-a spus că iar nu te duci la școală și că te-ai apucat de furat... Am să te învăț eu minte...” După ce îi trase o bătaie cruntă, îi spuse lui Rocky: „De mine ai să stai la bunică-tă. Și să mai auzi că nu ești așa cum trebuie, că te omor, auzi? Te omor...” — repetă Nick Barbella și se întoarse la sticla lui de whisky, golită pe jumătate.

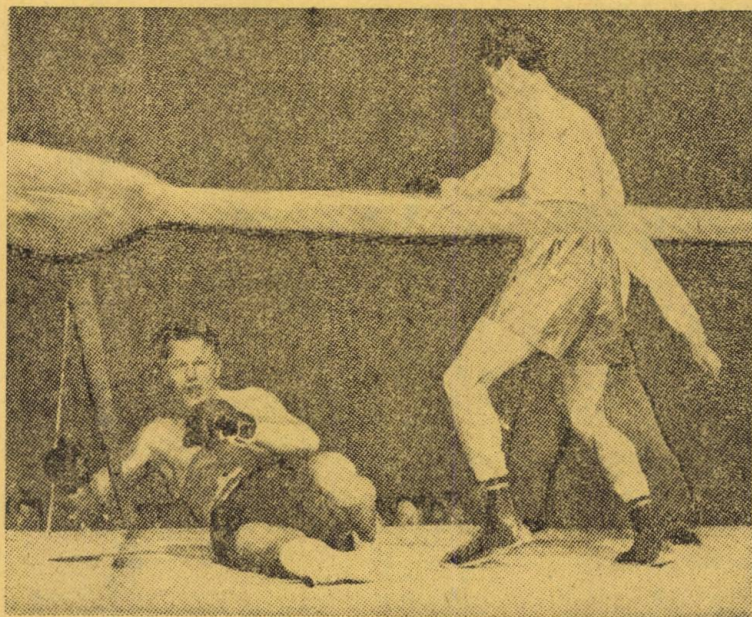
Rocky se mută la bunica sa, mama Beppa, cum îi spunea băiatul, și la unchiul Silvio. Erau doi bătrîni simpatici care locuiau în cartierul East Side. Mama Beppa îl iubea pe Rocky. Îi dădea să mîncească și avea grijă să umezească totdeauna îmbrăcat curat. Începuse să meargă din nou la școală. După cîteva săptămîni, într-o duminică, Rocky a fost fericit să o audă pe bunică spunîndu-i: „Azi te poți duce să-l vezi pe tatăl tău, pe Joe și pe Yolanda. Și fiindcă ai fost cuminte, ia 50 de cenți și cumpără-ți ce vrei. Ai grijă să nu vii tîrziu...”

Rocky plecă sîrînd într-un picior. Îl era dor de Joe și Yolanda și abia aștepta să-și revadă prietenii din Brooklyn. În colțul străzii îl întîlni un grup de băieți care se juca cu niște cărucioare pe roțile. Pe clișiva îi cunoștea de la școală.

Reintors la școală, Rocky se împrietenește cu Sam Villa Houdini, unul dintre cei mai răi copii din școală. Sammy, cum îi spuneau colegii, fura cu mare abilitate sticlurile și pachetele cu mâncare ale colegilor. Rocky începu să-l însoțească pe prietenul său și în acțiuni mai îndrăznețe. În colțul străzii a 9-a, camioanele cu mărluri urcau din greu panta. Sammy sărea în ele din mers și-l arunca lui Rocky diverse lucruri, pe care apoi le vindea împreună. Astfel de isprăvi i-au adus pe cei doi în atenția poliției și, într-o zi, Sammy și Rocky au fost prinși meșterind la niște aparate automate, de unde încercau să scoată conținutul. Aduși în fața juriului Curții de copii din East Twenty, cei doi infractori minori au fost muștruluiți și predați familiilor. „Dacă nu vă cumintiți, o să ajungeți la Sing Sing” — le spuse un polițist când au ieșit din sala de judecată. Cuvintele acestea nu au intrat, însă, în urechile lui Rocky. Auzind că fratele său Joe strânge bani să-i cumpere o bicicletă, Rocky fură una și i-o face cadou. La numai câteva ore, Joe fu prins plimbându-se cu bicicleta furată și numai intervenția energică a unui polițist îl scăpă de furia clorva cetățeni, printre care, firește, păgubasul. Aflind de cele întâmplate, Rocky își salvă fratele mărșurisind că de fapt el este hoțul. Judecat de Curtea de minori din Brooklyn, Rocky nu a mai fost grațiat, ci internat pe timp nelimitat la „Casa catolică de protecție a copiilor”, care nu se deosebea prea mult de o închisoare adevărată. Avea 11 ani.

— Hei, Barbella!, îi strigă unul dintre ei, pe care îl recunosc imediat, fiind cel mai mare bătaș din școală.

Aşa a ajuns Rocco printre elevii antrenorului Shannon, care l-a învăţat primele noţiuni de box. Nu trecuse mult şi Barbella devenise un nume cunoscut printre sportivii şcolii. Cînd urca pe ring se bătea ca o fiară şi nu-i era teamă să înfrunte adversari mai în vîrstă decît el. Antrenorul Shannon îl iubea foarte mult şi nu de puţine ori i-a spus că dacă se va face băiat cuminte şi se va ocupa cu seriozitate de box va deveni un mare campion. Dar lui Rocky vorbele astea îi intrau pe o ureche şi îi ieşeau pe cealaltă. Sportul nu-l interesa în mod deosebit. Venea la antrenamente numai datorită faptului că în felul acesta obţinea porţii duble de mîncare la cantină. Se împrietenise cu băieţii mai mari decît el, de la care învăţa numai lucruri rele: cum se deschid fără chei uşile maşinilor, cum se demontează o roată de automobil în timp record şi multe altele. Aşa se explică faptul că Rocky Barbella a petrecut mulţi ani prin şcolile de corecţie şi chiar la închisoarea Coxackie de lângă New York. Peste tot, însă, a continuat să se ocupe de box, sport pe care cu timpul l-a îndrăgit.

117

Cînd nu era închis la „Casa catolică de protecție a minorilor” sau la „Coxackie” și cînd nu vagabonda cu prietenii, Rocky urma cursurile de la „St. Ann' School”. Din cînd în cînd se ducea la antrenamente de box la „Boy's Club”, din cartierul Brooklyn. Acolo a făcut cunoștință cu Terry Young, un pugilist de origine italiană. Făcea lecții la mînuși cu el și într-o zi i-a pus K.O. cu un năprasnic croșeu de dreapta la bărbie. Terry nu s-a supărat. Cînd s-a ridicat de la podea i-a spus zîmbind: „Bravo, puștiule! Cu asemenea dinamică în pumni nu se poate să nu ajungi campion mondial...” Gvintele acestea l-au făcut fericit pe Rocky. I se întîmpla destul de rar să fie felicitat pentru ceva. Mai era la „Boy's Club” și un oarecare domn Halstead, care le ținea copiilor cursuri de educație. Lecțiile domnului Halstead îl plăceau cumplit pe Rocky dar nu lipsea de la ele dintr-un singur motiv: îi plăcea să-l audă pe profesor spunîndu-i că va ajunge un om înscărit de pe urma boxului.

Rocco Barbella s-a înscris apoi la un club de rang superior, „Red Range Athletic Club”, unde i-a cunoscut pe organizatorii de gale pugiliste Joe Giuliani și Lulu Constantino. Reușise să atragă atenția acestora, deoarece cînd urca pe ring își făcea K.O. toți partenerii de antrenament. Prin intermediul prietenului său, Terry Young, Rocky face cunoștință cu marele manager american Gus d'Amato. Acesta l-a înscris într-un turneu de amatori, pe care Barbella l-a cîștigat surclasîndu-și toți adversarii. Drept premiu a primit șase dolari, pe care i-a dat mamei sale. I-a apărut și numele în rubrica de sport a unui ziar. Era fericit. „Să te lași de furat, băicu! — i-a spus d'Amato. Ai acum 19 ani și trebuie să te gîndești să-ți faci un viitor. Poți să ajungi un mare campion dacă-ți vezi de treabă...”

Continuînd să boxeze ca amator, Rocky îl părăsi pe Gus d'Amato, devenind elevul managerului W. Lupo. Acesta îi dădea pentru fiecare meci cîștigat cîte un ceas, de mină în valoare de 15 dolari.

Isprăvile sale pugiliste nu i-au lăsat indiferenți pe cei de acasă. Bătrînul Barbella se lăuda peste tot că el l-a învățat pe Rocky să boxeze, iar mama lăsa, ieșită din spitalul de boli nervoase, îl sfătuia să treacă la profesionism. Fratele său, Joe, nu se mai ocupa de box. Devenise negustor de fructe și un timp Rocco a lucrat cu el.

Intr-o seară, după o gală în care cîștigase din nou prin K.O., Rocky a fost oprit pe stradă de un necunoscut care i-a spus că managerul profesionist Eddie Coco vrea să vorbească cu el. Cînd a doua zi se duse la Bronx Colliseum, unde își avea biroul Eddie, managerul îi spuse de cum intră pe ușă:

— Tu ești Rocco Barbella. Te-am văzut în cîteva meciuri. Știu că ai fost închis și că ești sub observația poliției din Brooklyn. Dacă vrei să te bați ca profesionist semnează aici. Vei boxa, însă, sub numele de Robert Barber. Asta ca să nu avem o reclamă proastă de la început. Ești de acord?

— Da, domnule — răspunse Rocco uluit și semnă contractul.

Așa a apărut în boxul profesionist un nou „mi lociu” — Robert Barber. A devenit în scurt timp vedeta galelor de cartier, deoarece lupta cu sîlbăticie, făcîndu-și adversarii K.O. chiar în primele reprize. Pînă în 1942, susținuse opt meciuri profesioniste, dintre care cîștigase cinci înainte de limită. În cîrind a fost chemat în armată.

* * *

Preocuparea pentru box, antrenamentele și meciurile, unele dintre ele destul de grele, îl schimbaseră mult pe Rocco Barbella. Renunțase la prietenii deocheate, de pe urma cărora nu ar fi avut decît necazuri, fiind de altceva ori închis și se părea că va deveni fruntaș printre recruții aflați la Fort Dix, în New Jersey. Dar Rocky nu știuse niciodată ce e disciplina...

Intr-o dimineață, după ce s-a sunat deșteptarea, Barbella a rămas în pat, continuîndu-și somnul. S-a pomenit cu un sergent care urla că de cînd e el militar nu a mai pomenit așa ceva. I-a făcut morală, vorbindu-i despre regulamente și obligîndu-l pe Rocky să asculte totul în poziție de drepti. Lui Barbella îi venea să-l pocnească dar s-a abținut. Întîmplarea a făcut ca a doua zi Rocky să rămînă din nou în pat peste program. A fost pedepsit cu două zile închisoare. Cînd a ieșit a dat nas în nas cu sergentul care îl reclamase.

— Acum du-te și culcă-te! îi spuse acesta rîzînd. Ai grijă ca mîine dimineață să te scoți la timp.

— Pleacă din fața mea că te arunc pe fereastră!, îi strigă Rocky scos din fire.

— Obraznicule! Cum îndrăznești?, răspunse sergentul, ridicînd mîna să-l lovească.

Aici i-a trebuit lui Rocky. O eschivă rapidă și apoi un pumn năprasnic izbi bărbia omului din fața sa, trimîndu-l la

podea. Cîțiva soldați l-au prins de mîini și l-au dus în fața comandantului. Rămăs singur cu ofițerul, Rocco îl privi cu obraznicie și spuse:

— Și-acum, tu ce mai vrei?

— Ești nebun, băiete! Cum vorbești așa cu mine? Stai drept! Știu eu ce poasă ești... Te învăț eu cum să te porți... — izbucni comandantul infuriat și puse mîna pe spătarul unui scaun.

Barbella crezu că vrea să-l lovească și i-o luă înainte, făcîndu-l K.O. cu o directă de dreapta. Abia cînd îl văzu pe comandant întins pe jos își dădu seama de gravitatea faptei sale. „Ce-am făcut, doamne! Iar voi fi închis...” — își spuse speriat și ieși din birou. Plecă din cazarmă îndreptîndu-se spre gară, de unde luă primul tren spre New York.

De cîteva zile soldatul Rocco Barbella se plimba pe străzile New York-ului îmbrăcat în uniformă, de parcă ar fi fost în permisie. Nimeni nu ar fi bănuit că băiatul acesta, chipeș, căruia haina militară îi stătea grozav, era de fapt un... dezertor. Dar Rocco era, pe bună dreptate, foarte îngrijorat. „Cred că acum am comis cea mai mare prostie din cîte am făcut vreodată — își spunea. Acum ce să fac? Inapoi nu mă pot întoarce. Mă vor căuta, fără îndoială. N-am să mă ascund. Trebuie să termin odată cu încercările, să intru și eu în rîndul lumii...” S-a întîlnit într-o zi cu Terry Young, boxerul, l-a povestit toată situația sa.

— Cel mai bun lucru ar fi să te întorci, Rocky. Cu milităria nu e de glumit — l-a sfătuit prietenul său.

Nu pot, Terry. Știu că am greșit, știu că merit să fiu pedepsit dar nu pot să mă întorc singur. Vor veni ei la mine...

— Și ce ai de gînd să faci pînă atunci?

— Nu știu.

— Hai să-ți continui antrenamentele de box. Am să te duc la gimnaziul domnului Lou Stillman. Acolo nu te cunoaște nimeni. Rocky, tu ai putea fi un mare campion. Nu trebuie să te mai vezi cu vechii tăi prieteni. Dealtfel, mulți dintre ei sînt închisi...

La gimnaziul sportiv condus de Lou Stillman, Rocco l-a cunoscut pe managerul Irving Cohen. Nu bănuia atunci că omul acesta va juca un rol deosebit în viitoarea sa carieră sportivă. Poate și de aceea, de cum i-a fost prezentat, a spus cu îndrăzneală:

— Dacă-mi dați niște dolari sînt gata să boxez și-n astă-seară.

— Aici este o sală de antrenamente nu de gale — îi răspunse Cohen. Și mai întîl ar trebui să arăți ce știi. Nu obişnuim să dăm bani primilor veniți. Ar fi interesant să văd ce cunoștințe ai despre box. Poate vrea să te ajute prietenul dumitale, Terry.

Rocco și Terry Young au schimbat cîteva lovituri. După numai un minut Cohen le-a oprit demonstrația spunînd:

— Ești un băiat voinic și dacă te vei antrena serios cred că pentru început ți-aș putea da cîte 50 de dolari de meci.

— Aș vrea, totuși, să boxez acum cu unul dintre oamenii dumneavoastră — insistă Rocco.

— Dacă vrei să lucrăm împreună — răspunse Cohen pușin enervat — te rog să mă ascuți. Am să-ți spun eu cînd și cu cine vei boxa. Mai bine recomandă-te. Nici nu știu cum te cheamă.

— Mă numesc Rocco Barbella, domnule, dar aș vrea să boxez sub numele de Rocky Graziano...

— Poți să lupti sub orice nume vrei. La Comisia de box a statului New York te voi înscrie, însă, pe numele adevărat.

Rocky stătu pușin pe gînduri. Ar fi vrut să-i spună ceva lui Cohen, noul său manager, dar nu îndrăzni. „Ce-o fi o fi!” hotărî el.

Nu au trecut nici două săptămîni de la această întîlnire și la 31 martie 1942 Rocco Barbella și-a făcut debutul oficial la profesionism, boxînd bineînțeles sub numele de Rocky Graziano. Nici nu se gîndea atunci că acest pseudonim va șterge din amintirea oamenilor numele de Rocco Barbella. Dealtfel, în marea enciclopedie pugilistică a americanului Nat Fleischer, palmaresul tuturor meciurilor susținute în carieră de către fostul campion mondial Rocky Graziano începe cu partida de la 31 martie 1942. Atunci, pe ringul de la „Fort Hamilton Arena” din Brooklyn, Rocky l-a învins prin K.O. în numai două reprize pe Curtis Hightower. În colț i-a stat managerul Irving Cohen, de care nu se va mai despărți pînă la ultimul meci al carierei sale sportive.

Tactica adoptată de Rocky pe ring era extrem de simplă. Fiind conștient de forța loviturilor sale, el se năpustea asupra rivalului potopîndu-l cu directe și croșee. Se bătea cu furie și nu înceta serîna pînă cînd omul din fața sa nu se prăbușea la podea. Viteza atacurilor sale era atît de mare încît adversarii nici nu-și mai puteau organiza apărarea. Așa s-a întîmplat și în cel de-al doilea meci susținut la numai șase zile după debut. Obține din nou o victorie rapidă înainte de limită în fața lui Mike Mastandrea, la New York.

Rocky Graziano începuse să boxeze în fiecare săptămînă, îi tentau cei 50 de dolari pe care îi primea la sfîrșitul fiecărui

meci și pe care li dădea mamei sale. Seara, după gală, când se întorcea acasă și puneau banii pe masă, îi plăcea să o vadă pe mama lui socotind câte trebuie pentru chirie și câte pentru diverse cumpărături. „Rocky — îl întreba ea de fiecare dată — tu nu-ți oprești din ei?” „Dacă-mi trebuie pentru ceva am să-ți cer” — răspundea, uitându-i pe toți ai casei. De când aflaseră că Rocky e profesionist nu mai știau cum să se poarte cu el. Dacă dormea dimineața mai târziu, umblau în virful picioarelor. Până și bătrînul Nick Barbella încetase cu scandalurile, deși în continuare nu se putea despărți de sticla sa cu băutură. Când îl vedea pe Rocky bine dispus îl întreba parcă cu teamă de a nu fi contrazis: „Nu-i așa băiete că eu te-am învățat boxul? De ani de zile îți spun că vei deveni un mare campion. Și nu uita că croșeul trebuie tras cît mai scurt... Promite-mi că n-ai să uiți asta...” „Bineînțeles că nu am să uit, tutu — îi răspundea Rocky, bătîndu-l pe spate, gest care îl bucura grozav pe bătrîn. Toți în jurul lui Rocky erau mulțumiți, numai el avea un neaz pe care nu îndrăznea să-l mărturisescă nimănui. Se gîndea tot timpul la grava greșală pe care o făcuse cu armata și aștepta îngrijorat deznodămîntul. Acesta nu întîrzie să vină.

Trecuseră aproape două luni de cînd pe afișele galelor de box din New York apăruse numele lui Rocky Graziano. În acest interval de timp elevul managerului Irving Cohen susținuse opt meciuri și se pregătea pentru al nouălea. Era într-una din zilele de la sfîrșitul lui mai 1942. La Comisia de box a statului New York mai mulți boxeri făceau cîntarul oficial pentru galele următoare. Printre ei, Rocky Graziano. Tocmai terminase și se pregătea să plece, cînd zări în pragul ușii doi bărbați în uniforme militare. Într-o fracțiune de secundă înțelese că pe el îl așteptau. Se îndreptă trist spre ei:

— Sînt Rocco Barbella. Pe mine mă căutați, nu?

— Exact!, răspunse unul dintre militari, pregătindu-se să-i pună cătușele.

— Nu... Vă rog nu mă faceți de rîs aici. Vă urmez fără nici o împotrivire. Știu că sînt vinovat...

— Ce se întîmplă?, interveni în discuție Irving Cohen, uluit la vederea cătușelor. Cred că este o confuzie... El este boxerul Rocky Graziano... Un băiat bun...

— Nu chiar atât de bun — îl întrerupse Rocky. Am fugit din armată. Iertați-mă că nu v-am spus. Să mergem, băieții, se adresă el apoi celor doi militari.

Rocky a fost înaintat autorităților militare de la Fort Jay. Întîmplarea cu arestarea sa nu a scăpat reporterilor sportivi și în ziare au apărut reportaje cu „dubla viață a boxerului Graziano”. După două săptămîni de detenție la Fort Jay, Rocco Barbella a fost mutat la Fort Dix, de unde trebuia să apară în fața Curții marțiale a armatei americane, pentru tentativă de dezertare. La proces Rocco a fost apărut de un ofițer, căpitanul George Flann, un fost jucător de fotbal american. O săptămînă întreagă a discutat Flann cu Rocco Barbella, cerîndu-i să-i povestească în amănunt toată viața sa de pînă atunci. Se arătă binevoitor față de Rocco și la proces l-a apărut cu pasiune și convingere. A pledat atât de bine încît, după patru ore de dezbateri, pedeapsa primită de Rocco Barbella a fost mai blîndă decît se aștepta chiar Rocco; un an închisoare și plata tuturor cheltuielilor de judecată.

Rocco Barbella a fost închis la Fort Leavenworth. Era o închisoare cu regim sever, în care se muncea mult și se dădea pedepse cu multă ușurință. Deși îl venea foarte greu, Rocky făcea totul pentru a-și îndeplini cu conștiinciozitate îndatoririle. În ciuda acestui fapt, nu era simpatizat de supraveghetori.

La Fort Leavenworth exista o echipă de box a deținuților, de pregătirea căreia se ocupa sergentul John Hyland, un fost pugilist cu rezultate destul de bune. Rocky auzise vorbindu-se despre el în cercurile pugilistice de la gimnaziul domnului Scillman. Cînd îl întîlni într-o zi, îl rugă să-l primească în echipa de box. Hyland nici nu vru să audă. Refuzul acesta avu un efect neașteptat asupra lui Rocky. Atunci, pentru prima dată, se simți cu adevărat distrus. Toate speranțele sale erau legate de-acum de sportul cu mînuși. Se hotărî să iasă la raport și să ceară din nou primirea în echipa de box. Cînd își exprimă dorința, John Hyland îl întrerupse:

— Să nu-mi mai vorbești de primirea ta în echipă. Dacă nu ai altceva să-mi spui e mai bine să taci.

— Nu-am să tac, domnule. Eu trebuie să-mi continui antrenamentele. Altfel voi fi un om distrus.

— Trebuia să te gîndești la asta înainte de a fi ajuns aici. Fort Leavenworth nu este cîmp de antrenament, ci cu totul altceva...

— Nu-am să renunț, domnule. Boxul este salvarea mea — insistă Rocky.

— Bine. Pînă atunci urmează-mă la căpitan — răspunse Hyland enervat. Am să-ți arăt eu ce înseamnă să vorbești neînțeleg, să încalci disciplina.

— Barbella, aud că nu-ți bagi mîinile în cap — îl întîmplă comandantul. Nu uita că și așa ai un dosar burdușit cu note proaste. Aici trebuie să respecti disciplina și regulile de comportare, indiferent de părerea ta despre ele...

— Le respect, domnule căpitan. Nu doresc decît să fiu primit în echipa de box. Vă rog puneți-mă la încercare...

— Da? Crezi că bățiile la care ai participat îți dau dreptul să te consideri boxer? Vom vedea imediat ce știi. Cheamă-l pe Brownie Davis — i se adresă el sergentului Hyland — și să mergem la sala de antrenament.

Rocky auzise de Brownie Davis. Nu cu mult timp în urmă acesta se număra printre cei mai buni „semigrei” din Chicago. Acum era antrenor secund aici, la Fort Leavenworth. Cînd se văzu cu mînușile în mîini în fața lui, Rocky se gîndi că va lupta în cel mai important meci al vieții. Poate și din acest motiv a început destul de prost, primind în plină față numeroase directe de stînga, care l-au umplut de sînge, spre hazul căpitanului și al sergentului Hyland. Dar în rîndul doi, echivind magistrat o lovitură, Rocky plase un teribil croșeu de stînga în bărbia lui Brownie. Acesta se prăbuși la podea, spre surprinderea celor doi spectatori. Au trecut două minute pînă cînd Davis să-și revină complet.

— Continuă lupta, Davis!, strigă Hyland. A fost o lovitură întîmplătoare...

— Nu a fost întîmplătoare. Continui lupta numai dacă îmi dai ordin domnul căpitan.

Acesta însă, nu spuse nici un cuvînt și plecă lăsîndu-i singuri. După acest examen, Rocky a fost admis în echipa de box. Era fericit. Incluziunea în formație însemna și un regim special de viață. Primea mîncare mai bună, se putea odihni mai mult. Se antrena cu o pasiune și o ambiție care l-au determinat pe Hyland să-și schimbe complet părerea despre Rocky. În scurt timp deveni chiar unul dintre cei mai înfocați suporteri ai săi. Comportarea bună și victoriile pe ring au făcut din Rocco Barbella vedeta echipei. Drept răsplată a primit și o permisie de cîteva zile, ceea ce la Fort Leavenworth se întîmpla deosebit de rar. Ce bucuros a fost Rocky cînd în trenul spre New York a putut să prezinte unei patruli militare acte în regulă. Nu-i mai era teamă acum de nimeni. Se gîndea la trecutul său și se mira cum de putuse să facă atîtea fapte urite. Făcu o socoteală și se îngrozii cînd descoperi că, din ultimii zece ani, șase îi trecuseră prin școli de corecție sau închisori. Viața aceea fusese ca un vis urît, ca un coșmar, pe care era hotărît să nu-l mai trăiască niciodată în realitate.

* * *

La jumătatea anului 1943 Rocco Barbella a fost eliberat de la Fort Leavenworth. S-a întors acasă, la New York, și prima lui grijă a fost să se ducă la gimnaziul domnului Scillman, unde l-a întîlnit pe managerul Irving Cohen.

— Te-ai întors evadatule?, îl întîmpină Cohen zîmbind bucuros să-l revadă. Eu știam despre tine doar că ești un boxer de explozie și, cînd colo, tu, dracu' gol...

— Am fost, măestre — îi spuse Rocky. Acum nu doresc decît să-mi cîștig existența cînstit, sus, pe ring.

— Cînd reluăm antrenamentele?

— De mîine sînt gata. Nici pînă acum nu am stat eu mîinile încrucișate. Am făcut ceva box și acolo de unde vin. Sînt în formă.

l-a mai spus lui Irving Cohen că dorea să boxeze acum sub numele său adevărat, deoarece nu mai avea nici o teamă de cineva. Managerul nici nu a vrut să audă: „Nu cunosc nici un pugilist cu numele de Rocco Barbella. Eu voi sta în colțul lui Rocky Graziano...”

Și Rocky Graziano și-a făcut reîntoarea la 11 iunie 1943. A pornit din colț ca un uragan și după prima rafală de lovituri adversarul său, Gilbert Vasquez, era făcut K.O.! Victoria aceasta a trecut aproape neobservată de către cronicarii rubricilor de box. Dar peste două săptămîni, cînd Rocky l-a învins prin K.O. în rîndul patru pe Joe Curcio, gazetarii și-au reamintit de Graziano și, cîteva dintre ei, care alimentau și rubricile de scandal, au început să se intereseze de viața lui întîmă. De data aceasta însă nu au mai descoperit nimic „interesant”. Rocky avea într-adevăr o comportare exemplară, singura sa preocupare fiind boxul. Făcea uneori chiar și două antrenamente tari pe zi. Irving Cohen era foarte mulțumit de conștiinciozitatea cu care se pregătea elevul său. Rocky renunțase la toate tentațiile și nu-și dorea altceva decît să ajungă un mare campion. Viața sa se scurgea acum între sala de antrenament și casă. A doua zi după fiecare meci obișnuia să se ducă la cinematograful. Vechii lui prieteni au făcut eforturi zadarnice să-l atragă

din nou în anturajul lor. Rocky l-a refuzat categoric, vorbindu-le deosebit de rece. Dar iată că o nouă întâmplare avea să-i tulbure liniștea. De data aceasta era vorba de ceva cu totul nou pentru el.

— Rocky — îi spuse sora sa Yolanda, într-o seară — nu te plictisești să stai tot timpul singur?

— Cum singur?, răspunse el. E atîtă lume în jurul meu...

— Vreau să spun că nu ai nici un prieten și poate că...

— Prieten? Nici nu vreau să aud de așa ceva. Am puțin destul din cauza lor. Dar ce-ți veni?

— Mă gîndeam că poate ți-ar face plăcere să ți-o prezint pe prietena mea Norma Unger. E o fată foarte drăgută.

— Să-mi prezinți o fată? — se miră Rocky. Ce dracu să vorbesc eu cu ea? Știi ce? Să mă lași în pace cu chestiile astea! Cred că sînt destul de descurcîrî să-mi găsesc eu singur una, dacă am să am chef de așa ceva...

Yolanda nu a mai spus nimic, dar după vreo două zile se afla ca din întâmplare cu Norma Unger în poarta casei, tocmai cînd Rocky se întorcea de la antrenament, intimidat de prezența fetei, Rocky a schimbat doar cîteva cuvinte și, pretextînd că este obosit, a plecat în casă. A avut timp să observe că Norma avea ochi foarte frumoși, care îl priveau cu un straniu amestec de curiozitate, blîndețe și simpatie. După această întîlnire s-a gîndit adesea la prietena soarelui sale dar nu a făcut nimic să o poată revădea. În seara în care l-a învins prin K.O. pe Frankie Falco, la ieșirea din arenă avea să încerce o mică surpriză, îl aștepta Norma Unger:

— Felicitări, Rocky! Te-am văzut luptînd — îl întîmpină ea voioasă.

Din ziua aceea nu s-au mai despărțit. Rocky s-a îndrăgostit serios. Atît de serios, încît la numai o lună de la meciul cu Frankie Falco îl ului pe managerul Irving Cohen spunîndu-i că se însoară peste două săptămîni. Asta s-a întîmplat la 27 iulie, în seara cînd l-a făcut K.O. pe Randy Drew în primele secunde de luptă.

La 10 august 1943 Rocky Graziano — cum îi spunea acum toată lumea — s-a căsătorit cu Norma Unger. Alături de rudele apropiate ale tinerilor căsătoriți a fost de față la ceremonie și managerul Irving Cohen.

La două zile după nuntă, Rocky l-a înfruntat pe Charley McPherson dar nu a mai cîștigat înainte de limită, ci la puncte...

Această victorie la puncte întrerupea o serie de șase K.O.-uri consecutive și Rocky era foarte afectat. McPherson nu era un adversar chiar atît de puternic pe care să nu-l poți învinge înainte de limită.

— Nu trebuie să fii supărat — îi spuse managerul Cohen. E bine să te obișnuiești cu gîndul că nu vei putea să-ți doborî mereu rivalii. Chiar e recomandabil să nu cauți în permanență lovitura decisivă. Și victoria la puncte tot victorie este... Ai grijă cum te pregătești pentru meciul din 20 august. Vei debuta la Madison Square Garden...

Debutul lui Rocky la Madison Square Garden din New York a însemnat un frumos succes. El l-a învins la puncte pe Ted Apostoli, un boxer foarte bine cîntat la ora aceea, care luptase și cu Tony Zale, campion mondial la mijlocie. Dar iată că, în plină cursă spre afirmare, Rocky suferă un eșec neașteptat: la 10 septembrie 1943 pierde întîlnirea cu Joe Augusta.

— Ascultă, Rocky — îi spuse supărat managerul Cohen după meci. Mă bucur că ai o soție bună care te iubește, cu care te înțelegi de minune, care te îngrijește ca pe un copil. Trebuie, însă, să stai neapărat de vorbă cu ea. Ce? Și-a propus să te facă de o sută de kilograme? Grezi că nu am observat că în ultima vreme faci cîntarul cu destulă dificultate? Aș pune pariu că azi ai urcat în ring ghiftuit pînă la gît. Spune-mi, am dreptate?

— E adevărat, maestre — recunoscu Rocky — înainte de meci am mîncat un mușchi în sînge și cîteva prăjituri...

— De-aiă te-ai mișcat așa de bine. Topăia! pe ring parcă erai o ursoaică însărcinată. De azi înainte îți interzic să mai fumezi cele două țigări „zilnice”, și să mai bei sută de grame de vin la masă. De asemenea, am să-ți spun Normei să nu-ți mai pună sarea și piperul la masă. Condimentele fac pofcă de mîncare și, remarc, nu duci lipsă de așa ceva...

Rocky a ascultat cuvintele managerului fără să crîcnească. Recunoștea că Irving Cohen avea dreptate. Din ziua aceea și-a supravegheat cu severitate regimul alimentar și rezultatele pe ring nu au întîrziat. După o frumoasă victorie la puncte obținută în fața lui Sonny Wilson, urmează două K.O.-uri care l-au consacrat definitiv ca pîncher de temut. Freddie Graham nu-i rezistă decît o singură repriză, iar Jimmy Williams două. La jumătatea lunii noiembrie urmează, însă, un nou duș rece. Într-o seară, în timpul mesei, Norma îi spune zîmbind lui Rocky că în curînd va fi tată. Vestea l-a bucurat atît de mult, încît a doua zi, pe ringul de la Madison Square Garden, Graziano a boxat ca un începător, pierzînd la puncte partida cu Steve Ruggio. Cînd a primit cei 75 de dolari cuvenîți învinsului, Rocky îi spuse managerului său: „Sînt tare necăjit, maestre. Tocmai

acum cînd voi deveni tată și voi avea nevoie de mai mulți bani, am pierdut...”

Cohen ar fi vrut să-i explice că a boxat prost, să-i facă din nou morală dar cînd îl văzu atît de supărat renunță, mulțumindu-se să-l încurajeze: „Lasă Rocky! Vor veni și marile victorii. Un boxer învins nu trebuie să se gîndească la altceva decît la revanșă...”

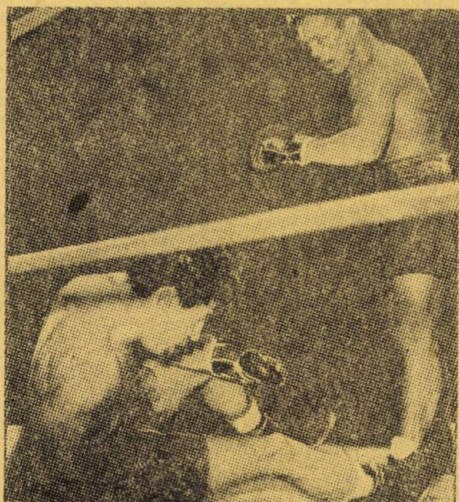
Pînă la sfîrșitul anului, Graziano mai susține trei meciuri, toate victorioase. În ultima partidă, disputată la 27 decembrie 1943 la Newark, Rocky l-a avut ca adversar pe pugilistul de origine română Milică Theodorescu. Un strășnic „un-doi” la figură l-a făcut K.O. pe Theodorescu chiar în prima repriză. Astfel de întîlniri, încheiate fulgerător, nu rîmîn prea mult timp în memoria sportivilor. Rocky Graziano își va aminti însă cu plăcere de boxerul român, cu care a devenit bun prieten: „Milo Theodore era un pugilist bun dar avea bărbia de sticlă. Noi îl iubeam pentru felul său de a fi. Nu ar fi putut să supere niciodată pe cineva. Din acest motiv îi spuneam „Băiatul de aur”. Era o fire de artist. Dacă îl ascultai cîntînd la vioară te ferea. Dealtfel, susținuse cu succes și cîteva concerte la Carnegie Hall, unde nu putea ajunge oricine...”

Pentru Rocky Graziano anul marelui asalt spre vîrfurile piramidei boxerilor de categorie mijlocie a fost 1944. De la 4 ianuarie și pînă la 22 decembrie a susținut 20 de meciuri. Zece le-a cîștigat prin K.O., cinci la puncte, a terminat două la egalitate și a pierdut trei la puncte. Un bilanț bun pentru un tînar care la 22 de ani visa să devină campionul lumii. În anul acela avea să facă cunoștință cu nenumărate trucuri ale boxerilor profesioniști, multe dintre ele depășind cea mai înfierbîntată imaginație asupra luptei din ring. Astfel, la 15 septembrie 1944, în celebra arenă Madison Square Garden, lui Rocky i s-a întîmplat un lucru pe care nu și l-ar fi putut închipui niciodată. Adversarul său, Frankie Terry, l-a înjurat și l-a scuipat fără nici un motiv. Întîmplarea a avut loc cu cîteva secunde înainte de a începe meciul, chiar în mijlocul ringului și mulți dintre spectatorii din apropiere au putut vedea tot. Printre aceștia se afla și Norma, soția lui Graziano. Acasă Norma a făcut o criză de nervi, plîngînd și blestîmînd meseria de boxer profesionist, jurîndu-se să nu mai calce niciodată pragul unei arene. La rîndul său, Rocky l-ar fi omorît pe acest pugilist nesportiv, care își scotea adversarii din fire cu metode atît de josnice. Dar truca lui Terry a avut efect asupra rivalului și Rocky, enervat la culme, a boxat prost, reușind cu mare dificultate să scoată o decizie de egalitate...

La 2 mai 1944, Rocky Graziano a devenit tatăl unei fete. A fost atît de fericit încît, peste o săptămînă, a boxat excelent cu Freddie Graham, făcîndu-l K.O. în numai trei reprize, la Washington. Și cu toate că era într-o formă bună, anul 1944 se termină neplăcut pentru Rocky, care pierde două întîlniri în compania lui Harold Green. La 3 noiembrie și la 22 decembrie, Green, un bun tehnician, îl învinge la puncte în meciuri de zece reprize. Insuccesele acestea au deziluzionat în ziare o adevărată campanie împotriva lui Graziano. Se scria despre el că nu este altceva decît un bătaș de duzină, care nu are ce căuta pe ringul de la Madison Square Garden. Toate acestea îi întîmplarea cu Frankie Terry îl ambiționează și începe să depună o muncă enormă la antrenamente. Își îmbunătățește stilul de luptă, tehnica, încearcă să-și țină nervii în frîu. Nu mai urcă în ring timp de două luni și la 9 martie 1945 face o partidă excepțională în compania lui Billy Arnold, uimindu-i pe specialiști prin progresele făcute. Cînd s-a auzit de întîlnirea dintre Arnold și Graziano, cei mai mulți au considerat că e o adevărată nebunie pentru Rocky să-l înfrunte pe Billy. Acesta era considerat ca o copie a marelui Joe Louis, un tehnician de clasă, posesorul unor lovituri necruțătoare. 15.000 de spectatori au venit să vadă meciul. Printre cei care se așteptau la înfrîngerea lui Graziano era și celebrul organizator de gale profesioniste Mike Jacobs. „Ai făcut o mare imprudență” — i-a spus lui Irving Cohen — perfectînd acest meci pentru elevul tău. Arnold îl va ridiculiza, barîndu-i definitiv drumul spre titlul mondial...

Pe ring s-a întîmplat, însă, cu totul altceva. Chiar din primul minut de luptă Graziano s-a repezit la adversarul său, atacîndu-l cu serii neîntrerupte de lovituri. Arnold nici nu a avut timp să se dezmeticească sub ploaia de croșee și upercături abătute asupra sa. Pierduse detașat prima repriză. În minutul de pauză care a urmat, Rocky a fost luat la rost de Frank Perocco, al doilea secund din colțul său: „Ai înnebunit?”, îl strigă acesta în timp ce-l făcea vînt cu propoziții. De ce ai început așa de tare? Gîndește-te că vor veni și ultimele reprize!...” Dar Rocky nu-l auzea. Gîndul său se îndrepta spre Norma și fiica sa Audrey. Trebuia să cîștige acest meci cu orice preț. Alfel, pentru el porțile de la Madison Square Garden s-ar fi închis pe vecie. A pornit din nou la luptă, aruncînd spre omul din fața sa lovituri după lovituri. La un moment dat parcă un fier înroșit i-ar fi atîns gura. O contră expediată de Arnold îi făcuse la buză o spăr-

tură lungă de vreo trei centimetri. „Dacă ai să continui așa — îl auzi Rocky pe omul său de colț, la pauză — ai să te prăbușești de oboseală fără ca Billy să-ți fi făcut ceva...” Rocky nu răspunse, dar când cea de a treia repriză începu își menținu tactica de luptă. Arnold trebuia să răspundă și el într-un fel. Nu putea rămâne în continuare blocat și să suporte tirul lui Rocky. Billy acceptă schimbările. În mijlocul ringului începu o bătăie sălbatică. Lui Graziano îi convenea asta. Se simțea foarte bine și puțin i-ar fi putut rezista în seara aceea. Un șoc prea larg de stînga l-a aruncat pe Arnold în corzi. Cît ai clipi Rocky a fost lîngă el și cu o nouă lovire

Zale își recucerește centura. El a dispus înainte de limită de Graziano, cîștigînd cu 2—1 meciurile sale cu „puncheurul din Brooklyn”.

tură la cap l-a expedit la podea. Billy Arnold era K.O.! Victoria aceasta a fost deosebit de importantă pentru cariera lui Graziano, deoarece l-a relansat în cursa spre titlul mondial. Au urmat alte succese de prestigiu: Solomon Stewart (K.O.4), Al Davis (K.O.4), Freddie Cochrane (K.O. 10). În ultimul meci susținut în 1945, Rocky Graziano reușește să-și ia o strălucită revanșă în fața lui Harold Green, făcîndu-l și pe el K.O. A fost un an de succese pentru Rocky. Nu a pierdut nici un meci, cîștigîndu-le pe toate prin K.O.! Cu bursele primite, Graziano și-a cumpărat o casă pe care Norma a mobilat-o după gusturile ei.

Venise, în sfîrșit, momentul cel mare: asaltul asupra titlului mondial. Centura cu diamante a „mijloacilor” era deținută de Tony Zale, boxer american de origine poloneză (numele său adevărat era Florian Anthony Zaleski), renumit pentru bagajul său bogat de cunoștințe tehnice, pentru forța și rezistența sa. Partida Graziano-Zale era programată pentru data de 27 septembrie 1946, la New York. Dorind să pregătească cît mai bine confruntarea atît de importantă a elevului său, managerul Irving Cohen i-a perfectat mai întîi două întîlniri de rodaj. Astfel, la 18 ianuarie 1946 Rocky boxează cu George „Sonny” Horne, pe care îl învinge la puncte în zece reprize, iar la 29 martie cu Marty Servo (K.O. 2). Se părea că totul merge bine și că Rocky își putea vedea liniștit de pregătiri. Dar nu prea mult timp înaintea meciului cu Zale, locuința lui Graziano a fost spartă de două ori, hoții furîndu-i aproape toate costumele de haine pe care și le făcuse în ultima vreme, precum și bijuteriile soției. Iată de ce în după-amiaza zilei de 27 septembrie 1946, în timp ce se îndrepta spre Yankee Stadium, Rocky nu afișa obişnuitul său optimism.

Cînd a urcat în ring, a privit mai întîi în tribunele uriașei arene unde 40 000 de spectatori așteptau nerăbdători începutul luptei. Cînd a sunat gongul, Graziano a pornit la atac. Știa că în fața lui Zale, marele său atî era înieretă, vigoarea fizică. Deținătorul titlului mondial era cu 9 ani mai în vîrstă. A încercat să domine din primul minut, dar Zale, un excelent tehnician, l-a primit cu mult calm, izbindu-l cu directe de stînga în plîină față. Nasul și buzele lui Rocky au început să sîngereze puternic. Toate eforturile pe care le-a făcut de a se apropia de omul din față sa erau inutile. După numai trei minute de luptă arăta îngrozitor. Era plin de sînge pînă la centură. În rîndul doi, Graziano reușește să-l

surprindă cu un croșeu de stînga pe Tony Zale și să-l expediaze la podea. Arbitrul Ruby Goldstein l-a numărat și poate că meciul ar fi luat altă întorsătură dacă gongul nu ar fi anunțat pauza. Rîndul trei a fost groznic pentru Rocky. Zale și-a pus în funcție necruțătorul său tir de „un-doi”-uri, transformînd fața rivalului său într-o bucată de carne sîngerîndă. Rocky se afla într-o situație atît de grea, încît numai gîndul că soția și părinții săi ascultă relatarea meciului la radio i-a dat puteri să termine în picioare, după ce fusese expedit la podea nu mai puțin de șase ori. În repriza a patra a primit, poate, cea mai severă corecție din viața sa. „Am crezut, pur și simplu, că mă va ucide!” — va mărturisii Graziano mai tîrziu despre lupta din acest rund. Directele la figură erau dublate acum de lovituri grele la corp, lovituri de-a dreptul insuportabile. În pauza dinaintea reprizei a cincea, Irving Cohen a vrut să interzică meciul dar Rocky s-a opus, cerînd să-l mai lase un rund, două. Era greu de înțeles de unde mai avea Graziano forțe să continue o luptă în care pînă atunci fusese realmente zdrobit. S-a bătut în continuare cu un curaj și o ambiție exemplară. A reușit chiar să-i deschidă o arcadă lui Tony Zale. În rîndul șase Rocky atacă cu desperare. Receptionînd o serie de lovituri la stomac, Zale se retrage. Rocky îl urmărește dar o contră năprasnică în virful bărbiei îl face să se prăbușească la podea. Miile de spectatori au început să urle și să aplaude această lovitură magistrală. Dar, de acolo, de jos, Rocky nu mai auzea nimic. Și-a revenit tîrziu, după ce arbitrul îl declarase învins prin K.O. Tony Zale rămînea campionul lumii, iar Rocky Graziano înregistra prima sa înfrîngere înainte de limită...

Rocky a rămas mult timp în cabină, ca să-și revină cît de cît. Arăta îngrozitor. Atît de îngrozitor, încît atunci cînd a ajuns acasă fetița sa, Audrey s-a speriat de el și a început să plîngă...

După acest meci dezastruos, Rocky Graziano a făcut o pauză competițională de nouă luni. S-a antrenat, însă, cu și mai multă conștiinciozitate. Nu renunțase la visul de a deveni campion mondial și dorea să-și ia revanșa în fața lui Tony Zale. Dar iată că Rocky Graziano are noi și serioase neplăceri. A fost chemat în fața Curții judecătorești din New York pentru a fi interogant în legătură cu unele aranjamente din culisele boxului profesionist. Avîndu-se în vedere trecutul său, Rocky figura printre suspecți pe lista colonelului Eddie Egan, președintele Comisiei de box a statului New York. În perioada aceea începuse lupta împotriva gangsterilor din banda lui Frank Carbo, care opera din umbră, aranjînd întîlnirile pugilistice și alte întreceri sportive. La proces au fost audiați zece de boxeri, manageri, tehnicieni, antrenori, organizatori de gale, bookmakeri și fel de fel de oameni legați mai mult sau mai puțin de luptele din ring. La un moment dat în sala de judecată i-a fost aruncată lui Rocky Graziano acuzația de a fi încercat să-și vîndă meciul cu A. Shank. Rocky s-a apărat susținînd că întîlnirea lui cu Shank nici măcar nu a avut loc și că el, care dorea să lupte pentru titlul mondial, nu avea în nici un caz nevoie de o asemenea „afacere”. În ciuda acestui fapt, Comisia a hotărît, printre altele, suspendarea licenței de boxer profesionist cu nr. 514, pentru statul New York, eliberată pe numele Rocky Graziano.

Primele o lovitură grea. Hotărîrea îi interzicea să mai susțină meciuri în tot cuprinsul statului New York. Ziarele nu au pierdut prilejul de a reveni asupra trecutului său, aruncîndu-l din nou într-o lumină proastă. Contractul care prevedea revanșa cu Tony Zale era, în asemenea condiții, în aer. Cu toate eforturile depuse, managerul Irving Cohen nu reușește să-l convingă pe Eddie Egan de nevinovăția elevului său, dar izbuteste să transfere revanșa Graziano-Zale de la New-York la Chicago. Era totuși o realizare, deși la Chicago Rocky avea de luptat și împotriva spectatorilor, care îl iubeau pe Tony Zale, deoarece acesta debutase și susținuse acolo cele mai multe meciuri din cariera sa de profesionist.

După două întîlniri de verificare cu Eddie Finazzo (K.O. 1, la Memphis) și Jerry Fiorello (K.O. 5, la Toledo), iată-l pe Graziano în ajunul meciului cu Zale, la Chicago. Oamenii necunoscuți de pe stradă, șoferi de autobuze, chelneri din restaurante, băieții lifurilor de la hotel, toți din jur îl priveau cu anticipație și mulți îi spuneau chiar că Tony îl va face din nou K.O. Era o atmosferă atît de ostilă, încît Rocky refuză să mai iasă în oraș. Într-o zi se simți atît de singur și de izolat încît părăsi cantonamentul unde se pregătea pentru meci și luînd un avion plecă la New York, fără să anunțe pe cineva. L-au căutat peste tot, bineînțeles fără să-l găsească și numai noaptea tîrziu i-a venit lui Cohen ideea să telefoneze la New York. A doua zi Rocky s-a întors la Chicago. „Ai înnebunit de tot! — îl împînjina managerul enervec la culme. Cum poți să faci asemenea prostii tocmai acum, în preajma meciului! O asemenea imprudență te poate costa mai mult decît îți închipuie...”

Revanșa Graziano - Zale a fost programată în ziua de 16 iulie 1947, pe ringul de la „Chicago Stadium”. În ciuda unei călduri de-a dreptul insuportabile, peste 20 000 de spectatori se aflau în tribune. Pentru prima dată de când urca pe ring, Rocky avea emoții. Nu-i era frică de Zale. Se gîndea că această luptă era cu adevărat cea mai importantă din întreaga sa carieră de până atunci. Dacă pierdea și acum, drumul spre centura de campion mondial îi era banat definitiv. Știa că acasă, la New York, Norma și părinții stăteau în jurul aparatului de radio, așteptînd transmiterea meciului. Ar fi groaznic să se întoarcă din nou învins. „Nu, așa ceva nu se va mai întîmpla” — își spuse Rocky și porni la luptă.

Abia se auzise primul sunet de gong și Graziano se trezi cu Zale lîngă el. Nu se aștepta ca „bătrînul” să atace primul. L-au trezit din surpriză două directe de stînga care i-au spart buzele. Rocky ripostează cu o dreaptă la corp. Urmează apoi un schimb extrem de violent. Un croșeu de stînga plasat de Zale a fost atît de puternic, încît i-a închis pur și simplu lui Rocky ochii drept. Încurajat de spectatori, Tony atacă și în rundul următor, reușind să-i spargă arcada lui Graziano la celălalt ochi. Rocky, plin de sânge, era în vădită inferioritate. A contractat de cîteva ori dar fără efect. Tehnica superioară a adversarului său îl pune de fiecare dată la punct. În repriza a treia, Graziano a fost pîmbat de-a lungul corzilor, apoi expediat la podea și numărat. A reluat lupta blocîndu-se între mînuși, țînd și așteptînd cu desepărare pauza. Cînd a ajuns în colț, Irving Cohen i-a spus calm: „Ești prea nervos, Rocky. Rîști de fiecare dată prea mult și Zale nu-i un adversar de doi bani. Știe că nimeni altul să profite de greșelile adversarului. Trebuie să-l pîndești și să-l lovești decisiv cînd nici nu se așteaptă. Ai grijă ce faci acum. Dacă mai primești tot atîtea lovituri e posibil să fii declarat învins prin K.O. tehnic...” Perspectiva înfrîngerii l-a făcut să se gîndească din nou la cei de-acasă. „Nu, de data asta — își spuse — mai bine mor decît să cobor învins de pe afuritul asta de ring...” L-a așteptat pe Zale încordat ca o felină gata să sară asupra pradelor. Apoi s-a dezlînguțit ca un ciclon, băgîndu-l pe Zale într-un colț. Zeci și zeci de lovituri s-au abătut asupra campionului mondial, fără ca acesta să poată riposta cît de cît periculos. Meciul luase o cu totul altă turnură. La pauză, cînd Rocky privi spre adversarul său îl văzu respirînd greu. Pentru el a fost un tablou cît se poate de plăcut, care i-a dat căutare puterii înecate. Tot el a cîștigat și rundul următor. Din tribune se auzeau fluietări și Rocky înțelegea că avantajul e de partea lui, Tony fiind favoritul spectatorilor. Cea de a șasea repriză a fost de-a dreptul dezastuoasă pentru Tony Zale. Stoluri de lovituri s-au abătut asupra lui fără întreruperi timp de două minute, lăsîndu-l aproape leșinat pe corzi. Arbitrul l-a numărat dar Zale nu a mai putut relua lupta, fiind declarat învins prin K.O. Noul campion al lumii la categoria mijlocie, Rocky Graziano, plîngînd de bucurie și-a ajutat rivalul să-i găsească colțul, apoi, sîrînd peste corzi, luă microfonul din mîna comentatorului radio și spuse cu vocea tremurînd de emoție și obosală: „Mamă dragă, băiatul tău cel rău este campionul lumii...”

Întors la New York, Rocky Graziano a fost întîmpinat de numeroși suporteri și ziariști. Chiar și oficialitățile pugilistice care îl suspendaseră licența au venit să-l felicite pentru succesul obținut. Altfel era privit acum în calitate de campion mondial. Abia acum, cînd a făcut tradiționalul tur al orașului într-o mașină deschisă, alături de el aflîndu-se soția sa Norma, Rocky și-a dat seama cît de popular și de iubit era în orașul său, New York. Mii și mii de oameni necunoscuți îl aplaudau și îl aruncau flori în cale. Iubitorii sportului cu mînuși din New York erau mindri că un nou titlu mondial poposise în statul lor și erau gata să treacă cu bugetele peste toate păcatele din trecut ale proaspătului purtător al centurii supreme.

În februarie 1948, Rocky Graziano a devenit pentru a doua oară tată. Norma a născut din nou o fetiță, pe care au numit-o Roxie. Fericirea poposise, în sfîrșit, în familia Graziano. Nici bătrînii Barbella nu au fost uitați și nici frații campionului, Joe și Yolanda. Campionul i-a ajutat pe toți cu băni din bursele primite. Fără a fi un avar, Rocky era, totuși, un om cumpătat. „Economile trebuie păstrate cu grijă — îi spunea el soției. Avem doi copii și nu se știe ce va fi mine. Nimeni nu a ieșit la pensie din meseria de boxer profesionist...” Gîndul la viitorul mereu nesigur al pugilistului profesionist nu-l împiedica, însă, pe Rocky să fie generos. După meciul susținut la 5 aprilie 1948 în compania lui Sonny Horne, pe care l-a învins la puncte după zece reprize de luptă grea, el a donat întreaga bursă primită, o sumă destul de importantă, unui fond de ajutorare a oamenilor săraci.

Nu trecuse nici un an de cînd Rocky Graziano cucerise titlul de campion mondial, cînd Tony Zale aruncă o nouă provocare, corînd „revanșa revanșelor”. Rocky acceptă să-și pună centura în joc și meciul e programat pentru data de 10 iunie 1948, la Newark, în statul New Jersey. Întîlnirea

a avut loc pe ringul arenei „Ruppert”, în fața a peste 25 000 de spectatori. Tony Zale avea 35 de ani iar Rocky Graziano 26. Faptul că Zale era de acum la sfîrșitul carierei a făcut din Rocky favoritul întrecerii. Dar meciul cu Tony nu era ușor și asta o știa în primul rînd Graziano.

Confruntarea a început vijelios, furtuna dezlînguindu-se „bătrîni” Tony Zale. El știa că dacă nu va reuși să hotărască soarta partidei în primele reprize, resursele sale fizice nu vor mai putea face față teribilului pînceur care era Rocky. De aceea a atacat dezlînguț chiar din minutul unu, contrîndu-și adversarul cu directe puternice la față. Zale era un mare maestru al loviturilor de „un-doi”, pe care le executa atît de fulgerător încît, de cele mai multe ori, nici nu le vedeai. Tirul acesta l-a expediat la podea pe Graziano chiar la sfîrșitul primei reprize. L-a salvat, însă, gongul. În rundul doi, directele de stînga recepționate în plină față i-au stopat lui Graziano toate acțiunile de atac. Rocky nu se putea apropia de adversarul său, care nu mai era dispus să accepte schimbările de aproape. Îl lovea pe Rocky din toate pozițiile iar cînd, inevitabil, ajungeau într-un „corp la corp” îl lua în brațe, țîndu-l. Abia în rundul trei reușește Graziano să plaseze o lungă serie la corp. Dar Zale făcuse un pas înapoi, trimițînd fulgerător o contră de dreapta. Rocky văzu lovitura dar nu a mai avut timp să o blocheze sau să o evite. Parcă i-ar fi explodat o grenadă în bîrbie. Se prăbuși la podea. Îl auzea pe arbitrul Paul Calvalier numărînd. Încercă să se ridice dar picioarele îi erau ca paralizate. Era iremediabil K.O.! Tony Zale își recucerise titlul de campion mondial al „mijlociilor”. Cariera sa se va termina însă foarte curînd. La 21 septembrie 1948 va fi făcut K.O. în rundul 12 de către francezul Marcel Cerdan, căruia îi va preda șefia mondială a categoriei. Acesta a fost ultimul meci susținut de învinsul și învingătorul lui Rocky Graziano...

La jumătatea anului 1949, Comisia de box a statului New York i-a înapoiat lui Graziano licența care îi permitea să boxeze și în orașul natal. Era o recunoaștere a bune sale purtări, a corectitudinii cu care își apăra ansele în ring. De la ultimul meci cu Tony Zale, timp de trei ani Rocky nu a mai cunoscut înfrîngerea. A făcut 17 K.O.-uri, a cîștigat două meciuri la puncte, unul prin descalificarea adversarului și a terminat o partidă la egalitate.

Acest palmares strălucitor îi dădea dreptul să se gîndească din nou la centura cu diamante a „mijlociilor”. Așa se face că la 16 aprilie 1952 Graziano urcă iar pe ringul din Chicago, să lupte pentru supremație. La vremea aceea titlul mondial era în posesia unuia dintre cei mai compleți boxeri pe care i-a cunoscut pugilatul mondial — Ray Sugar Robinson.

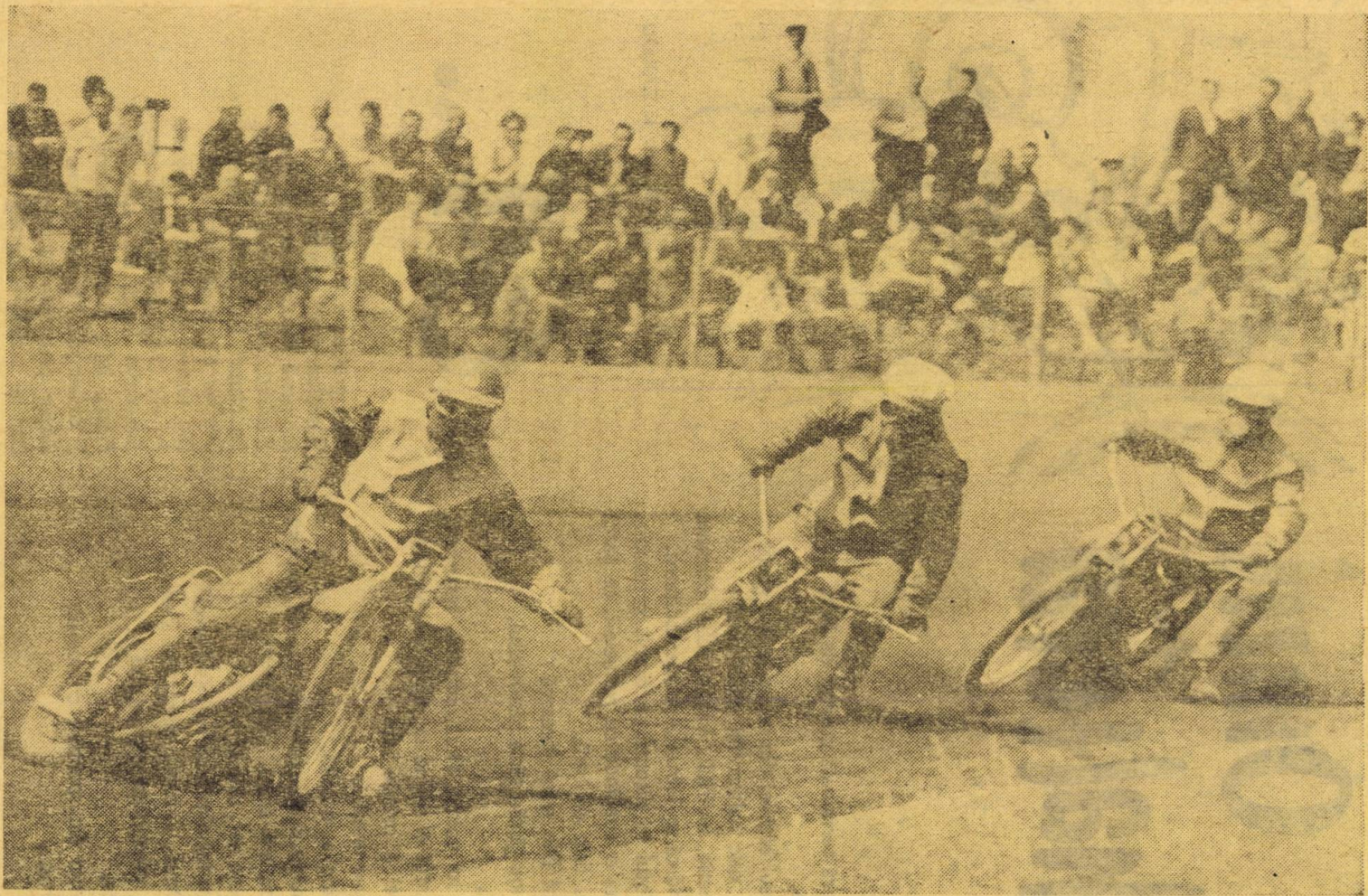
Tehnician desăvîrșit, Robinson nici nu l-a lăsat pe Graziano să se apropie de el. Fie că eschiva, fie că bloca loviturile, cu o ușurință dezarmantă, campionul mondial găsea mereu drum liber pentru directele sale de stînga, teribil de precise și puternice. În rundul trei, însă, un croșeu violent l-a atîns și pe el. Și în timp ce Ray cădea ușor pe spate, Rocky s-a repezit să-i dea lovitura decisivă. Asta l-a costat meciul. Cu o viteză rar închipuită, în cădere, Ray Sugar Robinson a contractat nimicitor cu dreapta fix în bîrbia lui Graziano, care a căzut trăznit la podea, fiind făcut K.O.!

*
*
*

Practic, cariera de mare boxer a lui Rocky Graziano s-a terminat în partida cu Sugar Robinson. A mai susținut un singur meci, la 17 septembrie 1952, la Chicago, cedînd la puncte în fața lui Chuck Devey. În seara aceea de toamnă televiziunea din New York i-a luat un interviu pe ring. În cadrul discuției i s-a propus lui Graziano un angajament în trupa condusă de actrița Martha Raye. În ciuda faptului că nu avea nici cea mai mică idee despre o asemenea muncă, Rocky a acceptat cu mult curaj. Martha Raye l-a învățat pe fostul campion de box arta actoricească. Rocky devenindu-i după un timp partener în multe scheleuri, jucate cu succes în turneele prin Statele Unite.

Născut la 1 ianuarie 1922, Rocky Graziano era acum 53 de ani. Își cîștiga existența onorabil ca actor și colaborator al studioului de televiziune din New York. Duce o liniștită viață de familie împreună cu soția sa Norma și cu cele două fiice, Audrey și Roxie. A rămas constant iubitor al boxului, sport care l-a ajutat să intre în rîndul oamenilor cinstiți, sport care a sters din amintirea oamenilor viața alături de lege a tînărului Rocco Barbella. Să recunoaștem, un caz...

Petre HENT
Paul OCHIALBI

Dirt-track

Foto: V. BAGEAC

Omul și halteră

O bară terminată cu roți de fier,
Inele,
E greul bătăliei din ce în ce mai grele
Ce-o duc halterofiliu cu-n titan
Magnetic, invizibil, imens, subpămîntean.
Văzînd că se înfruntă ponderabilitatea,
Pămîntul își dispută cu omul, greutatea.
Acesta o cuprinde cu palmele-i, ce parcă
I s-au lipit de bară.

Acum! Din nou! Încearcă
S-o smulgă din tăria pămîntului,
Afară,
Cu-a lui voință dîrză, stăpîină, temerară.
Pămîntul o reține cu lanțuri nevăzute
Dar el o prinde iute

Ca pe-o unealtă;
O mîngîie, o saltă,
O smulge, o ridică mereu mai sus, la piept
Și-apoi, mai sus ... deasupra!
O ține-n aer, drept!
Și bara terminată cu roți de fier călit
El, Omul, o arată marelui Zenit...
Apoi, o-napoiază pămîntului
De jos,
Așa cum fac sportivii cu-nvinșii:
Generos...

Victor HILMU

Desen: I. ZARLIU

64...

Nori gri de fum plutesc ca albul ceții
Și-nvăluie oștirile-avane
Iar peste hecatombele dușmane
S-avîntă, ca... nebunii, călăreții.
Pe cîmpul încleștărilor, strategii
Deschid diagonale și coloane;
Din turnuri crenelate și donjoane
Privesc învîlmășeala cruntă, regii.
S-avîntă-n luptă, unii cîte unii,
Pieziș, înfig pumnalele nebunii
Și cade-n focul luptei o regină;
Dispar pedestrii-n volbura pieirii
Dar nu s-aude-n liniștea deplină
Decît ecoul sacru al gîndirii...

MINUTUL 87...

Și fiindcă nu mai am chiar așa de mult pină să ies la pensie, m-a chemat într-o zi redactorul șef, m-a bătut prietenește pe umăr și mi-a zis:

— Bătrîne, e timpul să-ți pregătești un succesor pe măsură! la vezi, care dintre tinerii veniți în ultima vreme în redacție are stofă, să-mi faci din el un cronicar de fotbal a-ntîia!

Acum, ca să fiu drept, puseseam eu ochii pe unul. Etapă de etapă se strecura lângă mine la „masa presei”, trăgea cu ochiul în carnetul meu de însemnări, mă ajuta la culegerea datelor și, după fluierul final, dădea fuga să-mi aducă declarațiile antrenorilor pentru rubrica „Minutul 91 le vestiare”. Mi-am zis „Ecce homo!” și l-am adoptat la rubrica de fotbal.

La început l-am pus, firește, să-mi aducă rezultatele de la „C” și „B”. Apoi să-mi calculeze clasamentele — treabă cu bucluc — și într-o bună zi, era marți, i-am dat, ca să zic așa, „liber la simplă comandă”.

— Băiete — i-am spus — acum totul depinde de tine. Te-am dădăcit, ți-am destăinuit toate „secretele” mele, ai văzut cum se face o cronică

de fotbal. E timpul să arăți ce poți. Și, nu uita: scurt, concis, sobru, la subiect, nu depăși spațiul afectat, că sînt meciuri multe și să încapă toate... la mașina mea de scris, dar să n-o pierzi p-acolo! Vii repede și dai cronică direct în tipografie... După prima repriză te și apuci să scrii, ca să cîștigi timp.

I-am vizat delegația și l-am trimis la Brașov, să scrie cronică la Steagul roșu — Beşiktaş Istanbul. Vă reamintesc, dacă mai e nevoie, că brașovenii pierduseră în deplasare cu 0—2 și, după felul cum șchiopătau în campionat, erau slabe speranțe că vor remonta în partida- retur.

Pentru că în după-amiaza aceea de miercuri eram liber, a doua zi dimineața am citit cronică în ziar. Era scrisă scurt, concis, sobru, la subiect, pe spațiul afectat. Nu că mă laud, dar se vedea cît de colima maestrului... Ajuns la redacție, prima mea grijă — mașina de scris! Era la locul ei, în marginea dreaptă a biroului meu, unde stă de 25 de ani, iar alături — manuscrisul elevului.

Îl reproduc alăturat, că merită.

INCINTA

Braşov, 2 septembrie. Rar am putut urmări o partidă atât de ~~interesantă~~^{plăcută}, în care braşovenii au fost, de departe, vicioşi a doua. O luptă ~~oarbă~~^{acerbă}, atacuri ~~dezordonate~~^{organizate}, nici un plan tactic, în care compartimentele au acţionat ~~haotic~~^{decoerent}, de parcă Steagul roşu ~~nici nu~~^{urmă} exista pe teren.

Am asistat la o primă repriza în care gazdele au fost mereu
~~apăsătoare~~ ^{apăsătoare} în ~~apărare~~ ^{apărare}, în loc să atace! Mingea alerga buimacă de la unul la
 altul, ~~găsind~~ ^{găsind} mereu... adversarul, care rezista cu succes pe linia
 de 16 m. Sutura pe poartă trase succesiv de Pescaru, Györfi sau
 Cadar erau ~~fară~~ ^{cu} adresă, nu puneau probleme lui Sabri, fiindcă înain-
 tașii brașoveni au avut azi plumb ~~în~~ ^{în} picioare. A fost evident pentru
 cei peste 10.000 de spectatori că antrenorul Proca ~~nu~~ ^{nu} a pregătit te-
 meinic meciul, nu și-a mobilizat echipa, blazată, meteahnă recunos-
 cută a team-ului de la poalele Timpei.

In repriza a doua, jocul la fel de slab al braşovenilor a în-
vitat pe Beşiktaş să iasă în atac, cu scopul clar de a mari avanta-
jul de două goluri.

In minutul 86 publicul a început să părăsească tribunalele, fiindcă meciul ~~era~~ ^{se} jucat, așa cum era s-o dovedească ~~dezamăgirea~~ ^{surpriza} din ultimele 4 minute.

O analiză profundă și măsuri drastice din partea secției de fotbal a clubului se impun, după cum și federația ar trebui să se intereseze de pregătirea echipelor angajate în competițiile europene. Ca să nu mai vorbim de delăsarea jucătorilor noștri în finalul partidei, deși nu o dată am scris că un meci de fotbal durează 90 de minute.

N. CLIN-Titu

O veritabilă lovitură de teatru, incredibilă și stupefiantă s-a produs începînd din minutul 87, cînd Cadar a șutat necruțător, de la 25 m, și mingea - deviata de fundașul Zekeria - s-a oprit

sus, la vinclu, în poartă: 1-0! Nu a trecut decît un minut și Șerbănoiu, din interiorul careului, îl face "mat" pentru a doua oară pe Sabri: 2-0! Extaz în tribune, uluire în rîndurile oaspeților. Și, ca un corolar al acestui splendid efort din finalul partidei, cu cîteva secunde înainte ca arbitrul bulgar să fluiera sfîrșitul, același Șerbănoiu să pecetluiască victoria cu 3-0 și calificarea mai departe a echipei Steagul roșu.

Echipa, antrenorul, clubul și federația merită felicitări pentru modul cum au înțeles să pregătească acest meci.

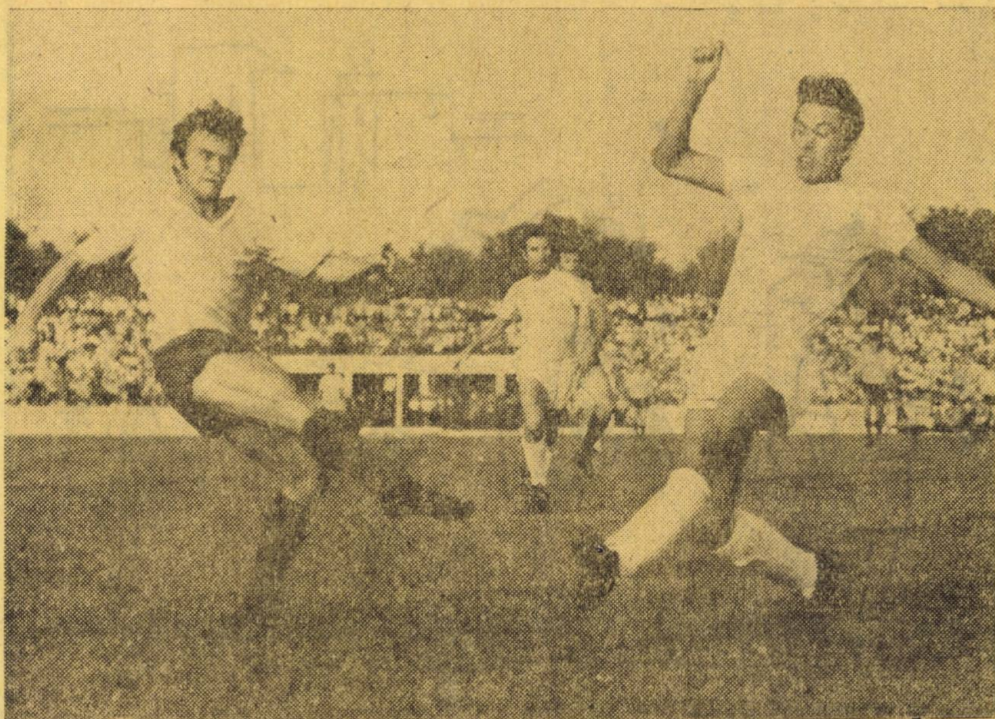
N.CLIN-Titu

Ați sesizat, desigur, că elevul meu, ascultîndu-mi sfatul, s-a apucat să scrie în pauză, a încheiat cronica în minuțul 87, cînd... nu se mai putea întîmpla nimic și... a refăcut-o după

ce s-au marcat, incredibil, trei goluri în 3 minute! De aici și... micile corecturi.

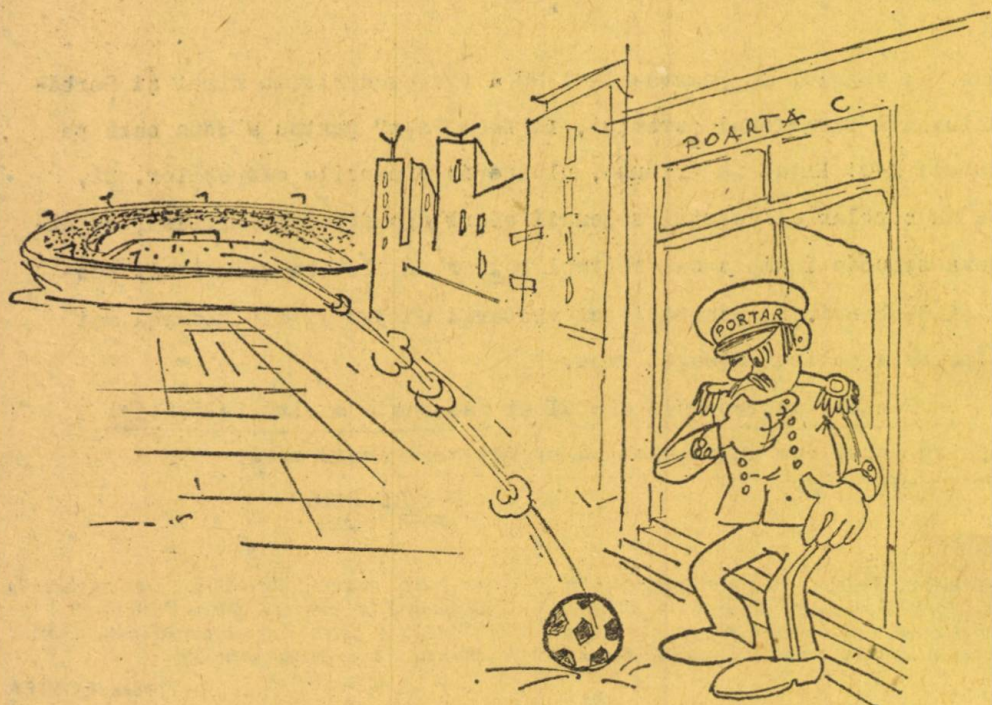
Dar, ce, parcă dumneavoastră n-ați „văzut” partida tot ca elevul meu?

Mircea COSTEA

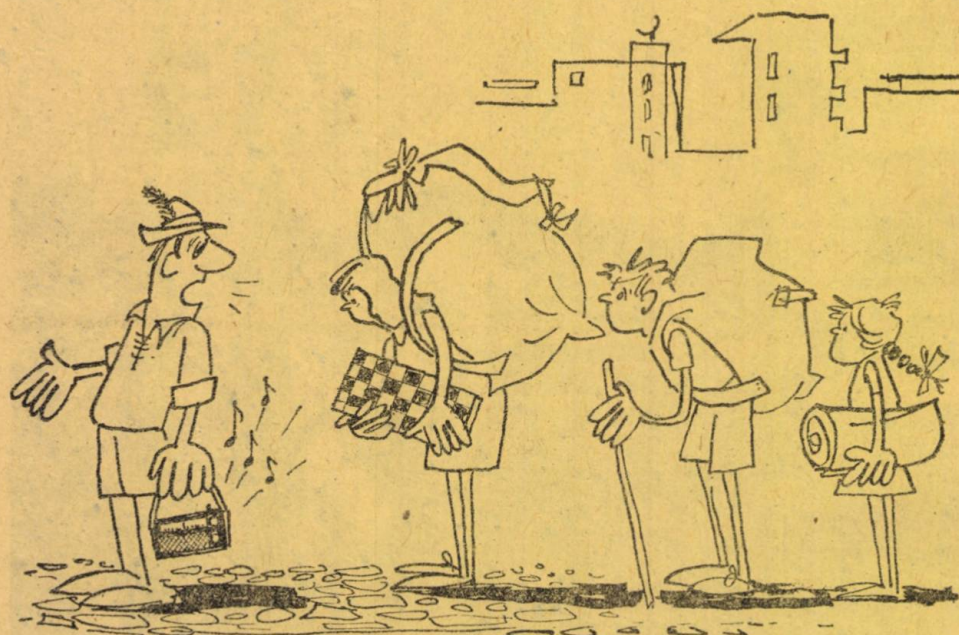

Barbunçul

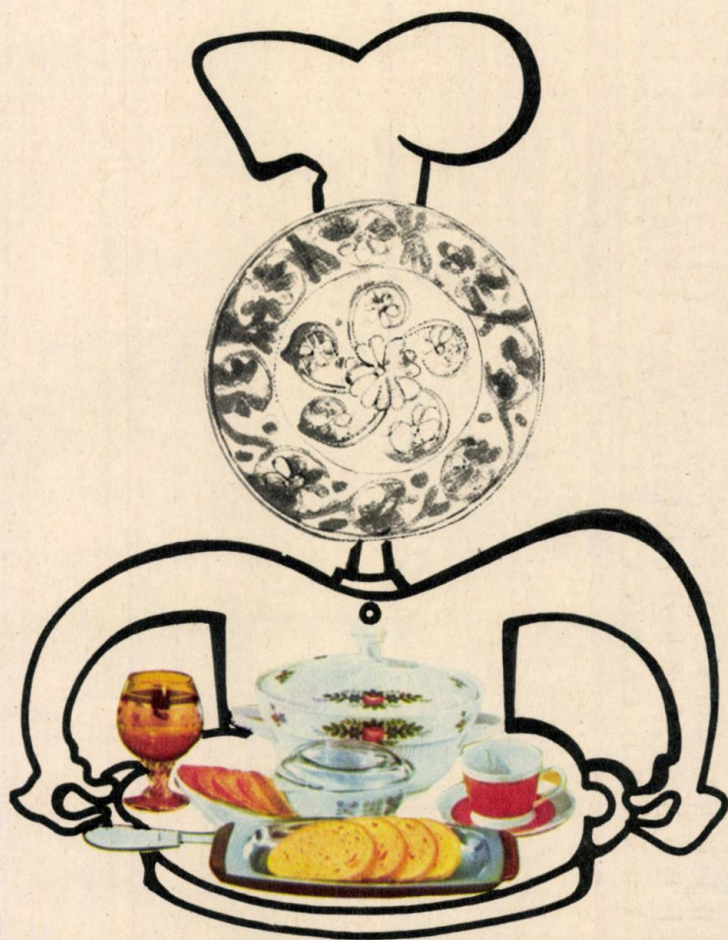
Foto: D. NEAGU

„Fără cuvinte...”

— Ce vă tot plîngeți? Eu duc toată fanfara și nu mai zic nimic!...

restaurantul **doina**

Aceeași
nostalgie
după
bătrîna
doină
românească
o veți
resimți
și după ce
ați petrecut
o seară
la restaurantul
«**DOINA**»
din Șoseaua
Kiseleff.
Amplasat
în zona
marilor
parcuri
bucureștene,
găsiți
aici
un ideal loc
de recreare
și destindere.
Restaurantul
dispune
de un bar,
o crămă
și o braserie-
grădină.
Specialități
culinare
specific
românești,
vinuri
din
toate
podgoriile
țării.

Adresa —
Șoseaua
Kiseleff nr. 4;
telefon —
16 30 95.

România—Franța 15—10!

Foto: D. NEAGU

DACIA 1300

Vizibilitate perfectă, parbriz panoramic.
Odihnitor și confortabil — pentru conducător și însoțitori.
Motor în 4 timpi, 60 CP SAE, demaraj la nivelul tehnicii mondiale.

Frine eficace cu reglaj automat.

Capacitatea portbagajului foarte mare — 400 DMC.

Într-o gamă variată de culori.

Aer condiționat cu 10 trepte de reglaj.

Atașându-i-se o remorcă, creează condiții optime pentru excursii familiale de lungă durată.

Autoturismul «DACIA 1300» poate fi cumpărat și cu plata în 36 de rate lunare.

Livrare promptă la unitățile IDMS din București, Pitești, Bacău, Brașov, Cluj-Napoca, Iași, Timișoara și Reșița.

ISTORIA UNEI ZECIMI DE SECUNDĂ

Ioan CHIRILĂ

Ați văzut vreodată chipul unui maratonist la capătul cursei care a provocat sfârșitul glorios al vieții legendarului ostaș grec? Pe acest chip epuizat de efort se citește limpede truda uriașă a sportivului modern care, înainte de a fi ajuns să învingă în maratonul cel nou, a înconjurat pământul, chiar la Ecuator, de cinci sau poate chiar de șase ori.

Ați văzut vreodată chipul rugbyștilor din prima linie, imediat după descleștarea din grămada voinței? Pe chipurile lor marcate de efort se citește limpede truda uriașă a sportivului care, înainte de a fi ajuns să-și câștige locul în mindrul «trio» din față, a purtat de cinci sau poate chiar de șase ori globul pământesc, pe umeri, ca legendarul Atlas...

Ați văzut vreodată chipul unui canoist la capătul cursei de 10 000 sau chiar de numai 1 000 de metri? Pe acest chip hașurat de efort se citește limpede truda uriașă a sportivului modern care, înainte de a fi ajuns să învingă, a înfruntat de mii de ori cu-

rentul Niagarei, vîslind înspre izvoare...

Ați văzut vreodată chipul unui ciclist ajuns în vârful Posadei, pe o bicicletă care se leagănă ca într-un joc de copii, atingînd asfaltul cu vârful pedalei, cînd pe dreapta, cînd pe stînga? Pe chipul lui transfigurat de efort se citește limpede truda uriașă a sportivului care, înainte de a fi ajuns să învingă muntele, a înconjurat de 100 de ori România, pe asfalt, prin arătură, pe lapoviță, pe caniculă, pe ger, pe viscol sau pe ploaie.

Ați văzut vreodată chipurile celor opt schiști din cursa cea mare a canotajului? Probabil că nu, deoarece toți cei opt au capul plecat și brațele inerte pe visle. Această imagine, mai mult decît chipul răvășit de efort, sugerează truda imensă a celor opt, stîrniți mereu de piticul diabolic așezat comod în carlinga rezervată celui care nu vislește.

Ați văzut vreodată chipul înotătorului care câștigă (sau care câștiga) cursa Brăila-Galați? Pe acest chip învi-

nețit de efort și de valurile reci și sure ale Dunării se poate citi foarte bine truda uriașă care l-a adus pe înotător în fruntea tuturor celorlalți.

Ați văzut vreodată chipul alergătorului de 100 m, la capătul vârtejului care poartă, cu o forță nevăzută, opt oameni spre linia de sosire? Operatorii de televiziune susțin că acest chip este întotdeauna vesel, bine dispus. Și astfel se creează iluzia că sportul poate fi uneori un simplu joc, o simplă zben-

guială, așa cum par a fi cele mai frumoase curse de 100 metri din istoria atletismului.

Și totuși, truda atletului de 100 de metri, truda lui uriașă pentru a încheia cu un zîmbet arsura pe care o simte în piept, timp de 10 secunde, este poate mai mare decât a maratonistului, a rugbiștilor din prima linie, a canoistului victorios, a ciclistului ajuns în vârful Posadei sau al Pirineilor, a canotorului prăbușit în barca sa cu trup de libelulă.

Toată această trudă a sprinterului, adevăratul prinț al sportului, a fost răsplătită, pe parcursul a 10 ani, cu o simplă zecime de secundă, care a mușcat din cele 10 secunde pline, spre cele numai nouă, însoțite de nouarul zecimilor.

Iar când acul cronometrelor se va opri la 9,8, atunci se va ști că sprinterii din lumea întreagă vor fi trudiți de cinci ori mai mult decât pentru smulgerea primei zecimi din cadranul aparent perfect al celor 10 secunde.

Marii sportivi ne invidiază pe noi, ziaristi! Mărturie: după Marcel Hansenne, Roger Moens, Tony Seiler, Gunnar Nordhal, Nina Otkalenko și alții, iată-l și pe celebrul Jackie Stewart coleg de breaslă cu noi, devenit telereporter al B.B.C.! În februarie, la St. Moritz, el a transmis campionatele mondiale de bob. Și i-a îndrăgit — pentru talentul și hărnicia lor — pe sportivii români. I-a vizitat deseori, a stat de vorbă cu ei, le-a dat sfaturi, s-a fotografiat cu ei. Iată-l în imagine pe Dragoș Panaitescu alături de Jackie Stewart.

CENTRALA INDUSTRIEI PENTRU ARTICOLE CASNICE ȘI UTILAJE TEHNOLOGICE

București, Bd. Bucureștii Noi nr. 170

coordonează activitatea întreprinderilor producătoare de bunuri de larg consum:

METALOGLOBUS — BUCUREȘTI
EMAILUL ROȘU — MEDIAȘ
ARĂDEANCA — ARAD
23 AUGUST — SATU MARE
INOX — BUCUREȘTI
FABRICA DE CUȚITE — OCNA SIBIULUI
VICTORIA — ceasuri — ARAD
AMBALAJUL METALIC — TIMIȘOARA
METALICA — ORADEA
FLACĂRA — PLOIEȘTI
FLARO — SIBIU

Un aport deosebit se aduce industriei ușoare prin întreprinderile constructoare de utilaje textile, care se bucură de un deosebit prestigiu:

METALUL ROȘU — CLUJ-NAPOCA
METALOTEHNICA și «IMATEX» — TÎRGU MUREȘ
NICOVALA — SIGHIȘOARA

IUPS — BOTOȘANI
AMIT — BUCUREȘTI

IATB — BUCUREȘTI
 ale căror produse sînt competitive cu cele de pe plan mondial.

Toate activitățile Centralei industriale pentru articole casnice și utilaje tehnologice — **CIACUT** — sînt indispensabile condiției omului civilizat și se încadrează în planul de dezvoltare a unui sector cu mare pondere în economia națională.

Relații de afaceri se pot obține direct de la întreprinderi sau prin direcția comercială a Centralei, telefon 67.43.40. Telex 01183712.

R. F. GERMANIA

SAU TRIUMFUL IDEII DE „FOTBAL TOTAL“

de Radu URZICEANU

La aproape o jumătate de an de la înmînarea medalilor de aur noilor campioni ai lumii, fotbalistii din echipa R.F. Germania, nu vom oferi cititorilor — în acest articol retrospectiv — o trecere în revistă amănunțită a peripețiilor acestei a zecea ediții a Cupei Mondiale, convinși fiind că, la vremea cuvenită, ei au urmărit îndeaproape evenimentele celor 27 de zile pe care s-a întins «Weltmeisterschaft»-ul.

Pentru ca totuși să ne facem și datoria informativ-sintetică (de la sine înțeleasă pentru un almanah care se dorește a fi și un instrument de documentație), publicăm în aceste pagini, dedicate celei mai mari competiții de fotbal din 1974, tabelul complet al rezultatelor, în așa fel încît, parcurgîndu-l, cititorul să refacă mintal drumul parcurs de fiecare echipă, să-și reîmprospăteze, cît de cît, amintirile și poate emoțiile acelor zile de iunie și iulie, cînd atenția a zeci, poate, sute de milioane de oameni se îndrepta spre Frankfurt pe Main, Düsseldorf, Gelsenkirchen, Hanovra, München și celelalte orașe care găzduiau întrecerile celor 16 reprezentative, atlate (după ce bătrîna «Zeită de aur» a lui Jules Rimet a revenit definitiv, în Mexic, în 1970, Braziliei) în disputa pentru cucerirea noului Trofeu F.I.F.A.

Socotind, deci, că în acest fel, latura... istoriografică este satisfăcută, vom dedica aceste pagini consacrate ediției jubiliare a Campionatului Mondial cîtorva **constatări de ordin general** asupra evenimentului, tratîndu-l în primul rînd **din punctul de vedere al tehnicienilor, al celor care au asistat la jocuri nu numai cu curiozitatea de a cunoaște rezultatul competiției ca atare, ci și cu dorința de a înregistra «pulsul fotbalului» la momentul dat**, de a încerca să întrevadă drumul în viitor al acestui sport cu adevărat universal, practicat, după cum ne-o atestă anualele F.I.F.A., în 140 de țări, cu federații naționale afiliate.

Mai întîi însă, o constatare: **asa-numitul «club al celor cinci» se menține intact**. Celor 5 țări care-și înscriseră pînă acum numele pe lista campioanelor lumii (Brazilia în 1958, 1962 și 1970; Uruguay în 1930 și 1950; Italia în 1934 și 1938; R.F. Germania în 1954 și Anglia în 1966) nu li s-a adăugat un nume nou: echipa țării gazdă a cucerit trofeul, în ciuda amenințării pe care a reprezentat-o de-a lungul întrecerii Olanda, aflată — chiar în finală! — în avantaj pe tabela de marcaj, la un moment dat.

De altfel, legat de acest detaliu, să mai consemnăm amănuntul că finala anului 1974 n-a făcut decît să întărească o tradiție (prin acel gol marcat în minutul 2 de Neeskens, fără ca adversarii să fi atins mingea, de la lovitura de începere!) aceea că **cine conduce într-o finală de C.M. nu ajunge să cîștige trofeul!** În cele 10 ediții de pînă acum, de opt ori echipa care a marcat primul gol în finală a părăsit apoi terenul învinsă și, din păcate pentru efortul lor și calitatea de ansamblu a fotbalului prestat în acest turneu final, olandezii au trebuit să fie ei, de această dată, victima unei tradiții neiertătoare. Lucru cu atît mai neplăcut pentru ei,

cu cît, după aprecierea multor tehnicieni prezenți în după-amiaza de 7 iulie pe stadionul Olimpic din capitala Bavariei, în acele 90 de minute de neuitat, **echipa mai bună a fost cea a «țării lălelelor»**, mai ales pentru prestația sa ofensivă de după pauză cînd, atacînd, a încercat să repare eroarea tactică din prima repriză, în care și-a închipuit că va putea apăra fragilul avantaj de un gol, obținut înșelător de rapid... Cu toată excelenta impresie lăsată de olandezi, **nimeni nu poate însă contesta victoria finală a elevilor lui Helmut Schön**, acest antrenor harnic și realist, care și-a pregătît echipa ca pe un adevărat mecanism, bine pus la punct, **în spiritul unui fotbal mai puțin de inspirație decît al olandezilor, dar mai realist, mai metodic, mai în concordanță cu cerințele unui turneu de asemenea anvergură.**

Dincolo de rezultatul finalei, faptul că în ultimul act au apărut două reprezentative europene și că locul al treilea a revenit Poloniei (învîgătoare în meci direct cu Brazilia!) **consfințește, pentru această ediție, succesul net al Europei în «eternul duel» pe plan fotbalistic** cu America de Sud, duel declanșat acum 44 de ani, cînd suita Cupelor mondiale a fost deschisă în Uruguay. Cu acest succes al vechiului continent scorul meciului Europa—America de Sud a devenit 5—5 (titluri cîștigate), ceea ce deschide perspective din cele mai... agitate celei de-a 11-a confruntări, cea de peste 4 ani, din Argentina.

Judecînd lucrurile prin prisma recente ediții a C.M. se poate aprecia că, dincolo de rezultatul propriu-zis al duelului european—sud-american (sub aspectul rezultatelor), **fotbalul european a cîștigat teren prețios în întrecerea sa cu cel al Americii de Sud, înainte de toate pe planul jocului propriu-zis.**

Este vorba în primul rînd de **acea pregătire complexă**, în al doilea rînd de tot ceea ce se leagă de noțiunea de **sistem de joc** ca și de elementul de fond al jocului, **dinamica sa, mișcarea în teren**. Din acest punct de vedere, ceea ce au arătat echipele R.F. Germania și Olandei reprezintă fără îndoială un pas mai mare către **asa-numitul «FOTBAL TOTAL»**, decît ceea ce am văzut la «purătoarele de drapel» ale fotbalului sud-american, Brazilia și Argentina. Sub acest aspect, a fost frapantă **deosebirea de concepție** dintre grupul echipelor europene (care tind spre **renunțarea la stricta specializare pe posturi**) și cel al reprezentantelor fotbalului latino-american. Diferența despre care vorbim nu se reduce însă numai la atît, ci înglobează și **pregătirea athletică mult mai complexă**, care permite fotbalistilor europeni nu numai un **plus de mișcare în teren**, nu numai **acea multilateralitate a jucătorului** care încetează de a mai fi atacant sau apărător strict, ci și **posibilitatea de a se angaja în luptă cu un potențial fizic superior**, ce se poate desfășura pe **parcursul întregii partide**. Spre deosebire de echipele europene (precizăm că referirile noastre pornesc în primul rînd de la echipele «de vîrf», care dau linia orientativă asupra viitoarei evoluții a fotbalului), la care **renunțarea la specializare merge pînă acolo încît toți jucătorii de cîmp**

participă cu bun randament la ambele momente fundamentale ale jocului (apărare-atac), echipele sud-americane au rămas, într-o măsură mai mare sau mai mică, adevrate ale fotbalului **pozițional, convențional**, în care, vrînd-nevrînd, recunoști destul de net conturul liniilor de atac, de mijloc sau de apărare, chiar dacă din acest punct de vedere brazilienii, care rămîn totuși dinamizatorii fotbalului de pe continentul lor, au întreprins unii pași înainte, vizibili și la recentul C.M., mai ales în cea de-a doua rundă finală.

Triumful fotbalului total sau, ca să fim mai exacti, al **IDEII** de fotbal total rămîne așadar prima trăsătură dominantă a ediției 1974 a campionatului lumii.

Desigur, în acest turneu final s-au remarcat la fiecare echipă participantă unele particularități de joc, care au apărut mai mult sau mai puțin distincte. Dacă am face însă o medie a constatărilor ar trebui să reținem ca o concepție preponderentă aceea a formației ca **bloc funcțional omogen, a echipei apte să atace sau să se apere total și complex**. (Este domeniul în care echipele R.F.G. și Olandei au acumulat cele mai multe puncte pozitive în competiția extra-clasament a participantelor la C.M., aceea în domeniul concepției de joc). Este sigur că formația împărțită didactic în apărare-linie de mijloc-atac aparține de-acum trecutului, echipe ca Olanda, R.F.G., Suedia, Scoția, Polonia — pentru a lua doar cîteva exemple — prezentînd garnituri compuse din fotbaliști multilaterali, capabili de a da rezultat individual și colectiv în ambele momente ale jocului. «Fundații» **Breitner, Suurbier**, dar și brazilianul **Francisco Marinho** ilustrează o latură, după cum «atacanți» **Cruyff, van Hanegem, Grahn, Overath, Hay, Erikson**, pe cealaltă. Nu mai vorbim de jucători ca olandezul **Neeskens**, vest-germanul **Bonhof** sau polonezul **Deyna** care, după cum joacă, nu pot fi încadrați în principiu în nici una din cele două mari categorii, apărători sau atacanți.

Una din problemele mult frământate în fotbalul ultimilor ani a fost aceea a ofensivei sau, dacă vreți, a uciderii ei de către defensivă. Din acest punct de vedere turneul final al C.M. 1974 nu ne-a lăsat impresia că echipele participante ar putea fi împărțite în mod net și definitoriu în cele două mari categorii, **adepte ale jocului de apărare sau ale ofensivei înverșunate**. Din punct de vedere al definiției jocului de fotbal poate că ar fi și illogic să acceptăm în continuare asemenea discuții, asemenea împărțiri arbitrare. Pentru că, în fond, **fotbalul le cuprinde INTRINSEC pe amîndouă**. Chiar echipa gazdă, creditată prin avantajul terenului propriu cu o preponderență înclinație spre ofensivă, recunoștea (prin antrenorul său Helmuth Schön) că a greșit în prima jumătate a competiției jucînd prea mult pe atac și neglijînd apărarea, după cum a fost interesant să înregistrăm o veritabilă «schimbare la față» produsă în ceea ce privește echipa Braziliei, între prima rundă finală, cînd s-a înclinat, din rațiuni de economie de efort, defensivei, pentru ca în cea de-a doua rundă brazilienii să pună mult

mai pronunțat accentul pe jocul în terenul advers pentru obținerea unuia din primele două locuri în grupă și deci pentru a fi prezenți în mica sau marea finală de pe stadionul Olimpic. A apărut însă pregnant observatorilor atenți ai turneului final că **apăsarea deliberată și pronunțată pe pedala defensivei** (R.D.G. și mai ales Italia) **n-a intrunit prea multe sufragii**, în timp ce — dimpotrivă — o formație ca Suedia a cules numeroase aprecieri pentru jocul său generos, amplu, de atac. Chiar finala a proclamat succesul atacului sau falimentul defensivei (ne referim la mult comentata eroare a lui Cruyff et comp. de a încerca să apere fragilul 1—0 obținut în minutul 2). Rămînem la ideea că **fotbalul modern se orientează spre atac**, dar nu vom comite eroarea de a ignora rolul defensivei, pentru că ar însemna să contrazicem însăși ideea mai sus enunțată a **jucătorului complet**, a **necesității participării fiecărui component al unei echipe la ambele momente de bază ale jocului**.

De altfel, turneul final al Weltmeisterschaft-ului a încoronat nu pe «**jucătorul-bijuterie**», ci pe **fotbalistul de efort, de mare travaliu, complex**. Fotbalistul care intră în scenă doar pentru anumite replici, care apare doar pe fragmente de meci, care se bazează pe așa-numitele «scîlpiri» mai poate încă întruni voturi, dar este cert că el începe să piardă teren în fața unui **Brenner** din echipa Scoției, a celor doi mijlocași polonezi **Maszczyk și Kaszperczak**, a vest-germanului **Höness**, a olandezului **Jansen**, a suedezului **Tapper** sau iugoslavului **Oblak**.

Ca un corolar al jocului de angajament fizic total, tehnica individuală în acest turneu final a fost cea în **viteză**. Fotbalistul care, cu o expresie mult uzată, «face vrăji» pe loc cu balonul este astăzi handicapat în marile întreceri internaționale. Nu vom comite greșeala de a ignora importanța bunei stăpîniri a balonului, a tehnicilor individuale, care rămîne principalul atîu al jucătorului, dar **această tehnică trebuie adaptată noilor cerințe ale jocului, vitezei de execuție solicitate azi**.

Și fiindcă am ajuns aici, două cuvinte despre așa-numitele «vedete». Recentului turneu final al campionatului lumii nu i-au lipsit «jucătorii-soliști». S-au înscris pe această listă **Beckenbauer, Cruyff, Neeskens** etc. Ei însă au reușit să-și impună numele și valoarea prin **prestații individuale neegoiste, prin contribuția la funcționarea cît mai bună a mecanismului complex în care acționau**. Rigorile fotbalului actual de înaltă performanță nu mai permit «numere personale» gratuite și economie de efort, pentru că în acest joc, a cărui continuă evoluție și perfecționare sînt de necontestat, cei care nu-i recunosc comandamentele se auto-elimină.

*

Triumful spiritului de echipă al FOTBALULUI TOTAL, ni se pare una din cele mai semnificative căi de urmat, pe care le trasează Weltmeisterschaft-ul pentru destinele unei discipline care-și propune să domine încă mult timp lumea sportului.

FIȘIER

„TIP ȘI

TAP“

RUNDA 1 FINALA Grupa I

R.F. GERMANIA-CHILE 1—0 (1—0). A marcat: Breitner (min. 18)

R.D. GERMANĂ-AUSTRALIA 2—0 (0—0). Au marcat: Curran (autogol, min. 58), Streich (min. 72)

CHILE-R.D. GERMANĂ 1—1 (0—0). Au marcat: Hoffmann (min. 55), Ahumada (min. 69)

R.F. GERMANIA-AUSTRALIA 3—0 (2—0). Au marcat: Overath (min. 12), Cullmann (min. 34), Müller (min. 53)

R.D. GERMANĂ-R.F. GERMANIA 1—0 (0—0). A marcat Sparwasser (min. 77)

AUSTRALIA-CHILE 0—0

Clasament

1. R.D. Germană	3	2	1	0	4—1	5
2. R.F. Germania	3	2	0	1	4—1	4
3. Chile	3	0	2	1	1—2	2
4. Australia	3	0	1	2	0—5	1

Grupa a II-a

BRAZILIA-IUGOSLAVIA 0—0

SCOȚIA-ZAÎR 2—0 (2—0). Au marcat: Lorimer (min. 26), Jordan (min. 34)

IUGOSLAVIA-ZAÎR 9—0 (6—0). Au marcat: Bajevic (min. 8), Geaici (min. 14), Surjak (min. 18), Katalinski (min. 22), Bajevic (min. 30), Boghicevic (min. 35), Oblak (min. 61), Petkovic (min. 65), Bajevic (min. 81).

SCOȚIA-BRAZILIA 0—0

IUGOSLAVIA-SCOȚIA 1—1 (0—0). Au marcat: Karasi (min. 81), Jordan (min. 88)

BRAZILIA-ZAÎR 3—0 (0—0). Au marcat: Jairzinho (min. 12), Rivelino (min. 66), Valdomiro (min. 79)

Clasament

1. Iugoslavia	3	1	2	0	10—1	4
2. Brazilia	3	1	2	0	3—0	4
3. Scoția	3	1	2	0	3—1	4
4. Zaîr	3	0	0	3	0—14	0

Grupa a III-a

OLANDA-URUGUAY 2—0 (1—0). A marcat: Rep (min. 9), Rep (min. 86)

SUEDIA-BULGARIA 0—0

OLANDA-SUEDIA 0—0

BULGARIA-URUGUAY 1—1 (0—0). Au marcat: Bonev (min. 75), Pavoni (min. 87)

OLANDA-BULGARIA 4—1 (2—0). Au marcat: Neeskens, din penalty (min. 5), Neeskens, din penalty (min. 45), Rep (min. 71), Krol, autogol (min. 78), De Jong (min. 88)

SUEDIA-URUGUAY 3—0 (0—0). Au marcat: Edström (min. 46), Sandberg (min. 74), Edström (min. 77)

Clasament

1. Olanda	3	2	1	0	6—1	5
2. Suedia	3	1	2	0	3—0	4
3. Bulgaria	3	0	2	1	2—5	2
4. Uruguay	3	0	1	2	1—6	1

Grupa a IV-a

ITALIA-HAITI 3—1 (0—0). Au marcat: Sanon (min. 46), Rivera (min. 52), Benetti (min. 66), Anastasi (min. 79)

POLONIA-ARGENTINA 3—2 (2—0). Au marcat: Lato (min. 7), Szarmach (min. 8), Heredia (min. 60), Lato (min. 62), Babington (min. 66)

POLONIA-HAITI 7—0 (5—0). Au marcat: Lato (min. 17), Deyna (min. 18), Szarmach (min. 30), Gorgon (min. 31), Szarmach (min. 34), Szarmach (min. 50), Lato (min. 87)

ARGENTINA-ITALIA 1—1 (1—1). Au marcat: Houseman (min. 19), Perfumo (min. 35)

ARGENTINA-HAITI 4—1 (2—0). Au marcat: Yazalde (min. 15), Houseman (min. 18), Ayala (min. 55), Sanon (min. 63), Yazalde (min. 68)

POLONIA-ITALIA 2—1 (2—0). Au marcat: Szarmach (min. 38), Deyna (min. 45), Capello (min. 86)

Clasament

1. Polonia	3	3	0	0	12—3	6
2. Argentina	3	1	1	1	7—5	3
3. Italia	3	1	1	1	5—4	3
4. Haiti	3	0	0	0	2—14	0

RUNDA A 2-A FINALA Grupa A

BRAZILIA-R.D. GERMANĂ 1—0 (0—0). A marcat Rivelino (min. 60)

OLANDA-ARGENTINA 4—0 (2—0). Au mar-

cat: Cruyff (min. 10), Krol (min. 25), Rep (min. 73), Cruyff (min. 90)

OLANDA-R.D. GERMANĂ 2—0 (1—0). Au marcat: Neeskens (min. 7), Rensenbrink (min. 59)

BRAZILIA-ARGENTINA 2—1 (1—1). Au marcat: Rivelino (min. 32), Brindisi (min. 35), Jairzinho (min. 49)

ARGENTINA-R.D. GERMANĂ 1—1 (1—1). Au marcat: Streich (min. 14), Houseman (min. 20)

OLANDA-BRAZILIA 2—0 (0—0). Au marcat: Neeskens (min. 50), Cruyff (min. 65)

Clasament

1. Olanda	3	3	0	0	8—0	6
2. Brazilia	3	2	0	1	3—3	4
3. R.D. Germană	3	0	1	2	1—4	1
4. Argentina	3	0	1	2	2—7	1

Grupa B

R.F. GERMANIA-IUGOSLAVIA 2—0 (1—0). Au marcat: Breitner (min. 39), Müller (min. 82)

POLONIA-SUEDIA 1—0 (1—0). A marcat Lato (min. 43)

R.F. GERMANIA-SUEDIA 4—2 (0—1). Au marcat: Edström (min. 24), Overath (min. 51), Bonhof (min. 52), Sandberg (min. 53), Grabowski (min. 76), Hoeness, din penalty (min. 89)

POLONIA-IUGOSLAVIA 2—1 (1—1). Au marcat: Deyna, din penalty (min. 24), Karasi (min. 43), Lato (min. 62)

R.F. GERMANIA-POLONIA 1—0 (0—0). A marcat Müller (min. 13)

SUEDIA-IUGOSLAVIA 2—1 (1—1). Au marcat: Surjak (min. 27), Edström (min. 29), Torstensson (min. 85)

Clasament

1. R.F. Germania	3	3	0	0	7—2	6
2. Polonia	3	2	0	1	3—2	4
3. Suedia	3	1	0	2	4—6	2
4. Iugoslavia	3	0	0	3	2—6	0

Meci pentru locurile 3—4

POLONIA-BRAZILIA 1—0 (0—0). A marcat Lato (min. 76). Stadionul Olimpic din München; 77 100 spectatori; arbitru Angoneze (Italia)

Finala

R.F. GERMANIA-OLANDA 2—1 (2—1). Au marcat: Neeskens (min. 2, din penalty), Breitner (min. 25, din penalty), Müller (min. 43). Stadionul Olimpic din München; 82 000 spectatori; arbitru Taylor (Anglia)

VARIETĂȚI • VARIETĂȚI • VARIETĂȚI

● Cu ocazia turneului final al C.M., s-a alcătuit un clasament al «fair-play»-ului, care a dat următorul rezultat: 1. R.F. Germania 2. Polonia 3. Suedia 4. Olanda 5. Argentina 6. Brazilia.

● La cele 10 turnee finale de până acum au participat în total 45 de echipe naționale, disputându-se 270 de meciuri și marcându-se 947 de goluri (o medie de 3,5 goluri pe meci). Cele mai multe participări la Turneul final: Brazilia (10), urmată de R.F.G. și Italia (cîte 8), Uruguay și Mexic (cîte 7). Alcătuiind un clasament pe baza punctelor acumulate în toate turneele finale, ajungem la următorul rezultat: 1. Brazilia 65 puncte (109—53 golaveraj); 2. R.F. Germania 59 p (100—63); 3. Italia 37 p (53—54); 4. Uruguay 33 p (57—39); 5. Ungaria 28 p (70—34); 6. Suedia 27 p (47—73). Echipa României, cu 4 participări și 5 puncte acumulate (golaveraj 12—17), ocupă locul 26, înaintea Scoției, Perului, Bulgariei, Belgiei, Turciei etc.

● Noua Cupă F.I.F.A., care a revenit echipei R.F. Germania,

are o înălțime de 36 cm, este făcută din aur (valoarea aproximativă 100 000 de mărci vest-germane) și este opera sculptorului italian Silvio Gazzaniga.

● La meciurile ediției a 10-a a C.M. au luat parte 92 de echipe naționale.

● Conform datelor oficiale publicate la München, dintre cele 16 țări participante la turneul final cel mai mare număr de jucători de fotbal legitimați îl are R.F.G. (2 986 380), urmată de Iugoslavia, cu 1 279 902. Cel mai mic număr de jucători legitimați, Haiti: numai 779!

● Pe lista de arbitri pentru meciurile turneului final au figurat 30 de arbitri. Printre ei, românul Nicolae Rainea, care a condus la centru meciul Brazilia-Zair și a funcționat la tușă la alte două partide.

● Recordul de participări la turneele finale ale campionatului mondial aparține portarului mexican Antonio Carbajal: 5 (în anii 1950, 1954, 1958, 1962 și 1966). Urmează, cu cîte 4 participări: Djalmar Santos (Brazilia), Pelé (Brazilia), Schnellinger (R.F.G.),

Uwe Seeler (R.F.G.), Rivera (Italia) și Cubilla (Uruguay).

● Titlul de golgeter al turneului final din R.F.G. a revenit polonezului Grzegorz Lato, cu 7 goluri. Recordul absolut aparține francezului Just Fontaine (13 goluri) în ediția 1958 din Suedia.

● În total, la meciuri au asistat 1 880 000 de spectatori. Această cifră constituie un record. În 1970, în Mexic, asistaseră 1 490 000 de spectatori, dar atunci numărul de meciuri a fost de 32, față de 38 în 1974.

● Cel mai mare număr de spectatori la un meci, în istoria turneelor finale C.M.: 203 849, în 1950, la Rio de Janeiro, pe stadionul Maracana, la finala Brazilia-Uruguay.

● În cele 38 de meciuri au primit cartonașe galbene 82 de jucători. Cinci jucători au fost eliminați de pe teren. S-au acordat opt lovituri de la 11 metri, din care 6 au fost transformate. Cele 2 ratate au fost apărute de același portar, polonezul Tomaszewski.

R.U.

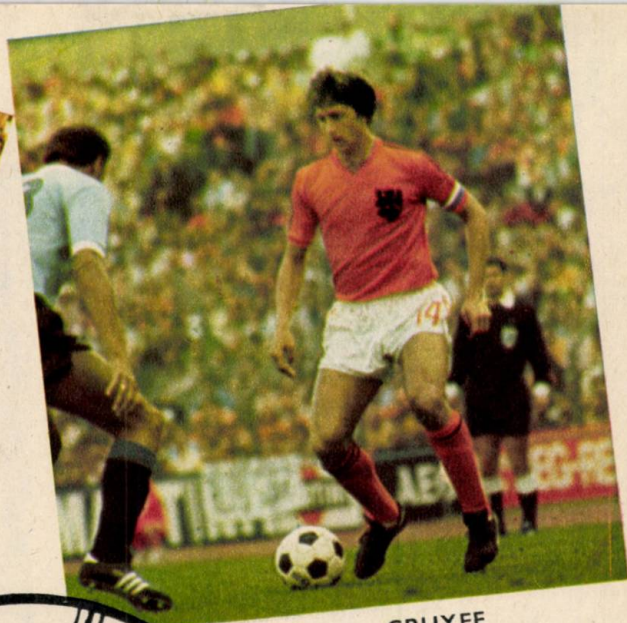
OLANDA

POLONIA

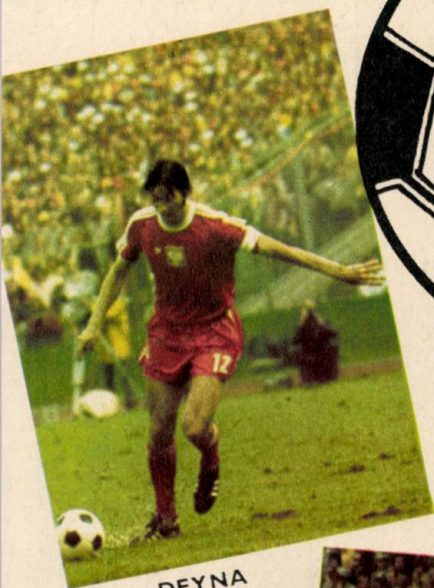

BECKENBAUER

CRUYFF

DEYNA

MÜLLER

BONEV

URMAȘUL LUI BADEA CÎRȚAN...

...Se numește Nicolae Ghimpu, locuiește în București (str. Serg. Șoimaru, cartierul Floreasca) și are 62 de ani. Ceea ce îl leagă de faimosul său predecesor (l-am numit pe Badea Cîrțan, primul român care a cutezat să facă înconjurul lumii pe jos) este — cum probabil bănuți — pasiunea pentru drumeție, pentru mișcare în general.

Recent, «globe-trotter»-ul sexagenar s-a întors dintr-o lungă și temerară călătorie, pe jos, prin Europa. Plecat în luna mai din București, Nicolae Ghimpu a străbătut 9 țări: Ungaria, Cehoslovacia, R.D. Germană, R.F. Germania, Elveția, Franța, Spania, Italia, Iugoslavia. A poposit în 121 de orașe mari, a vizitat numeroase muzee, locuri istorice și mari stadioane, a asistat chiar la deschiderea festivă a Campionatului mondial de fotbal. Și... a rupt patru perechi de pantofi. Un voluminos album cu amintiri, autografe și ștampile stau mărturie drumului parcurs în cele aproape patru luni de drumeție. Acestea sînt, după cum ne mărturisea, cele mai frumoase amintiri pe care le păstrează bătrînul, dar mereu tînărul bucureștean.

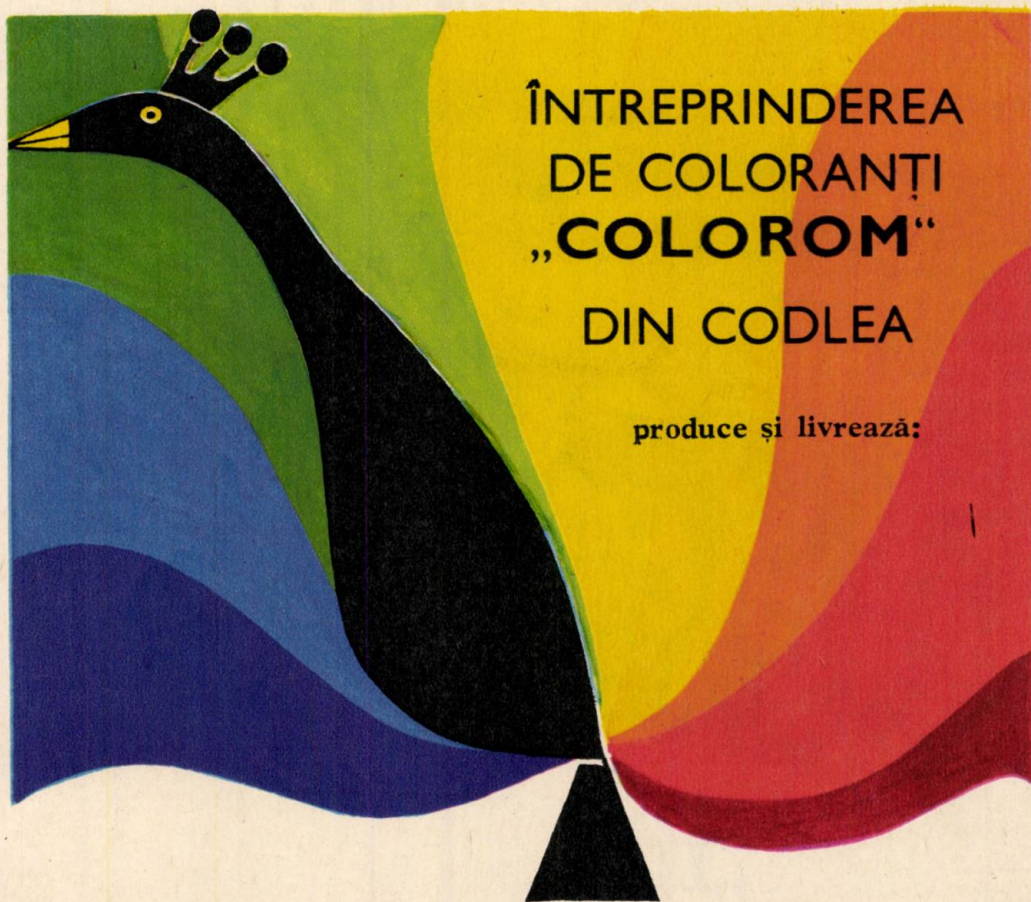
«Am dorit să cunosc locuri și oameni — ne spunea Nicolae Ghimpu — dar, în același timp, am vrut ca, pe măsura posibilităților mele, să fac cunoscute frumusețile și realizările României, portul și obiceiurile de pe la noi. Peste tot mi-am făcut prieteni, ai mei și ai țării mele, dar cele mai plăcute clipe le-am petrecut, totuși, în mijlocul concetățenilor întîlniți la reprezentanțele comerciale și la ambasadele noastre».

Ce planuri de viitor are Nicolae Ghimpu? Să pornească, peste cîțiva ani, într-o nouă călătorie, și mai lungă, prin lume — tot pe jos, se înțelege —

să vadă alte locuri de pe glob, să cunoască alți oameni, cărora să le vorbească despre plaiurile românești...

G. MARIAN

ÎNȚEPRINDEREA DE COLORANȚI „COLOROM” DIN CODLEA

produce și livrează:

- Coloranți direcți
- Coloranți direcți rezistenți
- Coloranți de sulf
- Coloranți reactivi
- Coloranți de cadă
- Coloranți acizi
- Coloranți acizi cromatabili
- Coloranți magra
- Coloranți semilună
- Coloranți de dispersie
- Pigmenți microdis I
- Pigmenți microdis pentru vopsire în masă
- Coloranți pentru industria pielăriei
- Coloranți pentru vopsirea hirtiei
- Coloranți pentru vopsirea lemnului
- Intermediari pentru industria farmaceutică
- Intermediari pentru cauciuc
- Intermediari pentru industria de coloranți
- Intermediari diverși
- Antioxidanți

„HAI SĂ CUCERIM LUNA DE PE CER!“

● Cum s-a născut «Aripi»-Pitești, câștigătoarea «Cupei speranțelor» la minifotbal ● Sport și, mai ales, învățatură ● Un golaveraj de 156-22 ● Adevărate «speranțe» ale fotbalului argeșan

Pe iarbă, așezați roată, un mănunchi de puști — vîrsta fiecăruia: 10 ani — transpirați, plini de praf, stau la sfat. Abia au terminat o partidă de fotbal și plănuiesc: «Facem o echipă cu care să le batem pe toate celelalte din școală». «Ba și pe toate din orașul Pitești», sare altul. Un al treilea speră mai mult:

«Ne pregătim bine și-i batem pe toți din județul Argeș». Printre ei însă își face loc și... simțul măsurii. «Mă, ce fotbaliști celebri! Dacă sînteți așa de grozavi, hai să cucerim luna de pe cer!».

De micii fotbaliști prinși la sfat știa cineva. Era profesorul lor de educație fizică — Mihai

Georgescu — care-i văzuse jucînd și socotea că au atîta talent încît să poți pleca cu ei să «cuceresti luna de pe cer».

S-A NĂSCUT O ECHIPĂ...

Nici vorbă, noutatea s-a răspîndit repede în cartier, apoi în întreg orașul Pitești, printre cei de-o seamă: la Școala generală nr. 11 s-a format o echipă de minifotbal care se antrenează «ca cei mari», «face antrenament foarte mult» și «care, nu știu ce planuri» pe care le cunoaște doar «profesorul». Are și un nume: «Aripi».

Și n-a fost o... joacă de copii. Echipa școlii din cartierul Craiovei a început să arate ce poate în campionatul de minifotbal deschis copiilor pînă la 12 ani — și dotat cu «Cupa Speranțelor» — unde s-a afirmat: **locul I pe municipiu, locul II pe județ, după o finală pierdută cu... 3-2.**

Dar asta a fost în anul școlar 1972/1973. Copiii, împreună cu profesorul lor, au pornit mai departe, crezînd în șansa lor. Au urmat antrenamente, excursii în munți, testări multilaterale pentru verificarea calităților fizice și motrice, totul dirijat spre o bună pregătire fizică și tehnică a micilor fotbaliști. Fără a se neglija un mic amănunt... mare: situația la învățătură. Cine nu învăța bine n-avea ce căuta în echipă.

A început lupta. Întîi, între reprezentativele de străzi sau blocuri, apoi între cele ale cartierelor. Pentru desemnarea campioanei pe municipiu, «Aripile» au fost în serie cu «Ajax» (cartier Trivale), «Feyenoord» (cartier Găvana), «Atletico» (cartier gară) și alte echipe vestite. Dar team-ul școlii nr. 11 le-a spulberat pe toate. A obținut numai victorii, cîștigînd seria cu un golaveraj de 75-6, iar în finală a realizat un concludent 6-1. **Deci primul loc într-o întrecere la care au luat parte 62 de echipe formate din peste 600 de copii.**

A urmat faza pe județ, unde din nou «Aripi» și-a învins toți adversarii, înregistrînd golaverajul 36-0.

Așa a ajuns echipa la Năvodari (între 28 august și 8 septembrie) la faza pe țară. Într-una din cele patru serii a întrecut reprezentantele județelor Ilfov, Satu Mare, Brașov, Olt și Prahova (golaveraj 32-7), ajungînd în finală cu mesagerile a încă trei județe: Suceava («Arcașii lui Ștefan» — Fălticeni), Mureș («Dinamo» — Tîrnăveni) și Constanța («Pescărușul» — Constanța). Și «Aripi»-Pitești (județul Argeș) a cîștigat cea de a IV-a ediție a «Cupei speranțelor»!

...ȘI NOI, FIRESC, AM VIZITAT-O LA EA ACASĂ

O masă lungă — la Școala generală nr. 11 din Pitești — în jurul căreia ne-am aflat împreună cu «campionii pe țară» cum se numesc ei și trei dintre cei ce i-au sprijinit și ajutat efectiv pentru a ajunge în vârful piramidei pe micii fotbaliști: **Mihai Georgescu** (antrenorul lor), **Marieta Ștefănescu** (directoarea școlii) și **Mihai Gheorghe** (comandantul instructor al unității de pionieri din școală).

Am discutat despre peripețiile drumului pînă în finală, de situația școlară a jucătorilor, de sprijinul și pasiunea unor părinți (unii dintre ei au fost și la turneul final de la Năvodari), de «cheia» succesului. Astfel, din carnetul antrenorului am aflat că în doi ani «Aripi» a făcut 220 de antrenamente, a jucat 67 de meciuri și că numai în ultima ediție, a IV-a, a înscris 156 de goluri și a primit doar 22. Apoi, că toți au note foarte bune (cei fără rezultate bune la învățătură au fost excluși din lot) și, ceea ce este cel mai important, toți, datorită sportului, s-au dezvoltat foarte bine, sînt perfect sănătoși.

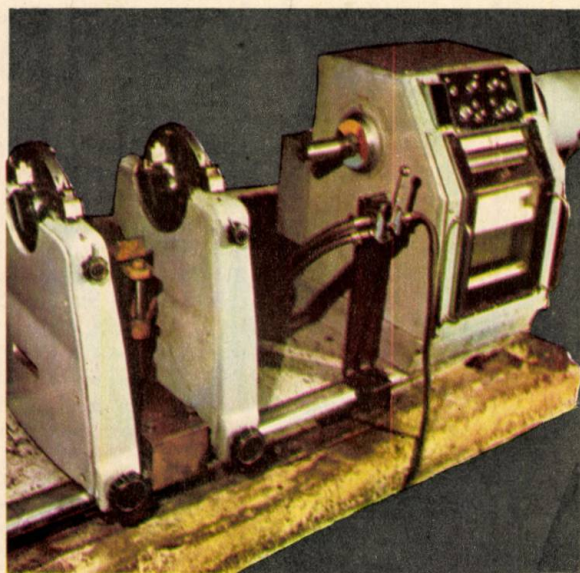
Firesc, ne-au fost prezentați «eroii»: **Adrian Buzulică** (extremă; media 9,90), **Bogdan Meilescu** (mijlocăș; deținător a trei diplome — obținute la toate cele trei faze — decernate «Celui mai tehnic jucător al competiției»; 8), **Paulică Lupu** (fundăș; 7,24), **Sorin Suhaleschi** (portar; 7,24), **Constantin Teodorescu** (extremă; golgeter — 15 goluri; 8,42), **Mirel Tunaru** (extremă; 10), **Daniel Nicoară** (fundăș; 9,20), **Ovidiu Coman** (extremă; golgeter — 15 goluri; împreună cu Nicoară, cei mai «iuți» jucători ai echipei; 8,21), **Marcel Cristache** (fundăș; 7,35), **Dan Andronescu** (portar, excelent; 7,88), **Sorin Petrescu** (stoper — căpitanul echipei; 9,90), **Corneliu Dianu** (extremă; 9,56).

Fotbaliștii echipei «Aripi» — Pitești au «îmbătrînit» însă. În cea de a V-a ediție a «Cupei speranțelor» ei nu vor mai avea drept de joc, fiind trecuți de ...12 ani. Cu siguranță, vor juca în continuare fotbal. Nu de alta, dar profesorul **Mihai Georgescu**, antrenorul lor, ne spunea ceva foarte interesant: «L-am crescut în școala noastră pe jucătorul Zamfir care, în toamnă, a debutat promițător la F.C. Argeș, în divizia A. Vă asigur că mulți din echipa «Aripi» — Meilescu, Teodorescu, Petrescu, Coman, Andronescu, Nicoară — promit mai mult decît el».

Vom urmări cu interes aceste «speranțe» ale Piteștilui...

Modesto FERRARINI

- motoare electrice asincrone trifazate, cu rotorul în scurtcircuit
 - protecții IP 44, IP 54
 - puteri 0,25—37 kW
 - turații 750, 1000, 1500, 3000 rot/min.
- motoare electrice asincrone trifazate cu rotorul cu inele de contact
 - protecții IP 44, IP 54
 - puteri 5,5—22 kW
 - turații 750, 1000, 1500 rot/min.

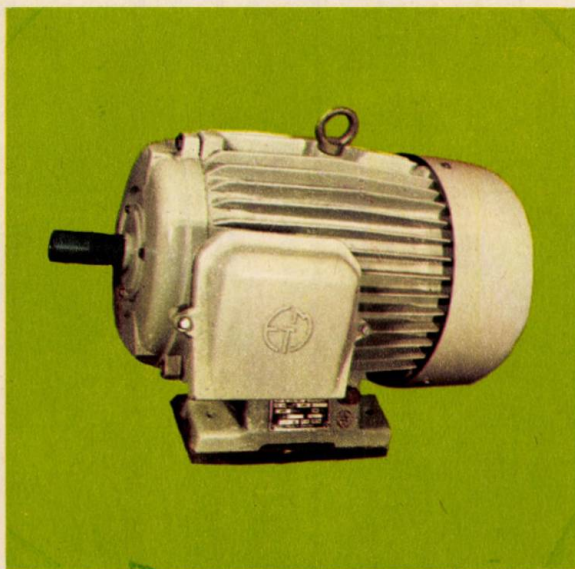
Întreprinderea **ELECTROMOTOR**
ROMÂNIA

Timișoara, bd. Republicii nr. 21
Tel.: 13856; Telex: 013223

MARCA ÎNREGISTRATĂ

- motoare electrice asincrone monofazate,
cu condensator de pornire sau permanent conectat
 - protecție IP 44
 - puteri 0,12—2,2 kW
 - turații 1500, 3000 rot/min
- ventilatoare axiale cu regulator de debit
pentru hale zootehnice
- mașini și aparate electronice de echilibrat
- stabilizatoare de tensiune alternativă
- electropompe de uz casnic

Întreprinderea ELECTROMOTOR
ROMÂNIA

Timișoara, bd. Republicii nr. 21
Tel.: 13856; Telex: 013223

MARCA ÎNREGISTRATĂ

Omagiu lui Degas

Foto: I. MIHAIȚA

GLORIA SPORTIVE ROMÂNEȘTI PE PIESE FILATELICE

Anul mărețelor bilanțuri prilejuite de jubileul eliberării și al XI-lea Congres al Partidului Comunist Român prilejuește o sumară retrospectivă și în domeniul «filateliei sportive» românești. Multitudinea și varietatea pieselor filatelice care punctează realizările sportive în cele trei decenii de la acel fierbinte 23 August 1944 ne obligă să selecționăm doar câteva din momentele deosebite.

Încă în anul 1945 o frumoasă emisiune formată din cinci mărci poștale dantelare, cinci nedantelate respectiv 10 colite a câte 9 mărci/ și o marcă de poștă aeriană, cu și fără vinieta, sînt dedicate Organizației Sportului Popular, creată de P.C.R. pentru a pune bazele sportului de masă și de performanță ale cărui roade s-au cules și consolidat în deceniile următoare. Pentru popularizarea O.S.P.-ului cu mijlocirea filateliei, în anul 1946 apare o altă serie formată din 10 valori și din două mărci de poștă aeriană/ toate în coli a câte 16 mărci, cele de poștă aeriană într-un aranjament deosebit/ și o colită /în blocuri de patru/, iar în anul 1948 o serie de 6 mărci /în frumoase colite a câte patru/ și două cartoaie festive obliterate cu o ștampilă specială.

De altfel, în relațiile filatelice — sport în decursul anilor, cu mult mai mult ca în alte țări, pentru popularizarea mișcării și a ramurilor sportive a fost folosită o gamă largă de mijloace, printre care foarte eficiente au fost și întregurile poștale. Un frumos plic este acela care cheamă la trecerea normelor de poli-sportiv «Tineri și tinere — sună chemarea de pe plic — /anul apariției 1965/ treceti normele concursului pentru insigna de polisportiv». Pe întreguri poștale policrome apărute în anul 1963 se pot citi următoarele îndemnuri: «Atle-

tismul — sportul care contribuie la întărirea sănătății și dezvoltarea multilaterală a organismului», «Voleiul — un joc de îndemnare și precizie, practicat de un număr tot mai mare de oameni ai muncii», «Înotul — sportul care întărește și dezvoltă armonios organismul» etc.

Cele mai importante evenimente sportive din țară și de peste hotare la care sportivii români au obținut performanțe deosebite (Jocurile Olimpice, Jocurile Balcanice și campionatele mondiale de fotbal le grupăm aparte) au fost evidențiate și prin mijlocirea filateliei. Iată câteva exemple. În anul 1953, două mărci, un plic **prima zi** și o ștampilă specială sînt dedicate «Campionatelor mondiale de tenis de masă». «Campionatelor europene de volei» din anul 1955 ii sînt închinată două mărci, un plic **prima zi** și o ștampilă specială. Cu prilejul «Campionatelor europene de canotaj academic de la Snagov» din același an, la care sportivii români au obținut performanțe deosebite, au apărut două mărci, un plic **prima zi**, o ștampilă specială și două întreguri poștale /de culoare maro și albastru/ cu marca fixă de 55 de bani care reproduce imaginea unei dintre mărci. Performanțele deosebite ale lui Iosif Sirbu, tot în anul 1955, la «Campionatele europene de tir» de la București, au fost fixate pe tîrîm filatelic de o marcă sugestivă de valoare de un leu, un plic **prima zi** și o ștampilă specială.

În această categorie de piese filatelice mai amintim câteva care au vestit în toate colțurile lumii gloria sportului românesc. Una din cele care au avut un mare răsunet în lumea sportivă a fost a doua ediție a campionatelor mondiale femei nine de handbal, la care hand-

balul nostru se afirmă din nou, tricolorii cucerind titlul suprem. Evenimentul a prilejuit emiterea unei mărci poștale, a unui plic **prima zi** a emisiunii și a unei ștampile speciale. Reproducînd marca inițială pe două cărți poștale, — valoare de 30 de bani — poșta română a îmbogățit filatelia sportivă cu piese filatelice devenite astăzi foarte rare, iar după cîștigarea campionatului mondial, marca galbenă de 55 bani a fost supraplătită cu textul «Campiona Mondială» și cu noua valoare nominală «5 Lei». Cu același prilej a fost aplicată și o frumoasă ștampilă specială. Apropiat ca timp de evenimentul de mai sus s-a desfășurat a XV-a ediție a Turneului de juniori al U.E.F.A., consemnat în filatelia română printr-o marcă, plic **prima zi** a emisiunii și o ștampilă specială, emisiune care, după terminarea turneului și cîștigarea sa de către tinerii noștri fotbaliști, a primit un supratipar «1962-Campiona Europeană» și nominalul nou de «2 lei». Supratiparul a fost completat cu o ștampilă specială.

O victorie de mare prestigiu au obținut volebaliștii români la «Campionatele europene de volei» desfășurate la București în anul 1963. Echipa României — campiona Europei — a fost cîștită de filatelia printr-o emisiune de mărci formată din cinci valori, două plicuri **prima zi** și o ștampilă specială. O performanță de mare răsunet este reflectată în filatelia în anul 1974, cu prilejul «Campionatelor mondiale de handbal», cînd echipa masculină a țării noastre cucerește trofeul mult rîvnit, pentru a patra oară din cele șapte ediții desfășurate. Evenimentul a prilejuit aplicarea unui supratipar de «1,75 Lei» pe marca de 55 bani din emisiunea «Medalii olimpice — München». Textul su-

PRIMA ZI A EMISIUNII

BULARCA VALERIU.
MAESTRU EREDIT AL SPORTULUI
CAMPION MONDIAL LUTTE GR. ALTA
Cat. 73 Kg. YOKOHAMA - JAPONIA
6. VI. 1961
Loc. II. J. O. TOKIO 1964. cat. 70 Kg.

Valeriu

AXX-a OLIMPIADĂ MÜNCHEN 1972

22070

ROMANIA - CAMPIONA MONDIALA LA HANDBAL MASULIN

MÜNCHEN 1974

filatelia

prtiparului este «România campioană mondială 1974». Emisiunea a fost întregită de un frumos plic **prima zi a emisiunii**, tipărit în policromie (text: «România — campioana mondială la handbal masculin, First day cover») și de o ștampilă specială. De remarcat că emisiunea poate fi considerată de pe acum și ca un mare succes filatelic.

Dintre competițiile mondiale de mare prestigiu care și-au găsit reflectarea în filatelia românească nu pot fi uitate piesele filatelice emise cu prilejul prezentei faimoasei salatiere «Cupa Davis» la București. Cu prilejul finalei «Cupei Davis» din anul 1972 a fost emisă o marcă poștală cu valoarea nominală de 1,75 lei care reproduce salatierea, un plic **prima**

zi și o ștampilă specială, cît și două întreguri poștale «plicuri policrome în două culori de bază cu marca fixă de 55 de bani» care arată un jucător de tenis în acțiune și legenda «Finala Cupei Davis — București 1972, România — Statele Unite ale Americii».

În acest an se împlinesc 60 de ani de la fondarea «Comitetului Olimpic Român» și 50 de ani de la prima participare a sportivilor români la Jocurile Olimpice, evenimente marcate și pe tărîm filatelic printr-o frumoasă marcă poștală în valoare de 2 lei (care urmează să apară) și prin trei întreguri poștale apărute în policromie. De altfel, începînd cu anul 1956 — anul Jocurilor Olimpice de la Melbourne — cînd Ro-

mânia se afirmă prestigios pentru prima oară la o olimpiadă — piesele filatelice dedicate popularizării olimpiadelor domină filatelia sportivă. Olimpiadei de la Melbourne i-au fost închinat o serie de mărci poștale formată din cinci valori, două plicuri **prima zi a emisiunii** și o ștampilă specială. Olimpiada următoare — de la Roma — este cu mult mai bogată în piese filatelice. Prima emisiune, apărută în variantă dantelată și nedantelată, este un ansamblu a cîte 5 mărci pe un fond gri, care pe mărcile și vinițele care le însoțesc (două rînduri) ne înfățișează în culori naturale — respectiv albastru, negru, roșu, galben și verde cele cinci cercuri olimpice. Emisiunea n-a apărut pe un plic **prima**

filatelia

zi și nu s-a emis nici o ștampilă specială. A doua emisiune însă, dedicată acestei olimpiade, formată din șase valori, a avut un tiraj de masă și a beneficiat și de două PPZ și de o ștampilă specială. seria fiind întregită de două colițe frumoase reproducind flacăra olimpică. De la Olimpiada de la Roma ne-au rămas câteva piese filatelice tipărite de organizatorii olimpiadei și care privesc România. Sînt cunoscute interesantele plăcuți filatelice care ne-o arată pe Iolanda Balaș sărind peste stachetă și pe Ion Dumitrescu trăgînd cu arma. momente care le-au adus lor și mișcării sportive românești medalia de aur. Marele ecou stîrnit în lumea sportivă de succesul românilor la ultimele două olimpiade determină poșta română să emită o serie denumită «Medalii olimpice». Emisiunea, formată din 10 valori dantelate, 6 nedantelate și o colită /și pe hîrtie ripsată/ și cinci plăcuți **prima zi**, înfățișează sporturile la care românii s-au afirmat la cotele cele mai înalte: Melbourne — la box, pistol viteze, sporturi de apă; Roma — atletism, tir, lupte greco-romane.

Prima emisiune olimpică românească închinată jocurilor de iarnă a apărut în anul 1964, cu prilejul Jocurilor Olimpice de iarnă de la Innsbruck. Seria, formată din 8 mărci dantelate, 8 mărci nedantelate în culori schimbate și o frumoasă colită /în două tipuri/, a fost întregită de 7 PPZ și o ștampilă specială. Mărcile reproduc diferite discipline sportive din programul olimpiadelor de iarnă.

Ogîndirea Jocurilor Olimpice de la Tokio în filatelie a început cu un întreg poștal «preliminar» pe care se poate citi chemarea «Sportivi, îndepliniți normele pentru a participa la Jocurile Olimpice de la Tokio».

Seria închinată Olimpiadei de la Tokio este formată din 8 mărci dantelate, 8 mărci nedantelate — în formă de romb alungit, o colită /două varietăți, 7 plăcuți **prima zi** a emisiunii/ și o ștampilă specială. Olimpiada la care au strălucit nume ca Iolanda Balaș, Mihaela Penes și altele care au adus țării 12 medalii olimpice a fost cînsită de filatelia română printr-o emisiune de 8 mărci dantelate, 8 nedantelate, 7 plăcuți **prima zi** și o ștampilă specială.

Trebuie amintit că țara noastră a tipărit interesante emisiuni filatelice și cu prilejul «olimpiadei albe» de la Grenoble — 1968 și de la Sapporo — Japonia — 1972.

Jocurile Olimpice din Mexic care, printre altele, au adus în urma excelentei sărituri de 6,82 m a Vioricăi Viscoleanu a patra medalie olimpică de aur a atletelor noastre, a rămas immortalizată în filatelie printr-o emisiune de mărci formată din 8 valori și o colită /în două variante/. De asemenea, s-au emis trei plăcuți **prima zi** și o ștampilă specială.

Olimpiada de la München a debutat în filatelia românească printr-un set de 6 întreguri poștale și 8 ștampile ocazionale prilejuate de trecerea stafetei olimpice prin România /s-au aplicat ștampile ocazionale ale «flăcării olimpice» la Giurgiu, București, Rîmnicu-Vîlcea, Alba-Iulia, Sibiu, Arad, Timișoara, Stomora-Moravița, aceste emisiuni vînd parcă a demonstra valoarea deosebită a unor asemenea piese într-o colecție tematică sau de subiect. Cu același prilej a apărut și o marcă de 55 de bani cu imaginea unui alergător purtînd flacăra olimpică și o ștampilă specială de **prima zi**. De altfel, Olimpiada de la München a rezervat filateliei sportive românești o

seamă de surprize. Pe lîngă frumoasa serie preolimpică, formată din 6 mărci și o colită dantelată, seria olimpică propriu-zisă, compusă din 6 mărci și o colită dantelată și seria «Medalii olimpice», formată tot din 6 mărci și o colită dantelată, a apărut pentru fiecare din cele trei emisiuni și cite o colită nedantelată deosebit de frumoasă /tiraje pînă la 25 000 de exemplare de fiecare/. Performanțele luptătorilor Nicolae Martinescu și Gheorghe Berceanu, ca și cea a canoistului Ivan Patzaichin, poșta le-a immortalizat și prin două întreguri poștale cu imagini din disciplinele respective și medalia de aur.

Dintre campionatele mondiale de fotbal, cel din Anglia, din anul 1966, se regăsește în filatelia românească printr-o frumoasă emisiune de mărci formată din 6 valori, 2 plăcuți **prima zi** și o ștampilă specială, cit și printr-o interesantă colită /două tipuri/ care reproduce imaginea trofeului atît de rîvnit de fotbalisții din toate colțurile lumii. Aceeași imagine — marca fixă de 55 bani — apare pe o serie de întreguri poștale /5 plăcuți/ policrome cu desene inspirate și cu inscripția «Campionatul mondial de fotbal — Anglia 1966».

Mexicul, care în anul 1970 ne-a adus marea satisfacție de a fi prezenți în turneul final al celor 16, este cînsit de filatelia română printr-o emisiune de 4 mărci și o colită originală formată din 4 mărci dantelate /mărcile emisiunii amintite în culori schimbate și o minge mare de fotbal la mijloc/. Au fost emise și trei plăcuți **prima zi** și o ștampilă specială. Și această emisiune a fost completată cu o interesantă și modernă serie de întreguri poștale, reproducînd în stil modern scene de fotbal, toate cu marca fixă de 55 bani de culoare vișinie care arată un fotbalist în acțiune.

În încheiere să amintim despre cîteva emisiuni filatelice închinată Jocurilor Balcanice, întreceri care servesc cu generozitate ideea prieteniei și colaborării popoarelor din Balcani. La ediția din anul 1947 au apărut 5 mărci, o colită formată din 4 mărci din ultima valoare /nedantelată/, două plăcuți **prima zi** și o ștampilă specială de **prima zi** a emisiunii /de menționat că există și PPZ francate cu toate cele cinci mărci ale seriei/.

Ediția din anul 1959 din București, cînd minunata noastră Ioli a stabilit un nou record mondial cu o săritură de 1,84 m, este prezentată în filatelia românească printr-un supratipar argintiu, un plic **prima zi** a emisiunii /două tipuri/ și o ștampilă specială care reproduce supratiparul. La ediția din anul 1964, România s-a situat pe primul loc prin cele 14 titluri cucerite. Evenimentul a fost cînsit de filatelie printr-o emisiune de mărci formată din 6 valori — pe ultima se vîd cele șase steaguri ale țărilor participante la întreceri — două plăcuți **prima zi**. Se cunosc două tipuri. Pe primul tip este scris «PRIMA ZI F.D.C.», iar pe al doilea numai mențiunea F.D.C. — tot cu litere majuscule însă mai mari. A fost aplicată o ștampilă specială cu tuș de culoare violetă.

Acest sumar tur de orizont prin mijlocirea pieselor filatelice românești, prin competiții și întreceri zonale europene și mondiale ne permite concluzia că evenimentele majore ale istoriei sportului românesc pot fi urmărite și prin mijlocirea filateliei. Încă un argument pentru a aprecia la justa valoare această îndeletnicire, cu atît mai mult dacă ea este practică de cei care îndrăgesc și sportul.

I. MICU (A.I.J.P.)

MOBRA

REZISTENTĂ
și RAPIDĂ

- Motor în doi timpi, monocilindru, cu răcire forțată cu aer
- capacitate cilindrică: 50 cmc
- putere: 4 CP
- 4 viteze schimbate cu piciorul
- consum benzină: 2,5 l/100 km
- suspensii cu amortizoare hidraulice și balonajul anvelopelor asigură stabilitate și confort

Poate fi parcată oriunde, deoarece are încuietore la ghidon
Sistem de semnalizare complet și comenzi bine plasate
Aspect modern, funcționare economică
Prețul 6 325 lei
Se vinde și cu plata în rate

ÎNTREPRINDEREA TEXTILĂ „DUMBRAVA“

SIBIU

vă oferă
un bogat sortiment
de produse:

- covor tufted într-o gamă variată de desene și culori, utilizabile și pentru tapiserii de mașini
- pături tufted, uni, în dungi și impri-mate, viu colorate, ușoare, căldu-roase și moderne
- articole pentru căptușeli, confecții sport pentru tineret și copii
- cuverturi de pat adaptabile liniei moderne a mobilei dumneavoastră
- covoare Moldova în desene și culori plăcute

ROBOTII LA TABLA DE ȘAH!

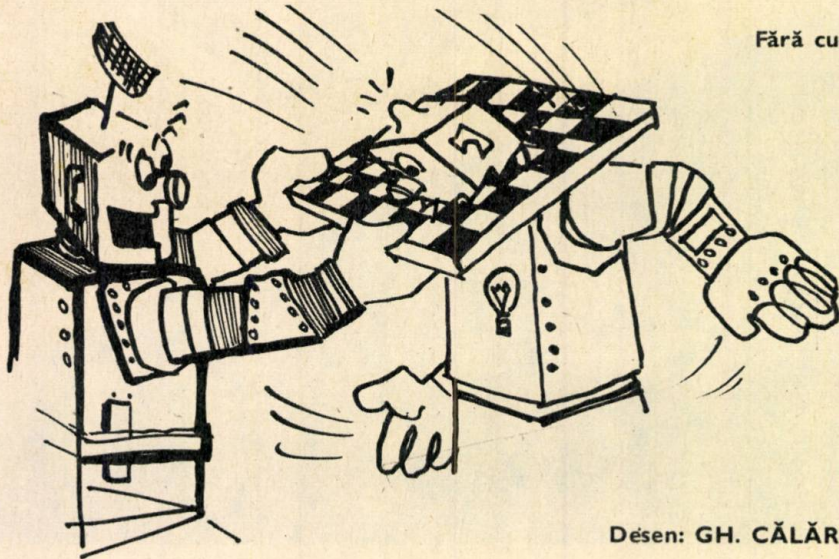
- «Profeția» lui Botvinnik
- Spectatorii aplaudă mutarea... ordinatorului
- De ce a refuzat «Caïssa» să câștige regina
- Computerii se înfruntă în... teoria deschiderilor
- Pariul făcut de către un maestru britanic

Într-un articol publicat în revista «British Chess Magazine», **Max Euwe**, fostul campion mondial, relatează despre o interesantă discuție avută mai de mult, prin 1963, cu **Mihail Botvinnik**, fost și el deținător al cununii cu lauri. Venind vorba despre mașinile electronice programate să joace șah — pe vremea aceea fuseseră create câteva programe de concepție nouă — Euwe s-a referit la ceea ce unii denumesc «moartea șahului prin mașină» (o parafrază la faimoasa «moarte prin remiză», prezisă cu decenii în urmă). Oare va putea fi vreodată astfel instruită o mașină electronică încât să învingă — cu regularitate — chiar pe un campion mondial? Părerea lui Euwe era categorică: niciodată nu se va putea ajunge la o asemenea situație! Nu poate fi

creat un robot electronic capabil să calculeze rapid absolut toate variantele posibile într-o partidă de șah. Botvinnik, care într-un frumos articol își exprimase părerea că se va ajunge la organizarea concomitentă a două campionate mondiale, unul pentru oameni și al doilea pentru ordine, l-a ascultat cu atenție. «Calitățile omului, pleda în continuare fostul învingător al lui Alehin, vor fi mereu superioare calităților unei mașini». Botvinnik i-a replicat însă: «Dacă sînteți convins de aceste resurse uriașe ale spiritului uman, atunci trebuie să admiteți că omul poate fi capabil să creeze și o mașină atît de puternică de jucat șah...»

Omul sau mașina? În deceniul care a trecut de la

Fără cuvinte

Desen: GH. CĂLĂRAȘU

discuția amintită, întrebarea nu și-a găsit încă un răspuns convingător. Controversa continuă să pasioneze și acum. Pe șahiști, pe specialiști în electronică și, în general, publicul captivat de cercetările (în curs) pentru crearea unei inteligențe artificiale, a unui calculator electronic capabil să reproducă procesele încă atât de enigmatice ale gândirii omenești.

Dacă nu a fost dat încă un răspuns la întrebarea «omul sau mașina?», în schimb au devenit mai pregnante investigațiile efectuate în diferite țări pentru a îmbunătăți forța de joc a «creierului electronic». S-au multiplicat cercetările în partidele om-mașină (de fapt, este o formulare incorectă: **duelul se poartă între un om și un program de calcul creat tot de un om și introdus într-un computer**). Au fost elaborate programe prin care ordinatoarele rezolvă probleme cu mat în două, trei și mai multe mutări și, ceea ce este mai puțin cunoscut, compun chiar anumite probleme de șah! (un articol interesant în acest sens, scris de ing. V. Petrovici, a apărut în «Buletinul problemistic» nr. 4/1972). În anul 1967, o premieră care a făcut senzație: **primul meci de patru partide între două mașini electronice!** Începând din 1970, în Statele Unite au loc anual campionate naționale ale roboților șahiști. În fața amploarei luate de activitatea «creierului electronic» în fața tablei cu 64 de pătrate, nu a mai produs surpriză, vara trecută, știrea că la Stockholm a fost organizat primul campionat mondial al computerelor programate să joace șah! Într-un fel, «profeția» lui Botvinnik s-a împlinit, mai devreme chiar decât s-ar fi așteptat autorul ei...

Inițiativa organizării unei astfel de competiții i-a aparținut maestrului britanic **David Levy**. Matematician, specialist în mașini electronice de calcul, el «arbitrase» ultimele trei turnee ale computerelor americane — fiecare din ele convocat în cadrul unor manifestări mai ample, prilejuate de reuniunile anuale ale experților în ordine. Constatând interesul deosebit stîrnit de confruntarea dintre mașini — sălile de joc erau pline! — Levy a sugerat ca în cadrul congresului de la Stockholm al **Federației Internaționale Pentru Prelucrarea Informațiilor** să fie organizat și un prim campionat mondial de șah al ordinatorelor. Ideea a fost primită cu entuziasm și participarea a fost asigurată atât prin invitații trimise autorilor celor mai cunoscute programe, cât și prin înscrierea, din inițiativă proprie, a unor colective care lucrează în acest domeniu. În cele din urmă, pe tabelul de concurs au fost înscrise numele a 13 «concuranți»: «**Caïssa**» (U.R.S.S.), «**Chess-4**», «**O. Tech-11**», «**Chaos**» și «**Ostrich**» (toate din S.U.A.), «**Master**», «**Don Beal**», «**A-16-Chs**» (Anglia), «**Freedom**» (Norvegia), «**Papa**» (Ungaria), «**Tell**» (Elveția), «**Frantz**» (Austria) și «**Ribbit**» (Canada).

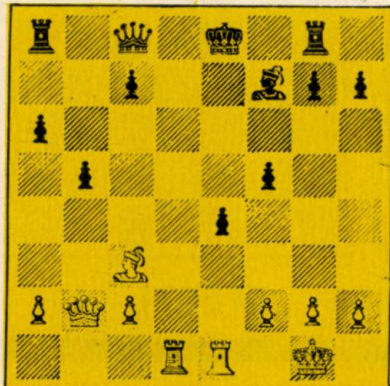
Întrucît mașinile nu puteau fi scoase din activitatea lor obișnuită, iar transportarea lor la Stockholm ridica probleme organizatorice dificile, s-a convenit ca ordinatorarele să rămîin acolo unde se găsesc instalate de obicei și mutările să fie transmise prin telefon sau telex. Deoarece comunicarea transatlantică cu ordinatorarele americane ar fi fost prea costisitoare (legături directe prin satelit menținute ore întregi) s-a aranjat ca două dintre programele americane să fie introduse în calculatoare de tipuri corespunzătoare, aflate în Suedia și Norvegia. S-a jucat după sistemul

elvețian în patru runde, ritmul de joc fiind de 40 de mutări în primele două ore și de 10 mutări pentru fiecare din următoarele jumătăți de oră. În cazul unor dificultăți tehnice ale mașinii, de transmisie etc ceasul de control putea fi oprit de arbitru, dar nu mai mult de 30 de minute.

La începutul turneului se considera că principalul favorit este programul «**Chess-4.0**», de patru ori învingător în campionatele S.U.A., în care nu a pierdut decît o jumătate de punct. Despre «**Caïssa**» se știa că a jucat vreo 50 de partide, din care numai una era mai cunoscută, cea disputată împotriva cititorilor ziarului «**Komsomolskaia Pravda**» — și era considerată ca unul din pretendenții la titlu. Ca și «**Chaos**», cu experiență de cîțiva ani în arena competițională.

În runda întâi, cele trei programe au cîștigat. Dacă poziția de mai jos ar fi arătată unui analist, fără să i se spună că a rezultat într-o partidă între computere, probabil că el ar formula o apreciere favorabilă la adresa spiritului combativ al albului, care a sacrificat doi pionii pentru a obține inițiativa și a împiedica rocada mică a negrului!

„FRANTZ“

„CAÏSSA“

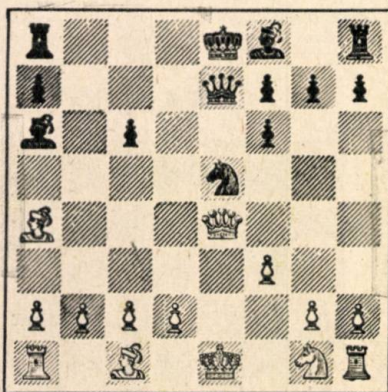
În această poziție, «**Caïssa**», cu albele (împotriva lui «**Frantz**») a avut nevoie de numai trei minute pentru a juca **20. f3!**, cu intenția de a deschide linii pentru atac. Mutare remarcabilă, întrucît exista și posibilitatea, mai verosimilă pentru o mașină, de a lua pionul din g7. Partida a continuat astfel: **20. ...Db7 21. N:g7 Db6+ 22. Nd4 Dg6** (Negrul pleacă la atac) **23. g3 0-0-0 24. f:e4 25. Nf6 Td5 26. T:d5 N:d5 27. De5 Df7 28. Td1 N:a2? 29. D:e4 Rb8 30. Ne5 Te8??** (Greșeală decisivă, după care negrul este pierdut) **31. Dc6 Dg6 32. D:c7+ Ra8 33. Td7 Df5 34. Dc6 mat.**

«**Chess**» și «**Chaos**» au cîștigat prin depășirea timpului de gîndire de către adversari.

În runda a doua, sorții au vrut ca partida decisivă să fie disputată între doi vechi rivali, «**Chess**» și «**Chaos**». Programatorii ultimului au rezervat însă o

surpriză colectivului care-l pregătea pe campionul american! Presupunind că «Chess», cu negrele, va juca aceeași variantă utilizată în partida ultimului campionat al S.U.A., programatorii lui «Chaos» au adus o îmbunătățire a variantei și au introdus-o în memoria mașinii, reușind, se pare, să-și surprindă adversarul. După o luptă agitată, «Chaos», care a sacrificat un cal pentru un pion, cu scopul de a obține un atac puternic, a reușit să producă surpriza și să-l scoată din cursa pentru titlu pe faimosul «Chess»! La rîndul său «Caissa» a cîștigat la «Tech-11», una din mutările mașinii moscovite fiind aplaudată puternic de spectatorii care populau, la fiecare rundă, sala de joc din Stockholm (unde partidele erau demonstrate pe table și comentate, între alții, de către maestrul **David Levy**). De remarcat următoarea situație din partidă:

„CAISSA“

„TECH - 11“

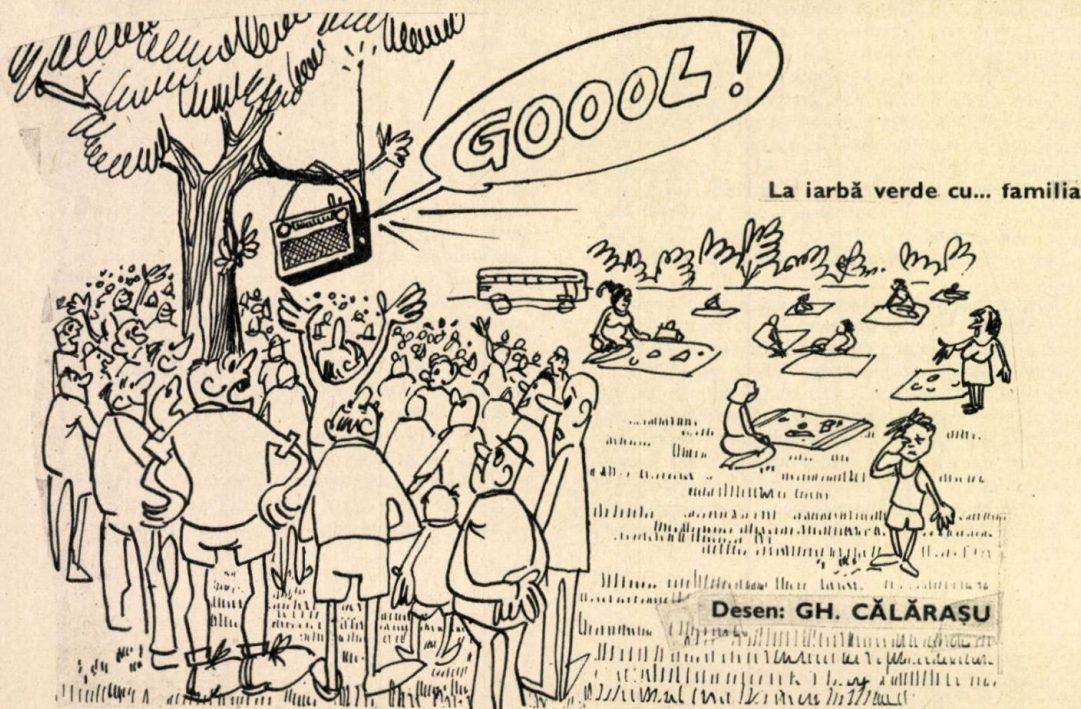
Negrul, la mutare, putea cîștiga regina mutînd 13. ...f5 14. De3 f4 15. De4 f5, și dacă regina albă părăsește coloana «e», atunci negrul dă mat în două mutări. Dar «Caissa» nu a jucat așa! Ea nu era programată să calculeze decît cinci jumătăți de mutări... A continuat altfel dar a cîștigat.

Derbiul rundei a treia — partida dintre «Caissa» și «Chaos», ambele cu cîte două victorii. «Zeita șahului» a cîștigat după o luptă vie, pe parcursul căreia s-a putut constata că în instrucțiunile date mașinii lor, programatorii lui «Chaos» nu au acordat suficiente puncte efectuării rocadei. Ceea ce a permis «Caissei» să inițieze un joc ofensiv încheiat, care i-a adus punctul și locul, întâi. În runda a patra, ultima, «Caissa» și-a consolidat poziția, învingînd pe «Ostrich». Clasamentul final: **CAISSA 4 puncte, Chess — 4, Ribbit și Chaos — 3, Tech-11, Ostrich, Master, Beal și Frantz — 2, Freedom, Tell — 1,5 puncte, Papa, A-16Chs — 1 punct.** După încheierea turneului, «Caissa» și «Chess-4» au jucat o partidă amicală, care s-a încheiat remiză.

Desigur, partidele realizate de computere, chiar și cele mai reușite, sînt încă departe de a atinge nivelul de joc al unor șahiști obișnuiți, experimentați în turnee, ca să nu mai vorbim de virtuozitatea unor mari maeștri. Dar progresele înregistrate pe acest drum sînt notabile și trebuie ținut seama că, în vastele studii ce se efectuează pentru crearea unei inteligențe artificiale, programelor de șah li se acordă o pondere sporită, pe de o parte căutîndu-se să se îmbunătățească forța de joc a actualelor programe, pe de altă parte efectuîndu-se cercetări pentru elaborarea unor programe șahiste bazate pe concepții noi.

Maestrul internațional **David Levy** a pariat pe o sumă importantă că pînă în 1978 nu va putea fi creată o mașină electronică în stare să-l învingă. Cînd a aflat de această prinsoare, Botvinnik i-a spus maestrului englez: «Îmi pare rău pentru dumneavoastră; veți pierde banii!...»

U. VĂLUREANU

UN DAR PENTRU BOBERI

Fără îndoială că mulți dintre dv. au bătut cu pasul una dintre potecile care duc din Sinaia la Hotelul Alpin, sau cel puțin au urcat cu telefericul ce pornește din centrul stațiunii spre Cota 1400. Și într-un caz și în altul, sint sigur că ați observat urmele unei tăieturi care brăzdează Muntele Furnica, ca un fel de găitan pe pieptul uriașului împădurit.

Un ghid de ocazie v-ar fi putut informa — în cazul în care nu știți — că șanțul acela reprezintă... pirtia de bob pe care și-au făcut ucenicia cei mai valoroși reprezentanți ai «sportului temerarilor» din România: «veteranii» **Ion Panțură, Dumitru Foțeneanu, Nicolae Neagoe și Victor Papadopol** sau mai noii în arta coboririlor vertiginoase — **Dumitru Pascu și Constantin Vulpe**, campioni ai țării în 1973, strungarii

Georghe Crăciunescu și Valeriu Bunea de la Uzina de mecanică fină din Sinaia, lăcătușul **Mihai Săcu**, de la Fabrica de postav Azuga, sau **Ștefan Chițu**, multiplu campion național la motocros, devenit bober pentru că și bobul cere calități deosebite și îndrăzneală.

Același ghid v-ar fi putut spune că cei mai mulți dintre boberii sinăieni aparțin Uzinei de mecanică fină, care fabrică aparatură de injecție pentru motoarele Diesel ce echipază tractoare, nave, camioane, aparatură exportată în peste 70 de țări, cerută — cum ne informa directorul uzinelor, **Aurel Boghici**, Erou al muncii socialiste, chiar de uzinele care au furnizat licențele. Așa se întâmplă când «ucenicul vrăjitor» își depășește maestrul.

Dar să revenim la pista de bob, străvechiul șanț scobit în piatra muntelui. Se zice că domnul **Paul Aste**, din Austria, președintele Comisiei tehnice a F.I.B.T. și constructor al pirtiei de la Innsbruck, s-ar fi mirat foarte aflind că pe o astfel de pirtie s-ar fi antrenat — când gerul iernii binevoia să o pregătească pentru concurs — boberii români care au cucerit multe medalii la mondiale și europene. S-ar fi mirat și ar fi spus că avind o asemenea... ustensilă «trebuie să fii un mare talent dacă ajungi să cucerești medalii». Nu-i de mirare. Se zice că Euclid sau Pitagora, nu-mi amintesc exact, scotea excelente teorii raționind pe figuri greșite. Talentul, desigur. Are dreptate domnul Aste.

Dacă însă la sfârșitul anului 1974 sau acum, la început de an, veți urca spre Cota 1400 cu telefericul sau pe jos, veți avea plăcuta surpriză să constatați că vechea pirtie e pe cale de a-și da duhul și că s-a deschis un vast șanțier-pentru a se oferi boberilor un splendid dar: o pirtie ale cărei atribute vor fi, cum ne-am obișnuit să spunem, de talie mondială, la cele mai înalte cote ale calităților cerute unei astfel de construcții.

Proiectanții au dorit-o ultra-modernă prin atributele sale. Mai întâi e vorba de lungime și «cădere»: pirtia va avea 1500 m, fiind una dintre cele mai mari din lume,

iar diferența de nivel, de 137 m, va imprima concurenților o viteză de alunecare care, departe de a fi exagerată, va pune boberii în situația de a-și arăta toată măiestria și virtuozitatea, în deplină securitate. Panta va fi între 9,1 la sută și 14 la sută. Plecarea se face de sub cota 1400, de la înălțimea de 1237 m, iar sosirea va fi la «Plaiul căpitanului», în apropierea actualei «Cabane a schiorilor», la 1100 m înălțime. Pe pirtie se vor putea organiza și concursuri de sanie — sport olimpic nepracticat încă la noi, deși nu cred să existe mulți locuitori ai României care să nu se fi dat cu sania măcar o dată în viață. Și, deci, baza de mase e asigurată.

Pista de la Sinaia va fi o adevărată operă de artă în materie. Cele 14 viraje au raze între 17 și 150 m. Virajele 4, 8, 11 și... 13 (să sperăm că n-avem de-a face cu superstitioși!) vor fi cele mai dificile. «Mantinele» porțiunilor drepte nu vor fi căpușite cu gheață ci cu birne de lemn, ca la Lake Placid, oferind mai multă rezistență și o înghețare mai economică. Traseul va avea turnuri de control și cîteva locuri în care spectatorii vor putea urmări în deplină siguranță cursurile. O curiozitate: pirtia va traversa — pe un viaduct, desigur — șoseaua Sinaia — Cota 1400.

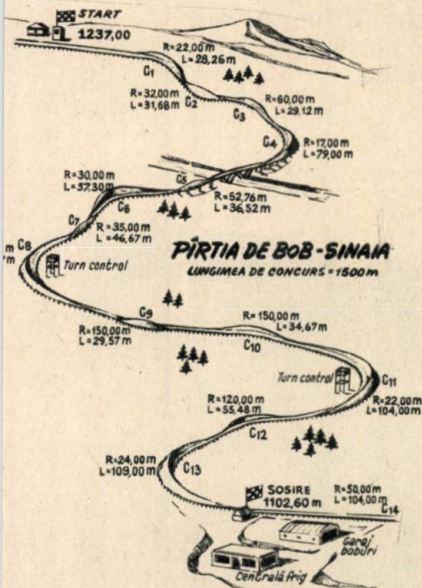
Proiectul constructorilor români este deosebit de îndrăzneț. Pista, care va fi dată în folosință în sezonul 1975—1976, va fi în final, înghețată artificial pe 1200 m, deci va fi aptă de concurs din noiembrie pînă în martie. Nu se va aștepta, așadar, bunăvoința iernii, cum se întâmpla cu «bătrîna pistă».

— Proiectul de înghețare artificială pe o porțiune de peste 1200 m este deosebit de îndrăzneț — ne-a declarat **Ion Panțură**. Din acest punct de vedere pirtia va fi unică în lume. La Lake Placid înghețarea artificială se face la un singur viraj. Pirtia va fi iluminată cu lămpi cu vapori de sodiu, producție românească.

Panțură spune toate acestea cu mîndrie. Nu ca sportiv, activ, intrucit el a părăsit activitatea competițională. Ca antrenor al lotului național, însă, va participa la antrenamente și, cînd pista va fi gata, va lua startul la categoria «old-boys».

...Iar noi vom participa, ca spectatori, la campionatele mondiale sau europene care se vor desfășura — de ce nu? — peste cîteva ani, la Sinaia. Atunci frumoasa stațiune din Carpați va intra în rîndul «capitalelor bobului mondial», al marilor nume ce însoțesc «sportul temerarilor»: Lake Placid, Cervinia, Cortina d'Ampezzo, Igls, Innsbruck...

Sever NORAN

Gospodine!

Semipreparatele tip «GOS-
PODINA» se pot găsi zilnic
la raioanele unităților «Alimen-
tara» și ale unităților de ali-
mentație publică:

- Semipreparate din legume
- Semipreparate din carne de vacă, porc și pasăre
- Preparate din pește
- Preparate din ouă
- Preparate de cofetărie și patiserie
- Carne pentru tocat, rasol și friptă

NU UITAȚI!

În excursii și călătorii sau la serviciu, pateurile și hașeurile sînt cele mai indicate pentru gustări și micul dejun. Sînt foarte hrănitoare, ieftine și gustoase.

- Pate de ficat
- Pate Timiş
- Pate Mediaş
- Pate special din carne de porc
- Pate Braşov
- Pastă de carne cu ficat
- Pastă Sinaia
- Pastă de pasăre
- Hașe din carne de porc
și multe alte sortimente

PROFESORUL DE EDUCAȚIE FIZICĂ

ANIMATORUL SPORTULUI DE MASĂ DIN COMUNĂ

«Activitatea profesorului de educație fizică — ne spunea primarul unei comune din județul Sibiu — nu trebuie apreciată numai după ceea ce face la catedră. Acolo, respectă programa de învățămînt, participă (într-o măsură mai mare sau mai mică) la organizarea competițiilor de masă cu caracter republican și cu asta ai putea considera că ți-ai făcut datoria.

Pentru dascălul care iubește, însă, cu adevărat sportul, care dorește să facă ceva pentru satul sau comuna în care lucrează, pentru oamenii în mijlocul cărora trăiește, o activitate la fel de foloșitoare poate începe abia după terminarea orelor de curs, cînd printre «elevii» săi pot și trebuie să se numere cît mai mulți tineri din comună. Ba chiar și vîrstnicii, căci și printre ei sînt destui amatori de sport. Atragerea acestor categorii de cetățeni pe terenul de sport, participarea unui număr cît mai mare de săteni la competițiile care sînt organizate pe plan local depinde, în primul rînd, de acela care trebuie să fie principalul animator al activității sportive de masă: profesorul de educație fizică. De iscusința cu care el știe să se facă înțeles și, mai ales, să-i asculte pe cei cu care dorește să colaboreze. Dacă acțiunile pe care le organizează sînt interesante și diverse, după preferințele sătenilor, succesul este asigurat încă din start...»

Cum au fost traduse în practică aceste lucruri, vom vedea în rîndurile care urmează.

...Cînd a venit în comuna Șeica Mare din județul Sibiu, profesorul Mircea Rusu, numărul cetățenilor care practicau sportul în mod frecvent era redus, aproape inexistent. După ce a făcut o «inven-

tariere» amănunțită a posibilităților locale, împreună cu reprezentanții consiliului popular, după ce a sondat preferințele sătenilor pentru o disciplină sau alta, a trecut la amenajarea unor terenuri simple, iar cu ajutorul meșterilor locali a confecționat majoritatea materialelor de care avea nevoie. Astfel, au apărut terenuri de fotbal, handbal, volei, piste de atletism, sectoare pentru sărituri și aruncări etc. Mai tîrziu, din fondurile asociației și cele cultural-sportive au fost cumpărate echipamentul și materialele de care mai era nevoie: plase, mese de tenis, saltele pentru trîntă. Urmarea?

Datorită profesorului lor, Ion Mazilu, elevii liceului din Vama (jud. Suceava) au îndrăgit schiul.

Profesorii de educație fizică aduc o contribuție însemnată la păstrarea tradiției jocului de oină. Ei însuflă tinerilor săteni dragostea pentru sportul nostru național.

Astăzi, la campionatul asociației iau parte în mod frecvent peste 500 de tineri și vîrstnici; aproximativ 100 de tineri se inițiază în sportul luptelor. De același succes se bucură și celelalte manifestări sportive ce se organizează cu regularitate în comună: «Cupa speranțelor», «Cupa celui mai bun atlet», crosurile și duminicile cultural-sportive.

...Dacă am întocmi un clasament al localităților rurale cu o bogată activitate sportivă de masă, printre fruntași, alături de Șeica Mare s-ar număra, cu siguranță, comuna Micfalău (județul Covasna). Faima tinerilor — fete și băieți — a depășit chiar granițele țării. În fiecare vară, după antrenamente intense, efectuate pe tot parcursul anului, tinerii amatori de drumeție pornesc pe biciclete spre diverse colțuri ale lumii. Pînă acum, caravana cicloturiștilor din Micfalău a poposit, printre altele, în Belgrad, Budapesta, Varșovia, Leningrad, Venetia, Istanbul, München etc. De unde această pasiune pentru mersul pe biciclete? De la profesorul Acațiu Feier, cel care, cu tact pedagogic și răbdare, a reușit, să-i convingă pe copii, dar mai ales pe părinții acestora, de utilitatea și foloasele sportului, a multiplelor posibilități de recreare pe care le oferă această activitate.

Spațiul nu ne permite să-i amintim pe toți profesorii de educație fizică de la sate a căror activitate depășește cu mult granițele obligațiilor școlare. Printre cei care ar putea fi remarcați s-ar număra, firește, prof. Ion Roman din comuna Brusturi (județul Bihor), Roman Buzoianu din Movila Miresii (județul Brăila), învățătorul Constantin Sălăgean din Milaș (județul Bistrița-Năsăud) și mulți alții.

Dacă ne-am oprit, totuși, asupra primilor doi n-am făcut-o din dorința de a-i lăuda, deși o meritau cu prisosință. Am încercat doar să schițăm cadrul în care ar trebui să-și desfășoare activitatea extrașcolară toți profesorii de educație fizică de la sate, ei fiind cei de care depinde, în primul rînd, reușita manifestărilor sportive de masă.

Desigur, profesorul de sport trebuie să-și îndrepte atenția, cu prioritate, asupra programei școlare. În același timp însă, ca singurul specialist din comună în acest domeniu, el are obligația morală de a-i sprijini cît mai mult pe toți cei dornici să facă sport, de a căuta forme cît mai atractive și diverse de organizare a activității sportive de masă.

Marian GHIOLDUȘ

ÎNTRERPRINDEREA DE INDUSTRIALIZARE A CĂRNII MUREȘ

Țirgu Mureș,
Str. Gheorghe Doja nr. 62
Telefon: 11681.
Telex: 035216

Livrează:

De la îngrășătoriile proprii:

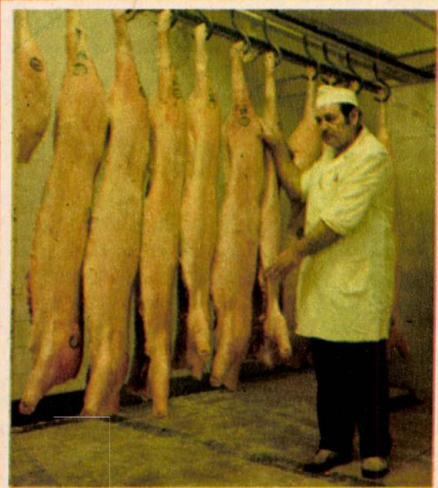
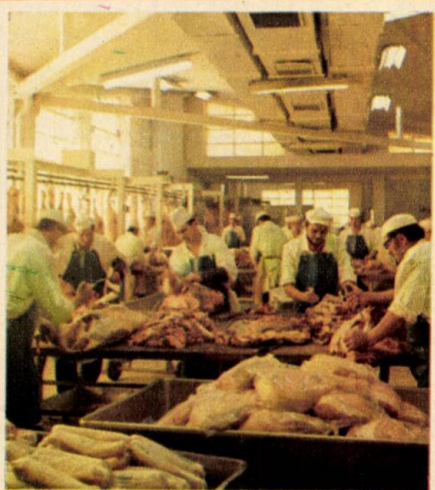
- mînzăți îngrășați
- berbecuți îngrășați.

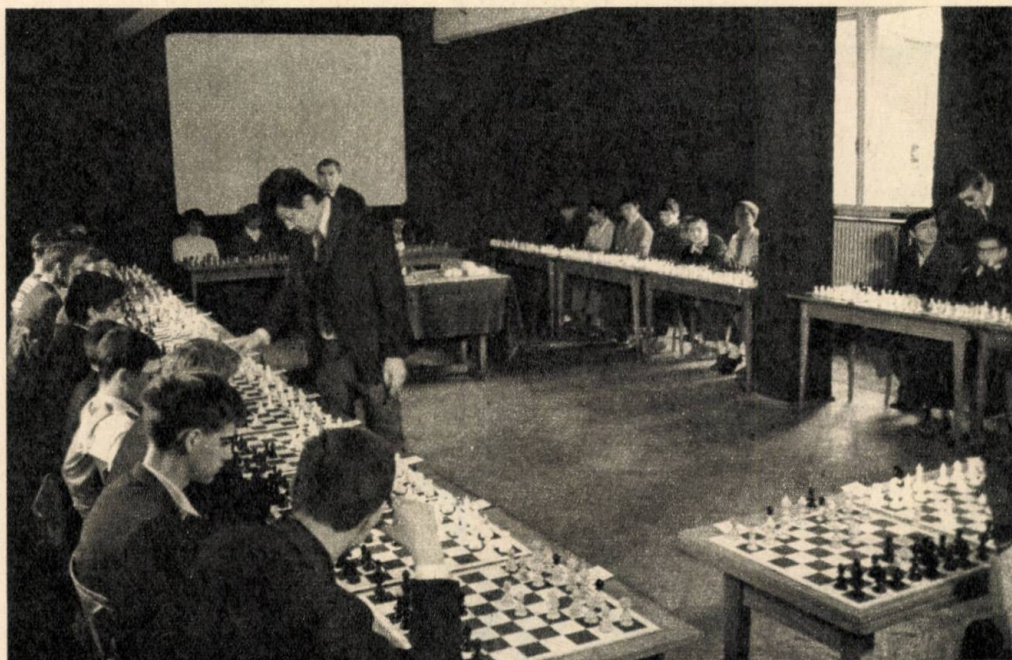
Din abatoare și antrepozitul frigorifer:

- carne refrigerată și congelată de bovine și mînzat
- carne de bovină pistolat
- carne preambalată tip Cryovac, refrigerată și congelată
- anterioare de bovină și mînzat, dezosate
- specialități de vită
- organe de vită și de porc.

PREPARATE DIN CARNE:

- Prospături: cremvurști, polonez, parizer etc.
- Preparate de sezon: caltaboș Dîmbovița, Alb, Banat etc.
- Salamuri: Poiana, Rusesc, Italian, Predeal, Cracao, Vînătoresc etc.
- Cîrnați: de porc (proaspeți și afumați), Csabai, Cabanos, Debrețin, Favorit etc.
- Afumături: costiță, piept de porc, jambon cu os, ceafă de porc, slănină cu boia etc., pastramă de oaie și de porc.
- Specialități: șuncă presată, mușchi țigănesc și file, șuncă ardelenescă etc.

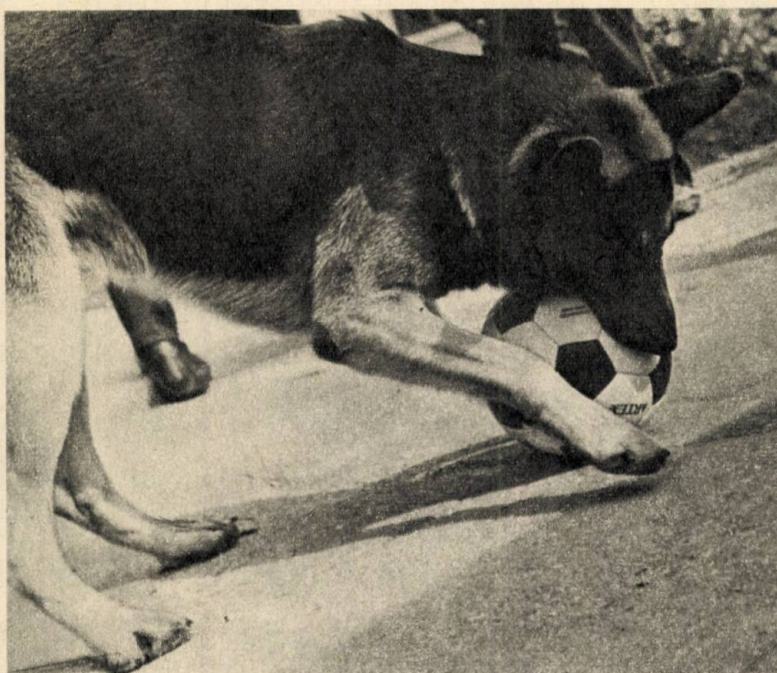

ÎNTOARCEREA LA LOCURILE COPILĂRIEI. Cu vreo 20 de ani în urmă, **Mircea Pavlov** făcea primii pași în șahul de performanță la cercul de la Palatul pionierilor din Capitală.

Iată-l din nou acolo de unde a pornit. Acum, maestrul Mircea Pavlov susține un simultan cu cei care și-au propus să calce pe urmele lui. (Foto: **Șt. CIOTLOȘ**)

Dar cui nu-i place?...

Foto: **S. BAKCSY**

Elegant (ă) în orice ocazii,
purtînd confecții moderne,
modele noi de încălțăminte!

Magazinele de specialitate
vă oferă cele mai recente
creații de modă!

● La costumul dv., cămașa potrivită, din țesătură gen TER-
COT, neșifonabilă, cu inserție la guler și manșete, în colorituri
ultramoderne

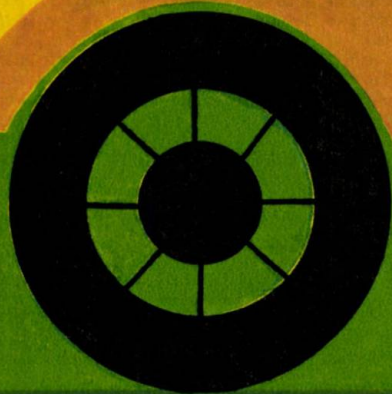
- Scurte și bluze de vînt din relon
- Pantaloni din țesături supraelastice

ECONOMISIȚI TIMP ȘI BANI, PROCURÎNDU-VĂ

● Paltoane, pardesie și costume termocolate, care păstrează forma, ținuta și eleganța confecției

● O largă gamă de sortimente de confecții pentru toate vîrștele și pentru orice ocazie găsiți în magazinele de specialitate din întreaga țară

CONFECȚII DIN MAGAZINELE DE SPECIALITATE!

Ciclismul a avut, de a lungul istoriei sale de peste 100 de ani, un mare număr de vedete autentice: Magne, Maes, Bartali, Robic, Koblet, Bobet, Anguetil — iată câteva nume de superstaruri din lunga listă a gigantilor șoselelor. Totuși, dintre ele se desprind — ca niște luceferi — cele ale lui **FAUSTO COPPI** și **EDDY MERCKX**. Iată motivul pentru care tot mai des ni se adresează întrebarea: cine este cel mai mare — Coppi sau Merckx? Am spus, am scris, am repetat și nu voi obosi s-o repet: nu se poate face o comparație între doi sportivi care au concurat în epoci diferite! În schimb, pot fi comparate palmaresurile lor. Și aici, după cum probabil știți, belgianul Eddy Merckx este superior tuturor marilor performeri ai

trebuie să aibă un ciclist pentru a vă depăși?

— Să fie Eddy Merckx în proporție de 101 la sută...

— Și dacă nu îndeplinește această calitate?

— Evident, îi va fi greu să mă întrecă!

— Atunci, să modificăm întrebarea: ce calități trebuie să posedă un rutier pentru a realiza victorii de răsunet?

— Multe. Dintre ele, voința mi se pare cea mai de seamă. Apoi, trebuie să vrea să muncească foarte mult pentru perfecționarea fiecărui amănunt de tehnică și tactică. Îi mai trebuie acestui rutier care vrea să devină vedetă puterea de a renunța la marile plăceri ale tinereții, de a se abține, de a înțelege că pentru o victorie de prestigiu mondial este nevoie de multe sacrificii...

na. După alte 4 ture, Campaner este ajuns de olandezul Vianen. Merckx atacă și-l apropie pe fugarii, anihilându-l acțiunea la km 145. Demarează Bernard Thévenet (speranța, marea speranță a francezilor), Bernard urcă bine, menține un ritm constant (39 km/h) și se distanțează de plutonul în care cerber este «diavolul roșu», Eddy. La capătul turului 15, francezul are 1:54 față de cuplul Maertens-Conti (evadat în turul 12) și 3 minute de plutonul ținut în friu de compatrioții lui Thévenet. Este momentul în care 23 de alergători abandonau în grup! Merckx rămâne în fruntea unei armate decimate... Va renunța? Nul! Va lupta singur pentru victorie. Se așează în frunte și impune un ritm căruia puțini îi vor re-

ACESTA ESTE MERCKX

sportului cu pedale. El are performanțe unice în istoria ciclismului:

1 titlu mondial la amatori,
3 titluri mondiale la profesioniști.

5 locuri I în «Turul Franței»,
5 locuri I în «Turul Italiei».

Adăugând la acest strălucitor palmares și «Turul Spaniei», precum și majoritatea «clasicelor», vom avea imaginea unei cariere sportive fabuloase, a unui talent unic, inegalabil.

În fond, cine ești dumneata, domnule Merckx?

S-a născut la 17 iunie 1945 la Meensel-Kiezegeem, în Belgia, și multă vreme n-a putut să se ocupe de ciclism pentru că era prea mic. Abia pe la vreo trei ani a stăpinit — cu nerv, e drept — o tricicletă, iar mai târziu, când a făcut cunoștință cu bicicleta, a trebuit să înfringă împotrivirea părinților (neîncrezători în sorții de izbândă ai unei astfel de «meserii») pentru a-și putea împlini visul de a fi mai mare decât Coppi, Bartali și Anguetil. Om de o seriozitate exemplară, de o conștiințiozitate fără cusur și o ambiție în stare să macine granitul.

Edificatoare pentru caracterul său este și o secvență din discuția pe care am avut-o cu el în 1969, la Paris.

— Ce calități socotiți că

Acesta este Merckx — omul.

Anul 1974 a însemnat pentru el apogeul carierei sportive. «Turul Italiei», «Turul Franței», tricoul «curcubeu», de campion al lumii — iată itinerarul marilor sale victorii. Ultima dintre ele, cea de la Montreal, a fost o adevărată lovitură de maestru, un exemplu de abilitate tactică, de forță, de voință. Merckx are mulți rivali înăuntrul și în afara întrecerii. Cei de pe urmă sînt odioși, primii — însă — firești. Fiecare ciclist se naște cu dorința de a-l învinge pe belgian, știind că aceasta și numai aceasta este adevărata performanță. În plutonul ce s-a aliniat la startul campionatului mondial avea — practic — numai adversari.

150 000 de spectatori se aflau pe circuitul de 12,5 km (pe care profesioniștii aveau să-l acopere de 21 de ori pentru a totaliza 262,5 km) pe o vreme caniculară. Într-atît era de cald încît culorile se estompau... Primul tur se parcurge într-o viteză nefirească pentru un circuit atît de greu, o căldură atît de mare și o cursă atît de lungă: 40,5 km/h! Evadează Francis Campaner. El are, după 37,5 km, un avans de 1:16 și după 50 km 1:52. În turul 5 abandonează olandezul Pijnen. Campaner urcă la 2:52 distanța față de pluton. În turul 7 renunță și Oca-

zista. Încearcă imposibilul: în 62 km să recupereze cele 187 de secunde care-l despart de fugarul incurajat frenetic de 150 000 de spectatori. În timp ce alți combatanți abandonează, Eddy — în plasa căruia s-a instalat Poulidor — recuperează kilometru cu kilometru. La finele turului 18 (cînd mai sînt doar trei pină la sosire!) avansul lui Thévenet scade la 2:32, apoi (turul 19) la 2:04. Merckx continuă infernală urmărire. Se intră în ultimul tur și fugarul mai are 36 de secunde avans. Cu 6 km înainte de finis Eddy îl prinde și... sprintează! Doar Poulidor îi prinde roata. Bătrînul «Poupou» visează, la aproape 39 de ani, să devină campion mondial. El știe că Merckx a muncit enorm, a dus pe umeri toată greutatea acestei fantastice urmări și-i spune: «Oricît ar fi de mare, Eddy e totuși om. Trebuie să fi obosit. Se află sigur la capătul puterilor, iar eu sînt odihnit. Acum, ori niciodată!» Raymond e viclean. Îl atacă pe belgian de departe, pentru a-l extenua. Dar Merckx îl ajunge, îl depășește cu ușurință și trece linia de sosire cu avans. Un veritabil triumf! Acesta este Merckx — sportivul.

Să-l aplaudăm pentru împrăviile sale.

N. HRISTACHE

Merckx și Poulidor

Foto: Miroir
du cyclisme

AUTOMOBILISMUL SPORTIV CERE PASIUNE, DAR ȘI FOARTE MULTĂ MUNCĂ

O CONVORBIRE
CU MULTIPLUL CAMPION
REPUBLICAN
EUGEN IONESCU-CRISTEA

Pilotul de raliuri, de viteză în coastă și de viteză pe circuit Eugen Ionescu-Cristea este în ultima vreme cel mai bun automobilist sportiv al țării. Intrat în iureșul acestui sport în 1967, el a reușit să cîștige pînă acum un titlu de campion balcanic și zece titluri de campion republican de viteză în coastă. În mod practic, el este neînvins în cursele de coastă din 1970 și pînă astăzi.

Talentatul nostru campion s-a născut în București la 26 mai 1938. Are înălțimea de 1,82 și cîntărește 75 kg. Lucrează în Capitală la «Dacia-service», după ce cîțiva ani a fost instructor la Școala de șoferi amatori București. În timpul liceului a făcut înot și a jucat baschet. În afară de automobilism, îl pasionează scrierile de anticipație, schiul și schiul nautic.

Dragostea pentru sporturile mecanice o moștenește din familie. Tatăl său, Nicolae Ionescu-Cristea, a fost unul din cei mai cunoscuți motocicliști români din perioada 1930—1940, iar fratele

Frații Alexandru (stînga) și Eugen Ionescu-Cristea. În mijloc, micul Horațiu (cinci ani și trei luni), fiul lui Alexandru și — poate — un viitor campion de sporturi mecanice.

mai mic, Alexandru Ionescu-Cristea, este maestru al sportului și multicampion republican de viteză pe circuit la motociclete.

După un scurt stagiul în motocros, Eugen a debutat în automobilism, participînd la Raliul României împreună cu tatăl său. Cel mai bun și mai fidel navigator al lui Eugen, în raliurile naționale și internaționale, a fost și a rămas inginerul Petre Vezeanu. Campionul nostru a făcut însă echipaj, în unele curse importante, și cu fratele său Alexandru.

...O stradă liniștită, cu tei stufoși, pe undeva pe lîngă Sala sporturilor Floreasca. Într-o curte, o mașină Renault 8 Gordini, de culoare argintie, cu cifra 1, înscrisă de o parte și de alta, pe cele două uși. Mașina stă cu roțile din față suspendate și, sub ea, lucrează un tînar îmbrăcat într-o salopetă portocalie. Este Eugen Ionescu-Cristea, care-și pregătește automobilul pentru întrecerea de viteză în coastă de la Poiana Brașov.

Seara se apropie tiptil. Eugen face o pauză. Se ridică, își șterge sudoarea de pe frunte și ne invită să luăm loc în niște scaune pliante, de camping. Desface două sticle de «Ci-co» și umple paharele aflate pe o masă. Noi aprindem cîte o țigară. Ei nu. În familia Ionescu-Cristea, o familie de sportivi, nimeni n-a fumat niciodată.

— Ei, Genule, ce spui? Astăzi este joi, duminică

se ține concursul. Mai ai mult de lucru la mașină?

— Mai am o groază de treabă! zice campionul sorbind din pahar lichidul galben. De fapt, în sportul acesta al nostru munca nu se sfârșește niciodată. Mereu ai câte ceva de pus la punct, mai ales la mașină. Iar când ai încheiat cât de cit cu mașina, trebuie să începi antrenamentele. Și uite așa o ții mereu, pe parcursul întregului sezon. Raliurile pretind recunoașteri îndelungate ale traseelor, mai ales acum, când se aleargă pe drumuri secundare, prin păduri, peste creste de munte. Este nevoie, de asemenea, să înveți bine probele de coastă, să știi, chiar și cu ochii închiși, fiecare viraj, fiecare reper. Să vă dau un exemplu. Anul acesta am luat parte pentru prima dată la cursa de la Gutii. Auzisem numai lucruri frumoase despre acel traseu cu 40 de viraje din Maramureș. Din păcate, nu-l cunoșteam deloc. Dar m-am dus acolo și m-am antrenat pe îndelete. Am urcat coasta cu mașina, dar și cu piciorul, ca un simplu drumeț. Seara, la hotel, înainte de competiția oficială, am închis ochii și am rememorat traseul, așa cum fac schiorii înaintea marilor concursuri. După ce întreaga panglică a pistei mi s-a derulat prin închipuire, ca un film, cu toate amănunțele ei, am adormit liniștit. A doua zi dimineața am câștigat cursa, îmbunătățind cu peste cinci secunde vechiul record al Gutiiului.

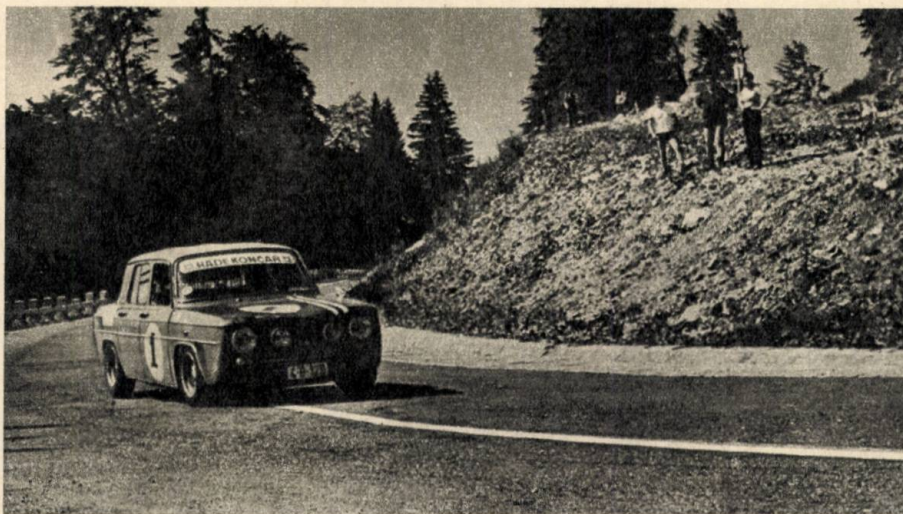
— Care ți-a fost cel mai redutabil adversar, din acești ani, în competițiile interne?

Mobilizându-mi toate resursele, am reușit să fiu mai rapid decât Puiu și să câștig campionatul pentru a doua oară.

— Ai luat parte și la unele întreceri internaționale. Ce părere ai despre valoarea automobilistilor noștri, în comparație cu cei de peste hotare?

— Sînt convins că avem cîțiva alergători de real talent. Le lipsește însă experiența marilor concursuri, pentru că activitatea noastră internațională este încă restrînsă. Uzina de la Pitești ar trebui să cultive cu mai multă asiduitate cursele. Cea mai mare bucurie a mea și a altor piloți ar fi aceea de a concura în cursele internaționale pe mașini românești bine echipate și pregătite.

Am o părere foarte bună despre unii alergători din țările vecine și prietene, cum sînt bulgarul Ciubrikov, polonezul Stawowiak, maghiarul Ferjancz sau iugoslavul Palikovici. Talentul acestor automobiliști (unii dintre ei deținători ai titlului de «piloți prioritari» în clasamentul federației internaționale de specialitate) este dublat de o largă experiență competițională. Nouă, această experiență ne lipsește și așa se explică inferioritatea de care dăm dovadă uneori, în întrecerile directe. Să nu uităm însă și un alt element esențial. În sporturile mecanice, după cum bine se știe, un rol de primă însemnătate îl are mașina pe care concurezi. Talentul, ori cît de mare ar fi, nu se poate pune în

Viraj într-o probă de coastă. Cu această mașină (R 8 Gordini) a câștigat Eugen marea majoritate a titlurilor de campion republican.

— Fără îndoială, cel mai puternic adversar al meu a fost arhitectul brașovean Aurel Puiu. În campionatele de raliuri nu l-am putut învinge niciodată dar, în schimb, mi-am luat revanșa în cursele de coastă unde, după cum știți, am câștigat mereu titlurile de campion republican absolut, din 1970 și pînă astăzi. Îmi va rămîne mereu în minte cursa de la Feleac din 1971, cînd pe acea pistă din vecinătatea Clujului am jucat amîndoi ultima carte.

valoare cu o mașină mediocră. Și, din păcate, noi n-am dispus întotdeauna de mașini corespunzătoare.

— Dintre ceilalți piloți străini, întîlniți în concursurile internaționale, care te-a impresionat cel mai mult?

— Am avut o adevărată plăcere urmărindu-i în

curse pe finlandezul Toivonen sau pe polonezul Zasada. Mi-a plăcut de asemenea stilul italianului Sandro Munari, care este un pilot sigur, inteligent, fin tactician. Compatriotul său Raffaele Pinto aleargă foarte repede, însă am impresia că de multe ori forțează nota și de aceea își înscrie în palmares prea multe abandonuri. Dacă mă refer la generația mai tină, atunci pe primul loc trebuie să-l așez pe vest-germanul Walter Rohrl, care a câștigat ultimele două ediții ale Raliului Dunării și, în 1974, a devenit campion european. Rohrl a adus în raliurile internaționale un stil de alergare cu totul original. El este un adevărat acrobat, un pilot cu posibilități de exprimare nemaîntinse pînă acum.

— Și acum, o întrebare care nu poate lipsi dintr-o astfel de convorbire: cînd te vei retrage din sport?

— Greu de spus... Încă nu m-am gîndit la așa ceva. Automobilismul este cea mai mare pasiune a vieții mele și îmi pare imposibil, cel puțin deocamdată, să fixeze o dată anume pentru retragerea mea.

...Cînd am părăsit străduța liniștită din vecinătatea Sălii Floreasca, se înnoptase de-a binelea. Eugen Ionescu-Cristea ne-a condus cîțiva pași, și-a luat rămas bun și s-a întors la mașina care îl aștepta în curte, suspendată, pe cric. Așa cum ne declarase, mai avea încă mult de robotit, pentru că în automobilism, ca și în toate celelalte sporturi, nici o satisfacție nu se obține fără pasiune, muncă încordată și perseverență.

DUMITRU LAZĂR

CAS CA DO RUL

Scena s-a petrecut în timpul unei filmări în care cascadorul Emil Remy avea sarcina să «zboare» cu o parteneră în mașină și să aterizeze pe terasa clădirii «Palazzo della Civita» din Roma. Actrița a refuzat, așa că Remy a înlocuit-o cu un manechin. Șansa a fost de partea actriței, întrucît la prima încercare unghiul rampei de pe care s-a lansat i-a «oferit» cascadorului o lovitură în plin în peretele terasei. Și șansa și măiestria pilotului l-au salvat, încît la o a doua filmare el a aterizat cu bine.

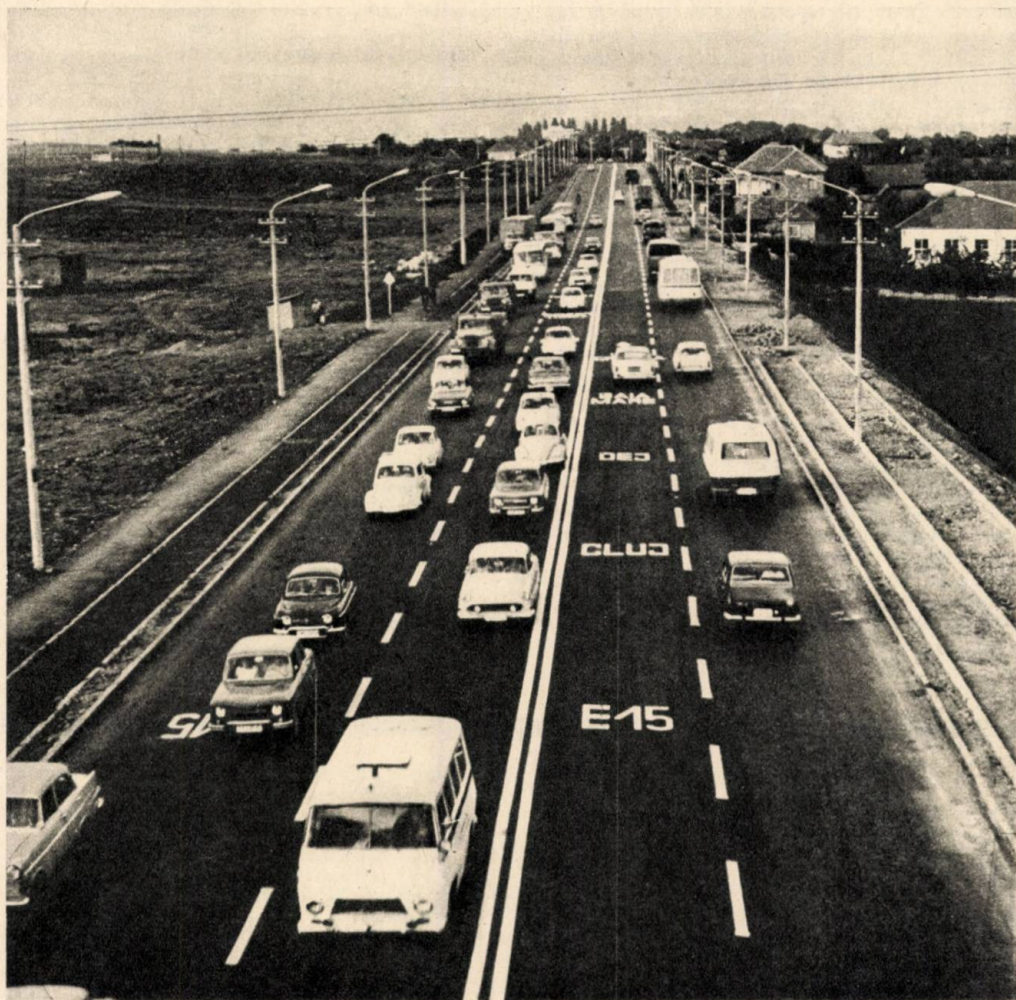

EFORTURI PENTRU SPORIREA SECURITĂȚII TRAFICULUI RUTIER

Indiferent din ce unghi de vedere ar fi privit, încercînd o judecată cît mai imparțială, trebuie să recunoaștem că automobilismul ca fenomen reprezintă, pe ansamblul general al existenței contemporane, o sursă de sporire a indicelui de mortalitate al omenirii, fapt care nu-i poate lăsa impasibili pe specialiștii din multiplele sectoare de activitate ce concură la marea industrie a protecției

vieții omenești.

Astfel, pentru sporirea securității pasive, constructorii de automobile continuă încercările diverselor soluții constructive pentru caroserii mai securizate, ramforsate cu bare de protecție deformabile, fie din celule de poliuretan, fie cu sisteme de discuri cablate, dotarea din fabricație cu centuri de siguranță (rigide ori elastice) sau cu saci de aer

care în momentul impactului să-i ferească pe pasagerii automobilului de o coliziune directă cu interiorul rigid al abitaclului. Se încearcă, în același scop, o cit mai bună neutralizare a interiorului automobilelor, prin rotunjirea bordului, ramburarea componentelor dure sau îngroparea accesoriilor ascuțite. S-a început, la o scară notabilă, generalizarea diferitelor mijloace de apărare împotriva accidentărilor provocate de piesele mecanismului de direcție prin folosirea volanelor și a coloanelor de direcție, deformabile sau telescopice.

O altă componentă importantă a securității pasive a automobilelor i-a determinat pe constructori să înlocuiască parbrizurile din sticlă calită care, în timpul impactului, se sparge în particule mici, capabile să-i rănească pe ocupanții automobilului, cu parbrize din foi de sticlă care îmbracă o folie de material plastic transparent. Această soluție dă parbrizului calitatea de a nu se sparge în particule explozive și de a păstra calitatea de vizibilitate și după lovire.

Din păcate, însă, toate aceste amendamente constructive necesită schimbări de tehnologii în liniile de fabricație, sporind considerabil prețul de cost al automobilului, ceea ce duce la perturbări în întregul sistem. Cu toate aceste inconveniente, aproape toate măsurile susmenționate vor trebui materializate, deoarece într-un viitor foarte apropiat acestea vor deveni norme obligatorii impuse de organisme internaționale de securitate a circulației.

În afara constructorilor de automobile, la sporirea securității pasive a traficului rutier participă organisme specializate în construirea celui de al doilea principal element al universului automobilistic: **drumurile**. La ora actuală se preconizează construirea de autostrăzi pe principalele axe de tranzit, precum și modernizarea și lărgirea celor mai importante artere de circulație din localități. În acest domeniu se impun baremuri în ce privește raza de curbă a virajelor, supralățirile și supraînălțările curbilor, bordurării, acostamente și consolidări robuste, precum și tendința construirii centurilor ocolitoare ale marilor așezări urbane pentru fluidizarea tranzitului.

În acest sector se pot semna și în țara noastră câteva realizări remarcabile ale specialiștilor noștri, prin darea în exploatare a primului tronson de autostradă București—Pitești, precum și lărgirea la patru benzi de circulație a tronsoanelor București—Ploiești și Constanța—Mangalia, urmînd ca în următorii ani astfel de lucrări să se extindă. În ce

privește lucrările necesare sporirii fluidizării traficului pe principalele drumuri naționale sînt de semnalat darea în exploatare a trecerilor peste nivelul căii ferate, dintre care cele de la punctele de penetrație în București (pe D.N. 1—Otopeni, pe D.N. 2—Afumați) pe centura de vest a orașului Ploiești, pe D.E. 94 — Puțeri-Timișoara, la Buzău ș.a.

Pentru sporirea securității și fluidității traficului rutier în orașe, reprezentanții științei rutiere din întreaga lume și-au direcționat activitatea pe reducerea zonelor accidentogene din localități, prin lărgirea vizibilităților din intersecții, semaforizării cu temporizări diferențiate, constituirii de «unde verzi», construirii de pasaje subterane și supraterrane, precum și semnalizări luminoase sau reflectorizante.

Sistematizarea rutieră a numeroase intersecții în București, Timișoara, Brașov și Cluj constituie un început promițător al unor acțiuni ample efectuate de tehnicienii români în domeniul sistematizării rutiere.

Pasajelor subterane pentru pietoni construite în Piața Scintei și Piața Universității li se vor adăuga, în curînd, altele, iar anul 1975 va inaugura primele două axe de «undă verde» din București, rod al unei colaborări fructuoase între I.P.A. și F.E.A.

Printre principalele acțiuni destinate ridicării nivelului gradului de securitate activă se poate menționa întărirea aparatului de coordonare și supraveghere a traficului rutier prin dotarea cu aparatură și utilaje moderne de detectare și înregistrare a contraveniențelor la normele circulației rutiere. Aparatura radar, elicoptere de supraveghere, aparatura de depistare a motoarelor poluante au contribuit la ridicarea exigenței automobilistilor față de ei înșiși.

De asemenea, pentru întărirea securității active, în planul de perspectivă imediată al Automobil Clubului Român este prevăzută inițierea unor școli de perfecționare în conducere a automobilistilor noștri, prima etapă a acestei acțiuni fiind amenajarea unor poligoane special destinate scopului respectiv.

Evident că toate eforturile făcute de specialiștii din atît de multe domenii de activitate pot deveni superflue, dacă omul, cel mai important element al triumviratului OM-DRUM-MAȘINĂ, nu încearcă să-și depășească măcar o parte din trăsăturile psiho-individuale care-l determină uneori să substituie forța proprie puterii motorului mașinii sale, mijloc de defulare cu finaluri adesea tragice.

L. ȘERBAN

SFATURI PENTRU TINERII AUTOMOBILIȘTI

●●● Să nu vă fie cu supărare, însă ar trebui să înțelegeți că onoarea dv nu poate avea absolut nimic comun cu împlinirea banală că o altă mașină vă depășește.

Astfel de sentimente sînt absurde, ridicole și mai ales periculoase. Recunosc (șoptind) că atunci cînd aveam vîrsta de 20 de ani nu prea eram de această părere.

Însă nici nu mi-a spus-o nimeni pe vremea aceea!

●●● Distanța dintre mașina pe care o conduceți și marginea dreaptă a drumului trebuie să fie aproximativ proporțională cu viteza cu care circulați.

Deci la viteza zero (oprire) distanța să fie zero (îngăzduit sau la marginea externă a acostamentului șoselei).

●●● Ajutați-i pe începătorii care s-au angajat în mod imprudent într-o depășire. Cum? Foarte simplu! Treceți cît mai pe dreapta și dacă e necesar frînați din vreme. De ce? Pentru că dacă nu procedați astfel aveți toate șansele să fiți amestecat în accidentul care va urma (și la propriu și la figurat!).

Desigur că veți fi considerat nevinovat de către organele judiciare. Însă... decît «nevinovat la spital» nu-i mai bine «prudent acasă»?

●●● Nu vă bazați niciodată pe noroc. Pentru că într-o zi puteți avea «ghinion» și s-ar putea să fie ultima zi! De asemenea, este util să știți că viteza costă mult, oricît de bine am conduce. Astfel, circulația cu 120 km/oră ne costă de circa trei ori mai mult decît la viteze de 60 km/oră. În special din cauza creșterii consumului de benzină și a uzurii cauciucurilor.

●●● Conducătorii buni folosesc frîna numai pentru opririle neprevăzute și inevitabile. Apropiindu-se de un stop care este roșu, ei retrogradează de departe, schimbînd succesiv chiar pînă la viteza I, deci ajungînd uneori foarte încet la intersecție (eventual în ralanti în viteza I).

Avantaje: nu uzează deloc frînele (deși unii, «grăbiți», venind din urmă se pot enerva), iar foarte adesea la trecerea semaforului pe verde conducătorul bun se află în mișcare, deci poate accelera mult mai repede decît «grăbiții» din șirurile alăturate care, venind «repede», au trebuit să frîneze și să se oprească. Ce au cîștigat?

●●● Spălați și ștergeți apăsat cu hîrtie uscată lamele de cauciuc ale ștergătoarelor. Nu uitați că zgîrîturile cauzate de lamele murdare cauzează întîrzieri de 2—3 secunde în perceperea pericolelor, uneori cu urmări grave. În plus, ele pot provoca spargerea instantanee a parbrizelor din sticlă securită (chiar în timp ce mașina stă în garaj!). Fără să mai vorbim de enervarea pe care ne-o produce condu-

cerea cu vizibilitate rea, mai ales în timpul nopții, cînd zgîrîturile geamului măresc pericolul orbirii cu luminile celor venind din sensul opus.

●●● Este recomandabil să montați faruri de ceață, atît în față, cît și în spate, spre a evita telescoparea cu mașinile venind din sensul opus.

●●● Nu strîngeți volanul cu disperare! Crisparea permanentă obosește mușchii și nervii în mod absolut inutil și dăunător. Țineți volanul permanent cu amîndouă mîinile, foarte ușor, însă gata în orice clipă să-l strîngeți mai tare, spre a-l putea acționa atît de rapid cît este necesar.

●●● Poziția optimă a mîinilor pe volan nu poate fi aceeași pentru toți, nici pentru orice situație; pe șosele drepte, conducînd relaxat, puteți ține mîinile la «orele 3 fără un sferb» (asemănînd volanul cu un cadran de ceas).

La viteze relativ mari sau pe drumuri de munte este recomandabil să țineți mîinile la ora «2 fără zece». În nici un caz lipite una de alta!

●●● Dacă folosiți ulei multigrad (W 20/40) încălzirea motorului pe loc nu mai este necesară. Puteți porni la drum după 10—20 secunde, adică după ce ați ambalat motorul de 2—3 ori pe loc.

●●● Debreiați înainte de a porni motorul, deoarece: — atît la cald, cît mai ales la rece, veți ușura solicitarea bateriei; — cîștigați timp, deoarece puteți angaja maneta în viteza I înainte de a porni motorul. Deci puteți porni la drum mai curînd.

●●● Radioul la bord este acceptabil numai dacă cel de la volan este capabil să nu-i acorde niciodată mai multă atenție decît observării continue a circulației.

Personal nu-l folosesc niciodată, pentru că orice deviere a atenției poată dăuna prezenței de spirit permanent indispensabile pentru toți cei ce înțeleg să conducă în deplină siguranță.

●●● Nu uitați că de la 80 la 110 km/oră distanțele la frînare devin duble!

Petre CRISTEA

PE SCURT

● La frînare sau reducerea vitezei unui vehicul este irosită o cantitate de energie. În ideea economisirii consumului de energie, cercetătorii americani au propus instalarea unui dispozitiv cu volant de inerție, care ar prelua jumătate din energia pierdută, înmagazinînd-o și folosind-o la plecarea următoare.

● Licităția de automobile vechi din S.U.A. s-a dovedit în ultimul timp extrem de «pipe-rată»: un model «Pierce Arrow» din 1920 a fost vîndut cu 180 000 de dolari! Pe acest veteran l-a făcut prețios timpul dar și faptul că este în întregime plăcat în nichel și aur.

● Australianul John Duncan a depășit recordul lumii la pilotarea în marșarier a unei mașini. Pe circuitul Hume Weir, din Noua Galie de Sud, el a condus, în acest mod, 210 km în loc de 136, cît însuma vehicul record.

● ADAC — clubul automobilistic vest-german, care numără două milioane de membri — a dat următorul sfat: «Dacă vi s-a spart

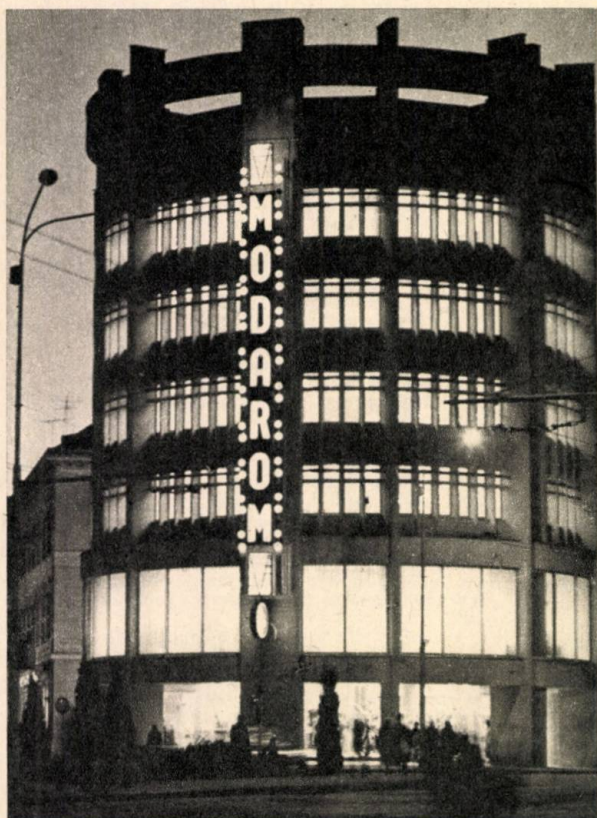
capîșonul din plastic al lămpilor roșii din spate, rugați-o pe soția dv să vă împrumute rujul de buze sau oja de unghii și vopsiți becul!»

● Agenția TASS a anunțat construcția unei mașini care va depăși viteza sunetului. Ea va avea forma unui ac lung de 11 metri, înalt de 1,30, cu aripi laterale.

● «Mașina viitorului» a obținut un premiu de 50 000 de yen la un concurs internațional organizat la Tokio. Este vorba de un triciclu cu pedale, dotat cu motor de tip... muscular care consumă... proteine.

● Tehnicienii de la «Goodyear» au socotit că industria de pneuri va consuma, în 1975, peste 193 de milioane de km de sîrmă de oțel, necesară producției de pneuri cu centură metalică.

● O societate de asigurări engleză scade taxa de asigurare cînd este vorba de o conducătoare auto. Ei susțin că cea mai mare parte a femeilor nu merg cu mai mult de 60 de km la oră.

Prin «Casa de Modă» a cooperației meșteșugărești din orașul Brașov vă puteți executa la comandă orice model de:

— confecții, tricotaje, lenjerie, pălării, încălțăminte, marochinărie, articole de bijuterie și amintiri.

ATENȚIUNE TURIȘTI

Unitatea «Auto-service» a coop. Tehnică-Brașov, Str. Lungă nr. 14, execută de urgență, cu personal calificat, orice fel de intervenții la autoturisme: revizii, reglări, reparații la motor și instalația electrică, înlocuitori de piese, încărcat acumulatori etc.

Münchhausen...

Foto: Dragoș NEAGU

UZINA

**EMAILUL
ROȘU**

MEDIAS

Str. Carpați
nr. 19

**Produse
de cea mai bună calitate**

Sportul Popular

Ziar pentru răspândirea sportului în marile mase populare

MARILE MANIFESTATII SPORTIVE DIN CAPITALA

CICLO CROSSUL O. S. P. ULUI "CUPA ARDEALULUI". — CAMPIONATUL NAȚIONAL DE BOX LA MIJLOCIE

ROSTUL NOSTRU

DUPĂ O LUPTĂ STRĂNSĂ

ION POPA A FOST DECLARAT ÎNVIȚAT

MUNCITORUL TUDOR FILIP (LEONIDA)

A CASTIGAT CICLO CROSSUL O. S. P. ULUI

SAU REMARCAT CONCURENȚA A. P. ULUI ȘI S. P. ULUI

AU ASISTAT PESE 2000 DE SPECTATORI

JUBILEUL DE 30 DE ANI AL ZIARULUI „SPORTUL”

În martie 1975 se împlinesc 30 de ani de la apariția primului număr al ziarului „Sportul”.

Apărut la două săptămîni de la instaurarea guvernului dr. Petru Groza, cel dintîi guvern democratic din istoria țării noastre (eveniment ce avusese loc la 6 martie 1945), ziarul „Sportul popular” a fost editat cu sprijinul direct al Editurii Partidului Comunist Român și și-a făcut — din primele zile ale existenței sale — un titlu de onoare, un adevărat crez de luptă, din a milita „pentru răspîndirea sportului în marile mase populare”, așa cum reiese chiar din felul cum este subintitulat.

Evident, obiectivele fundamentale ale ziarului „Sportul popular” se confundau cu înseși obiectivele noului for de conducere a mișcării sportive din România (O.S.P. — Organizația Sportului Popular, care luase ființă în septembrie 1944) și erau clar și sistematic expuse în editorialul primei apariții, intitulat „ROSTUL NOSTRU”.

Printre punctele programatice de bază cuprinse în articolul respectiv, se enunță: difuzarea sportului în marile mase populare, democratizarea vieții sportive românești, propagarea caracterului larg democratic și a spiritului pur amator al mișcării sportive de masă, reformarea învățămîntului superior de educație fizică și a pregătirii cadrelor de specialitate, impulsionearea construcției și amenajărilor sportive de care să beneficieze oamenii muncii, militarea pentru ideea sportului ca factor important în întărirea prieteniei dintre popoare etc.

De o importanță esențială, atît în ceea ce privește fixarea profilului noului ziar cît și în definirea liniei politice generale a mișcării sportive de tip nou, căreia i se puneau bazele în acea perioadă, este interviul acordat zia-

rului „Sportul popular”, în primul său număr, de către tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, pe atunci secretar general al Comitetului Central al Uniunii Tineretului Comunist.

În acest interviu, erau enunțate teze de o mare importanță teoretică și practică pentru fenomenul sportiv românesc, aducînd clarificări în ceea ce privește obiectivele prioritare ale momentului, precizînd sarcinile generale de bază ale Organizației Sportului Popular, examinînd posibilitățile largi ce se deschid în fața mișcării sportive democratice și trecînd în revistă diverse aspecte pe care le poate îmbrăca fenomenul sportiv în societatea de mîine, societatea socialistă, spre care poporul nostru făcea, cu trei decenii în urmă, primii pași.

În acest fel, punctul de vedere solicitat, sub forma interviului amintit, în martie 1945, tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, de către noul ziar de sport, intra în istorie nu numai ca un program de acțiune — direct și expres formulat — al organului de presă de acum 30 de ani, ci și ca un document generic, fundamental, definitoriu pentru întreaga orientare a noii mișcări de cultură fizică și sport din România.

Continuator al tradițiilor și strădăniilor „Sportului Popular”, care vedea lumina tiparului cu trei decenii în urmă, ziarul „Sportul” de azi își face o datorie patriotică și partinică din a milita neobosit pentru îndeplinirea în cele mai bune condiții a sarcinilor ce-i revin, pentru transpunerea în viață a liniei partidului în mișcarea sportivă din țara noastră, în spiritul prețiosului document pe care-l reprezintă Hotărîrea Plenarei C.C. al P.C.R. cu privire la dezvoltarea continuă a educației fizice și sportului, din 1973.

Pentru a nu rămîne
în urma altor sporturi.

FOTBALUL TREBUIE SĂ-ȘI MODERNIZEZE REGULAMENTUL!

A rămas, cumva, fotbalul — sau este el pe punctul de a rămîne — în urma altor sporturi?

Faptul că punem această întrebare, însuși conținutul ei, pot apărea drept paradoxale în condițiile marii expansiuni teritoriale a acestui sport, a fermității cu care — la dimensiunile mondiale, fără a ne opri la câteva țări de excepție — el își menține și chiar își întărește atributul de „sport-rege”.

Atunci, de unde suportul logic al întrebării din primele rînduri ale acestui articol?

Cu ocazia unei vizite la București, la sfîrșitul lui octombrie 1974, Joao Havelange, președintele Federației Internaționale de Fotbal Asociație (F.I.F.A.), a făcut — într-o conferință de presă cu comentatori de fotbal — o interesantă paralelă între mobilitatea regulilor de joc din unele ramuri sportive (volei, baschet, polo, handbal) și imobilismul celor din fotbal. Mai mult chiar, noul președinte al F.I.F.A. (brazilianul Joao Havelange a fost ales în fruntea acestui for în iunie 1974, în locul englezului Stanley Rous) a și anunțat câteva idei inovatoare în acest domeniu, idei care urmăresc modernizarea jocului, dinamizarea lui, creșterea spectaculozității sale, deteriorată în ultimii ani, după numeroase opinii autorizate, de tacticile defensive, de marcajul strict, de trecerea ponderii elementului decisiv, în joc și în rezultat, de pe planul tehnicii în cel al pregătirii pur atletice.

Joao Havelange ne-a acordat, pentru „Almanahul Sportului '75”, un interviu pe această temă, din ce în ce mai des prezentă în preocupările teoreticienilor fotbalului, ale celor care-

caută perspectivele și sensurile dezvoltării viitoare.

— De ce apreciați, domnule președinte, că fotbalul este în pericolul de a rămîne în urma altor sporturi?

— Regulile unui joc sportiv pornesc totdeauna de la posibilitățile medii umane, la o anumită epocă, de la capacitatea jucătorilor de a asigura îndeplinirea lor, contribuind ca jocul respectiv să fie și accesibil dar, în același timp, și interesant. Ce ar însemna, de exemplu, un volei cu fileul înălțat la 3 metri sau coborît la numai 1,50 m? Sau un handbal în sală cu porți de dimensiunile celor de fotbal? Sau, ce interes ar prezenta un meci de polo într-un bazin de 100 metri, de exemplu? Evident, asemenea reglementări, care n-ar ține seamă de posibilitățile reale ale omului, ar cădea imediat în desuetudine. Ca și un joc de hochei, acest sport de maxime solicitări, dacă la el nu s-ar permite schimbarea jucătorilor, a liniilor... La fel de valabilă este și o discuție pe plan invers, în sensul că — dat fiind incontestabilele perfecționări ale ființei umane, ale antrenamentului sportiv, ale medicinei sportive, ceea ce duce la spulberarea continuă a recordurilor în sporturile individuale, fenomen absolut obiectiv — a rămîne, într-un sport, la regulile de acum 50, 60 sau 70 de ani; înseamnă a practica un sport croit pentru sportivii începutului acestui secol, cu „actori” apti de a interpreta de fapt o partitură mai grea, în speță cu jucători cu capacități superioare cerințelor și pe care jocul respectiv nu-i mai poate stimula.

Dezavantajul este și pentru sportivul însuși, dar și pentru jocul ca atare, care își pierde treptat interesul spectacular, atractivitatea. Este clar că jucătorul de fotbal din zilele noastre poate, sub toate raporturile, mai mult decât cel de acum 50 de ani. De aceea și jocul trebuie să-l solicite mai mult pe fotbalistul de azi, antrenat după metode evoluat și cu un potențial fizic mai ridicat decât cel al... bunicului său, la aceeași vîrstă.

— Ce modificări apropiate aveți în vedere și care este justificarea lor?

— Mă gîndesc, mai înainte de orice, la executarea repunerii mingii în joc de la margine, în urma ieșirii în „aut”, nu cu mîna, ci cu piciorul. Mi se pare logic să fie așa, în primul rînd pentru că jocul nostru se cheamă „foot-ball” (în engleză, „mingea cu piciorul”), deci un element de joc fundamental, de structură, cum este repunerea de la tușă (care apare de zeci și zeci de ori într-un meci) nu trebuie să se abată de la ideea de bază, de la spiritul jocului. În plus, acum, cînd fotbalul este învatat de tactici defensive, echipele în apărare acordă cu mare ușurință „aut”-ul, deoarece aruncarea cu mîna le periclitează prea puțin poarta. Spectacolul suferă, plătitorul biletului e nemulțumit să vadă mingi trimise și retrimise peste limitele terenului, timpul de joc efectiv se reduce sensibil. Executarea cu piciorul îl obligă pe apărător să fie mult mai circumspect, pentru că un balon șutat cu piciorul, chiar și din apropierea centrului terenului, reprezintă un pericol potențial de gol, mingea ajunge rapid și... critic în fața porții proprii. Dispar, deci, momentele de stagnare în joc, cei 22 de jucători sînt într-o mai lungă perioadă de concentrare a atenției, fazele de gol devin mult mai abundente, crește spectaculozitatea jocului, în ansamblul său.

Un alt domeniu pe care trebuie să-l studiem este desființarea dreptului de a face „zid” la loviturile libere. Mi se pare că este momentul să încurajăm și să apărăm pe atacant, pentru că — deocamdată — jocul, regulile sale, avantajează pe apărător. Ați văzut adesea atacanți scăpați singuri cu balonul spre poartă (ca urmare a unei faze îndelung elaborate, a unui mare efort) și apoi apărători care, sub protecția regulamentului, îi iau în brațe, de la spate, în afara careului, la 18—20 m de poartă. O fază de gol aproape sigur a fost astfel anulată. Se acordă lovitura liberă, dar „zidul” actual împiedică din nou golul! Desființînd „zidul”, facem un act de justiție față de atacanți, limităm duritățile, stimulăm perfecționarea șutului de la distanță, contribuim la mărirea numărului de goluri (pe drept cuvînt numite „sarea și piperul” fotbalului), contribuim la creșterea spectaculozității acestui sport.

— S-a vorbit, în cercuri autorizate, și despre o mărire a porților. Apreciați oportună o asemenea măsură?

— Da! Fie chiar și pentru argumentul că, în acest fel, s-ar marca mai mult și deci am răspunde cerințelor publicului. Dar fundamentarea teoretică mi se pare mult mai puternică, por-

nind de la argumentarea mea din prima parte a discuției noastre. Portarul din epoca în care s-a fixat actuala dimensiune a porții de fotbal era, fără îndoială, inferior celui de azi. Actualmente, omul este mai înalt (statisticile mondiale sînt ferme și elocvente în acest sens) decât cu zeci de ani în urmă. El este și mai puternic, sare mai mult, se deplasează mai repede, pe scurt, sportivului-atlet actual trebuie să-i dăm și în fotbal sarcini mai grele. Mai ales că și cei 4—5 apărători de azi îi apără poarta mai bine decât în trecut. O mărire a porții apare, deci, legitimă, în raport cu logica generală a jocului de fotbal, cu evoluția sa.

— Practic, cum vedeți aplicată măsura?

— Mă gîndesc la mărirea porții de fotbal (7,32 m pe 2,44 m, actualele dimensiuni) cu aproximativ diametrul unei mingi, atît în lățime cît și în înălțime. Nu cred că actualilor portari li s-ar da o sarcină peste puteri...

— Toate aspectele discutate țin de latura tehnică a jocului. V-ați gîndit și la unele modificări de regulament care să vizeze aspectul sportiv propriu-zis, latura disciplinară?

— Nici acest aspect nu-l ignorez. De exemplu, studiem — în cadrul unui colectiv al F.I.F.A. — o îmbunătățire a reglementării avertismentelor, a sistemului „cartonului galben”. Am primit sugestia introducerii în regulament a eliminării din teren pe termen limitat a jucătorilor care comit anumite infracțiuni. Acest sistem este aplicat, după cum se știe, în handbal, în hochei, pe 2 minute, pe 5 minute etc. Nu văd de ce fotbalul ar fi incompatibil cu o asemenea regulă. Trimiterea unor jucători, care au comis o infracțiune oarecare, pe banca de rezerve, pentru 5, 10 sau 15 minute ar avea un efect pozitiv atît asupra lor, pentru că s-ar putea calma și ar relua jocul mai lucizi, cît și asupra jocului în sine, pentru că l-ar dinamiza (nu de puține ori s-a spus că 11 jucători au devenit prea mulți pentru dimensiunile actuale ale terenului!). În plus, arbitrii ar avea la îndemînă un instrument punitiv în plus, mai gradat, mai larg, mai juridic, aș spune.

— Credeți că toate aceste modificări — ca și altele, eventual — sînt de domeniul unui viitor apropiat?

— Ceea ce vă pot spune cu certitudine este că eu, venind în fruntea F.I.F.A., nu sînt dispus să mă aplec în fața conservatorismului. De aceea, vom face experimente cu aceste reguli propuse, le vom supune lui International Board și nu vom ezita să le validăm, pentru că fotbalul, în mod cert, nu se poate situa în afara legilor obiective ale evoluției oricărui fenomen. Exemplele altor sporturi sînt grăitoare...

— Dacă am aminti doar dispariția cvasi-totală a handbalului în 11 jucători și „explozia” celui actual, „în 7”, și tot ar fi de ajuns pentru ca toți cei care se gîndesc la viitorul fotbalului să admită că și acest sport are nevoie de revitalizări, pe care să le găsească, mai întîi, în el însuși...

Radu URZICEANU

BILANȚUL SPORTIVILOR ROMÂNI — 1974 —

CAMPIONATE MONDIALE

10 MEDALII DE AUR

- Echipa masculină de handbal
- Echipa masculină de popice
- Ana Petrescu-Cornelia Petrușcă, în proba de perechi la popice
- Elena Neacșu și Marinela Ghiță, la 2 f.c. (canotaj).
- Ladislau Șimon (lupte — categ. + 100 kg)
- Dan Iuga (tir—pistol calibru mare)
- Vasile Dîba (caiac 500 m)
- Ștafeta României de caiac 1 — 4 × 500 m
- Dan Grecu (gimnastică-inele)
- Ion Terente-Antrop Varabiev (caiac 2 — 10 000 m)

13 MEDALII DE ARGINT

- Gh. Gîrniță la biatlon
- Maria Bordei și Elisabeta Szilagy (popice)
- Ana Petrescu (popice)
- Ioșif Tismănar (popice)
- Simion Cuțov (box)
- Alec Năstac (box)
- Echipajul de 4 + 1 vîsle (canotaj feminin)
- Ilie Oanță și Dumitru Grumezescu (canotaj)
- Corneliu Ion (tir)
- Anișoara Matei (tir)
- Constantin Alexandru (lupte)
- Viorica Dumitru și Maria Nichiforov (caiac)
- Gheorghe Danilov și Gheorghe Simionov (caiac)
- Echipa feminină de șah (Olimpiada de șah)

21 MEDALII DE BRONZ

- Echipa feminină de popice
- Vasilica Pințea-Elena Trandafir (popice)
- Ioșif Tismănar-Ilie Băiaș (popice)

- Ilie Băiaș (popice)
- Echipa feminină de floretă
- Constantin Gruiescu (box)
- Echipajul feminin de 4 + 1 rame (canotaj)
- Echipajul feminin de 8 + 1 (canotaj)
- Echipa României de pentatlon
- Vasile Iorga (lupte)
- Echipa României de pistol viteză
- Nicu Gingă (lupte)
- Ion Enache (lupte)
- Dumitru Manea (lupte)
- Nicolae Martinescu (lupte)
- Maria Cozma (caiac)
- Ivan Patzaichin (în 3 probe de canoe)
- Gherasim Munteanu — Vasile Serghei (canoe)
- Echipajul României de caiac 4 feminin

CAMPIONATE MONDIALE DE TINERET

2 MEDALII DE AUR

- Petru Kuki (floretă)
- Ion Pop (sabie)

CAMPIONATE EUROPENE

1 MEDALIE DE AUR

- Constantin Alexandru (lupte — 48 kg)

5 MEDALII DE ARGINT

- Maria Alexandru (tenis de masă)
- Petre Coman (lupte)

- Ladislau Șimon (lupte)
- Carol Corbu (atletism)
- Argentina Menis (atletism)

10 MEDALII DE BRONZ

- Valeria Ștefănescu (atletism de sală)
- Maria Alexandru (tenis de masă — dublu mixt)
- Eleonora Vlaicov și Margareta Lesai (tenis de masă)
- Nicu Gingă (lupte)
- Ion Dulică (lupte)
- Ion Păun (lupte)
- Vasile Fodorpataki (lupte)
- Roman Codreanu (lupte)
- Vasile Iorga (lupte)
- Mariana Suman (atletism)

CAMPIONATE EUROPENE DE TINERET ȘI JUNIORI

2 MEDALII DE AUR

- Costică Dafinoiu (box-semigrea)

- Ștefan Rusu (lupte — 62 kg)

4 MEDALII DE ARGINT

- Pavel Istrate (box)
- Petre Brîndușan (lupte)
- Anghel Gigel (lupte)
- Echipa României la armă standard — 60 focuri — culcat

1 MEDALIE DE BRONZ

- Victor Premțiu (lupte)

★

LA CAMPIONATELE BALCANICE
SPORTIVII ROMÂNI AU OBTINUT 95
MEDALII DE AUR, 87 MEDALII DE AR-
GINT ȘI 77 MEDALII DE BRONZ

Întocmit la 31 octombrie 1974.

VECHIMEA FOTBALULUI? PESTE 2000 DE ANI!

Din bogata istorie a unui joc fascinant

Aproape 112 ani cuprinde adevărata și moderna istorie a fotbalului. Ea începe cu anul 1863, când în Anglia s-au despărțit drumurile între **football-rugby** și **football-association** și a luat ființă cea mai veche federație de fotbal din lume, cea engleză, denumită **Football Association**.

Ambele formule de joc — fotbalul și rugbyul — au aceeași rădăcină dar amîndouă

Prima formă a jocului cu piciorul putea fi întâlnită — după cum dovedesc izvoarele găsite — în China, în secolele III și II î.e.n. De pildă, în timpul dinastiei Han a existat o carte de instrucție militară în care, printre alte exerciții, apare și unul denumit **Tsuh Kuh**. Se folosea o minge de piele umplută cu pene și păr care trebuia lovită cu piciorul și introdusă într-o

însă în nici un caz... mînal. Se poate spune că tehnica de joc a înaintașilor de azi nu este chiar așa de nouă cum s-a crezut de multe ori.

Din îndepărtatul Orient a venit de curînd vestea că și în Japonia se practica o formă a jocului cu mingea, denumită **kemari**. Documentele epigrafice scoase la iveală de săpăturile arheologice datează existența acestui joc în secolele

Una din cele mai vechi mărturii despre jocul de fotbal — o sculptură în lemn din veacul al XIV-lea, aflată în catedrala din Gloucester (Anglia).

prezintă o bogată varietate de aspecte. Astfel, această cu adevărat preistorie a jocului cu balonul cunoaște cel puțin o jumătate de duzină de jocuri diferite, mai mult sau mai puțin asemănătoare. Două lucruri sînt însă sigure: 1. mingea a fost pentru prima dată lovită cu piciorul cu mii de ani în urmă și 2. nu este nici o îndoială că jocul cu piciorul a existat alături de jocul mingii cu mîna.

mică plasă fixată pe o stînghie de bambus și avînd o deschizătură de 30—40 cm. Jocul presupunea multă abilitate și o tehnică bună. Mai exista și o altă formă în care practicanții nu vizau nestingheriți ținta, ci trebuiau să lupte pentru minge cu toată forța lor împotriva adversarului ce căuta să intre și el în posesia mingii. Interesant de remarcă că puteau fi folosite picioarele, pieptul, spatele sau umerii,

XIII-XIV e.n. O formă, modificată, se practică și azi în insula Kyushu din arhipelagul nipon. Este un joc de fotbal în cerc, mai puțin spectaculos. Este mai degrabă un ceremonial, care cere multă îndemînare și demnitate. Fiind practicat mai ales cu prilejul sărbătorilor, nu presupune necesitatea luptei pentru obținerea mingii, ca în jocul chinezesc. Pe un spațiu relativ mic, jucătorii își aruncă unul-altuia mingea, care nu trebuie să atingă pămîntul.

Mai vîoi era jocul **episkyros** practicat în peninsula elenă

— despre care se știe prea puțin — și cel roman, denumit **harpastum**. La romani mingea era mai mică, pentru practica carea jocului fiind necesare două echipe. Se juca pe o cîmpie întinsă, fiecare echipă — separate printr-o linie de mijloc — avînd în „stăpînire” jumătate din acest teren. Mingea trebuia aruncată dincolo de linia de fund a adver-

practică și azi în Cornwall și în Irlanda. Cu toate astea, este neîndoiește că dezvoltarea hotărîtoare a fotbalului de azi a avut loc în Anglia și Scoția.

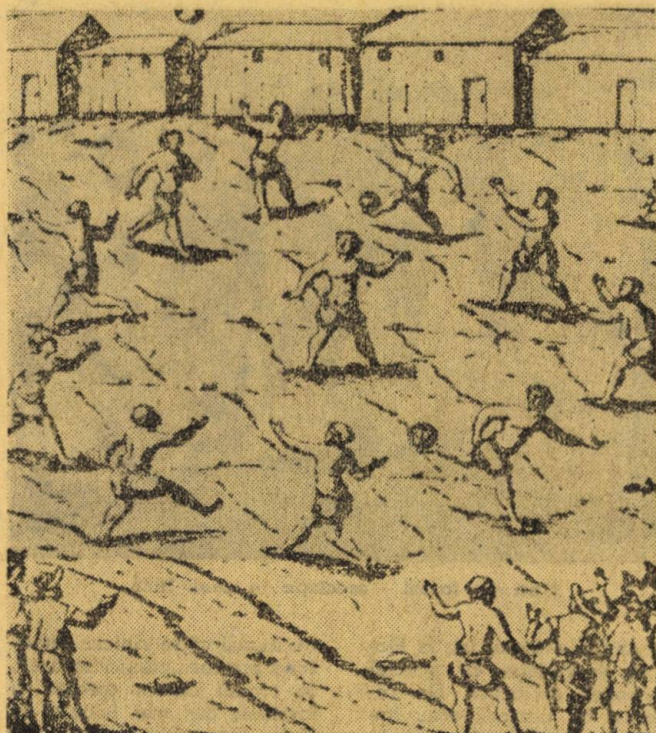
Jocul care a înflorit în cele mai diferite locuri pe insula britanică între secolele XVIII—XIX și care după... rafinarea sa a ajuns sub forma fotbalului de azi se deosebește, totuși,

mea și greutatea mingii au fost standardizate abia după nouă ani de la statuarea din 1863 a regulilor de joc. Pînă la acea dată reglementările se schimbau de la caz la caz. De pildă, în meciul dintre Londra și Sheffield din anul 1866, s-a hotărît pentru prima dată ca timpul de joc să fie de o oră și jumătate. În categoria „fotbalului de mase”, care nu cunoștea limite în ceea ce privește numărul jucătorilor și nu erau stabilite nici cele mai elementare reguli de joc (după cum s-a aflat dintr-o carte găsită în orașul Workington din Anglia), erau permise — pentru a duce mingea la țintă — toate mijloacele, în afară de... loviturile mortale! O formă asemănătoare se mai practică astăzi în orașul Ashbourne din Derbyshire, cu prilejul sărbătorilor, variantă denumită **shrovetide football**.

Despre acest din urmă joc se spune că ar avea o origină anglo-saxonă. Există însă mai multe legende privind apariția lui. Astfel, se spune că în Kingston-on-Thames și în Chester s-a jucat pentru prima dată cu capul tăiat al unui prinț danez care pierduse o bătălie...

Originea jocului s-a căutat și mult mai înapoi, găsindu-se asemănări cu sărbătorile ce le organizau romanii după victoriile din războaie. Și izvoarele ajung pînă la secole foarte apropiate de începuturile erei noastre. Împotriva originii anglo-saxone a jocului vorbește faptul că el nu apare în patria anglo-saxonilor, pe continent; și nu apare nici în literatura lor. Apare însă înaintea cuceririi normande, iar un izvor celtic tratează și el despre un joc cu mingea asemănător. Se mai vorbește și despre o altă cale pe care ar fi ajuns în Anglia de azi: în momentul cînd în Anglia se practica acel „fotbal de mase”, înflorea în Franța, în special în Normandia și în Bretania, un joc asemănător, de unde bănuiala că acest joc a fost adus peste Canal de către normanzi.

La începuturile sale, regulile acestui sport erau destul de simple și de nesigure. În

O variantă a jocului de fotbal practică în India și Indonezia, așa cum apare într-o carte de călătorie din anul 1602.

sarului. Se juca vioi. Practicanții, pentru a rămîne în posesia mingii, se fentau, foloseau diferite tactici, iar publicul lua parte zgomotos, de pe margine, la joc. De remarcat că piciorul avea citeodată un rol destul de neînsemnat. 700—800 de ani acest joc a fost foarte iubit, fiind dus de romani în toate regiunile cucerite de ei. Printre altele și în Britania. Dar este îndoiește că **harpastum** este premergătorul fotbalului de azi; ca și **hurling**, un joc popular al celtilor, care se mai

de formele cunoscute mai înainte. La început, jocul nu cunoștea nici o îngrădire regulamentară, era năvalnic și puternic. Nu exista, de asemenea, o limitare a numărului participanților. Deseori jocurile se disputau între sate întregi sau mici orașele, pe străzi, prin piețe, peste garduri și ape curgătoare! Era voie să se treacă peste tot, iar folosirea piciorului era permisă datorită mării și greutății mingii. Trebuia între-prins totul pentru oprirea adversarului. Dealtfel, mări-

afară de putere și îndemnare, pe care le cultiva, jocul avea un rol în sărbătorile dedicate rodniciei pământului: mingea reprezenta soarele și trebuia cucerită pentru a se asigura o recoltă bună, motiv pentru care trebuia purtată peste cîmpuri. Pentru cucerirea ei trebuia dusă lupta împotriva echipei adverse. Mai aveau loc, pe atunci, jocuri între bărbății însurați și cei neînsurați, între femeile căsătorite și cele necăsătorite (obicei existent și azi în localitatea Inveresk din Scoția), cîștigat de regulă de cele căsătorite. Așadar, nici fotbalul feminin nu este prea nou, după cum se afirmă de multe ori.

S-ar putea ca istoriografia sportului să-și continue multă vreme disputa asupra originii fotbalului. Un lucru însă este sigur: el a înflorit acum o mie de ani, mai întîi în Anglia și Scoția, dar și în Irlanda sau Tara Galilor. Un lanț de aspre interdicții și amenințări dovedesc că, în ciuda pedepselor date de autorități și care căutau să stăvilească avîntul fotbalului, jocul a persistat pînă azi. De pildă, în 1314, primul Londrei a dat o ordonanță prin care fotbalul era interzis din cauza zgomotului prea mare pe care-l făceau jucătorii. Și regele Eduard al III-lea l-a interzis în 1331, considerîndu-l, de asemenea, „un motiv de stricare a liniștii cetățenilor onorabili”. Asemenea interdicții se cunosc și în Franța. De pildă, în timpul războiului de 100 de ani dintre Anglia și Franța, de la 1338 pînă la 1453, curtea Angliei era împotriva acestui joc din motive pur... militare: Richard al II-lea, Henric al IV-lea și al V-lea considerau că supușii lor erau sustrași de jocul cu mingea de la îndatoririle lor militare, nemaixersînd tragerea cu arcul! În același spirit au acționat în acele vremuri și toți regii Scoției. În secolul al XV-lea ei s-au văzut nevoiți să interzică acest joc și să ordone pedepse severe împotriva celor ce-l practica pe ascuns. Celebră este ordonanța lui James I din Perth, dată în 1424, în Parla-

ment, împotriva jocului. Dar nimic nu putea face să scadă marea dragoste a poporului pentru acest sport. În special în timpul domniei reginei Elisabeta, jocul cu mingea a cunoscut un avînt deosebit. A contribuit la aceasta și influența renașterii italiene, pentru că în secolele XVI și XVII jocuri de fotbal — totuși, diferite de cele practicate

După cum am amintit, protestele împotriva practicării fotbalului erau mai mult de ordin practic: cu prilejul meciurilor se făceau prea mult tumult și prea multe stricăciuni (ca în 1608, la Manchester cînd s-au spart foarte multe geamuri la ferestre). Dar în secolul al XVI-lea, protestele au cu totul alte puncte de vedere: puritanii

Meci de fotbal — asociație în anul 1875.

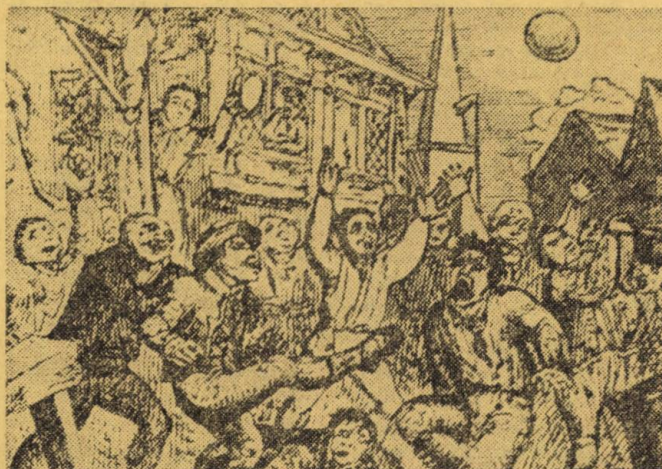
în Anglia — aveau loc la Florența și Veneția, cu prilejul anumitor sărbători. De remarcat că jucătorii erau îmbrăcați somptuos. În schimb, în Anglia, fotbalul a rămas la fel de aspru și de puțin elegant. Dar s-a găsit în acele timpuri un susținător care îl aprecia din alte puncte de vedere. Este vorba de Richard Mulcaster, unul din marii pedagogi ai timpului, director al renumitei școli din Merchant Taylors. El spunea că jocul cu mingea aduce sănătate și putere, dar că trebuie curățat de asperități, că e necesar să se limiteze numărul jucătorilor și, în cele din urmă, că e nevoie de o persoană care să aprecieze dacă cele două echipe respectă sau nu regulile stabilite înaintea începerii.

nu numai că se ridicau împotriva acestor „plăceri ușoare”, în rîndul cărora treceau și fotbalul, dar mai înainte de toate reproșau acestui joc turburarea liniștii Sabbatului. Amintim că proteste asemănătoare s-au ridicat în acele vremuri și împotriva teatrului. De atunci datează „duminicile engleze”, fără spectacole. Deși hotărîrea a fost legiferată de Oliver Cromwell însuși, se zice că, în tinerețe, acesta fusese un foarte bun jucător de fotbal. Și interzis a rămas fotbalul în zilele de duminică timp de 300 de ani, pînă cînd, la început neoficial, apoi și oficial s-a admis să se joace din nou și duminica, dar într-o măsură rezonabilă.

Toate aceste influențe negative nu puteau, totuși, stinge fotbalul pe insulele britanice,

aspru interzis. În orașul Derby, încercările de a pune capăt fotbalului jucat de populație pe străzi s-au repetat din 1731 pînă la 1847, pînă cînd în cele din urmă au fost elaborate chiar și legi pentru a se ajunge la scopul dorit.

Între timp, dezvoltarea fotbalului n-a mai marcat nici un progres, legile mai sus-amintite aducîndu-și, într-o măsură, contribuția. Interzis timp de 500 de ani, sportul cu balonul n-a putut fi distrus, dar rămînea foarte dur, năvalnic și nereglementat. Abia la începutul secolului trecut s-a întrevăzut o schimbare: fotbalul a pătruns — în mare măsură în secret — în școli, în special în renumitele **public schools**, școli populare, situație în care se face observată o înnoire: devine ceva mai puțin aspru, mai aproape de înțelesul jocului din zilele noastre. Un regulament nu exista. De cele mai multe ori, fiecare școală avea versiunea sa. Totul rămînea legat de tradiție. De pildă, rămînea la bunul plac al practicanților alegerea locului pentru desfășurarea meciului. Cînd se juca în curțile școlilor, pătate cu ziduri, nu mai rămînea loc pentru vechiul joc de mase, la care participau străzi și cartiere întregi. Așa s-au petrecut lucrurile în special în școlile de la **Charterhouse, Westminster, Eton, Harrow, Winchester și Shrewsbury**. Și astfel aceste școli deveniră locul de naștere al jocului în care importanța se pune pe dribling, în locul jocului în care energia și vigoarea se aflau pe primul loc. Pe de altă parte, unele școli, cum erau cele de la **Chaltenham și Rugby**, înclinau mai mult spre jocul dur, iar mingea putea fi jucată și cu mîna. Toate aceste forme înaintașe ale jocului au avut valoarea lor. Un rezultat al fotbalului se socotește a fi faptul că a îndepărtat tinerețutul de la băuturi și jocuri de noroc. Pînă la urmă, elevii școlilor îl priveau cu admirație și aveau un adevărat cult pentru el. Se vedea, în jocul

Fotbal în plină stradă, la începutul secolului al XIX-lea, în Anglia.

colectiv al echipelor, un mijloc nimerit pentru a dezvolta localitatea, întrajutorarea și, datorită începutului existenței unui regulament, supunerea în fața legalității. Jocul devine chiar un obiect în planurile de învățămînt ale școlilor și participarea elevilor la joc constituie o obligație.

Un rol important în dezvoltarea fotbalului l-a avut dr. **Thomas Arnold**, directorul școlii din orașul **Rugby**. În 1846 în această localitate au fost pentru prima dată fixate regulile jocului. Dur a rămas și de aici înainte. De pildă, era permis să lovești în picioarele adversarilor cu piciorul, dar nu era voie să îți adversarul în loc și să-l lovești! Jocul cu mîna era, de asemenea, permis cînd elevul **William Webb Ellis**, în 1823, alergase, spre mirarea propriei echipe ca și a adversarilor, cu mingea sub braț. De atunci se putea juca mingea și cu mîna. Multe alte școli au adoptat regulile jocului formulate la școala din **Rugby**, altele însă erau împotriva acestui fel de a juca fotbal, ca de exemplu în cele de la **Eton, Harrow și Winchester**, unde nu era permis a purta mingea cu mîna, pe primul plan aflîndu-se jocul cu piciorul. Și școlile din **Charterhouse și Westminster** erau

pentru jocul cu piciorul. Se impunea o hotărîre, discuțiile între cele două tabere devenind tot mai ascuțite. Și astfel, în 1863, la Universitatea din Cambridge, unde chiar din 1848 se luase decizia ca din multe versiuni ale jocului să se ajungă la un numitor comun, s-a căutat să se stabilească cîteva reguli fixe, acceptabile pentru toți. Cei mai mulți s-au arătat a fi împotriva jocului dur, în care se folosea piedica și se trecea peste picioarele adversarilor. Majoritatea era, de asemenea, împotriva alergării cu mingea în mînă. Aflîndu-se în minoritate, cei din orașul **Rugby** s-au retras, după aceste discuții, din coaliție. Jucătorii din **Rugby** erau pentru folosirea jocului cu mîna și pentru purtarea balonului în mîni, ceea ce nu acceptau ceilalți.

Întîlnirea de la Cambridge a reprezentanților școlilor în care se juca fotbal a fost o încercare de a face ordine în haosul de... reguli. Dar hotărîtoare a fost seria de întîlniri care a avut loc tot în 1863, la Londra. 11 cluburi și școli londoneze erau interesate în a da jocului ce-l practicau un regulament stabil și și-au trimis delegați la 26 octombrie 1863 — nașterea lui Football Association, prima federa-

ție de fotbal din lume, cea engleză — la Freemason's Tavern. Aceleași puncte de discuție — trecerea peste picioarele adversarilor, folosirea piedicii, purtarea mingii cu mîna — au fost atunci și în alte întâlniri serios discutate. În cele din urmă, îndrăgii susținători ai versiunii din Rugby se retraseră din nou din discuție, la ultima întâlnire, fiind din nou în minoritate. Ei au declarat că nu vor să mai joace cu cei care nu admiteau purtarea mingii cu mîna. Și astfel s-au liniștit spiritele pînă atunci îndrăgite, 8 decembrie 1863 fiind ziua cînd fotbalul s-a despărțit de rugby. Această separare a devenit și mai vizibilă șase ani mai tîrziu, cînd regulile jocului de fotbal au interzis definitiv jucarea balonului cu mîna sau purtarea lui în mîini. În 1871 federația engleză de fotbal avea aproape 50 de cluburi înscrise în controalele sale. În acel an are loc prima ediție a Cupei Angliei, competiție tradițională, cunoscută în lumea întreagă și care a luat naștere cu 17 ani mai devreme decît campionatul Ligii.

Pe cînd pe continent și în alte părți ale lumii nu era nici vorbă de un fotbal organizat, în Marea Britanie aveau loc jocuri interțări. Primul, în 1872, a fost organizat între Anglia și Scoția. Odată cu progresul fotbalului organizat

și cu numărul neașteptat de mare de spectatori pe care-l atrăgeau meciurile, s-a pus problema creării unor condiții speciale pentru jucătorii cei mai apreciați, cu alte cuvinte crearea profesionismului. În 1879, un mic club din Lancashire, denumit **Darwen**, a obținut în Cupa Angliei un senzațional rezultat nedecis în fața neînvinsei echipe de pînă atunci, Old Etonians. Doi jucători din echipa **Darwen**, scoțienii **John Lowe** și **Fergus Suter**, ar fi primii care au primit bani pentru arta lor de a juca. Situațiile de acest fel s-au înmulțit și, în 1885, Football Association s-a văzut obligată să legalizeze profesionismul. Aceasta avea loc cu patru ani înainte ca primele federații naționale de fotbal să fie organizate în afara Albionului.

În urma federației engleze au mai luat ființă cele din Scotia (1873), Țara Galilor (1875), Irlanda (1880). Atunci cînd a fost organizat primul joc interțări, cel dintre Anglia și Scoția, la 30 noiembrie 1872, la Glasgow, Scotia nici nu avea o federație. Ea a fost înființată abia trei luni mai tîrziu. Din acest motiv, contra Angliei a jucat echipa cea mai veche din Scotia, aceea a clubului Queens Park.

În afara Marii Britanii fotbalul s-a întîns apoi în toată lumea. După federațiile din Olanda și Danemarca, înfiin-

țate în 1889, au urmat cele din Noua Zeelandă (1891), Argentina (1893), Chile, Elveția și Belgia (1895), Italia (1898), Germania și Uruguay (1900), Ungaria (1901), Norvegia (1902) și Finlanda (1907). Cînd a fost înființată federația internațională (F.I.F.A.), în mai 1904, la Paris se aflau delegați din numai șapte țări: Franța, Belgia, Danemarca, Olanda, Spania (reprezentată prin clubul Madrid F.C.), Suedia și Elveția. Germania își trimite în aceeași zi adeziunea ei. După cum se vede, federațiile din insulele britanice nu se află printre fondatoarele F.I.F.A., de care s-au ținut multă vreme departe. De altfel, prima participare a Angliei la un campionat mondial nu va avea loc decît la ediția din 1950.

Pe scurt, dacă în 1912 F.I.F.A. avea doar 21 de federații afiliate, în 1925 numărul lor crescuse la 36, în 1950, cînd s-a luptat pentru prima dată pentru titlul de campioană a lumii după al doilea război mondial, erau 73. Astăzi, în cadrul F.I.F.A. activează reprezentanți a 142 de federații naționale. În lumea întreagă există actualmente circa 300 000 de cluburi (dintre care 200 000 în Europa) și activează circa 600 000 de echipe cu peste 16 milioane de jucători.

T. ALEXANDRU

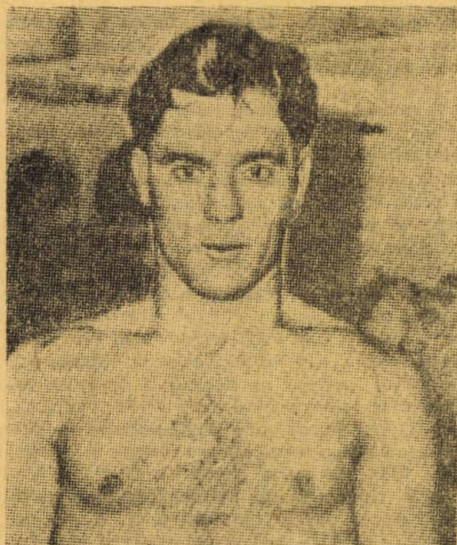
CAMPIONII MONDIALI DE ȘAH — JUNIORI

Campionatul mondial de șah pentru juniori se desfășoară din anul 1951. Iată lista celor care au deținut trofeul și în care figurează nume devenite apoi celebre pe eșichierul internațional:

1951 — **Ivkov** (Iugoslavia), 1953 — **Panno** (Argentina), 1955 — **Spasski** (U.R.S.S.), 1957 — **Lombardy** (S.U.A.), 1959 — **Bielicki** (Argentina), 1961 — **Parma** (Iugoslavia) — **Florin Gheorghiu** pe locul II, 1963 — **FLORIN GHEORGHIU** (ROMÂNIA), 1965 — **Kurajica** (Iugosla-

via), 1967 — **Kaplan** (Porto Rico), 1969 — **Karpov** (U.R.S.S.) — **Aurel Urzică**, pe locul 2—3, 1971 — **Hug** (Elveția), 1973 — **Beliavski** (U.R.S.S.) — **Ion Biriescu**, pe locul 10, 1974 — **Miles** (Anglia).

Pe parcursul acestor 23 de ani, printre participanții la C.M. de juniori s-au numărat actualii mari maeștri: **Larsen, Portisch, Olafsson, Tukmakov, Hübner, Vesterinen, Andersson, Torre** ș.a.

PETRE HENȚ
PAUL OCHIALBI

MARCEL CERDAN

UN FULGER PE RING

La 22 iulie 1916, mezelarul Marcel Cerdan din localitatea algeriană Sidi Bel-Abbes a tras un chef cu prietenii de s-a dus vestea în tot cartierul în care locuia. Soția îi născuse al patrulea băiat și acesta era un eveniment care nu putea trece nesărbătorit. „Papa Cerdan, și pe pruncul acesta vrei să-l faci campion de box?” — întrebă cineva în timpul petrecerii, stîrnind hazul tuturor invitaților. „Bineînțeles — răspunse fericitul tată. Din patru, măcar unul va ajunge mare campion... Ori Vincent, ori Armand, ori Antoine, ori cel care s-a născut azi și pe care îl voi numi Marcel, ca și pe mine...”

Marea ambiție a lui papa Cerdan era să-și vadă unul dintre băieți mare campion al ringului. Dorea acest lucru cu tăria cu care alți părinți vor să-și vadă copiii medici sau ingineri. Dar peste ani treaba asta cu boxul avea să-i scoată bătrînului Cerdan multe fire de păr alb. Mai întîi a cheltuit niște bani pe un ring pe care l-a montat chiar în curtea casei. A început antrenamentele cu băieții săi mai mari, Vincent și Armand. Vincent era talentat dar sportul cu mînuși nu-l prea atrăgea. Îi plăcea să hoinărească pe străzi cu prietenii, eschivîndu-se pe cît era posibil de la lecțiile de box. Considerînd că anturajul e cauza lipsei de pasiune pentru pugilat a fiului său, papa Cerdan se hotărî să plece cu Vincent la Paris, unde avea posibilitatea să-l prezinte unor manageri și antrenori cu experiență. Ajuns în capitala Franței, cu ajutorul unor prieteni bătrînul Cerdan reușește să-și introducă fiul în lumea boxului. Vincent face cîteva meciuri bune și nu după mult timp devine o vedetă a arenelor „Central” și „Elysée-

Montmartre”. Dar într-o zi, în ajunul unui meci important, tînărul Vincent își face valiza și fără să spună cuiva măcar un singur cuvînt pleacă în Argentina, unde se căsătorește, renunțînd pentru totdeauna la box.

Bătrînul Cerdan nu era omul care să se lase învins la primul eșec. Îi ia în primire pe ceilalți doi fii mai mari, Antoine și Armand, înscriindu-i la școala de box a fostului campion european De Ponthieau. Asta se întîmpla la Casablanca unde se mutase între timp familia Cerdan. Antoine și Armand se duceau cu regularitate la antrenamente, luîndu-l cu ei și pe fratele cel mic, Marcel, care avea acum vreo 13 ani. Ai fi zis că toate mergeau acum așa cum dorea Cerdan-tatăl. În fiecare după-amiază îi vedea pe băieții luîndu-și sacoșele cu echipament și plecînd la sală. Era așa de mulțumit de sîrguința lor, încît nici nu observa că antrenamentele durează anormal de mult și că băieții vin acasă foarte tîrziu. Adevărul e că frații Cerdan erau mai îndrăgostiți de fotbal decît de box. După ce treceau pe la sala domnului De Ponthieau, unde nu se prea omorau cu firea, plecau grăbiți pe unul dintre maidanele orașului și jucau fotbal cu alți băieți pînă se întuneca de nu mai vedeau mingea. Într-o după-amiază, în timpul unui meci de fotbal, Armand s-a accidentat grav la un genunchi care i-a rămas anchilozat, obligîndu-l să renunțe definitiv la sport. Așa a aflat bătrînul Cerdan unde își petrec timpul băieții săi. A vrut să ia serioase măsuri disciplinare dar a renunțat cînd fiul său Antoine i-a spus hotărît: „Tată, te rog să mă lași în pace cu boxul. Eu vreau să mă țin serios de meseria

de electrician și nu am timp și nici nu-mi place să mă mai ocup de box..."

Dacă s-ar fi întâmplat să dea faliment cu cafe-neaua pe care o avea la Casablanca și tot nu ar fi fost mai supărat bătrînul Cerdan. Nu putea admite ca nici unul dintre băieții săi să nu devină campion de box! Singura speranță rămăsese fiul cel mic, Marcel, care împlinise vreo 16 ani. Era isteț și talentat băiatul. Cîștigase chiar cîteva meciuri de copii, primind drept premiu pachete de ciocolată. Dar cum să te bazezi pe un copil despre care nu poți ști mai nicio-dată cum își petrece timpul? Cu toată severitatea tatălui, Marcel era greu de găsit pe-acasă. Cum nu se prea împăcase cu școala, îi ceruse tatălui să-l bage ucenic la un atelier de reparat biciclete. Dar pasiunea pentru reparatul bicicletelor nu a ținut mult și Marcel a vrut să se facă mecanic auto. A umblat bătrînul Cerdan și i-a găsit loc, tot ca ucenic, la garajele firmei „Renault” din localitate. Însă nici aici, cum se spune, nu a făcut purici. A încercat să învețe meseria de electrician, dar a renunțat și la asta, intrînd ca vînzător într-un magazin alimentar...

În ciuda acestei inconstanțe, bătrînul Cerdan se hotărîse să se ocupe de cariera... pugilistică a fiului său cel mic. Pentru a nu mai avea surprize și cu Marcel, tatăl ia măsuri de prevedere: după ce l-a înscris la sala antrenorului Lucien Roupp, îl însoțea pe fiul său la fiecare antrenament. Dar progresele lui Marcel

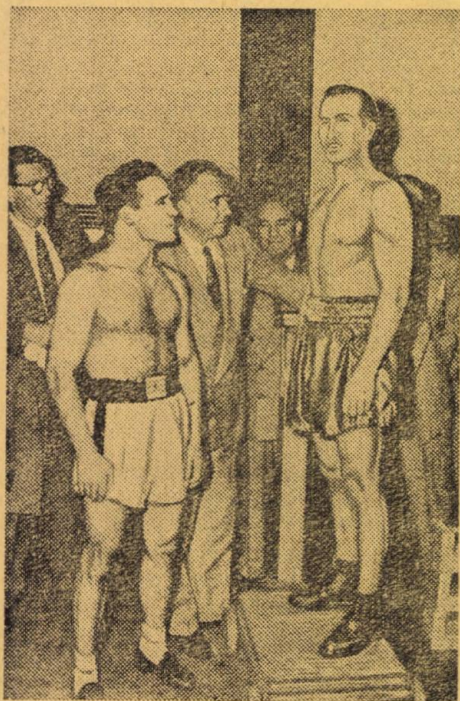
erau neînsemnate. Intrigat, bătrînul Cerdan îi cere explicații managerului. „Domnule Cerdan — i-a răspuns Roupp — fiul dumneavoastră are calități de mare boxer. E rapid și lovește foarte puternic. Ce folos, însă, că la fiecare antrenament vine rupt de oboseală. M-am interesat printre ceilalți băieți și am aflat că înainte să vină la sală înoată, aleargă cu bicicleta sau joacă fotbal pînă nu-l mai țin picioarele. E timpul să aleagă. Ori boxul, ori altceva..."

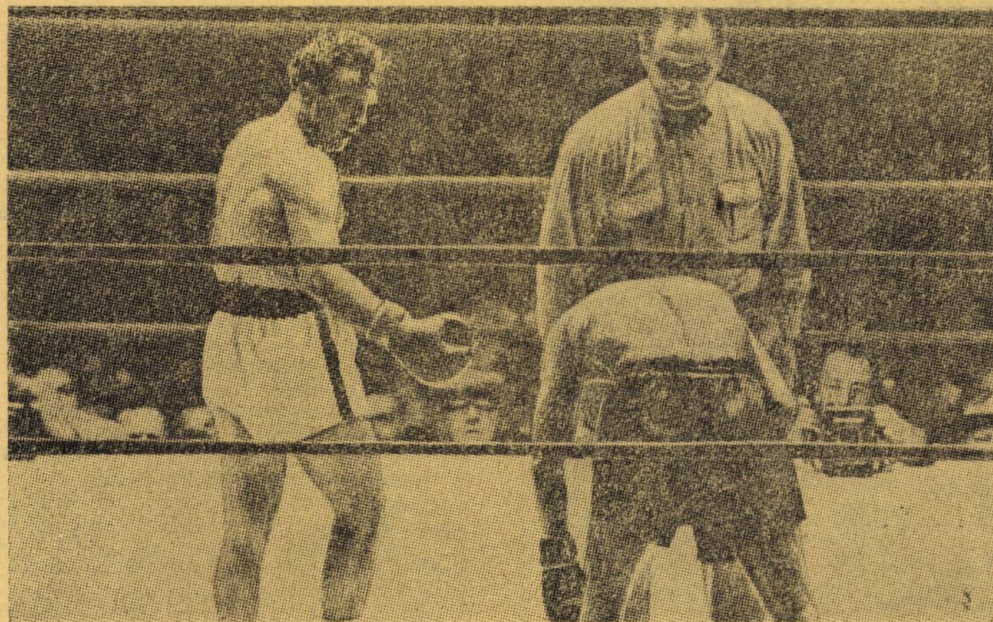
A doua zi, bătrînul Cerdan l-a urmărit pe fiul său și, așa cum îi spusese Roupp, l-a găsit jucînd fotbal pe un maidan. A fost un moment nu prea plăcut pentru Marcel. Din ziua aceea însă, a trebuit să-și vadă serios de antrenamentele de box. În cîrînd a început să îndrăgească meșteșugul luptelor cu pumnii și devenise nerăbdător să suțină primul meci oficial. Mama sa, Clotilde, îi și făcuse o frumoasă pereche de chi-loți de mătase, special pentru debut. Și în vara anului 1934, pe arena „Petit Central” din Casablanca, tînărul boxer Marcel Cerdan a susținut prima sa partidă profesionistă. A cîștigat greu la puncte în fața unui oarecare Maurice Gomez. Bursa a încasat-o, bineînțeles, bătrînul Cerdan, spunîndu-i lui Marcel că este prea tînăr ca să aibă ce face cu banii, și așa foarte puțini. Bursele la Casablanca nu erau mari, mai ales la începutul carierei. Odată, Marcel a primit în loc de bani un porc viu. Se întîmplau multe lucruri hazlii la meciurile de box din Casablanca. Ce-au mai rîs spectatorii la întîlnirea dintre Marcel Cerdan și Antoine Abad. Dar nu din cauza celor petrecute pe ring, unde era o bătaie în toată regula, ci din pricina lui Armand, fratele lui Marcel care, în momentele de dificultate ale lui Cerdan, alerga în jurul ringului strigînd cît îl ținea gura: „Nu te lăsa, Marcel!... Gîndește-te la mama noastră..."

Cerdan a boxat pe ringurile din Casablanca, Alger, Oran și Rabat, obținînd victorie după victorie. Visul său era să ajungă pe ringurile pariziene. Și asta s-a întîmplat la sfîrșitul anului 1937. După o victorie obținută prin K.O. în fața lui Eddy Rabak, la Casablanca, Marcel Cerdan urcă pentru prima dată pe un ring parizian la 7 octombrie 1937. Managerul său, Lucien Roupp, îi aranjase un meci contra lui Louis Jampton, un „semimijlociu” destul de valoros. Marcel atrage atenția specialiștilor printr-o frumoasă victorie la puncte obținută după o partidă în zece runduri. Două săptămîni mai tîrziu, o altă vedetă a boxului parizian din vremea aceea, Jean Morin, cedează la puncte în fața lui Cerdan.

Se credea că tînărul boxer venit din Algeria la Paris nu are lovituri de K.O. și, deci, nu va ajunge campion, așa cum afirmase managerul Lucien Roupp. Cele două meciuri cîștigate la puncte păreau să dovedească această părere. Adevărul era altul. Impresionat de presa și de publicul din capitala Franței, Marcel Cerdan boxase cu o prudență care nu îi era caracteristică. El era de fapt un mare puncheur, posesor al unor lovituri seci, necruțătoare. Teama de a nu debuta la Paris cu înfrîngerii îl determinase să lupte reținut. Acum, însă, prinsese curaj.

Confruntare, deocamdată de priviri, între Marcel Cerdan și Tony Zale (dreapta), cu pri-lejul cîntarului oficial.

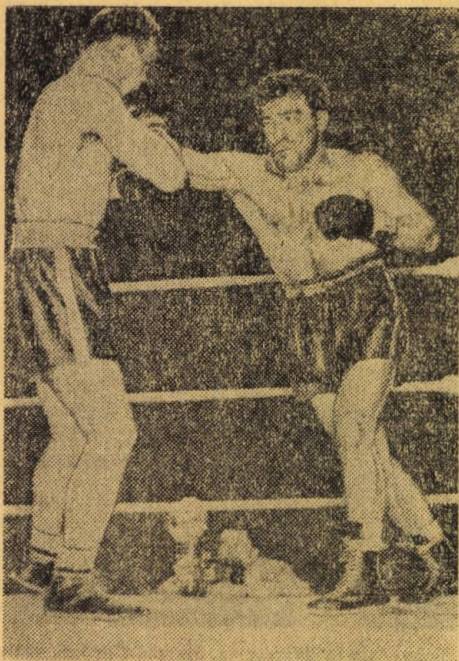
Tony Zale în dificultate. Marcel Cerdan, gata să pună capăt luptei.

Își dăduse seama că pentru el pugiliștii întâlniți aici nu reprezentau adversari prea periculoși. Trei victorii consecutive prin K.O., obținute la începutul anului 1938, îl aduc în postura de challenger la titlul de campion al Franței la categoria semimijlocie. Centura era în posesia lui Omar Kouidri, un boxer cu croșee năprasnice și foarte rezistent. Partida este programată la 11 februarie 1938, la Casablanca, pe ringul arenei „Vox”. După 12 reprize de mare luptă, Marcel Cerdan obține victoria la puncte, devenind campionul Franței la categoria semimijlocie. În seara aceea, cel mai fericit a fost bătrînul Cerdan care, în clipa în care s-a dat verdictul, a urcat pe ring strîngînd mîna tuturor celor pe care îi întîlnea și primind felicitările în locul fiului său.

Marcel Cerdan devenise o adevărată vedetă. După alte cîteva victorii, printre care și una în fața italianului Cleo Locatelli, ziarul „L'Auto”, care apărea în anii aceia la Paris, scria printre altele: „Glorie lui Cerdan, care a reînviat boxul în Franța”. Și tocmai cînd Cerdan începuse să aibă o presă atît de bună, era să strice totul, dintr-o... copilărie. Asta s-a întîmplat cu ocazia meciului său cu Gustave Humery, la 20 mai 1938.

Humery era cunoscut în lumea boxului ca unul dintre sportivii cu bărbia cea mai fragilă. I se spunea „Maxilar de sticlă”. În ciuda acestui fapt, înaintea meciului cu Cerdan a început să facă peste tot declarații avîntate: „Îl voi face K.O. pînă în rundul șase” — spunea el printre altele. La rîndul său, Cerdan susținea că Humery va însemna pentru el cea de a 57-a victorie consecutivă... Toate astea au transformat o banală întîlnire de box într-un adevărat eveniment sportiv național. Aproape 10 000 de spec-

tatori au venit să asiste la meciul Cerdan — Humery. Lupta a început fără obișnuitele momente de tatonare. Cei doi rivali s-au angajat la schimburi violente chiar din primul minut. Văzînd aceasta, marea majoritate a celor prezenți se așteptau din moment în moment să-l vadă pe Humery prăbușindu-se. Nu se putea ca bărbia sa să scape neatinșă în ploaia de lovituri de pe ring. Dar boxul își are marile lui surprize. Cel care duce lupta din ce în ce mai greu este... Cerdan. Sînt faze în care primește serii întregi fără a reuși să răspundă. În rundul patru Lucian Roupp, văzîndu-l pe Marcel martelat pur și simplu, e gata—gata să arunce prosopul în ring. La pauză nici nu mai știe ce sfaturi să-i dea: „Nu înțeleg ce se întîmplă cu tine, Cerdan... De ce nu răspunzi la lovituri? De ce nu blochezi?...” Rămase uluit cînd auzi răspunsul elevului său: „Nu am nimic, maestre. Totul va fi bine. Nu sînt lovit chiar așa de rău... Cred că maioneza...” Trebuind să reia lupta, Cerdan nu și-a putut termina ultima propozițiune. Roupp se așază la colț întrebîndu-se nedumerit: „Ce dracu' o fi vrut să-mi spună cu maioneza...?” Privi în ring. Elevul său lupta din ce în ce mai prost. Parcă îl legase cineva de mîini, l se iveau zeci de ocazii de a lovi decisiv și el nu făcea nimic. Cum reveni la pauză dinaintea rundului șase, Roupp îl întrebă: „Ai vrut să-mi spui ceva de-o maioneză, mi se pare... De asta îți arde ție acum? Dacă nu boxezi ca lumea îți arunc prosopul...” Cînd s-a reluat lupta, Humery s-a repezit să-și continue seriile. Credea că va fi tot atît de ușor ca și pînă acum. Dar croșeul de dreapta al lui Cerdan îl pocni exact în bărbie,

Directele lui Cerdan își ating cu regularitate ținta, dar rezistentul Abraham va termina meciul în picioare...

făcându-l K.O. Elevul lui Roupp se întoarce la colțul său zîmbind și ținându-se de stomac. „Maestre, te rog să mă ierți — spuse el. În primele reprize am avut o criză îngrozitoare. Înainte de meci am mâncat două salate cu multă maioneză...”

Managerul nu mai scoase nici un cuvânt. Știa că Cerdan era un gurmand cum rar văzuse. În viitor însă va avea grijă să nu-l mai lase singur pe Marcel în orele dinaintea meciurilor...

Palmaresul lui Marcel Cerdan se îmbogățește în 1938 cu alte 14 victorii. La 24 noiembrie își apără centura de campion al Franței la „semimijlocie”, în fața fostului deținător al titlului, Omar Kouidri.

Deși avea în palmares 64 de meciuri (toate victorioase), Marcel Cerdan nu făcuse încă cunoștință cu toate șiretlicurile din boxul profesionist. La 9 ianuarie 1939 avea să se întâmple un lucru de care își va aminti întotdeauna cu repulsi. Boxa la Londra cu un oarecare Harry Craster. Partida nu se anunța dificilă pentru campionul francez, mult superior din punct de vedere tehnic. Dar în rundul cinci, în urma unui nu prea puternic upercut la stomac, Craster se face covrig, acuzînd recepționarea unei lovituri sub centură. În primul moment, cînd Craster a căzut la podea, Marcel a fost teribil de surprins. Nu fusese o lovitură de K.O. A înțeles însă toată înscenarea cînd, privind spre managerul englezului, Dave Edgar, l-a văzut făcându-i semn lui Craster să rămînă la podea.

Peste mult timp, discutînd despre acest meci, Dave Edgar avea să recunoască: „Eu l-am învins pe Cerdan, nu Craster...” Campionul francez a fost atât de supărat de această comportare necinstită, încît vreo șapte sau opt ani a refuzat orice discuție în legătură cu o nouă întîlnire în Anglia.

Cele mai importante meciuri susținute în 1939 de Marcel Cerdan au fost cele în compania pugilistului Saverio Turiello, campionul european la categoria semimijlocie. Prima întîlnire a avut loc la Paris, la 20 februarie, dar titlul nu a fost în joc, deoarece Turiello nu accepta să lupte pentru centură decît la Milano. Cerdan obține victoria la puncte după 12 reprize în care a trecut și el prin destule momente dificile. Revanșa acestui meci a avut loc la 3 iunie pe arena „Vigorelli” din Milano. Turiello acceptase să-și pună centura în joc. Datorită victoriei obținute la Paris, Cerdan este primit cu multă simpatie de către spectatorii italieni, care se așteptau ca Turiello să-și ia revanșa și să-și păstreze titlul. Campionul francez nu le va da această satisfacție, dar le va oferi unul dintre cele mai frumoase meciuri de box. Timp de 15 reprize, Cerdan și-a dominat adversarul, smulgînd furtuni de aplauze celor prezenți. Măiestria sa tehnică și ritmul infernal în care a dus întreaga partidă i-au determinat pe cei trei arbitri să-i acorde victoria și titlul de campion european. La rîndul său, Turiello a primit înfrîngerea ca un sportiv. Strîngîndu-i mîna lui Cerdan, i-a spus: „Am pierdut indiscutabil. Te felicit! Aș fi preferat, totuși, să las centura în mîinile unui compatriot...”

La Paris și chiar în Statele Unite, la New York, începuse să se vorbească despre perfecționarea unei întîlniri între Marcel Cerdan și celebrul boxer american de culoare Bob Armstrong. Dar negocierile sînt întrerupte de flăcările celui de al doilea război mondial. Cerdan e mobilizat și-și face armata la marină. Va începe să boxeze din nou la începutul anului 1941, cînd își face reîntrirea printr-un spectaculos K.O. în primul rund în fața lui Young Raymond, la Alger.

În toamna anului 1942, Marcel Cerdan își apără titlul de campion european în meciul cu spaniolul Jose Ferrer. Întîlnirea a avut loc în Palatul sporturilor din Paris, la 30 septembrie. Ferrer, încercînd să-l enerveze pe Cerdan, a întîrziat nepermis de mult să urce în ring, fapt ce i-a atras antipatia spectatorilor, care l-au huiduit și l-au bombardat cu cocloașe de hîrtie în momentul cînd, în sfîrșit, s-a hotărît să-și facă apariția. Călcase o lege nescrisă a luptelor pentru titlu: obligația morală a challengerului de a urca primul pe ring. Meciul nu a avut istoric. Ferrer s-a năpustit asupra lui Cerdan ca un taur furios. Rezultatul a fost dezastruos pentru el. În primele 82 de secunde a fost expedit de trei ori la podea, ultima dată fiind K.O.!

La 23 ianuarie 1943, Marcel Cerdan se căsătorește cu tînăra Marinette Lopez. Cîteva luni nu mai urcă pe ring. Abia din luna august începe din nou să boxeze, dar numai pe ringurile algeriene. Este perioada în care refuză să slă-

bească și trece la categoria mijlocie. Până la sfârșitul anului susține șase meciuri, câștigându-le pe toate. În 1944 palmaresul său se îmbogățește cu alte nouă victorii, dintre care opt prin K.O. Managerii găseau tot mai rar adversari care să reziste loviturilor de trăznet ale campionului francez. Devenit „mijlociu”, Cerdan își spulberă toți rivalii și la 30 noiembrie 1945 cucerește centura de campion al Franței la această categorie. Era acum una dintre marile vedete ale Parisului și putea fi întâlnit adesea în anturajul celebrei cântărețe Edith Piaf. În 1946, Cerdan coboară din nou la categoria semimijlocie, pentru a putea răspunde spaniolului Jose Ferrer, care solicita revanșa meciului pierdut cu patru ani în urmă „datorită unei lovituri norocoase” — cum îi plăcea să declare peste tot. Întâlnirea are loc la 24 februarie, la Barcelona. 30 000 de spectatori așteptau revanșa compatriotului lor. Dar după câteva încercări desperade de a-l surprinde pe Cerdan cu lovituri decisive, Ferrer se prăbușește într-un K.O. tragic la mijlocul rundului patru. Recepționase un formidabil croșeu de dreapta la bărbie. În vara aceluiași an, Cerdan devine tată. Soția sa a născut un băiat, Marcel Cerdan jr., care peste ani va deveni și el boxer, dar nu va atinge niciodată faima și performanțele tatălui său.

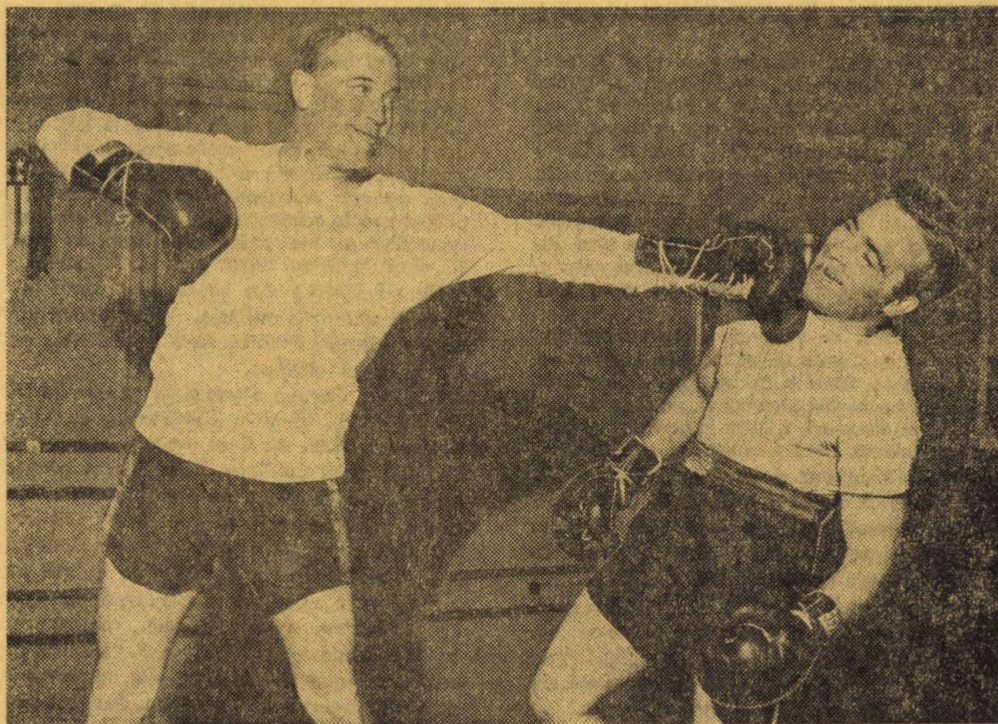
Deosebit de importantă pentru cariera lui Marcel Cerdan au fost victoriile obținute în 1946 în fața boxerilor americani Holman Williams — la Paris, și Georgie Abrams — la New York. Ele l-au impus atenției marilor manageri

americani, printre care și cunoscutul Mike Jakobs. Mulți dintre ei i-au propus să renunțe la serviciile antrenorului și managerului său, Lucien Roupp, dar au fost categoric refuzați.

Imediat după meciul de la New York cu Georgie Abrams, Marcel se întoarce la Paris și, renunțând fără luptă la centura europeană a „semimijlociilor”, atacă titlul Europei la categoria mijlocie, deținut în perioada aceea de către belgianul Léon Fouquet. Meciul are loc la 2 februarie 1947. Nici măcar o singură repriză n-a putut rezista Fouquet rafalelor lui Cerdan. După două minute de la primul gong, belgianul era făcut K.O.! Această nouă și răsunătoare victorie, care îi adusese titlul european la „mijlocie”, îi oferă lui Cerdan noi perspective. Începe să se gândească tot mai serios la asigurarea centurii mondiale. Ofertele sînt tot mai tentante. Și Marcel, a cărui viață pugilistică se desfășurase îndeosebi între Algeria și Franța, boxează în 1947 la Londra (Bert Gilroy — K.O. 4), New York (Harold Green — K.O. 2), Montreal (Billy Walker — K.O. 1) și Chicago (Anton Raadik — puncte).

Revine în Europa, obligat să răspundă provocării italianului Giovanni Manca pentru titlul european. Foarte expeditiv, Cerdan îl face K.O. pe italian în numai două reprize (26 ia-

Singurele „lovituri” recepționate de Marcel Cerdan cu zîmbetul pe buze au fost cele primite de la marele său prieten Maurice Chevalier.

nuarie 1948), iar după două săptămîni îl knock-outează și pe Jean Walzack, apărîndu-și titlul de campion al Franței. Se reîntoarce în America și la 12 martie 1948, la New York, cîștigă înainte de limită înfrînirea cu Lavern Roach. Începuse să se vorbească tot mai mult despre o înfrînire pentru titlul mondial între Marcel Cerdan și americanul Tony Zale. Dar centura de campion european la categoria mijlocie începuse să-i dea foarte multă bătaie de cap. Provocat de belgianul Cyrille Delannoit, Cerdan vine în luna mai la Bruxelles și în seara zilei de 23 se petrece marea surpriză: după 15 reprize, judecătorii îl declară învingător pe boxerul belgian. A fost o decizie discutabilă și mulți dintre specialiștii prezenți susțineau, că adevăratul cîștigător era Cerdan. Dar toate aceste păreri nu-i foloseau cu nimic lui Marcel. Faptul că pierduse centura de campion al Europei putea să-i periclitaze calitatea de challenger la titlul mondial. Se pregătește însă cu mare conștiinciozitate pentru revanșă și la 10 iulie 1948, tot pe ringul din Bruxelles, Marcel îl învinge categoric la puncte pe Cyrille Delannoit, care detinuse centura europeană numai 47 de zile...

Marcel Cerdan se putea prezenta acum la meciul vieții sale: înfrînirea cu Tony Zale. După o perioadă de pregătire la Paris, campionul francez pleacă la New York în ziua de 21 august 1948. Înfrînirea cu Tony Zale fusese perfectată exact cu o lună mai tîrziu. Este primit cu mult entuziasm și seara, la un restaurant, are loc prima conferință de presă la care sînt prezenți Cerdan și Zale. Se fotografiază împreună, își strîng mîinile și răspund întrebărilor puse de ziariști. Începea campania de reclamă atît de obișnuită înaintea meciurilor pentru titlul mondial.

Cerdan își stabilește cantonamentul în localitatea Loch Sheldrake. Cînd a sosit la hotelul unde avea să locuiască pînă la meciul cu Zale, Marcel a fost plăcut impresionat de o pancartă mare pe care era scris: „Bine ai venit, Marcel Cerdan!“. Era întîmpinat peste tot cu simpatie și a avut condiții de pregătire excelente. Din nefericire nu și-a putut respecta în totalitate programul de antrenament din cauza unei infecții la mîna dreaptă, care a necesitat chiar o intervenție chirurgicală. Totul s-a făcut însă în mare secret.

Într-o seară, un grup de ziariști americani l-au invitat pe Cerdan să vizioneze filmul în care Tony Zale l-a făcut K.O. pe Rocky Graziano. Francezul a acceptat bucuros și, după ce a văzut pelicula de două ori, a ajuns la concluzia că cea mai periculoasă armă a viitorului său adversar era croșeul de stînga. A constatat, însă, și o...fîsură în tactica de luptă a lui Zale. În timp ce executa croșeul de stînga, americanul comitea o gravă greșeală în apărare. Era un punct slab de care trebuia să țină seama. După plecarea ziariștilor a cerut să i se mai dea filmul o dată. Îl revăzu pe Zale expunînd năprasnicul său croșeul de stînga și dublîndu-l imediat. Frațiunea de secundă dintre cele două lovituri era momentul cel mai bun pentru ripostă...

În seara zilei de 21 septembrie 1948, arena din New Jersey care găzduia meciul Zale-Cerdan era arhiplină. În cabina lui Cerdan liniștea era întreruptă doar cînd în cînd de către antrenorul Lucien Roupp care repeta mereu același lucru: „Să fii atent la croșeul de stînga... Zale lovește fulgerător... Să nu te grăbești să dai riposta pe care am pregătit-o împreună, decît după primele șase reprize...“ Marcel tace, privind din nou o telegramă primită doar cu puțin timp înainte în care scria: „Tată, fiii tăi Marcel, René și Paul te sfătuiesc să lovești cît poți de tare. Succes!“ A pornit spre ring convins că va cîștiga această mare bătălie și că va aduce în Franța titlul de campion la categoria mijlocie.

Meciul a început fără lovituri spectaculoase. Cerdan și Zale se pîndeau ca două feline gata să răspundă la atac. Fiind doi buni cunoscători ai artei pugilistice, cei doi rivali se apreciau reciproc și știau că nu trebuie să riște. Dar lupta era frumoasă, cu execuții tehnice de cea mai bună calitate. În rundul patru, într-un moment în care Cerdan se aștepta cel mai puțin, o dreaptă năprasnică era gata — gata să-l expedieze la podea. Pentru a nu cădea, fu nevoit să se agațe de adversarul său și respiră ușurat cînd auzi gongul salvator. Trecuse printr-un moment greu. La reluare, evită pe cît poate schimburile, punctînd cu directe de stînga. Constată din ce în ce mai mulțumit că tactica e bună. Zale, dezorientat de jocul de picioare al adversarului, greșește tot mai des, recepționînd lovituri tot mai multe și mai puternice. În repriza a noua, americanul încearcă cu insistență arma sa favorită, croșeul de stînga. E încurajat să o facă și datorită faptului că Cerdan nu o evită. Dar ripostele francezului pe această lovitură sînt de-a dreptul distrugătoare. În rundul 11 Tony Zale e de nerecunoscut. Cu fața tumefiată, obosit, suportă fără replică tirul adversarului. După o serie de croșee la față și un upercut la plex, Zale cade la podea, fiind numărat. Poate că acesta ar fi fost sfîrșitul dacă nu suna gongul. Aproape leșinat, americanul se prăbușește în scaunul său și cu toate eforturile secunzilor nu mai poate relua lupta în rundul 12, fiind declarat învins prin K.O. tehnic.

Marcel Cerdan era acum noul campion al lumii la categoria mijlocie. A fost primit chiar de președintele Franței, care l-a felicitat pentru succesul obținut.

În 1949, Cerdan boxează la Londra cu Dick Turpin (K.O. 7) și la Casablanca, cu Lucien Krawczyk (K.O. 4). Erau meciuri pregătitoare pentru meciul cu Tony Zale. Foarte prevăzător, managerii americani îi reținuseră lui Cerdan o sumă importantă pentru a fi siguri că francezul nu va amîna meciul. Dar iată că mult așteptata revanșă Cerdan-Zale nu va mai avea loc. Boxerul american și-a anunțat retragerea din activitatea competițională, renunțînd să mai lupte a doua oară cu Cerdan. În aceste condiții, campionului mondial i s-a desemnat un nou challenger: Jake La Motta. Au fost fixate

cu repezițiune și data și locul întâlnirii — 16 iunie 1949, la Detroit.

Marcel Cerdan renunțase la serviciile lui Lucien Roupp imediat după cucerirea titlului mondial. Când a urcat pe ringul din Detroit era însoțit de noul său manager, Jo Longman. A privit în colțul opus, unde se afla La Motta și s-a gândit că lupta cu băiatul acesta mai tânăr cu cinci ani — Cerdan avea acum 33 de ani — nu va fi ușoară. Era totuși în formă campionul francez și tehnica sa superioară era o armă greu de contracarat. Când arbitrul John Walter i-a chemat în mijlocul ringului, americanul a evitat să privească în ochii adversarului său, mulțumindu-se să mormăie ceva nedeslușit când li s-a făcut recomandarea să lupte corect. Și nu începuse bine meciul când, la un corp la corp, La Motta îl lovi pe Cerdan cu capul în nas. Marcel începu să sîngereze puternic. Incidentul l-a enervat mai ales când și-a dat seama că rivalul său căuta intenționat asemenea lovituri. O ploaie de croșee s-a abătut în rundul doi asupra pugilistului american. Poate pentru prima oară în cariera lui, Cerdan se bătea cu furie. Niciodată nu dorise să doboare un om mai mult ca acum. În finalul reprizei a treia, Cerdan plasează un croșeu de stînga la cap, care ar fi putut doborî, cum se spune, și un bou. Atît de puternică a fost lovitura, încît Marcel și-a fracturat mîna. La Motta s-a clătinat dar a rămas în picioare. Din momentul acela lupta a devenit inegală. Cerdan nu mai putea acționa cu stînga, fiind nevoit să continue cu o singură mînă. A fost un miracol că a rezistat pînă în rundul 10. Abia atunci a reușit Jake La Motta să-l facă K.O., luîndu-i astfel titlul de campion al lumii la categoria mijlocie. „La revanșă nu va fi tot așa” — i-a spus Cerdan învingătorului său, când l-a felicitat după meci.

Dar Marcel Cerdan nu va mai susține meciul revanșă, pe care l-a dorit și pentru care s-a

pregătit cu o ambiție rară. La 27 octombrie 1949, în timp ce Cerdan călătorea spre Statele Unite, unde La Motta îl aștepta pentru revanșă, avionul cu care plecase din Paris spre New York s-a prăbușit în plină noapte în insula San Miguel din arhipelagul Azorelor. Echipa specială de salvare sosită la locul dezastrului au reușit cu greu să identifice corpul campionului. Nu a fost nici un supraviețuitor. Cei din echipa de salvare au găsit la locul accidentului cîteva zeci de fotografii cu autograf ale lui Marcel Cerdan. Campionul francez le ducea cu el în America pentru a le oferi, așa cum îi era obiceiul, suporterilor săi...

Patru zile mai tîrziu, la Palatul sporturilor din Paris a avut loc o adunare de doliu. Pe ring au urcat în haine cernite faimoșii boxeri francezi Georges Carpentier, Maurice Holtzer, Emille Pladner, Eugene Criqui, Marcel Thil și Andre Routis, în tinerețe campioni mondiali. Între ei, un loc liber pentru regretatul Marcel Cerdan. În numele boxerilor francezi a vorbit Georges Carpentier. El a evocat în cuvinte calde, emoționante, figura marelui dispărut. 12.000 de oameni îndurerăți de această pierdere au luat parte la ceremonie. Marcel Cerdan a fost înmormîntat la Casablanca, în Algeria, acolo unde trăise cea mai mare parte a vieții.

Fiul cel mare al lui Cerdan, Marcel Cerdan jr., și-a încercat și el forțele și talentul în sportul cu mînuși. A susținut peste 80 de meciuri, boxînd de cîteva ori chiar și în Statele Unite. S-a retras din activitate în 1973, decepționat de deseale sale eșecuri. „Eu nu am avut talent pentru box — a spus Marcel Cerdan jr. cu ocazia retragerii. Am încercat să calc pe urmele tatălui meu dar nu am reușit. Am purtat în box un nume foarte greu. Toți se așteptau să fiu ca tatăl meu. Mi-a fost imposibil să-l imit...”

Dar cine, oare, l-ar mai putea imita pe faimosul campion francez Marcel Cerdan?

1973-1974

Bilant

competition

Campionate mondiale

CICLOBAL: 25—30 octombrie — VIENA

1. Cehoslovacia, 2. R.F. Germania, 3. Elvetia

TIR: 18—25 octombrie — MELBOURNE

Talere: 1. Aleksandr Androskin (URSS) 196 p, 2. Charles Bowie (SUA) 195 t, 3. Ennio Mattarelli (Italia) 193 t;

Echipe: 1. U.R.S.S. 575 p, 2. S.U.A. 574 p, 3. Australia 569 p;

Skeet: 1. Vladimir Andreev (URSS) 196 p, 2. Iuri Turanov (URSS) 194 p, 3. David Seabrook (Anglia) 194 p;

Echipe: 1. U.R.S.S. 580 p, 2. Suedia 569 p, 3. Anglia 569 p;

Mistrei alergători: 1. Valeri Postoiarov (URSS) 381 p, 2. Helmut Bellingbrodt (Canada) 377 p, 3. Aleksandr Kadri-nov (URSS) 376 p;

Echipe: 1. U.R.S.S. 1496 p, 2. Suedia 1458 p, 3. S.U.A. 1440 p.

GINNASTICĂ MODERNĂ: 14—18 noiembrie — ROTTERDAM

Individual: 1. Maria Ghigova (Bulgaria) și Glima Sugurova (URSS) 37,85 p, 3. Natalia Krasenikova (URSS) 37,80 p;

Echipe: 1. U.R.S.S. 37,50 p, 2. Cehoslovacia 36,85 p, 3. R.D. Germană 36,60 p;

Exercițiu cu cerc: 1. Maria Ghigova (Bulgaria) 19,50 p, 2. Krasimira Filipova (Bulgaria) 19,20 p, 3. Neška Robeva (Bulgaria) 19,15 p;

Exercițiu cu măciuca: 1. Glima Sugurova (URSS) 18,55 p, 2. Natalia Krasenikova (URSS) 18,45 p, 3. Maria Ghigova (Bulgaria) 18,25 p;

Exercițiu cu mingea: 1. Glima Sugurova (URSS) 19,70 p, 2. Natalia Krasenikova (URSS) 19,45 p, 3. Neška Robeva (Bulgaria) 19,10 p;

Exercițiu cu panglica: 1. Glima Sugurova (URSS) 19,35, 2. Natalia Krasenikova (URSS) 19,25 p, 3. Maria Ghigova (Bulgaria) 19,15 p.

HANDBAL (f): 8—16 decembrie — IUGOSLAVIA

1. Iugoslavia, 2. România, 3. U.R.S.S.

BOB 2 PERSOANE: 19—20 ianuarie — ST. MORITZ

1. Wolfgang Zimmerer — Peter Utzschneider (RFG) 5:10,25, 2. Heibl — Hohlwater (RFG II) 5:12,60, 3. Ludi — Haser (Elveția) 5:13,69,... 15. Ion Panturu — Dumitru Pascu (R) 5:18,53, 18. Dragoș Panaitescu — Marcel Furdul (R) 5:19,24.

BOB 4 PERSOANE: 26—27 ianuarie — ST. MORITZ

1. Wolfgang Zimmerer, Manfred Schumann, Albert Wurzer, Peter Utzschneider (RFG) 4:49,72, 2. Elveția II (H. Candrian) 4:50,12, 3. Austria I (Dellekarth) 4:51,71,... 13. România (I. Panturu, M. Furdul, H. Ilieșu, M. Huzum) 4:57,66.

SCHI ALPIN: 2—10 februarie — ST. MORITZ

Slalom uriaș(f): 1. Fabienne Serret (Franța) 143,18, 2. Traude Treichl (RFG) 143,72, 3. Jacqueline Rouviere (Franța) 143,81;

Slalom uriaș(m): 1. Gustavo Thoeni (Italia) 307,92, 2. Hans Hinterseer (Austria) 308,84, 3. Piero Gros (Italia) 308,91,... 43. D. Cristea (R) 334,16;

Coborire(f): 1. Anne Marie Proell — Moser (Austria) 150,84, 2. Betsy Clifford (Canada) 151,78, 3. Waltrud Drexel (Austria) 152,15;

Coborire(m): 1. Dawid Zwilling (Austria) 156,94, 2. Frank Klammer (Austria) 158,01, 3. Willy Frommelt (Lichtenstein) 158,16;

Slalom special(f): 1. Anny Wenzel (Lichtenstein) 94,63, 2. Michele Jacot (Franța) 95,15, 3. Marie Lise Morerot (Elveția) 95,29;

Slalom special(m): 1. Gustavo Thoeni (Italia) 109,98, 2. Dawid Zwilling (Austria) 110,76, 3. Francisco Fernandez Ochoa (Spania) 111,56,... 15. D. Cristea (R) 118,04.

PATINAJ VITEZĂ (m): 9—10 februarie — INZELL

500 m: 1. Masaki Suzuki (Japonia) 40,00, 2. Ejgil Størholm (Norvegia) 40,74, 3. Müller (SUA) 40,75;

5000 m: 1. Sten Stensen (Norvegia) 7:23,55, 2. Harm Kuipers (Olanda) 7:24,54, 3. Goran Claesson (Suedia) 7:25,74;
1500 m: 1. Hans van Helden (Olanda) 2:01,90, 2. Goran Claesson (Suedia) 2:02,48, 3. Tigankov (URSS) 2:02,63;
10000 m: 1. Sten Stensen (Norvegia) 15:18,55, 2. Harm Kuipers (Olanda) 15:28,55, 3. Ivanov (URSS) 15:36,28;
Poliatlon: 1. Sten Stensen (Norvegia) 173,150 p, 2. Harm Kuipers (Olanda) 173,305 p, 3. Goran Claesson (Suedia) 174,763 p.

PATINAJ VITEZĂ (sprinter): 16—17 februarie INNSBRUCK

500 m(m): 1. Per Björang (Norvegia) 38,95, 2. Immerfall (SUA) 39,30, 3. Katscel (URSS) 39,57;
500 m(f): 1. Tatiana Averina (URSS) 43,70, 2. Leah Poulos (SUA) 43,75, 3. Monika Pflug (RFG) 43,94;
1000 m(m): 1. Aleksandr Safronov (URSS) 1:22,52, 2. Eppie Bleker (Olanda) 1:23,03, 3. Masaki Suzuki (Japonia) 1:23,28;
1000 m(f): 1. Tatiana Averina (URSS) 1:33,63, 2. Nina Statkevici (URSS) 1:34,01, 3. Sheila Young (SUA) 1:34,20;
500 m(m): 1. Masaki Suzuki (Japonia) 39,50, 2. Per Björang (Norvegia) 39,70, 3. Lind (Norvegia) și Safronov (URSS) 39,99;
500 m(f): 1. Sheila Young (SUA) 43,18, 2. Leah Poulos (SUA) 43,20, 3. Priestner (Canada) 43,46;
1000 m(m): 1. Eppie Bleker (Olanda) 1:19,34, 2. Hans van Helden (Olanda) 1:20,13, 3. Per Björang (Norvegia) 1:20,16;
1000 m(f): 1. Sheila Young (SUA) 1:27,35, 2. Leah Poulos (SUA) 1:28,19, 3. Aatie Keulen Deelstra (Olanda) 1:28,93;
Clasament final(m): 1. Per Björang (Norvegia) 160,750 p, 2. Masaki Suzuki (Japonia) 161,410 p, 3. Eppie Bleker (Olanda) 161,665 p;
Clasament final(f): 1. Leah Poulos (SUA) 180,415 p, 2. Aatie Keulen Deelstra (Olanda) 180,990 p, 3. Monika Pflug (RFG) 181,275 p.

PATINAJ VITEZĂ (f): 23—24 februarie — HEERENVEN

500 m: 1. Sheila Young (SUA) 44,44, 2. Keiko Hasagawa (Japonia) 45,02, 3. Tatiana Averina (URSS) 45,10;
1500 m: 1. Aatie Keulen Deelstra (Olanda) 2:19,07, 2. Sippie Thigelaar (Olanda) 2:20,58, 3. Sheila Young (SUA) 2:21,52;
1000 m: 1. Aatie Keulen Deelstra (Olanda) 1:28,91, 2. Erwyna Rys (Polonia) 1:30,01, 3. Tatiana Averina (URSS) 1:30,22;
3000 m: 1. Aatie Keulen Deelstra (Olanda) 4:49,07, 2. Sippie Thigelaar (Olanda) 4:50,23, 3. Nina Statkevici (URSS) 4:51,03;
Poliatlon: 1. Aatie Keulen Deelstra (Olanda) 185,510 p, 2. Tatiana Averina (URSS) 186,869 p, 3. Nina Statkevici (URSS) 187,385 p.

SĂNIUȚE: 16—17 februarie — KÖNIGSEE

Feminin: 1. Margit Schumann (RDG) 2:49,38, 2. Elisabeth Demleitner (RFG) 2:50,13, 3. Ute Ruehrold (RDG) 2:50,63;
Masculin: 1. Josef Fendt (RFG) 3:00,0, 2. Hans Rinn (RDG) 3:00,05, 3. Horst Muller (RDG) 3:00,17;
Perechi: 1. Bernd — Ulrich Hahn (RDG) 1:24,38, 2. Henning Schulze — Hans Jurgen Neumann (RDG) 1:24,52, 3. Rudolf Schmidt — Franz Schachner (Austria) 1:24,81

SCHI-FOND: 16—24 februarie — FALUN

Trambulină mică: 1. Hans Georg Aschenbach (RDG) 258,9 p, 2. Dietrich Kampf (RDG) 241,2 p, 3. Alexei Borovitin (URSS) 239,3 p;
Fond 30 km: 1. Thomas Magnusson (Suedia) 1h.33:41,40, 2. Juha Mieto (Finlanda) 1h.34:34,80, 3. Jan Staszal (Polonia) 1h.34:56,49;
Fond 5 km: 1. Galina Kulakova (URSS) 15:17,42, 2. Blanka Paulune (Cehoslovacia) 15:19,14, 3. Raisa Smetanina (URSS) 15:34,80;
Combinată nordică: 1. Ulrich Wechling (RDG) 421,14 p, 2. Gunther Deckert (RDG) 420,28 p, 3. Stefan Hula (Polonia) 417,93 p;
Fond 15 km: 1. Magne Myrmo (Norvegia) 41:39,09, 2. Gerhard Grimmer (RDG) 41:40,01, 3. Vasilii Rotșev (URSS) 41:40,65;

Fond 10 km: 1. Galina Kulakova (URSS) 31:25,78, 2. Barbara Petzold (RDG) 31:50,55, 3. Helena Takalo (Finlanda) 31:59,54;
Stafetă 4 × 10 km: 1. R.D. Germană 2h.03:15, 2. U.R.S.S. 2h.03:25, 3. Norvegia 2h. 03:46;
Trambulină de 90 m: 1. Hans Georg Aschenbach (RDG) 240,4 p, 2. Heinz Vossipovo (RDG) 223,3 p, 3. Rudolf Hohli (Cehoslovacia) 217,1 p;
Stafetă 4 × 5 km(f): 1. U.R.S.S. 1h.02:57,39, 2. R.D. Germană 1h 03:09,13, 3. Cehoslovacia 1h 03:53, 57;
Fond 50 km: 1. Gerhard Grimmer (RDG) 2h.19:45,26, 2. Stanislav Henych (Cehoslovacia) 2h.21:33,49, 3. Thomas Magnusson (Suedia) 2h.22:36,56.

CICLOCROS: 24 februarie — VERA DE BIDASOA (SPANIA)

Amatori: 1. Robert Vermeyre (Belgia) 1h.08:10, 2. Klaus Peter Thaler (RFG) la 1:13, 3. Eckehard Teicheber (RFG) la 2:26.
Profesioniști: 1. Albert van Damme (Belgia) 1:19,44, 2. Reger de Vaemnick (Belgia) la 1:46, 3. Peter Frischknecht (Elveția) la 1:49

BIATLON: 26 februarie—3 martie — MINSK

Juniori 15 km: 1. Serghei Kakulia (URSS) 58:47,0, 2. Erkki Antila (Finlanda) 59:04,0, 3. Igor Grazev (URSS) 59:05,0;
Seniori: 1. Juhani Sautarinen (Finlanda) 1h.12:04,74, 2. Gheorghe Gîrniță (România) 1h.13:28,92, 3. Tor Swendsberg (Norvegia) 1h.13:37,10 ... 23. Gh. Voicu (R) 1h.21:06,43, 43. Victor Fontana (R) 1h.23:53,58, 55. Victor Dihoi (R) 1h.29:25,91;
Juniori 10 km: 1. Simon Therfelder (RDG) 38:30,6, 2. Erkki Antila (Finlanda) 38:33,2, 3. Igor Grazev (URSS) 38:47,5;
Seniori 10 km: 1. Juhani Sautarinen (Finlanda) 37:42,43, 2. Günter Bartnick (RDG) 38:30,73, 3. Torsten Wadman (Suedia) 38:44,03, 4. Gh. Gîrniță (România) 38:46,35, ... 12. Gh. Voicu (R), 44. N. Vestea (R), 46. V. Fontana (R)
Stafetă 3 × 7,5 km juniori: 1. Finlanda 1h.33:19,8, 2. R.D. Germană 1h.33:55,2, 3. Polonia 1h.34:43,8;
Stafetă 4 × 7,5 km seniori: 1. U.R.S.S. 2h.02:48,75, 2. Finlanda 2h.04:08,89, 3. Norvegia 2h.05:15,35, ... 7. România 2h.12:44,22.

HANDBAL (m): 28 februarie — 10 martie — R.D. GERMANĂ

1. România, 2. R.D. Germană, 3. Iugoslavia.

PATINAJ ARTISTIC: 5—9 martie — MÜNCHEN

Masculin: 1. Jan Hofmann (R.D.G.) 231,44 p, 2. Serghei Volkov (URSS) 227,94 p, 3. Toller Cranston (Canada) 227,86 p, ... 24. Gy. Fazekas (R) 172,74 p;
Feminin: 1. Christine Errath (R.D.G.) 230,95 p, 2. Dorothy Hamill (SUA) 228,71 p, 3. Dianna de Leuw (Olanda) 221,16 p;
Perechi: Irina Rodnina — Alexei Zaitov (URSS) 141,9 p, 2. Ludmila Smirnova — Alexei Ulanov (URSS) 139,05 p, 3. Romy Kermer — Rolf Oesterreich (RDG) 136,73 p;
Dans: 1. Ludmila Pahomova — Aleksandr Gorskov (URSS) 211,78 p, 2. Hillary Green — Glyn Watts (Anglia) 206,26 p, 3. Natalia Liticiuk — Ghenadi Karponosov (URSS) 201,0 p.

POPICE: 18—25 mai — EPPLEHEIM (RFG)

Echipe(m): 1. România (Ilie Bălaș, Iosif Tismănar, Gheorghe Silvestru, Petre Purje, Iuliu Bice, Alexandru Călineanu) 5299 p, 2. R.F. Germania 5297 p, 3. Iugoslavia 5285 p;
Echipe(f): 1. Ungaria 2449 p, 2. R.F. Germania 2442 p, 3. România 2422 p;
Perechi(f): 1. Ana Petrescu — Cornelia Petruscă (România) 852 p, 2. Margaretta Bodei — Elisabeta Szilag (România) 850 p, 3. Vasilica Pinteau — Elena Trandafir (România) 835 p;
Perechi(m): 1. T. Holzman — D. Zieher (RFG) 1832 p, 2. M. Sterjai — N. Dragas (Iugoslavia) 1810 p, 3. I. Tismănar — I. Bălaș (România) 1794 p;
Individual(f): 1. Hana Konirova (Cehoslovacia) 1268 p, 2. Ana Petrescu (România) 1259 p, 3. Dagny Forslund (Suedia) 1255 p, ... 7. Cornelia Petruscă (R) 1234 p, 8. Vasilica Pinteau (R) 1234 p, 10. Elena Trandafir (R) 1210 p;

Individual(m): 1. Nikola Dragas (Iugoslavia) 2737 p, 2. Iosif Tismănuș (România) 2700 p, 3. Ilie Băias (România) 2699 p, 4. Petre Furje (România) 2697 p.

HOCHEI:

Grupa A: 1. U.R.S.S., 2. Cehoslovacia, 3. Suedia
Grupa B: 1. S.U.A., 2. Iugoslavia, 3. R.F. Germania,6. România
Grupa C: 1. Elveția, 2. Italia, 3. Bulgaria

BASCHET(m): 5—16 iunie — SAN JUAN (PORTO RICO)

1. U.R.S.S., 2. Iugoslavia, 3. S.U.A.

FOTBAL: 13 iunie—7 iulie — R.F. GERMANIA

1. R.F. Germania, 2. Olanda, 3. Polonia

SCRIMĂ: 17—28 iulie — GRENOBLE

Floretă (m): 1. Serghei Romankov (URSS), 2. Carlo Montano (Italia), 3. François Pietruska (Franța), A. Kuki (R), M. Tiou (R), T. Petruș (R), P. Buricea (R), M. Niculescu (R) eliminați în preliminarii;

Echipe: 1. U.R.S.S., 2. Polonia, 3. Franța, 7. România
Sabie: 1. Mario Montano (Italia), 2. Viktor Krovopuskov (URSS), 3. Viktor Sidiak (URSS), 4. Dan Irimiciuc (România), C. Marin, I. Pop, M. Mustăț și A. Nilcă (R) eliminați în preliminarii;

Echipe: 1. U.R.S.S., 2. Italia, 3. Ungaria;
Floretă(f): 1. Ildiko Bobis (Ungaria), 2. Marta Schwarzenberger (Ungaria), 3. Valentina Jiladova (URSS), Suzana Ardeleanu (R), Ileana Ghiulai (R), Magdalena Bartos (R), Ana Pascau (R), Ecaterina Stahl (R) eliminate în preliminarii;

Echipe: 1. U.R.S.S., 2. Ungaria, 3. România;
Spadă: 1. Rolf Edling (Suedia), 2. Charles Brodin (Franța), 3. Boris Lukomski (URSS), 4. Anton Pongrat (România), Iorgu, C. Bărgăan, I. Popa și P. Szabo (R) eliminați în preliminarii;

Echipe: 1. Suedia, 2. R.F. Germania, 3. Ungaria. România eliminată în preliminarii.

BOX: 17—30 august — HAVANA

Semimuscă: 1. Jorge Hernandez (Cuba), 2. Stephen Muchoki (Kenya), 3—4. Evgherli Iudin (URSS) și Enrique Rodriguez (Spania). Remus Cozma (R) eliminat în preliminarii;

Muscă: 1. Douglas Rodriguez (Cuba), 2. Alfredo Perez (Venezuela), 3—4. Constantin Gruiescu (România) și Vladislav Zasipko (URSS);

Cocoș: 1. Wilfredo Gomez (Porto Rico), 2. Luis Romero (Cuba), 3—4. David Torosian (URSS) și Aldo Cosentino (Franța). Marian Lazăr (R) eliminat în preliminarii;

Pană: 1. Howard Davis (SUA), 2. Boris Kuznetsov (URSS), 3—4. Rigoberto Garibaldi (Panama) și Mariano Alvarez (Cuba). Gabriel Pometcu (R) eliminat în preliminarii;

Semișoară: 1. Vasili Solomin (URSS), 2. Simon Cuțov (România), 3—4. José Vellon (Porto Rico) și Luis Echaide (Cuba);

Ușoară: 1. Ayub Kalule (Uganda), 2. Vladimir Kolev (Bulgaria), 3—4. Amon Kotey (Ghana) și Ullrich Beyer (RDG). Calistrat Cuțov (R) eliminat în preliminarii;

Semimijlocie: 1. Emilio Coreea (Cuba), 2. Clinton Jackson (SUA), 3—4. Plamen Jankov (Bulgaria) și Zbigniew Kicka (Polonia). Damian Cimpoeșu (R) eliminat în preliminarii;

Mijlocie mică: 1. Rolando Garbey (Cuba), 2. Alfredo Lemus (Venezuela), 3—4. Joseph Nsubuga (Uganda) și Anatoli Klimanov (URSS). Sandu Tiriță (R) eliminat în preliminarii;

Mijlocie: 1. Rufat Rișiev (URSS), 2. Alec Năstac (România), 3—4. Dragan Vujkovic (Iugoslavia) și Bernd Wittenburg (RDG);

Semigrea: 1. Mate Parlov (Iugoslavia), 2. Oleg Karataev (URSS), 3—4. Ottomar Sachse (RDG) și Leon Spinks (SUA). Costică Dafinoiu (R) eliminat în preliminarii;

Grea: 1. Teofilio Stevenson (Cuba), 2. Marvin Stinson (SUA), 3—4. Rajko Milici (Iugoslavia) și Fatai Ayinla (Nigeria). Ion Alexe (R) eliminat în preliminarii.

CICLISM: 14—25 august — MONTREAL

1000 m cu start de pe loc amatori: 1. Eduard Rapp (URSS) 1:07,61, 2. Ferruccio Ferro (Italia) 1:07,66, 3. Janusz Kierkowski (Polonia) 1:07,79;

Viteză(f): 1. Tamara Plisikova (URSS) 12,51, 2. Sue Nowarra (SUA), 3. Galina Tareva (URSS);

Urmărire individuală amatori: 1. Hans Lutz (RFG) 4:52,72, 2. Orfeo Pizzoferrato (Italia), 3. Thomas Huschke (RDG);

Viteză amatori: 1. Anton Tkac (Cehoslovacia) 11,32, 2. Serghei Kravtsov (URSS), 3. Rossi (Italia);

Semifond amatori: 1. Jean Breuer (RFG) 45:12,41, 2. Martin Venix (Olanda), 3. V. Espinosa (Spania);

Urmărire individuală(f): 1. Tamara Garkușina (URSS), 2. Valentina Smirnova (URSS), 3. Katje Van Oosten (Olanda);

Urmărire individuală profesioniști: 1. Roy Schuiten (Olanda) 6:04,71, 2. Ferdinand Bracke (Belgia), 3. Rene Pijnen (Olanda);

Urmărire echipe amatori: 1. R.F. Germania 4:22,20, 2. R.D. Germania, 3. Cehoslovacia;

Viteză profesioniști: 1. Peder Pedersen (Danemarca) 11,81, 2. John Nicholson (Australia), 3. Van Lancker (Belgia);

Semifond profesioniști: 1. Cees Stam (Olanda), 2. Robert Verschueren (Belgia), 3. Renato Benfatto (Italia);

Fond profesioniști: 1. Eddy Merckx (Belgia), 2. Raymond Pouliard (Franța), 3. Mariano Martinez (Franța).

Tandem: 1. V. Vackar- J. Vyzamal (Cehoslovacia), 2. A. Semeneț — S. Kopilov (URSS), 3. J. Bek — Z. Kocot (Polonia),

CANOTAJ (f): 28 august — 1 septembrie — LUCERNA

Schif simplu: 1. Christine Scheiblich (RDG) 3:46,52, 2. Genovaite Ramaskene (URSS) 3:52,38, 3. Christine Westerslein (Belgia) 3:53,08;

2 vâle: 1. Elena Antonova — Galina Ermolaeva (URSS) 3:24,0, 2. Astrid Hohl — Regine Adam (RFG) 3:26,43, 3. Gisela Medefindt — Rita Schmidt (RDG) 3:28,78;

2 f.c.: 1. Cornelia Neacșu — Marinela Ghiță (România) 3:43,12, 2. Renate Baensch — Bergit Heinze (RDG) 3:45,18, 3. Iana Ghibovskaia — Rita Weinberg (URSS) 3:45,43;

4 + 1 vâle: 1. R.D. Germană (Roswitha Reichel, Ursula Wagner, Jutta Lau, Sibille Tietze + Liane Weigelt) 3:19,81, 2. România (Ioana Tudoran, Elisabeta Lazăr, Doina Bardas, Teodora Boicu + Elena Giurcă) 3:21,92, 3. U.R.S.S. 3:22,64;

4 + 1 rame: 1. R.D. Germană (Rose Nitsche, Angelika Noack, Renate Schlenzig, Sabine Tohne + Christa Karnath) 3:28,99, 2. Olanda 3:31,19, 3. România (Marlena Predescu, Maria Kabat, Elena Avram, Angelica Chertic + Elena Giurcă) 3:32,71;

8 + 1: 1. R.D. Germană 3:04,82, 2. U.R.S.S. 3:05,05, 3. România (Elena Oprea, Florica Petcu, Georgeta Militaru, Cristel Wiener, Aurelia Marinescu, Iuliana Balaban, Valeria Avram, Elena Gavluk + Aneta Matei) 3:08,31.

PENTATLON MODERN: 31 august — 4 septembrie — MOSCOVA

Individual: 1. Pavel Lednev (URSS) 5302 p, 2. Vladimir Smelev (URSS) 5206 p, 3. Boris Onischenko (URSS) 5150 p, ...12. Dumitru Spirlea (R) 4953 p, 19. Constantin Călina (R) 4813 p, 24. Albert Covaci (R) 4714 p;

Echipe: 1. U.R.S.S. 15 673 p, 2. Ungaria 15 188 p, 3. România 14 456 p.

LUPTE LIBERE: 29 august — 1 septembrie — ISTANBUL

48 kg: 1. Hasan Murselov (Bulgaria), 2. Rafik Gadjev (URSS), 3. Bertie Gerd (Canada)

52 kg: 1. Yuji Takata (Japonia), 2. Ali Riza (Turcia), 3. Roman Dimitriev (U.R.S.S.), ... 6. Petre Cearnău (România);

57 kg: 1. Vladimir Iudin (URSS), 2. Ramazan Kheder (Iran), 3. Hans Bruchard (RDG), Gh. Dobrănel (R) eliminat în preliminarii;

62 kg: 1. Oidov Zeveg (R.P. Mongolă), 2. Doncio Jekov (Bulgaria), 3. Vehbi Akdag (Turcia). Petre Coman (R) eliminat în preliminarii;

68 kg: 1. Nasrulah Nasrulaev (URSS), 2. Yasoboro Sukavara (Japonia), 3. M. Nadsargodz (R.P. Mongolă). Petroniu Androne (R) eliminat în preliminarii;

74 kg: 1. Ruslan Asuraliev (URSS), 2. Iancio Pavlov (Bulgaria), 3. Victor Zilberman (Israel), Emilian Cristian (R) eliminat în preliminarii;

82 kg: 1. Viktor Novojilov (URSS), 2. Mehmet Uzun (Turcia), 3. Vasile Iorga (România);
90 kg: 1. Levan Tediashvili (URSS), 2. Ismail Abilov (Bulgaria), 3. Mehmet Güklü (Turcia), 4. Ion Dumitru (România);
100 kg: 1. Vladimir Golutkin (URSS), 2. K. Bryamankh (R.P. Mongolia), 3. Harold Büttner (RDG), 4. Enache Panaite (România);
+100 kg: 1. Ladislau Simon (România), 2. Sestan Andiev (URSS), 3. Boian Boev (Bulgaria);

CANOTAJ (m): 5—8 septembrie — LUCERNA

Simplu: 1. Wolfgang Hoening (RDG) 7:20,11, 2. James Dietz (SUA) 7:23,95, 3. Nikolai Dovgan (URSS) 7:24,74;
2 f.c.: 1. Bernd Landvoigt — Jorg Landvoigt (RDG) 6:59,09, 2. Ilie Oanță — Dumitru Grumescu (România) 7:03,99, 3. Alfons Siusarski — Zbigniew Si-sarki (Polonia) 7:04,64;
2 vîsle: 1. Hans Ulrich Schmid — Christoph Kreuziger (RDG) 6:35,95, 2. Frank Hansen — Alf Hansen (Norvegia) 6:38,34, 3. Christopher Beillieu — Michael Hart (Anglia) 6:43,32;
4 + 1 rame: 1. R.D. Germană 6:26,38, 2. U.R.S.S. 6:27,34; 8. R.F. Germania 6:27,96;
2 + 1: 1. Vladimir Eshinov — Nikolai Ivanov + Aleksandr Luklanov (URSS) 7:21,90, 2. Jorg Lucke — Wolfgang Gunkel + Klaus Dieter Neubert (R.D. Germană) 7:27,86, 3. Oldrich Svojanowski — Pavel Svojanowski + Vladimir Petricec (Cehoslovacia) 7:29,93, 4. Ștefan Tudor — Petre Ceapura + George Gheorghiu (România) 7:30,56;
4 f.c.: 1. R.D. Germană 6:19,20, 2. U.R.S.S. 6:22,83, 3. R.F. Germania 6:27,01;
4 vîsle: 1. R.D. Germană 6:04,01, 2. U.R.S.S. 6:05,79, 3. Cehoslovacia 6:08,12;
8 + 1: 1. S.U.A. 5:46,37, 2. Anglia 5:47,49, 3. Noua Zeelandă 5:47,84.

TIR: 20-29 septembrie — ELVEȚIA

Armă cu aer comprimat: 1. E. Pedzisz (Polonia) 584 p, 2. L. Bassham (SUA) 384 p, 3. D. Cramer (SUA) 383 p, 19. Șt. Caban (R) 376 p, 44. P. Sandor (R) 370 p;
Echipe: 1. R.F. Germania 1518 p, 2. S.U.A. 1516 p, 3. Polonia 1512 p;
Feminin: 1. T. Ratnikova (URSS) 386 p, 2. K. Boiko (URSS) 384 p, 3. Z. Baiba (URSS) 380 p, 20. M. Feodot (R) 366 p;
Echipe: 1. U.R.S.S. 1150 p, 2. Polonia 1121 p, 3. R.F. Germania 1111 p;
Pistol liber: 1. G. Zapolskih (URSS) 566 p, 2. I. Nemethy (Cehoslovacia) 566 p, 3. H. Vollmar (RDG) 565 p, 17. D. Iuga (R) 556 p, 88. T. Mihai (R) 527 p;
Echipe: 1. U.R.S.S. 2244 p, 2. Cehoslovacia 2275 p, 3. Austria 2235 p;
Pistol cu aer comprimat(m): 1. G. Kosih (URSS) 389 p, 2. C. Ion (România) 387 p, 3. J. Faggion (Franța) 386 p, 5. D. Iuga (R) 386 p;
Echipe: 1. URSS 1531 p, 2. R.F. Germania 1528 p, 3. R.D.G. 1526 p;
Feminin: 1. Z. Simonian (URSS) 383 p, 2. A. Matei (România) 382 p, 3. N. Stoliarova (URSS) 381 p;
Echipe: 1. U.R.S.S. 1141 p, 2. S.U.A. 1100 p, 3. R.F. Germania 1098 p;
Armă liberă calibru redus 60 f culcat: 1. K. Bulan (Cehoslovacia) 599 p, 2. H. Anshushaug (Norvegia) 597 p, 3. V. Wai-bel (Austria) 597 p (Șt. Caban 594, M. Ilca 593 p, N. Rotaru 592 p, I. Olărescu 582 p);
Echipe: 1. Finlanda 2372 p, 2. S.U.A. 2371 p, 3. Cehoslovacia 2371 p;
Armă standard 60 f culcat(f): 1. M. Murdock (SUA) 598 p, 2. C. Gustafsson (Suedia) 597 p, 3. N. Saratova (Bulgaria) 594 p;
Echipe: 1. S.U.A. 1778 p, 2. Iugoslavia 1774 p, 3. Suedia 1771 p;
Pistol viteză: 1. A. Radke (RFG) 594 p, 2. H. Weissenberger (RFG) 594 p, 3. V. Torsin (URSS) 592 p, 10. M. Stan (R) 590 p, 11—17. C. Ion și M. Roșca (R) 590 p, 24. V. Atanasiu (R) 587 p;
Echipe: 1. U.R.S.S. 2361 p, 2. Cehoslovacia 2359 p, 3. România 2357 p;
Armă liberă calibru redus 3 × 40 f: 1. J. Writer (SUA) 1163 p, 2. L. Wigger (SUA) 1162 p, 3. L. Bassham (SUA) 1162 p, 23. N. Rotaru (R) 1147 p, 30. Șt. Caban (R) 1143 p, 31. P. Sandor (R) 1143 p, 51. I. Olărescu (R) 1132 p;
Echipe: 1. S.U.A. 4644 p, 2. U.R.S.S. 4607 p, 3. R.F. Germania 4589 p, 5. România 4565 p;

Poz. picioare 40 f: 1. L. Wigger (SUA) 383 p, 2. J. Krimbacher (Austria) 380 p, 3. L. Bassham (SUA) 378 p, 11. P. Sandor (R) 372 p, 21. Șt. Caban (R) 369 p, 22. N. Rotaru (R) 369 p, 43. I. Olărescu (R) 363 p;
Echipe: 1. S.U.A. 1508 p, 2. U.R.S.S. 1476 p, 3. Ungaria 1474 p, 4. România 1473 p;
Poz. genunchi: 1. V. Parhimovici (URSS) 394 p, 2. T. Minkinen (Finlanda) 393 p, 3. J. Writer (SUA) 391 p, 31. N. Rotaru 383 p, 46. I. Olărescu 381 p, 58. P. Șandor 379 p, 67. Șt. Caban 378 p;
Echipe: 1. U.R.S.S. 1547 p, 2. S.U.A. 1546 p, 3. R.F. Germania 1543 p, 11. România 1521 p;
Mistref alergător 60 f: 1. H. Bellingrodt (Columbia) 577p, 2. V. Postoiarov (URSS) 577 p, 3. A. Gazov (URSS) 572 p;
Echipe: 1. U.R.S.S. 1527 p, 2. R.F. Germania 1475 p, 3. S.U.A. 1466 p;
Talere(f): 1. S. Natrass (Canada) 143 p, 2. A. Grosch (SUA) 137 p, 3. F. Robroile (Franța) 136 p;
Talere(m): 1. J. Carrega (Franța) 199 p, 2. M. Rosetti (Italia) 195 p, 3. F. Basagni (Italia) 195 p;
Echipe: 1. Franța 578 p, 2. Italia 577 p, 3. S.U.A. 571 p;
Armă standard 3 × 20 (f): 1. A. Pelova (Bulgaria) 576 p, 2. N. Satarova (Bulgaria) 574 p, 3. M. Murdock (SUA) 572 p, 34. M. Feodot (R) 546 p;
Echipe: 1. U.R.S.S. 1700 p, 2. Bulgaria 1699 p, 3. R.F. Germania 1689 p;
Armă standard 3 × 20 (m): 1. H. Sauer (RSA) 576 p, 2. U. Wunderlich (RDG) 575 p, 3. H. Anshushaug (Norvegia) 574 p, 11. I. Olărescu (R) 571 p, 42. N. Rotaru (R) 562 p, 43. P. Șandor (R) 562 p, 90. Șt. Caban (R) 544 p;
Echipe: 1. U.R.S.S. 2280 p, 2. S.U.A. 2278 p, 3. Norvegia 2268 p, 14. România 2239 p;
Mistref alergător 40 f: 1. V. Postoiarov (URSS) 385 p, 2. A. Kedarov (URSS) 384 p, 3. A. Gazov (URSS) 383 p;
Echipe: 1. U.R.S.S. 1533 p, 2. Ungaria 1482 p, 3. Suedia 1468 p;
Pistol calibru mare(m): 1. D. Iuga (România) 591 p, 2. F. Higginson (SUA) 591 p, 3. H. Hromada (Cehoslovacia) 591p;
Echipe: 1. U.R.S.S. 2343 p, 2. S.U.A. 2339 p, 3. Finlanda 2335 p;
Pistol standard(f): 1. N. Stoliarova (URSS) 586 p, 2. N. Jarkova (URSS) 583 p, 3. Z. Simonian (URSS) 580 p, 7. A. Matei (R) 575 p;
Echipe: 1. U.R.S.S. 1749 p, 2. Cehoslovacia 1728 p, 3. Australia 1716 p;
Armă liberă calibru mare, culcat, 40 f: 1. L. Bassham (SUA) 394 p, 2. U. Wunderlich (RDG) 393 p, 3. L. Wigger (SUA) 392 p;
Echipe: 1. S.U.A. 1555 p, 2. U.R.S.S. 1552 p, 3. Elveția 1542 p;
Poz. picioare: 1. L. Bassham (SUA) 370 p, 2. J. Foster (SUA) 370p, 3. V. Agisev (URSS) 367 p;
Echipe: 1. S.U.A. 1458 p, 2. U.R.S.S. 1435 p, 3. Cehoslovacia 1428 p;
Poz. genunchi: 1. J. Foster (SUA) 387 p, 2. W. Huerzeler (Elveția) 387 p, 3. E. Pedzisz (Polonia) 386 p;
Echipe: 1. Polonia 1531 p, 2. S.U.A. 1530 p, 3. Elveția 1522p;
Trei poziții 3 × 40 f: 1. L. Bassham (SUA) 1147 p, 2. J. Foster (SUA) 1140 p, 3. W. Huerzeler (Elveția) 1113 p;
Echipe: 1. S.U.A. 1458 p, 2. URSS 1435 p, 3. Cehoslovacia 1428 p;
Pistol standard(m): 1. V. Torsin (URSS) 581 p, 2. J. Harmon (SUA) 577 p, 3. N. Margasov (URSS) 576 p;
Echipe: 1. U.R.S.S. 2303 p, 2. Cehoslovacia 2268 p, 3. S.U.A. 2263 p;
Skeet(f): 1. L. Korcinskaia (URSS) 142 p, 2. S. Brixner (RFG) 141 p, 3. E. Melander (Suedia) 140 p;
Skeet(m): 1. J. Gawlikowski (Polonia) 198 p, 2. V. Turanov (URSS) 197 p, 3. H. Remes (Finlanda) 197 p, 39. Gh. Sencovici (R) 188 p;
Echipe: 1. U.R.S.S. 572 p, 2. Polonia 572 p, 3. S.U.A. 568 p;
Armă standard 300 m: 1. F. Kimes (SUA) 575 p, 2. L. Wigger (SUA) 575 p, 3. J. Foster (SUA) 569 p;
Echipe: 1. S.U.A. 2280 p, 2. U.R.S.S. 2237 p, 3. Cehoslovacia 2217 p.

HALTERE: 22-29 septembrie — MANILLA

Muscă: 1. M. Nassiri (Iran) 232,5 kg, 2. G. Koszeghy (Ungaria) 230 kg, 3. T. Horikoshi (Japonia) 227,5 kg;
Cocoș: 1. A. Kirov (Bulgaria) 255 p, 2. W. Leszek (Polonia) 250 kg, 3. S. Hosatani (Japonia) 245 kg;
Pană: 1. Gh. Todorov (Bulgaria) 280 kg, 2. N. Kolesnikov (URSS) 277,5 kg, 3. N. Nurikian (Bulgaria) 277,5 kg;
Ușoară: 1. P. Korol (URSS) 305 kg, 2. Z. Kaczmarek (Polonia) 302,5 kg, 3. N. Dehnavi (Iran) 295 kg;
Semimijlocie: 1. N. Kolev (Bulgaria) 335 kg, 2. R. Rusev (Bulgaria) 332,5 kg, 3. P. Wenzel (RDG) 322,5 kg;

Mijlocie: 1. T. Stoicev (Bulgaria) 350 kg, 2. J. Jensen (Danemarca) 350 kg, 3. R. Milser (RFG) 347,5 kg;
Semigrea: 1. D. Rigert (URSS) 387,5 kg, 2. S. Poltoratki (URSS) 367,5 kg, 3. P. Petzold (RDG) 355 kg;
Grea: 1. V. Ustiujiu (URSS) 380 kg, 2. J. Cieski (RDG) 377,5 kg, 3. I. Zaijev (URSS) 367,5 kg;
Supergrea: 1. V. Alekseev (URSS) 425 kg, 2. S. Reding (Belgia) 390 kg, 3. J. Heuser (RDG) 382,5 kg.

Campionate mondiale de tineret

SCRIMĂ: 12 — 15 aprilie — ISTANBUL

Floretă(m): 1. Petru Kuki (România), 2. Mathias Behr (RFG), 3. François Pietruska (Franța); P. Buricea (R) și C. Moise (R) eliminați în preliminarii;
Sabie: 1. Ion Pop (România), 2. Mihaly Gelert (Ungaria), 3. Anatol Kiknadze (URSS); M. Mustăț (R) și I. Pantelimonescu (R) eliminați în preliminarii;
Spadă: 1. Michel Poffet (Elveția), 2. Rudolf Pusht (RFG), 3. Ryszard Wiech (Polonia); E. Kerekes (R) eliminat în preliminarii;
Floretă(f): 1. Valentina Burocikina (URSS), 2. Olga Kniazeva (URSS), 3. Irina Pavlenko (URSS); ... 5. Magda Bartos (România); Marcela Moldovan (R) și Viorica Draga (R) eliminate în preliminarii.

Campionate mondiale de juniori

SAH: 4—27 august — MANILLA

1. John Miles (Anglia), 2—4. Dieks (Olanda), Marianovici (Iugoslavia) și Schneider (Suedia).

Campionate europene

TALERE: 27—30 septembrie — TORINO

1. E. Vallduv (Spania) 197 p, 2. M. Manfredi (Italia) 196 p, 3. B. Hoppe (RDG) 196 p;
Echipe: 1. Franța 573 p, 2. Spania 569 p, 3. Italia 565 p;
Juniori: 1. S. Matteoli (Italia) 143 p, 2. L. Tinoco (Portugalia) 142 p, 3. I. Alberto (Italia) 142 p, 10. Mihai Ispasiu (R) 138 p;
Femei: 1. Julia Klevkova (URSS) 139 p, 2. Elza Rolandi (Italia) 134 p, 3. Jacqueline Maripier (Franța) 133 p.

BASCHET (m): 27 septembrie — 7 octombrie — BARCELONA

1. Iugoslavia, 2. Spania, 3. U.R.S.S., ... 9. România

GINNASTICĂ (f): 26—27 octombrie — LONDRA

Sărituri: 1. Ludmila Turisceva (URSS) și Angelika Hellman (RDG) 18,64 p, 3. Utta Schorn (RDG) 18,70 p;
Paralele: 1. Ludmila Turisceva (URSS) 19,30 p, 2. Angelika Hellman (RDG) 19,25 p, 3. Alina Goreac (România) 18,95 p, ... 6. Anca Grigoraș (România) 18,10 p;

Bîrnă: 1. Ludmila Turisceva (URSS) 19,10 p, 2. Alina Goreac (România) 18,85 p, 3. Anca Grigoraș (România) 18,75 p;
Sol: 1. Ludmila Turisceva (URSS) 18,90 p, 2. Kerstin Gerschau (RDG) 18,80 p, 3. Alina Goreac (România) 18,75 p;
Individual compus: 1. Ludmila Turisceva (URSS) 38,10 p, 2. Olga Korbust (URSS) 37,65 p, 3. Kerstin Gerschau (RDG) 37,40 p, 4. Alina Goreac (România) 37,30 p, ... 9. Anca Grigoraș (România) 36,60 p.

PATINAJ VITEZĂ (m): 26 — 27 ianuarie — ESKILSTUNA

500 m: 1. Amund Sjöbrend (Norvegia) 41,42, 2. Asse Johanson (Norvegia) 41,43, 3. Ejgil Storholt (Norvegia) 41,43;
5000 m: 1. Hans Van Helden (Olanda) 7:44,42, 2. Goran Claesson (Suedia) 7:46,04, 3. Amund Sjöbrend (Norvegia) 7:48,42;
1500 m: 1. Amund Sjöbrend (Norvegia) 2:05,33, 2. Asse Johanson (Norvegia) 2:06,14, 3. Goran Claesson (Suedia) 2:06,86;
10000 m: 1. Sten Stensen (Norvegia) 15:46,66, 2. Hans van Helden (Olanda) 15:49,45, 3. Harm Kuipers (Olanda) 15:50,37;
Poliaton: 1. Goran Claesson (Suedia) 178,067 p, 2. Amund Sjöbrend (Norvegia) 178,090 p, 3. Hans van Helden (Olanda) 178,825 p.

TIR CU AER COMPRIMAT: 23—24 februarie — ENSCHEDE

Pușcă senioare: 1. Baiba Zarina (URSS) 391 RM, 2. Elzbieta Kowalewska (Polonia) 383 p, 3. Kira Boiko (URSS) 382 p;
Echipe: 1. U.R.S.S. 1147 p RM, 2. Polonia 1134 p, 3. Suedia 1116 p;
Pistol(f): 1. Nina Stolearova (URSS) 387 p RM, 2. Galina Varikova (URSS) 381 p, 3. Galina Dmitrieva (URSS) 379 p, ... 6. Ana Bușu (R) 374 p, 21. Silvia Kapostai (R) 367 p, 24. Anișoara Matei (R) 259 p;
Echipe: 1. U.R.S.S. 1147 p RM, 2. R.F. Germania 1113 p, 3. Polonia 1109 p, 4. România 1100 p;
Pușcă juniori: 1. Norbert Hammerer (Austria) 379 p, 2. Zoran Simovici (Iugoslavia) 379 p, 3. Krzysztof Stewaniak (Polonia) 378 p;
Echipe: 1. U.R.S.S. 1126 p, 2. R.F. Germania 1126 p, 3. Iugoslavia 1116 p;
Pistol: 1. Pavel Malek (Polonia) 388 p, 2. Matti Pateri (Finlanda) 387 p, 3. Heinrich Fretwurst (RFG) 386 p, ... 8. M. Truşcă (R) 386 p, 16. D. Iuga (R) 381 p, L. Stan (R) 374 p, Al. Gered (R) 373 p;
Echipe: 1. U.R.S.S. 1531 p, 2. Polonia 1522 p, 3. R.F. Germania 1521 p, ... 6. România 1514 p;
Pușcă: 1. Romuald Siemionov (Polonia) 387 p, 2. Gottfried Kustermann (RFG) 385 p, 3. Max Hürzeler (Elveția) 384 p, ... 18. St. Caban (R) 377 p, 23. Dumitra Matei (R) 376 p, 33. I. Trăscăveanu (R) 374 p, 52. I. Codreanu (R) 369 p;
Echipe: 1. Polonia 1529 p RM, 2. R.F. Germania 1515 p, 3. U.R.S.S. 1507 p, ... 8. România 1496 p.

SĂNIUȚE: 2—3 februarie — IMST

Feminin: 1. Margit Schumann (RDG) 1:15,73, 2. Halina Kanasz (Polonia) 1:16,09, 3. Erika Rührold (RDG) 1:16,16;
Masculin: 1. Hans Rinn (RDG) 1:13,53, 2. Manfred Schmidt (Austria) 1:14,11, 3. Rolf Schmidt (Austria) 1:14,18;
Perechi: 1. Paul Hildgartner — Walter Pleikner (Italia) 1:16,53, 2. Rinn — Hahn (RDG) 1:16,91, 3. Hurey — Pietroniecznyk (Polonia) 1:17,29.

PATINAJ VITEZĂ (f): 2—3 februarie — ALMA ATA

500 m: 1. Aatje Keulen Deelstra (Olanda) 43,78, 2. Monika Pflug (RFG) 43,99, 3. Tatiana Averina (URSS) 44,01;
1500 m: 1. Aatje Keulen Deelstra (Olanda) 2:15,84, 2. Nina Statkevici (URSS) 2:17,41, 3. Savrulina (URSS) 2:17,49;
1000 m: 1. Aatje Keulen Deelstra (Olanda) 1:28,26, 2. Tatiana Selihova (URSS) 1:28,79, 3. Tatiana Averina (URSS) 1:28,84;
3000 m: 1. Nina Statkevici (URSS) 4:54,98, 2. Savrulina (URSS) 4:55,97, 3. Van de Lende (Olanda) 4:58,00;
Poliaton: 1. Aatje Keulen Deelstra (Olanda) 183,135 p, 2. Nina Statkevici (URSS) 184,126 p, 3. Tatiana Selihova (URSS) 185,803 p;

PATINAJ ARTISTIC: 30 ianuarie—4 februarie — ZAGREB

Feminin: 1. Christine Errath (RDG) 10—225,34 p., 2. Diane de Leuw (Olanda) 26—220, 40 p., 3. Diana Drahová (Cehoslovacia) 27—219,75 p.

Masculin: 1. Jan Hofmann (RDG) 11—233,73 p., 2. Serghei Volkov (URSS) 23—228, 75 p., 3. John Curry (Anglia) 27—229, 12 p.

Perechi: 1. Irina Rodina — Aleksandr Zaitov (URSS) 9—142,69 p.; 2. Romy Kermer — Rolf Oesterreich (RDG) 27—137,67 p.; 3. Ludmila Smirnova — Aleksei Ulianov (URSS) 30—137,35 p.

Dans: 1. Ludmila Pahomova — Aleksandr Gorškov (URSS) 9—212,20 p., 2. Hillary Green — Glyn Watts (Anglia) 18—205,72 p., 3. Natalia Linichuk — Ghenadi Karponosov (URSS) 29—200,80 p.

ATLETISM (indoor): 9—10 martie — GÖTEBORG

Masculin-60 m: 1. Valeri Borzov (URSS) 6,58, 2. Manfred Kokot (RDG) 6,63, 3. Aleksandr Korneliuk (URSS) 6,66 (Dorel Cristudor 6,74 eliminat în semifinală); **60 m g:** 1. Anatoli Mosiavili (URSS) 7,66, 2. Miroslav Vodynski (Polonia) 7,68, 3. Frank Siebeck (RDG) 7,74; **400 m:** 1. Alfons Brijdenbach (Belgia) 46,60, 2. Andreas Scheibe (RDG) 46, 80, 3. Gunter Arnold (RDG) 46,94; **800 m:** 1. Luciano Susani (Iugoslavia) 1:48,07, 2. Arpad Zsinka (Ungaria) 1:48,50, 3. Josef Plachy (Cehoslovacia) 1:49,49; **1500 m:** 1. Henryk Szordykowski (Polonia) 3:41,78, 2. Thomas Wessinghage (RFG) 3:42,04, 3. Witold Staszak (Polonia) 3:43,48, 4. Petre Lupan (România) 3:44,67; **3000 m:** 1. Emile Puttemans (Belgia) 7:48,48, 2. Peter This (Belgia) 7:51,77, 3. Pavel Penkava (Cehoslovacia) 7:51,79; **Înălțime:** 1. Kestutis Sapka (URSS) 2,22 m, 2. Istvan Major (Ungaria) 2,20, 3. Vladimir Maly (Cehoslovacia) 2,20m,... 14. Ioan Șerban (R) 2,10 m; **Lungime:** 1. Jean Francois Bonhomme (Franța) 8,17 m, 2. Hans Baumgartner (RFG) 8,10 m, 3. Max Klaus (RDG) 8,03 m,... 10. Carol Corbu (R) 7,34 m; **Prăjină:** 1. Tadeusz Slusarski (Polonia) 5,35 m, 2. Antti Kalliomäki (Finlanda) 5,25 m, 3. Janis Lauris (URSS) 5,25 m; **Triplușalt:** 1. Mihail Ioachimowski (Polonia) 17,03 mRM, 2. Mihai Bariban (URSS) 16,88 m, 3. Bernard Lamitie (Franța) 16,56 m; **Greutate:** 1. Geoffrey Capes (M. Britanie) 20,95 m, 2. Hans Joachim Rothenburg (RDG) 20,87 m, 3. Jaroslav Brabec (Cehoslovacia) 19,56 m; **4 x 2 ture:** 1. Suedia 3:04,55, 2. Franța 3:05,46

Feminin — 60 m: 1. Renate Stecher (RDG) 7,16, 2. Andrea Lynch (M. Britanie) 7,17, 3. Irena Szewinska (Polonia) 7,20 (Carmen Ene eliminată în serii); **60 m g:** 1. Grazyna Rabsztyń (Polonia) 8,08, 2. Annerose Fiedler (RDG) 8,08, 3. Meta Antenen (Elveția) 8,19 (Valeria Ștefănescu 8,28 eliminată în semifinală); **400 m:** 1. Jelica Pavlicic (Iugoslavia) 52,64, 2. Nadejda Ilina (URSS) 52,81, 3. Waltraud Dietsch (RDG) 52,84; **800 m:** 1. Elzbieta Katolik (Polonia) 2:02,38, 2. Gunhild Ellenberger (RFG) 2:02,54, 3. Gunhild Hoffmeister (RDG) 2:02,59; **1500 m:** 1. Tonka Petrova (Bulgaria) 4:11,00, 2. Karin Krebs (RDG) 4:11,33, 3. Tamara Kazakova (URSS) 4:14, 45, 4. Ileana Silai (România) 4:17,20; **Înălțime:** 1. Rosemarie Witschas (RDG) 1,90 m, 2. Milada Karbanova (Cehoslovacia) 1,88 m, 3. Rita Kirst (RDG) 1,88 m, 4. Cornelia Popa (România) 1,86 m,... 8. Virginia Ioan (România) 1,80 m; **Lungime:** 1. Meta Antenen (Elveția) 6,69 m, 2. Angela Schmalfeld (RDG) 6,50 m, 3. Valeria Ștefănescu (România) 6,39 m,... 5. Viorica Viscopoleanu (România) 6,32 m; **Greutate:** 1. Helena Fiebinggerova (Cehoslovacia) 20,75 m RM, 2. Nadejda Cijova (URSS) 20,62 m, 3. Marianne Adam (RDG) 19,70 m; **4 x 2 ture:** 1. Suedia 3:38,15, 2. Bulgaria 3:39,20.

JUDO: 2—5 mai — LEEDS

Ușoară: 1. Serghei Melnicenko (URSS), 2. Danny Da Costa (Anglia); 3—4. Algași (Franța) și Pitskelauri (URSS);

Semimijlocie: 1. Günther Kruger (RDG), 2. Valeri Dvoynikov (URSS), 3—4. Gerard Gautier (Franța) și Engelbert Darrbrandt (RDG);

Mijlocie: 1. Jean-Paul Coche (Franța), 2. Anton Reiter (Polonia), 3—4. Diebelions (Belgia) și Adamczik (Polonia), 1. Lăzar (R) eliminat în preliminarii;

Semigrea: 1. Goran Zuvela (Iugoslavia), 2. Neurenther (RFG), 3—4. Starbrook (Anglia) și Lorenz (RDG). Gh. Boscu (R) eliminat în preliminarii;

Grea: 1. Ghivi Onasvili (URSS), 2. Dolman (Olanda), 3—4. Zuckerschwert (RDG) și Berthet (Franța), 5. Iacob Codrea (România);

Open: 1. Serghei Novikov (URSS), 2. Sota Djodjosvili (URSS), 3—4. I. Varga (Ungaria) și W. Zuckerschwert (RDG); **Echipe:** 1. U.R.S.S., 2. Anglia, 3—4. R.D. Germană și R.F. Germania.

TENIS DE MASĂ: 6—14 aprilie — NOVISAD

Echipe(m): 1. Suedia, 2. Ungaria, 3. Iugoslavia, ...9. România;

Echipe(f): 1. U.R.S.S., 2. Ungaria, 3. Cehoslovacia, ...5. România;

Simplu(f): 1. Judit Magos (Ungaria), 2. Ann Christine Hellman (Suedia), 3—4. Zoia Rudnova (URSS) și Svetlana Fedorova (URSS);

Simplu(m): 1. Milan Orlovski (Cehoslovacia), 2. Gabor Gergely (Ungaria), 3—4. Dragutin Surbek (Iugoslavia) și Kjell Johansson (Suedia);

Dublu(f): 1. Judit Magos — Henriette Lotaller (Ungaria), 2. Maria Alexandru (România) — Alice Grofova (Cehoslovacia), 3—4. Zoia Rudnova — Gedraite (URSS) și Eleonora Vlaicov — Margareta Lesai (România);

Dublu(m): 1. Istvan Jonyer — Tibor Klampar (Ungaria), 2. Stellan Bengtsson — Kjell Johansson (Suedia), 3—4. Stanislas Gomozkov — Sarkiz Sarkoian (URSS) și Dragutin Surbek — Anton Stipanici (Iugoslavia);

Dublu mixt: 1. Zoia Rudnova — Stanislas Gomozkov (URSS), 2. Alice Grofova — Milan Orlovski (Cehoslovacia), 3—4. Maria Alexandru (România) — Anton Stipanici (Iugoslavia) și Claude Bergeret — Jacques Secretin (Franța).

HALTERE: 30 mai — 6 iunie — GENOVA

Muscă: 1. Zygmunt Smalcerz (Polonia) 230 kg, 2. Mustafa Mustafov (Bulgaria) 227,5 kg, 3. Lajos Szucs (Ungaria) 227,5 kg, ...6. Ion Hortopan (România) 210 kg;

Cocoș: 1. Atanas Kirov (Bulgaria) 257,5 kg, 2. Vasili Anikin (URSS) 247,5 kg, 3. C. Prohi (Cehoslovacia) 245 kg;

Pană: 1. Gheorghe Todorov (Bulgaria) 272,5 kg, 2. Dito Sanidze (URSS) 272,5 kg, 3. Nurair Nurikian (Bulgaria) 265 kg;

Ușoară: 1. Muharbi Kirjinov (URSS) 300 kg, 2. Zbigniew Kaczmarek (Polonia) 297,5 kg, 3. Valter Legel (Austria) 280 kg, ... 5. Aurel Mihut (România) 275 kg;

Semimijlocie: 1. Nencio Kolev (Bulgaria) 340 kg, 2. Peter Wenzel (RDG) 327,5 kg, 3. Viktor Kurentov (URSS) 325 kg;

Mijlocie: 1. Vladimir Rijkenov (URSS) 357,5 kg, 2. Trandafil Stoicev (Bulgaria) 347,5 kg, 3. V. Rusev (Bulgaria) 345 kg;

Semigrea: 1. David Rigert (URSS) 385 kg, 2. Andon Nikolov (Bulgaria) 385 kg, 3. Serghei Poltoratski (URSS) 382,5 kg;

Grea: 1. Valeri Ustunin (URSS) 390 kg, 2. Valentin Hristov (Bulgaria) 387,5 kg, 3. Jurgen Ciezki (RDG) 370 kg;

Supergrea: 1. Vasili Alekseev (URSS) 422,5 kg, 2. Bonk (RDG) 402,5 kg, 3. Serge Reding (Belgia) 400 kg.

LUPTE GRECO-ROMANE: 21—23 iunie — MADRID

48 kg: 1. Constantin Alexandru (România), 2. Arkadi Suvakov (URSS), 3. Antonio Questelli (Italia);

52 kg: 1. Petar Kirov (Bulgaria), 2. Vladimir Arutinov (URSS), 3. Nicu Gingă (România);

57 kg: 1. Farid Mustafii (URSS), 2. Ralf Björlin (Finlanda), 3. Ion Dulică (România);

62 kg: 1. Anatoli Kavkaev (URSS), 2. Gheorghe Markov (Bulgaria), 3. Ion Păun (România);

68 kg: 1. Samil Hisamurdinov (URSS), 2. Andrzej Supron (Polonia), 3. Horst Wehling (RDG);

74 kg: 1. Ivan Kolev (Bulgaria), 2. Vlastimil Macha (Cehoslovacia), 3. Levon Berisvili (URSS);

82 kg: 1. Anatoli Nazarenko (URSS), 2. Willy Schroter (RFG), 3. Alain Bouhoule (Franța);

90 kg: 1. Valeri Rezanțev (URSS), 2. Dieter Hever (RDG), 3. Vasile Fodorpataki (România);

100 kg: 1. Kamen Lazanov (Bulgaria), 2. Nikolai Bolboșin (URSS), 3. Frank Albrecht (RDG);

+100 kg: 1. Sota Marhiladze (URSS), 2. Aleksandr Tomov (Bulgaria), 3. Roman Codreanu (România);

LUPTE LIBERE: 24—26 iunie — MADRID

48 kg: 1. Vitali Taktinakov (URSS), 2. Mehmet Kambas (Turcia), 3. T. Kudelski (Polonia);

52 kg: 1. Ognian Nikolov (Bulgaria), 2. T. Pashev (URSS),

3. Władysław Stecyk (Polonia), 4. Ion Arapu (România);
57 kg: 1. Pavo Jeleu (Bulgaria), 2. Dieter Bruchert (RDG),
 3. F. Müller (RFG), 4. Gheorghe Dobrănel (România);
62 kg: 1. Doncio Jekov (Bulgaria), 2. Petre Coman (România),
 3. Teodoule Toulotte (Franța);
68 kg: 1. Iancio Vasilev (Bulgaria), 2. M. Ibrahimov (URSS),
 3. C. Bauer (RFG);
74 kg: 1. Ruslan Asuraliev (URSS), 2. A. Seger (RFG),
 3. I. Pavlov (Bulgaria), 4. E. Emilian Cristea (România);
82 kg: 1. Viktor Novojilov (URSS), 2. B. Paulite (RDG),
 3. Vasile Iorga (România);
90 kg: 1. Levan Tediashvili (URSS), 2. P. Kurczewski (Polonia),
 3. A. Stottmeister (RDG), 4. Ion Dumitru (România);
100 kg: 1. Harold Buttner (RDG), 2. I. Iarighin (URSS),
 3. E. Smudjowski (Polonia), 4. Enache Panaite (România);
+100 kg: 1. Sestan Andiev (URSS), 2. Ladislau Simon (România),
 3. M. Eichelbaum (RFG);

TIR: 1—2 iulie — ANTIBES

Talere — masculin: 1. Esteban Azcue (Spania) 194 t, 2. Silvano Basagni (Italia) 190 t, 3. Adam Smeleczynski (Polonia) 169 t
Echipe: 1. Italia 558 p, 2. Spania 552 p, 3. U.R.S.S. 547 p;
Feminin: 1. Francoise Robroille (Franța) 131 p, 2. Elza Rolandi (Italia) 131 p, 3. Rita Van Soden (RFG) 128 p;
Echipe: 1. R.F. Germania 242 p, 2. Franța 242 p, 3. U.R.S.S. 241 p;
Juniori: 1. L. Tinoco (Portugalia) 138 p, 2. S. Matteoli (Italia) 136 p, 3. J. Belin (Franța) 135 p;
Echipe: 1. Franța 270 p, 2. Italia 269 p, 3. Spania 260 p;
Skeet — masculin: 1. Jacques Petitpied (Franța) 199 p, 2. Wiesław Gawlikowski (Polonia) 197 p, 3. Ari Westergard (Finlanda) 197 p, 4. Gheorghe Sencovici (România) 192 p;
Echipe: 1. U.R.S.S. 584 p, 2. Danemarca 584 p, 3. Franța 578 p;
Feminin: 1. Larisa Korcinskaia (URSS) 147 p, 2. J. Fontaine (Belgia) 141 p, 3. S. Korneva (URSS) 140 p;
Echipe: 1. U.R.S.S. 282 p, 2. Belgia 274 p, 3. Franța 269 p;
Juniori: 1. J. Korge (RDG) 147 p, 2. V. Ieperem (Olanda) 147 p, 3. A. Remes (Finlanda) 147 p;
Echipe: 1. R.D. Germană 287 p, 2. U.R.S.S. 287 p, 3. Finlanda 287 p.

TIR (senioare și juniori): 4—7 august — VINGSTED (DANEMARCA)

Armă standard 60 f culcat juniori: 1. Huberta Jelinek (Austria) 594 p, 2. Ștefan Thynel (Suedia) 594 p, 3. Hegedus (Ungaria) 593 p, 4. Mircea Ilca (România) 593 p, 6. Laurențiu Illovi (România) 592 p, 14. Romulus Nicolescu (România) 586 p;
Echipe: 1. Suedia 1778 p, 2. România 1771 p, 3. URSS 1768 p;
Armă standard 60 f culcat senioare: 1. Mirjana Masici (Iugoslavia) 595 p, 2. Gerlinde Geyer (RFG) 595 p, 3. Meuter (Belgia) 593 p, 24. Mariana Feodot (România) 585 p;
Echipe: 1. Iugoslavia 1771 p, 2. U.R.S.S. 1764 p, 3. R.D. Germană 1764 p;
Armă standard 3 x 20 f juniori: 1. Elzbieta Janik (Polonia) 570 p, 2. Ștefan Thynel (Suedia) 569 p, 3. Zoltan Hegedus (Ungaria) 568 p, 11. Illovi (R) 559 p, Nicolescu (R) 555 p, Ilca (R) 554 p;
Echipe: 1. R.D. Germană 1692 p, 2. Ungaria 1685 p, 3. Suedia 1684 p, 4. România 1668 p;
Pistol sport senioare: 1. Nina Stoliarova (URSS) 587 p, 2. Simonian (URSS) 585 p, 3. Mazurkiewicz (Polonia) 584 p, 4. Anisoara Ratei (România) 579 p;
Echipe: 1. U.R.S.S. 1752 p, 2. Cehoslovacia 1722 p, 3. Suedia 1717 p;
Pistol liber juniori: 1. Iuri Lutkovski (URSS) 368 p, 2. Viaceslav Tukarev (URSS) 368 p, 3. Borg (Danemarca) 366 p;
Echipe: 1. U.R.S.S. 1100 p, 2. Polonia 1088 p, 3. Ungaria 1054 p;
Pistol viteză juniori: 1. Aleksandr Simakin (URSS) 592 p, 2. Nikolaus Klar (RDG) 591 p, 3. Armin Franke (RDG) 589 p;
Echipe: 1. U.R.S.S. 1765 p, 2. Polonia 1754 p, 3. R.D. Germană 1754 p;
Armă standard 3 x 20 f senioare: 1. Maria Harisova (Cehoslovacia) 570 p, 2. Baiba Zarinia (URSS) 570 p, 3. Maria Svarkova (Cehoslovacia) 568 p;
Echipe: 1. Cehoslovacia 1694 p, 2. U.R.S.S. 1686 p, 3. Polonia 1677 p.

BASCHE(T): 23 august — 2 septembrie — SARDINIA

1. U.R.S.S., 2. Cehoslovacia, 3. Italia, 4. România.

ATLETISM: 1—8 septembrie — ROMA

MASCULIN — 100 m: 1. Valeri Borzov (URSS) 10,27, 2. Pietro Mennea (Italia) 10,34, 3. Klaus Dieter Bieler (RFG) 10,35;
200 m: 1. Pietro Mennea (Italia) 20,60, 2. Manfred Ommer (RFG) 20,76, 3. Hans Jürgen Bombach (RDG) 20,83;
400 m: 1. Karl Honz (RFG) 45,04, 2. David Jenkins (M. Britanie) 45,67, 3. Bernd Herrmann (RFG) 45,78;
800 m: 1. Luciano Susanj (Iugoslavia) 1:44,1, 2. Steven Ovett (M. Brit.) 1:45,8, 3. Markku Taskinen (Finlanda) 1:45,9 (Gh. Ghivu(R) și N. Onescu (R) eliminați în preliminarii);
1500 m: 1. Klaus Peter Justus (RDG) 3:40,6, 2. Tom Hansen (Danemarca) 3:40,8, 3. Thomas Wessinghage (RFG) 3:41,1 (Gh. Ghivu (R) și N. Onescu (R) eliminați în serii);
5000 m: 1. Brendon Foster (M. Brit.) 13:17,2, 2. Manfred Kuschmann (RDG) 13:24,0, 3. Lasse Viren (Finlanda) 13:24,6, 4. Ilie Floroiu (România) 13:27,2;
10000 m: 1. Manfred Kuschmann (RDG) 28:25,8, 2. Anthony Simmons (M. Brit.) 28:25,8, 3. Giuseppe Cindolo (Italia) 28:27,2, 4. Ilie Floroiu (România) 28:51,8;
20 km marș: 1. Vladimir Golubnic (URSS) 1h:29:30,0, 2. Bernd Kannenberg (RFG) 1h:29:38,2, 3. Vladimir Jalousik (URSS) 1h:31:48,0;
50 km marș: 1. Christoph Höhne (RDG) 3h:59:05,6, 2. Otto Barch (URSS) 4h:02:38,8, 3. Peter Selzer (RDG) 4h:04:28,4;
Maraton: 1. Jan Thompson (M. Brit.) 2h:13:18,8, 2. Eckhard Lesse (RDG) 2h:14:57,4, 3. Gaston Roelants (Belgia) 2h:16:29,6;
110 mg: 1. Guy Drut (Franța) 13,40, 2. Mirosław Wodzyński (Polonia) 13,67, 3. Leszek Wodzyński (Polonia) 13,71 (Ervin Sebestyen (R) eliminat în semifinală);
400 m g: 1. Alan Pascoe (M. Brit.) 48,82, 2. Jean Claude Nallet (Franța) 48,94, 3. Evgheni Gavrilenco (URSS) 49,32;
3000 m obstacole: 1. Bronisław Malinowski (Polonia) 8:15,0, 2. Anders Gärderud (Suedia) 8:15,4, 3. Michael Karst (RFG) 1:18,0, 4. Gheorghe Cefan (România) 8:26,2;
4 x 100 m: 1. Franța 38,69, 2. Italia 38,88, 3. R.D. Germană 38,99;
4 x 400 m: 1. M. Britanie 3:03,3, 2. R.F. Germania 3:03,5, 3. Franța 3:04,6;
Lungime: 1. Valeri Podluzni (URSS) 8,12 m, 2. Nenad Stekic (Iugoslavia) 8,05 m, 3. Evgheni Subin (URSS) 7,98 m (Dumitru Iordache (R) nu s-a calificat în finală);
Înălțime: 1. Jesper Tørring (Danemarca) 2,25 m, 2. Kestutis Špka (URSS) 2,25 m, 3. Vladimir Maly (Cehoslovacia) 2,19 m;
Prăjină: 1. Vladimir Kiskun (URSS) 5,35 m, 2. Władysław Kozakiewicz (Polonia) 5,35 m, 3. Juri Isakov (URSS) 5,30 m;
Triplu salt: 1. Viktor Sanev (URSS) 17,23 m, 2. Carol Corbu (România) 16,68 m, 3. Andrzej Sontag (Polonia) 16,61 m;
Greutate: Hartmut Briesenick (RDG) 20,50 ms, 2. Ralf Reichenbach (RFG) 20,38 m, 3. Geoffrey Cape (M. Brit.) 20,21 m;
Disc: 1. Pentti Kahma (Finlanda) 63,62 m, 2. Ludvik Danek (Cehoslovacia) 62,76 m, 3. Richard Bruch (Suedia) 62,00 m;
Ciocan: 1. Aleksei Spiridonov (URSS) 74,20 m, 2. Jochen Sachse (RDG) 74,00 m, 3. Reinhard Theimer (RDG) 71,62 m;
Suliță: 1. Hannu Siitonen (Finlanda) 89,58 m, 2. Wolfgang Hanisch (RDG) 85,46 m, 3. Terje Thorslund (Norvegia) 83,68 m;
Decatlon: 1. Ryszard Skowronek (Polonia) 8207 p, 2. Yves Le Roy (Franța) 8146 p, 3. Guido Kratschmer (RFG) 8132 p (V. Bogdan(R) a abandonat);
FEMININ — 100 m: 1. Irena Szewinska (Polonia) 11,13, 2. Renate Stecher (RDG) 11,23, 3. Andrea Lynch (M. Brit.) 11,28;
200 m: 1. Irena Szewinska (Polonia) 22,51, 2. Renate Stecher (RDG) 22,68, 3. Mona-Lisa Pursiainen (Finlanda) 23,17;
400 m: 1. Riitta Salin (Finlanda) 50,14, 2. Ellen Streidt (RDG) 50,69, 3. Rita Wilden (RFG) 50,88;
800 m: 1. Liliana Tomova (Bulgaria) 1:58,1, 2. Gunhild Hoffmeister (RDG) 1:58,8, 3. Mariana Suman (România) 1:59,8;
1500 m: 1. Gunhild Hoffmeister (RDG) 4:02,3, 2. Liliana Tomova (Bulgaria) 4:05,0, 3. Grete Andersen (Norvegia) 4:05,2 (Natalia Andrei eliminată în serii);
3000 m: 1. Nina Holmen (Finlanda) 8:55,2, 2. Ludmila Bragina (URSS) 8:56,2, 3. Joyce Smith (M. Brit.) 8:57,4;
4000 m: 1. Natalia Andrei (România) 8:59,0;
100 m g: 1. Annelie Erhardt (RDG) 12,66, 2. Annerose Fiedler (RDG) 12,89, 3. Teresa Nowak (Polonia) 12,91, 4. Valeria Ștefănescu (România) 13,04;
4 x 100 m: 1. R.D. Germană 42,51, 2. R.F. Germania 42,75, 3. Polonia 43,48, 4 x 400 m: 1. R.D. Germană 3:25,2, 2. Finlanda 3:25,7, 3. U.R.S.S. 3:26,1, 4. România 3:30,8;
Lungime: 1. Ilona Brzuszenyak (Ungaria) 6,65 m, 2. Eva Suranova (Cehoslovacia) 6,60 m, 3. Pirkko Helenius (Finlanda) 6,59 m, 4. Valeria Ștefănescu (România) 6,25 m (Dorina Căteanu (R) nu s-a calificat pentru finală);
Înălțime: 1. Rosemarie Witschas (RDG) 1,95 m, 2. Milada Karbanova (Cehoslovacia) 1,91 m, 3. Sara Simeoni (Italia) 1,89 m, 4. Virginia Ioan (România) 1,80 m;
Greutate: 1. Nadejda Cijova (URSS) 20,78 m, 2. Marianne Adam (RDG) 20,43 m, 3. He-

Iena Fiebingerova (Cehoslovacia) 20,33 m; Suliță: 1. Ruth Fuchs (RDG) 67,22 m, 2. Jacqueline Todten (RDG) 62,10 m, 3. Natașa Urbancici (Iugoslavia) 61,66 m, ... 10. Eva Zörgö (România) 54,44 m, 12. Ioana Pecec (România) 52,18 m; Disc: 1. Faina Melnik (URSS) 69,00 m, 2. Argentina Menis (România) 64,62 m, 3. Gabriele Hinzmann (RDG) 62,50 m, ... 6. Olimpia Cataramă (România) 58,30 m; Pentatlon: 1. Na-dejda Tkacenko (URSS) 4776, 2. Burglinde Pollak (RDG) 4676 p, 3. Zoia Spasovodskaia (URSS) 4550 p.

NATAȚIE: 18—25 august — VIENA

ÎNOT. MASCULIN—100 m liber: 1. Peter Nocke (RFG) 52,18, 2. Vladimir Bure (URSS) 52,19, 3. Klaus Steinbach (RFG) 52,31, ... 14. Zeno Oprîtescu (România) 54,16, 19. Marian Slavic (România) 54,92; 200 m liber: 1. Peter Nocke (RDG) 1:53,10, 2. Klaus Steinbach (RFG) 1:53,72, 3. Aleksandr Samsonov (URSS) 1:53,74, ... 15. Marian Slavic (România) 1:58,59, 22. Zeno Oprîtescu (R) 2:04,18; 400 m liber: 1. Aleksandr Samsonov (URSS) 4:02,11, 2. Bengt Gingsjöe (Suedia) 4:03,79, 3. Andrei Krilov (URSS) 4:04,32, ... 14. Marian Slavic (România) 4:15,70; 1500 m liber: 1. Frank Pfütze (RDG) 15:54,57, 2. James Carter (M. Brit.) 15:54,78, 3. Igor Evgrafov (URSS) 16:04,42; 100 m spate: 1. Roland Matthes (RDG) 58,21, 2. Lutz Wanja (RDG) 58,66, 3. Zoltan Verasztó (Ungaria) 58,78; 200 m spate: 1. Roland Matthes (RDG) 2:04,64, 2. Zoltan Verasztó (Ungaria) 2:04,96, 3. Robert Rudolf (Ungaria) 2:07,52; 100 m bras: 1. Nikolai Pankin (URSS) 1:05,63, 2. Walter Kusch (RFG) 1:06,04, 3. David Leigh (M. Brit.) 1:06,17; 200 m bras: 1. David Wilkie (M. Brit.) 2:20,42, 2. Nikolai Pankin (URSS) 2:22,84, 3. David Leigh (M. Brit.) 2:23,79; 100 m delfin: 1. Roger Pyttel (RDG) 55,90, 2. Roland Matthes (RDG) 56,68, 3. Folkert Meuw (RFG) 57,60; 200 m delfin: 1. Andras Hargitay (Ungaria) 2:03,80, 2. Brian Brinkley (M. Brit.) 2:04,13, 3. Hartmut Flöckner (RDG) 2:04,55; 200 m mixt: 1. David Wilkie (M. Brit.) 2:06,32, 2. Christian Lietzmann (RDG) 2:07,61, 3. Andras Hargitay (Ungaria) 2:09,08; 400 m mixt: 1. Andras Hargitay (Ungaria) 4:28,89, 2. Christian Lietzmann (RDG) 4:30,32, 3. Andrei Smirnov (URSS) 4:32,48; 4 x 100 m liber: 1. R.F. Germania 3:30,61, 2. U.R.S.S. 3:32,01, 3. R.D. Germană 3:32,54; 4 x 200 m liber: 1. R.F. Germania 7:39,70, 2. U.R.S.S. 7:42,06, 3. Suedia 7:43,10; 4 x 100 m mixt: 1. R.F. Germania 3:51,57, 2. M. Britanie 3:54,13, 3. U.R.S.S. 3:54,37;

FEMININ—100 m liber: 1. Kornelia Ender (RDG) 56,96, 2. Angela Franke (RDG) 57,82, 3. Enith Brigitha (Olanda) 58,10; 200 m liber: 1. Kornelia Ender (RDG) 2:03,22, 2. Enith Brigitha (Olanda) 2:03,73, 3. Andrea Eife (RDG) 2:05,04; 400 m liber: 1. Angela Franke (RDG) 4:17,83, 2. Kornelia Doerr (RDG) 4:19,72, 3. Novella Calligaris (Italia) 4:22,92; 800 m liber: 1. Kornelia Doerr (RDG) 8:52,45, 2. Novella Calligaris (Italia) 8:57,93, 3. Gudrun Wegner (RDG) 8:59,79; 100 m spate: 1. Ulrike Richter (RDG) 63,30, 2. Ulrike Tauber (RDG) 65,07, 3. Enith Brigitha (Olanda) 65,94; 200 m spate: 1. Ulrike Richter (RDG) 2:17,35, 2. Ulrike Tauber (RDG) 2:18,72, 3. Enith Brigitha (Olanda) 2:21,33; 100 m bras: 1. Christel Justen (RFG) 1:12,55, 2. Renate Vogel (RDG) 1:13,69, 3. Agnes Kaczander (Ungaria) 1:14,95; 200 m bras: 1. Carla Linke (RDG) 2:34,99, 2. Anne Kathrin Schott (RDG) 2:38,88, 3. Marina Jurkenia (URSS) 2:42,04; 100 m delfin: 1. Rosemarie Kother (RDG) 61,99, 2. Anne Kathrin Leucht (RDG) 63,63, 3. Gunilla Andersson (Suedia) 64,67; 200 m delfin: 1. Rosemarie Kother (RDG) 2:14,45, 2. Anne Kathrin Leucht (RDG) 2:18,45, 3. Barbara Schwarzfeldt (RFG) 2:19,71; 200 m mixt: 1. Ulrike Tauber (RDG) 2:18,97, 2. Andrea Huebner (RDG) 2:23,97, 3. Ira Fetisova (URSS) 2:25,40; 400 m mixt: 1. Ulrike Tauber (RDG) 4:52,42, 2. Gudrun Wegner (RDG) 4:58,78, 3. Susan Jane Richardson (M. Brit.) 5:06,71; 4 x 100 m liber: 1. R.D. Germană 3:52,48, 2. Olanda 3:57,08, 3. Franța 3:57,61; 4 x 100 m mixt: 1. R.D. Germană 4:13,78, 2. R.F. Germania 4:23,50, 3. Suedia 4:23,90.

POLO: 1. Ungaria, 2. U.R.S.S., 3. Iugoslavia, ... 6. România.

SĂRITURI. Trambulină(f): 1. Ulrike Knappe (Suedia) 465,57 p, 2. Irina Kalinina (URSS) 462,17 p, 3. Tamara Safenova (URSS) 455,34 p;

Platformă(m): 1. Klaus Dibiasi (Italia) 562,38 p, 2. Falk Hoffmann (RDG) 557,28 p, 3. Aleksandr Gendrikson (URSS) 522,51 p;

Platformă(f): 1. Ulrike Knappe (Suedia) 488,87 p, 2. Irina Kalinina (URSS) 399,54 p, 3. Elena Valchevskaja (URSS) 366,12 p;

Trambulină(m): 1. Klaus Dibiasi (Italia) 603,51 p, 2. Franco Cagnotto (Italia) 593,94 p, 3. Viaceslav Strahov (URSS) 583,71 p.

Campionate europene de tineret

BOB: 10—11 ianuarie — CERVINIA

1. Fausto Soravia — Fernando Canelli (Italia) 4:54,40, 2. Manfred Stengl — Gert Kern (Austria) 4:56,34, 3. Giancarlo Torriani — Marco Feti (Elveția) 4:57,96, ... 13. Constantin Vulpe — Mihai Tupea (România) 5:01,66, 18. Ștefan Chițu — Constantin Birsan (România) 5:05,33, 24. Eugen Bogdan — Valeriu Bunea (România) 5:12,54.

BOX: 1—8 iunie — KIEV

Semimuscă: 1. Al. Tkacenko (URSS), 2. McRee (Anglia), Muscă: 1. V. Ribakov (URSS), 2. I. Gancev (Bulgaria), Cocos: 1. C. Andreikowski (Bulgaria), 2. F. Pak (URSS), Pană: 1. Vi. Sorokin (URSS), 2. R. Pescov (Bulgaria), Semișoară: 1. V. Simașov (URSS), 2. S. Svetkov (Bulgaria)

Ușoară: 1. N. Sigov (URSS), 2. R. Muller (RDG)

Semimijlocie: 1. M. Bicikov (URSS), 2. T. Kasar (Iugoslavia)

Mijlocie mică: 1. Vi. Dansin (URSS), 2. C. Carbone (Italia)

Mijlocie: 1. D. Jende (RDG), 2. P. Istrate (România)

Semigrea: 1. C. Dafințiu (România), 2. M. Kruț (URSS)

Grea: 1. K. Mașev (Bulgaria), 2. S. Plisov (URSS)

Campionate europene de juniori

ȘAH: 27 decembrie — 12 ianuarie — GRONINGEN

1. I. Makaricev (URSS), 2. L. Pinter (Ungaria), 3. A. Kuligowski (Polonia), ... 8. A. Urzică (România).

SĂNIUȚE: 12—13 ianuarie — KONIGSEE

Masculin: 1. Volker Messing (RDG) 2:53,84, 2. Bugajczik (Polonia) 2:54,63, 3. Gardebäck (Suedia) 2:54,80;

Feminin: 1. Sarah Felder (Italia) 2:44,90, 2. Siegelinde Kaiser (RDG) 2:46,72, 3. Sieglinde Peschel (RDG) 2:46,74;

Perechi: 1. Messing — Seifert (RDG) 1:21,38, 2. Lindfors (Finlanda) — Mairhofer (Italia) 1:21,52, 3. Kasiełski — Kuklik (Polonia) 1:22,13.

SCHI: 24—27 ianuarie — JASNA

Coborîre(m): 1. Bartl Gensbichler (Austria) 1:22,54, 2. Hans Purtscher (Austria) 1:23,08, 3. Friederich Mayer (Austria) 1:23,54;

Coborîre(f): 1. Elfi Deußl (Austria) 1:25,50, 2. Ritta Ollika (Finlanda) 1:26,31, 3. Evi Pröll (Austria) 1:26,84;

Slalom uriaș(m): 1. Ingemar Stenmark (Suedia) 2:38,51, 2. Bartl Gensbichler (Austria) 2:38,64, 3. Zeman (Cehoslovacia) 2:38,97;

Slalom uriaș(f): 1. Monika Berwein (RFG) 1:17,26, 2. Evi Renoth (RFG) 1:17,47, 3. Margot Eder (RFG) 1:17,78;

Slalom special(f): 1. Evi Renoth (RFG) 95,15, 2. Monika Berwein (RFG) 96,17, 3. Vilma Gatta (Italia) 98,07;
Slalom special(m): 1. Paolo De Chiesa (Italia) 99,01, 2. Bartl Gensbichler (Austria) 101,59, 3. Elio Presazzi (Italia) 102,79.

SCHI-FOND: 28 februarie — 3 martie — AUTRANS

Fond 15 km: 1. Thomas Wassberg (Suedia) 50:54,75, 2. Johnny Dalback (Norvegia) 51:15,30, 3. Bill Koch (SUA) 51:30,84;

Fond 5 km: 1. Katia Svorova (URSS) 18:45,26, 2. Lund (Norvegia) 19:01,84, 3. Impise (Finlanda) 19:08,27;

3 x 10 km juniori: 1. U.R.S.S. 1h. 39:00, 50, 2. Norvegia 1h. 39:11,13, 3. R.D. Germană 1h.40:28,03;

3 x 5 km junioare: 1. Norvegia 1h. 03:36,29, 2. R.D. Germană 1h.03:56,61, 3. Suedia 1h.04:14,93;

Sărituri: 1. Tom Sandberg (Norvegia) 224 p, 2. Arnfinn Henden (Norvegia) 221,2 p, 3. Konrad Winkler (RDG) 218 p;

HOCHEI:

Grupa A: 1. Suedia, 2. U.R.S.S., 3. Finlanda
Grupa B: 1. R.F. Germania, 2. România, 3. Bulgaria

CICLISM: 4—11 iulie — VARȘOVIA

Fond: 1. Serghei Selpakov (URSS) 126 km în 3h.00:40, 2. Iuri Zaiak (URSS) la 7 sec, 3. Johannes van Herwerden (Olanda) la 21 sec;

70 km contracronometru: 1. U.R.S.S. 1h.26:49, 2. Danemarca 1h.28:21, 3. Elveția 1h.29:54;

Urmărire individuală: 1. Serghei Baranov (URSS) 3:50,61, 2. Gabor Szűcs (Ungaria), 3. Holger Nagel (RFG);

Semifond: 1. Jerzy Rychlicki (Polonia), 2. Serghei Baranov (URSS), 3. Andreas Petermann (R.DG);

Viteză: 1. Gilbert Hatton (SUA), 2. Giuseppe Saroni (Italia), 3. Lothar Thomas (RDG).

LUPTE GRECO-ROMANE. 24—28 iulie — HAPARANDA (SUEDIA)

48 kg: 1. Antonios Caltopiano (Italia);
52 kg: 1. Rolf Kraus (RFG); 4. Sandu Botez (România);
57 kg: 1. Iuri Korceagin (URSS);

62 kg: 1. Ștefan Rusu (România);
68 kg: 1. Dimitar Nicev (Bulgaria);
74 kg: 1. Ianko Sopov (Bulgaria), 3. Victor Premțiu (România);

82 kg: 1. Frank Andersson (Suedia);
90 kg: 1. Gheorghe Petkov (Bulgaria); 6. Petre Dicu (România);

100 kg: 1. Mihail Saladze (URSS), 5. Constantin Ignat (România);

+100 kg: 1. Aleksandr Kurcevski (URSS);

LUPTE LIBERE 24—28 iulie — HAPARANDA (SUEDIA)

48 kg: 1. A. Belogdasov (URSS), 7. O. Fejer (România);
52 kg: 1. S. Belogdasov (URSS), 2. Petre Brindușan (România);

57 kg: 1. Naktev (Bulgaria), 2. Gigel Anghel (România);
62 kg: 1. Mikourov (URSS), 8. M. Voicu (România);

68 kg: 1. Abdulmistov (URSS), 4. N. Dorobanțu (România);
74 kg: 1. Karabin (Cehoslovacia), 7. Tiberiu Seregely (România);

82 kg: 1. Soloviov (URSS);
90 kg: 1. Hristov (Bulgaria), 4. A. Bălsianu (România);

100 kg: 1. Aslambek (URSS);
+100 kg: 1. Stratiev (Bulgaria);

BASCHET: 20—30 iulie — ORLEANS

1. Iugoslavia, 2. Spania, 3. Italia

Campionate balcanice

LUPTE: 27—30 septembrie — TIMIȘOARA

LIBERE — 48 kg: 1. A. Neagu (R), 2. B. Stoianov (B), 3. S. Sogang (T);

52 kg: 1. I. Ibicev (B), 2. S. Gheorghe (R), 3. A. Akaya (T);
57 kg: 1. I. Tocev (B), 2. I. Kagiłomidis (G), 3. G. Conrad (R);

62 kg: 1. D. Jekov (B), 2. N. Kurt (T), 3. P. Ivanov (I);
68 kg: 1. P. Androne (R), 2. F. Airev (B), 3. A. Iordanov (I);

74 kg: 1. M. Pircălabu (R), 2. M. Gherganov (B), 3. M. Kizialhan (T);

82 kg: 1. V. Țigănaș (R), 2. M. Öztüre (T), 3. G. Ludviev (B);

90 kg: 1. H. Satır (T), 2. S. Morcov (R), 3. I. Spiridopoulos (G);

100 kg: 1. M. Ghercev (B), 2. N. Guklu (T), 3. Stoian (R);
+100 kg: 1. T. Radev (B), 2. V. Enache (R), 3. A. Palat (I);

GRECO-ROMANE — 48 kg: 1. C. Alexandru (R), 2. C. Kolidin (G), 3. S. Bora (T);

52 kg: 1. L. Korupov (B), 2. D. Kristoforos (G), 3. N. Koz (T);

57 kg: 1. M. Bojila (R), 2. F. Ranghelov (B), 3. M. Uyzal (T);

62 kg: 1. I. Păun (R), 2. S. Migliokis (G), 3. A. Varga (I);
68 kg: 1. C. Traikov (B), 2. E. Mutlu (T), 3. M. Kiss (I);

74 kg: 1. S. Hristov (B), 2. V. Tabarski (I), 3. A. Popa (R);
82 kg: 1. M. Petrovici (I), 2. P. Slavcev (B), 3. O. Suzan (T);

90 kg: 1. A. Aslan (T), 2. G. Raikov (B), 3. Z. Szilak (R);
100 kg: 1. A. Savlovski (R), 2. P. Illici (I), 3. G. Stankov (B);

+100 kg: 1. N. Dinev (B), 2. R. Codreanu (R), 3. I. Saydan (T).

TENIS DE MASĂ: 5—7 octombrie — SOMBOR

Echipe(m): 1. Iugoslavia, 2. Bulgaria, 3. România;
Echipe(f): 1. Iugoslavia, 2. Bulgaria, 3. România;

Simplu(m): 1. D. Surbek (I), 2. Karakasevici (I);
Simplu(f): 1. Palatinus (I), 2. Jeler (I);

Dublu(m): 1. Surbek — Karakasevici (I), 2. Gheorghe Dobosi (R);

Dublu(f): 1. Korpa — Jeler (I), 2. Ranghelova — Neikova (B);

Dublu mixt: 1. Korpa—Surbek (I), 2. Ilie — Gheorghe (R).

ȘAH: 9—14 octombrie — POIANA BRAȘOV

1. Bulgaria 18 p, 2. România 17,5 p, 3. Iugoslavia 15,5 p;
juniori: 1. Anghelov (B), 2. Prundeanu (R), 3. Urzică (R);

feminin: 1. Vlasta Kalchbrener (I), 2. Suzana Makay (R), 3. Eveline Trojanska (B).

GIMNASTICĂ: 12—14 octombrie — Or. GH. GHEORGHIU-DEJ

Ind. compus(m): 1. Dan Grecu (R) 56,30 p, 2. Nicolae Oprescu (R) 54,70 p, 3. Ștefan Zoev (B) 54,60 p;

Echipe: 1. România 273,65 p, 2. Bulgaria 269,05 p, 3. Iugoslavia 260,50 p;

Ind. compus(f): 1. Anca Grigoras (R) 37,45 p, 2. Iuliana Simonfi (R) 37,00 p, 3. Rodica Sabău (R) 36,75 p;

Echipe: 1. România 184,70 p, 2. Bulgaria 179,70 p, 3. Grecia 141,90 p;

Feminin-sărituri: 1. Alina Goreac (R) 19,05 p, 2. Anca Grigoras (R) 18,70 p, 3. Eugenie Yannitsopoulou (G) 18,55 p;

Paralele: 1. Anca Grigoras (R) 19,05 p, 2. Gabriela Trușcă (R) 18,80 p, 3. Nadejda Stoeva (B) 18,45 p;

Bîrnă: 1. Iuliana Simonfi (R) și Maia Blagoeva (B) 18,45 p, 3. Rodica Sabău (R) 18,40 p;

Sol: 1. Alina Goreac (R) 19,30 p, 2. Anca Grigoras (R) 19,15 p, 3. Maia Blagoeva (B) 18,75 p;

Masculin-sol: 1. Gh. Tododorov (B) 18,70 p, 2. D. Grecu (R) 18,65 p, 3. N. Oprescu (R) 18,45 p;

Cal cu minere: 1. D. Grecu (R) 18,10 p, 2. Z. Ivanovici (I) 17,95 p, 3. M. Gheorghiu (R) 17,85 p;

Inele: 1. D. Grecu (R) 19,15 p, 2. N. Oprescu (R) 18,65 p, 3. C. Mazilu (R) 18,05 p;
Sărituri: 1. Gh. Todorov (B) 18,275 p, 2. A. Keranov (B) 18,125 p, 3. St. Zoov (B) 18,025 p;
Paralele: 1. R. Hristov (B) 18,40 p, 2. Z. Ivanovici (I) 18,25 p, 3. C. Petrescu (R) 17,90 p;
Bară: 1. C. Petrescu (R) 18,85 p, 2. N. Oprescu (R) 18,55 p, 3. D. Grecu (R) 18,45 p.

GIMNASTICA MODERNĂ: 12—14 octombrie — Or. GH. GHEORGHIU — DEJ

Individual: 1. Maria Ghigova (B) 38,70 p, 2. Neșka Robeva (B) 38,35 p, 3. Krasimira Filipova (B) 38,25 p;
Echipe: 1. Bulgaria 115,25 p, 2. România 112,65 p, 3. Iugoslavia 109,05 p;
Exercițiul cu măcuca: 1. Maria Ghigova (B) 19,10 p, 2. Neșka Robeva (B) 18,95 p, 3. Krasimira Filipova (B) 18,70 p;
Exercițiul cu panglica: 1. Maria Ghigova (B) 19,70 p, 2. Cristina Sima (R) și Neșka Robeva (B) 19,35 p;
Exercițiul cu cerc: 1. Krasimira Filipova (B) 19,50 p, 2. Neșka Robeva (B) 19,45 p, 3. Maria Ghigova (B) 19,25 p;
Exercițiul cu mingea: 1. Maria Ghigova (B) 19,65 p, 2. Krasimira Filipova (B) 19,50 p, 3. Neșka Robeva (B) 19,35 p.

HALTERE: 20—21 noiembrie — ATENA

Muscă: 1. I. Hortopan (R) 215 p, 2. M. Mustafov (B) 205 p, 3. I. Atanasiadis (G) 182,5 p;
Cocoș: 1. A. Kirov (B) 230 kg, 2. S. Dinică (R) 210 kg, 3. B. Dogan (T) 205 kg;
Pană: 1. N. Nuriklan (B) 265 kg, 2. M. Grigorov (R) 235 kg, 3. N. Chronopoulos (G) 210 kg;
Ușoară: 1. M. Kucev (B) 280 kg, 2. A. Miut (R) 277,5 kg, 3. P. Ianev (B) 270 kg;
Semimijlocie: 1. N. Kolev (B) 285 kg, 2. C. Dumitru (R) 275 kg, 3. Gh. Bercea (R) 270 kg;
Mijlocie: 1. N. Iliadis (G) 310 kg, 2. Gh. Mlinea (R) 307,5 kg, 3. B. Ayaslan (T) 267,5 kg;
Semigrea: 1. R. Radev (B) 337,5 kg, 2. V. Jakovou (G) 327,5 kg;
Grea: 1. S. Herghelegiu (R) 317,5 kg, 2. St. Kralcev (B) 315 kg, 3. S. Tsoukas (G) 300 kg;
Supergrea: 1. D. Tramburadjev (B) 355 kg, 2. V. Deac (R) 317,5 kg, 3. K. Ioanidis (G) 300 kg.

SCRIMĂ: 21—25 noiembrie — BUCUREȘTI

Floretă: 1. T. Petruș (R), 2. P. Kuki (R), 3. P. Buricea (R) și Nikolov (B);
Echipe: 1. România, 2. Bulgaria, 3. Grecia;
Sabie: 1. I. Pop (R), 2. I. Mihailov (B), 3. C. Marin (R);
Echipe: 1. Bulgaria, 2. România, 3. Turcia;
Floretă: 1. Marcela Moldovan (R), 2. Viorica Draga (R), 3. Elena Pricop (R);
Echipe: 1. România, 2. Bulgaria, 3. Iugoslavia
Spadă: 1. L. Angelescu (R), 2. I. Popa (R), 3. V. Anastasov (B);
Echipe: 1. România, 2. Iugoslavia, 3. Grecia

SCHI: 22—24 februarie — VOLOS (GRECIA)

Slalom special: 1. D. Cristea (R) 90,66, 2. G. Kotkov (B) 91,75, 3. S. Dikov (B) 91,76;
Slalom special junioare: 1. Ilka Cerpes (I) 102,51;
Slalom special juniori: 1. M. Soberl (I) 92,92, 2. P. Papanghelov (B) 95,53, 3. I. Bankov (B) 98,70;
Slalom: 1. D. Cristea (R) 86,58, 2. M. Gaspersic (I) 87,50, 3. D. Munteanu (R) 88,72;
Slalom junioare: 1. Ilka Cerpes (I) 99,56;
Slalom juniori: 1. B. Krizan (I) 87,92, 2. P. Papanghelov (B) 92,20, 3. E. Ayrikas (T) 114,19;
Fond 15 km: 1. P. Pankov (B) 53:47,9, 2. N. Dudu (R) 54:12,8, 3. L. Tockov (B) 54:20,1;
Fond 10 km juniori: 1. F. Tajnikar (I) 35:58,4, 2. I. Lebanov (B) 36:05,6, 3. V. Siskov (B) 37:02,5;
Fond 5 km junioare: 1. Violeta Nikolova (B) 22:01,2, 2. Tatiana Mancheva (B) 22:16,6, 3. Vilma Tudor (R) 22:52,01;
Ștafetă 3 × 10 km: 1. Bulgaria 1h:55:37,8, 2. Iugoslavia 1h:56:47,6, 3. România 1h:57:10,7;
Ștafetă 3 × 5 km juniori: 1. Iugoslavia 55:11,8, 2. România 56:11,0, 3. Bulgaria 57:09,6;
Ștafetă 3 × 3 km junioare: 1. Bulgaria 47:00,2, 2. Iugoslavia 47:31,5, 3. România 48:45,5.

CROS: 24 martie — VELENJE

Junioare: 1. Viorica Neagu (R) 3:13,7, 2. Viorica Jitaru (R) 3:15,9, 3. Liliana Susnjari (I) 3:16,9;
Echipe: 1. România 7 p, 2. Iugoslavia 14 p, 3. Bulgaria 31 p;
Juniori: 1. Dusan Janicevici (I) 12:48,7, 2. Nicolae Voicu (R) 12:51,7, 3. Gheorghe Buruiană (I) 12:54,0;
Echipe: 1. România 14 p, 2. Iugoslavia 28 p, 3. Turcia 53 p;
Senioare: 1. Tonka Petrova (B) 6:35,2, 2. Natalia Andrei (R) 6:54,2, 3. Rafira Fita (R) 6:57,0;
Echipe: 1. România 9 p, 2. Bulgaria 14 p, 3. Iugoslavia 24 p;
Tineret: 1. Gheorghe Ghipu (R) 19:11,0, 2. Steian Vulovic (I) 19:22,4, 3. Paul Copu (R) 19:32,8;
Echipe: 1. România 14 p, 2. Iugoslavia 39 p, 3. Grecia 45 p;
Seniori: 1. Petr Smet (I) 31:55,4, 2. Ilie Floroiu (R) 31:57,8, 3. Ilie Cioca (R) 32:15,2;
Echipe: 1. România 14 p, 2. Bulgaria 38 p, 3. Iugoslavia 48 p;

VOLEI: 29—31 mai — ATENA

Masculin: 1. Bulgaria, 2. Iugoslavia, 3. România
Feminin: 1. România, 2. Bulgaria, 3. Iugoslavia

TIR: 23—28 iunie — BUCUREȘTI

Armă liberă calibru redus: 1. E. Manthos (G) 593 p, 2. S. Pejovic (I) 593 p, 3. V. Juhasz (I) 593 p;
Echipe: 1. Bulgaria 2359 p, 2. Grecia 2358 p, 3. Iugoslavia 2358 p;
Armă standard 60 f. culcat: 1. Mariana Fedot (R) 594 p, 2. Polixenia Kanceva (B) 594 p, 3. Desanka Pesut (I) 591 p;
Echipe: 1. Bulgaria 1769 p, 2. România 1760 p, 3. Iugoslavia 1757 p;
Armă st. 60 f. culcat juniori: 1. G. Poliakov (B) 589 p, 2. E. Jankov (B) 587 p, 3. R. Nicolescu (R) 587 p;
Echipe: 1. Bulgaria 1752 p, 2. Iugoslavia 1748 p, 3. România 1742 p;
Pistol viteză: 1. V. Atanasu (R) 596 p, 2. St. Marin (R) 593 p, 3. C. Ion (R) 591 p;
Echipe: 1. România 2361 p, 2. Bulgaria 2331 p, 3. Grecia 2289 p;
Pistol cu aer comprimat: 1. A. Gered (R) 383 p, 2. D. Denev (B) 382 p, 3. P. Bojic (I) 380 p;
Echipe: 1. Bulgaria 1512 p, 2. Grecia 1486 p, 3. Iugoslavia 1479 p;
Armă liberă 3 × 40 f: 1. S. Pejovici (I) 1148 p, 2. P. Șandor (R) 1146 p, 3. E. Vergov (B) 1145 p;
Echipe: 1. Iugoslavia 4533 p, 2. România 4525 p, 3. Bulgaria 4520 p;
Pistol calibru mare: 1. Dan Iuga (R) 587 p, 2. L. Giușcă (R) 585 p, 3. M. Roșca (R) 581 p;
Echipe: 1. România 2321 p, 2. Grecia 2270 p, 3. Turcia 2265 p;
Armă st. 3 × 20 f. senioare: 1. Anka Pelova (B) 575 p, 2. Nonka Satarova (B) 567 p, 3. Melania Petrescu (R) 561 p;
Echipe: 1. Bulgaria 1690 p, 2. Iugoslavia 1677 p, 3. România 1663 p;
Armă st. 3 × 20 f. seniori: 1. S. Pejovici (I) 575 p, 2. Z. Milutinovici (I) 575 p, 3. P. Șandor (R) 572 p;
Echipe: 1. Iugoslavia 2292 p, 2. România 2265 p, 3. Grecia 2186 p;
Armă st. 3 × 20 f. juniori: 1. P. Kurilic (I) 562 p, 2. Z. Lazici (I) 560 p, 3. D. Sucak (I) 560 p;
Echipe: 1. Iugoslavia 1676 p, 2. Bulgaria 1654 p, 3. România 1638 p;
Pistol liber: 1. M. Teodor (R) 557 p, 2. D. Denev (B) 557 p, 3. I. Mandov (B) 551 p;
Echipe: 1. Bulgaria 2196 p, 2. România 2183 p, 3. Iugoslavia 2146 p;
Pușcă cu aer comprimat: 1. I. Trăscăveanu (R) 380 p, 2. Șandor (R) 377 p, 3. M. Sipek (I) 376 p;
Echipe: 1. România 1493 p, 2. Iugoslavia 1487 p, 3. Bulgaria 1456 p;
Pușcă cu aer comprimat senioare: 1. Miriana Masik (I) 371 p, 2. Valeria Sabatka (I) 370 p, 3. Melania Petrescu (R) 369 p;
Echipe: 1. Iugoslavia 1198 p, 2. România 1095 p, 3. Bulgaria 1079 p;
Pușcă cu aer comprimat juniori: 1. Z. Simovici (I) 371 p, 2. P. Kurilici (I) 368 p, 3. Z. Lazici (I) 365 p;
Echipe: 1. Iugoslavia 1104 p, 2. Bulgaria 1070 p, 3. România 1058 p.

BOX: 25—29 iunie — CONSTANȚA

Semimuscă: 1. Zdravko Palc (I), 2. Petre Ganea (R)
Muscă: 1. Ibrahim Faredin (R), 2. Gheorghe Kostadinov (B)
Cocoș: 1. Marian Lazăr (R), 2. Athanasios Huliaras (G)
Pană: 1. Gabriel Pometcu (R), 2. Emanoil Bakrisionis (G)
Semișoară: 1. Simion Cutoș (R), 2. Ștefan Vahanov (B)
Ușoară: 1. Calistrat Cutoș (R), 2. Athanasios Iliadis (G)
Semimilocie: 1. Ion Fuciu (R), 2. Nedelcio Grozev (B)
Millocie mică: 1. Ion Mocanu (R), 2. Edu Dervan (I)
Millocie: 1. Dragan Vujković (I), 2. Alec Năstac (R)
Semigrea: 1. Mate Parlov (I), 2. Constantin Văran (R)
Grea: 1. Radco Milici (I), 2. Ilie Dascălu (R)

FOTBAL (tineret):

1. România, 2. Albania

TENIS: 10—14 iulie — ANKARA

Masculin: 1. Grecia, 2. Bulgaria, 3. România;
Feminin: 1. Bulgaria, 2. România, 3. Grecia.

CICLISM: 19—21 iulie — KRUSEVAC

100 km contratimp: 1. Bulgaria 2h.11:55, 2. România 2h.13:45, 3. Iugoslavia 2h.16:40;

VOLEI (juniori): 26—28 iulie — IUGOSLAVIA

Masculin: 1. Iugoslavia, 2. Bulgaria, 3. România;
Feminin: 1. România, 2. Bulgaria, 3. Iugoslavia.

ATLETISM (juniori): 10—11 august — VARNA

MASCULIN: 100 m: 1. Petar Petrov (B) 10,3, 2. Vladimir Ivanov (B) 10,7, 3. Tomo Grošeta (I) 10,7; **200 m:** 1. Petar Petrov (B) 20,7, 2. Vladimir Ivanov (B) 21,4, 3. Tomo Grošeta (I) 21,6; **400 m:** 1. Wilhelm Kraus (R) 48,4, 2. Miki Prestec (I) 49,0, 3. Timo Sotirov (R) 49,2; **800 m:** 1. Konstantinos Gargaretas (G) 1:51,8, 2. Jurica Kovacevic (I) 1:52,7, 3. Cornel Larion (R) 1:52,8; **1500 m:** 1. Nicolae Voicu (R) 3:51,7, 2. Gheorghe Buruiană (R) 3:52,9, 3. Valeri Kotev (B) 3:53,9; **5000 m:** 1. Gheorghe Buruiană (R) 14:31,4, 2. Dušan Janicevic (I) 14:35,2, 3. Ferenc Mathe (R) 14:39,2; **4 × 100 m:** 1. Iugoslavia 41,3, 2. România 41,4, 3. Grecia 41,9; **4 × 400 m:** 1. România 3:15,3, 2. Iugoslavia 3:15,7, 3. Bulgaria 3:17,8; **110 m:** 1. Adrian Calimente (R) 14,7, 2. Konstantinos Hareas (G) 14,7, 3. Veselin Ganev (B) 14,7; **400 m:** 1. Anton Gluha (I) 51,9, 2. Nikolaus Valdirkas (G) 53,9, Horia Toboc (R) 54,9; **2000 m obstacol:** 1. Nicolae Voicu (R) 5:40,8, 2. Aleksandr Ognianov (B) 5:45,4, 3. Marin Bistrițeanu (R) 5:51,4; **Lundie:** 1. Tudorel Vasile (R) 7,56 m, 2. Bedros Bedrosian (R) 7,52 m, 3. Vesko Stoikov (B) 7,48 m; **Triplu salt:** 1. Bedros Bedrosian (R) 16,26 m, 2. Alioș Velkov (B) 15,74 m, 3. Miloš Sretenovic (I) 15,60 m; **Prăjină:** 1. Zdravko Gheorghiev (B) 4,82 m, 2. Gorcio Polihronov (B) 4,70 m, 3. Mihail Apostolu (G) 4,40 m; **Înălțime:** 1. Daniel Temim (I) 2,09 m, 2. Rumen Iotov (B) 2,06 m, 3. Ivan Boicev (B) 2,03 m; **Greutate:** 1. Ivailo Goranov (B) 17,51 m, 2. Evgheni Popov (B) 17,02 m, 3. Vladimir Milic (I) 16,43 m; **Suliță:** 1. Vasil Anghelov (B) 74,90 m, 2. Ivan Čišev (B) 69,68 m, 3. Raicio Mitrov (B) 66,86 m; **Disc:** 1. Kiril Gheorghiev (B) 49,86 m, 2. Ivailo Goranov (B) 48,86 m, 3. Ionel Rarinca (R) 45,56 m; **Ciocan:** 1. Emanuil Diulgherov (B) 61,60 m, 2. Nicolae Bindar (R) 61,44 m, 3. Gheorghe Jeliakov (B) 55,70 m; **10 km marș:** 1. Costel Costache (R) 48:31,8, 2. Haralambos Spileopoulos (G) 48:34,0, 3. Gheorghe Gheorghiev (B) 48:39,8; **Decatlon:** 1. Atanas Andonov (B) 6871 p, 2. Dimcio Dimov (B) 6641 p, 3. Ivan Ștefanov (B) 6554 p;

FEMININ: 100 m: 1. Liliiana Panaiotova (B) 11,5, 2. Vanda Blotor (R) 12,1, 3. Elena Ștefanova (B) 12,2; **200 m:** 1. Liliiana Panaiotova (B) 23,6, 2. Ibolya Slavic (R) 24,6, 3. Iadranka Maric (I) 24,8; **400 m:** 1. Ibolya Slavic (R) 54,6, 2. Iadranka Maric (I) 55,1, 3. Maria Asavei (R) 55,2; **800 m:** 1. Viorica Neagu (R) 2:07,1, 2. Angelina Hristova (B) 2:09,1, 3. Elisabeta Bakalar (R) 2:10,3; **1500 m:** 1. Viorica Neagu (R) 4:26,1, 2. Viorica Jitaru (R) 4:30,1, 3. Rumiana Iordanova (B) 4:35,2; **4 × 100 m:** 1. Bulgaria 47,0, 2. România 47,8, 3. Iugoslavia 48,3; **4 × 400 m:** 1. România 3:42,0, 2. Iugoslavia 3:42,6, 3. Bulgaria 3:45,0;

100 m g: 1. Liliiana Panaiotova (B) 13,6, 2. Mihaela Stoica (R) 13,8, 3. Coculeana Bucătaru (R) 14,0; **Înălțime:** 1. Tatiana Kamareva (B) 1,70 m, 2. Niculina Ilie (R) 1,65 m, 3. Fadila Borogovac (I) 1,65 m; **Lundie:** 1. Liliiana Panaiotova (B) 6,34 m, 2. Elena Ștefanova (B) 6,03 m, 3. Doina Spînu (R) 5,94 m; **Greutate:** 1. Rusca Djendova (B) 17,05 m, 2. Verginia Veselino (B) 16,03 m, 3. Jivka Dimitrova (B) 15,11 m; **Disc:** 1. Donka Todorova (B) 52,88 m, 2. Tania Raceva (B) 50,54 m, 3. Mariana Nan (R) 48,16 m; **Suliță:** 1. Tonia Hristova (B) 55,32 m, 2. Tvetana Mihailova (B) 50,90 m, 3. Iovka Pașova (B) 50,60 m; **Pentatlon:** 1. Valentina Spasova (B) 3982 p, 2. Coculeana Bucătaru (R) 3978 p, 2. Cleopatra Farskaș (R) 3908 p.

ÎNOT (juniori): 25—28 iulie — SOFIA

MASCULIN: 100 m liber: 1. Zeno Pavic (I) 58,07, 2. Petar Gheorghiev (B) 58,41, 3. Adrian Popovici (R) 58,52; **200 m liber:** 1. Petar Gheorghiev (B) 2:08,59, 2. Ilarion Svetz (R) 2:11,71, 3. Jelko Brozovic (I) 2:13,28; **400 m liber:** 1. Gheorghe Dangelakov (B) 4:25,95, 2. Jelko Brozovic (I) 4:38,75, 3. Marcel Seculianu (R) 4:43,30; **1500 m liber:** 1. Evgheni Stavrev (B) 17:55,42, 2. Borut Petric (I) 18:35,48, 3. Mirbach Bolent (T) 18:41,13; **100 m spate:** 1. Doru Groșan (R) 64,69, 2. Oleg Radanov (B) 66,29, 3. Zeno Pavic (I) 68,03; **200 m spate:** 1. Oleg Radanov (B) 2:22,11, 2. Doru Groșan (R) 2:22,97, 3. Davor Nikolic (I) 2:32,52; **100 m bras:** 1. Dragoș Aldea (R) 1:13,44, 2. Slobodan Radovanovic (I) 1:13,99, 3. Gheorghe Avramcev (B) 1:14,18; **200 m bras:** 1. Dragoș Aldea (R) 2:40,39, 2. Slobodan Radovanovic (I) 2:41,24, 3. Dimitar Kotomanov (B) 2:41,95; **100 m delfin:** 1. Dragan Gruric (I) 64,06, 2. Gheorghe Avramcev (B) 65,03, 3. Horia Lucaci (R) 65,39; **200 m delfin:** 1. Anghel Farțov (B) 2:21,20, 2. Dragan Gruric (I) 2:21,74, 3. Adalbert Birini (R) 2:26,15; **200 m mixt:** 1. Gheorghe Dangelakov (B) 2:22,03, 2. Dragoș Aldea (R) 2:26,30, 3. Davor Nikolic (I) 2:34,92; **400 m mixt:** 1. Gheorghe Dangelakov (B) 4:59,97, 2. Toni Urkanik (I) 5:19,17, 3. Mirbach Bilhan (T) 5:48,33; **4 × 100 m liber:** 1. Bulgaria 3:57,82, 2. Iugoslavia 3:59,44, 3. România 4:00,82; **4 × 200 m liber:** 1. Bulgaria 8:39,95, 2. Iugoslavia 8:57,05, 3. România 9:01,74; **4 × 100 m mixt:** 1. România 4:23,19, 2. Iugoslavia 4:25,36, 3. Bulgaria 4:25,49;

FEMININ — 100 m liber: 1. Neli Sankeva (B) 65,07, 2. Angela Vamoși (R) 65,98, 3. Barbara Oman (I) 67,79; **200 m liber:** 1. Neli Sankeva (B) 2:23,63, 2. Ildiko Horvath (R) 2:25,79, 3. Barbara Oman (I) 2:29,34; **400 m liber:** 1. Neli Sankeva (B) 5:00,06, 2. Jana Markovic (I) 5:00,54, 3. Cătălina Pănușescu (R) 5:01,12; **800 m liber:** 1. Cătălina Pănușescu (R) 10:16,66, 2. Măia Vladimirova (B) 10:18,11, 3. Jana Markovic (I) 10:18,29; **100 m spate:** 1. Valeria Vlăsceanu (R) 1:13,20, 2. Svetla Lilikova (B) 1:14,92, 3. Vesna Kapicic (I) 1:16,02; **200 m spate:** 1. Valeria Vlăsceanu (R) 2:34,53, 2. Svetla Lilikova (B) 2:39,25, 3. Lica Silic (I) 2:41,54; **100 m bras:** 1. Camelia Hoțescu (R) 1:21,71, 2. Ksenia Paulkovic (I) 1:22,30, 3. Daniela Vakareva (B) 1:23,82; **200 m bras:** 1. Camelia Hoțescu (R) 2:53,58, 2. Svetlana Bogdanovic (I) 2:59,81, 3. Daniela Vakareva (B) 3:00,88; **100 m delfin:** 1. Minola Vasile (R) 1:11,12, 2. Dubravka Bjelic (I) 1:11,69, 3. Spaska Stankeva (B) 1:13,43; **200 m delfin:** 1. Mihaela Georgescu (R) 2:35,60, 2. Dubravka Bjelic (I) 2:39,60, 3. Spaska Stankeva (B) 2:42,23; **200 m mixt:** 1. Mihaela Georgescu (R) 2:39,88, 2. Daniela Vakareva (B) 2:40,96, 3. Dubravka Bjelic (I) 2:42,13; **400 m mixt:** 1. Mihaela Georgescu (R) 5:35,80, 2. Neli Sankeva (B) 5:49,11, 3. Dubravka Bjelic (I) 5:56,51; **4 × 100 m liber:** 1. România 4:30,16, 2. Iugoslavia 4:31,49, 3. Bulgaria 4:37,25; **4 × 100 m mixt:** 1. România 4:55,61, 2. Bulgaria 4:59,28, 3. Iugoslavia 5:01,32.

ÎNOT: 8—11 august — IZMIR

100 m liber(f): Jasminka Efendic (I) 65,0, 2. Daniela Georgescu (R) 65,2, 3. Janet Slaveva (B) 65,8; **100 m liber(m):** 1. Ștefan Gheorghiev (B) 53,8, 2. Ludmil Stoev (B) 55,4, 3. Rene Lustig (I) 55,7; **200 m bras(f):** 1. Camelia Hoțescu (R) 2:52,3, 2. Anca Georgescu (R) 2:54,8, 3. Visnja Petkovic (I) 2:57,2; **200 m bras(b):** 1. Zdravko Divjak (I) 2:35,4, 2. Dragoș Aldea (R) 2:37,4, 3. Gheorghe Dangelakov (B) 2:38,7; **100 m delfin(f):** 1. Eva Majnaric (I) 68,5, 2. Anca Groza (R) 69,0, 3. Dubravka Bjelic (I) 70,1; **100 m delfin(m):** 1. Miljenko Lolic (I) 60,6, 2. Evgheni Dobroslavski (B) 61,3, 3. Vasil Dobrev (B) 61,4; **4 × 100 m liber(f):** 1. România 4:25,4, 2. Iugoslavia 4:26,2, 3. Bulgaria 4:32,4; **4 × 200 m liber:** 1. Bulgaria 8:10,0, 2. Iugoslavia 8:18,0, 3. România 8:51,0; **100 m spate(m):** 1. Predrag Miloš (I) 61,8, 2. Nenad Miloš (I) 61,9, 3. Krasimir Petrov (B) 62,8; **100 m spate(f):** 1. Rebeka Porenta (I) 1:12,8, 2. Valeria Vlăsceanu (R) 1:14,0, 3. Svetla Lilikova (B) 1:14,6;

200 m liber (m): 1. Ștefan Gheorghiev (B) 2:00,8. 2. Sandro Răducan (I) 2:01,4. 3. Eugen Almer (R) 2:04,7; **200 m liber (f):** 1. Savina Ganeva (B) 2:20,3. 2. Ildiko Horvath (R) 2:22,7. 3. Svetlana Pavletic (I) 2:22,9; **200 m mixt (m):** 1. Ludmil Stoev (B) 2:15,2. 2. Dietmar Wetterneck (R) 2:15,3. 3. Nikolai Petrov (B) 2:19,6; **200 m mixt (f):** 1. Jasminka Efendic (I) 2:33,1. 2. Visnja Petkovic (I) 2:39,4. 3. Hrișca Peleva (B) 2:39,4; **4 x 100 m mixt (m):** 1. Iugoslavia 4:04,4. 2. Bulgaria 4:12,2. 3. România 4:17,6; **400 m liber (f):** 1. Jasminka Efendic (I) 4:49,2. 2. Savina Ganeva (B) 4:55,4. 3. Svetlana Pavletic (I) 4:58,4; **400 m liber (m):** 1. Kresimir Encov (B) 4:16,7. 2. Sandro Rudan (I) 4:24,1. 3. Eugen Almer (R) 4:24,4; **100 m bras (f):** 1. Visnja Petkovic (I) 1:20,7. 2. Anca Georgescu (R) 1:21,0. 3. Ksenia Pavkovic (I) 1:22,2; **100 m bras (m):** 1. Zdravko Divjak (I) 1:09,0. 2. Valentin Pantelev (B) 1:11,4. 3. Faruk Morkat (T) 1:12,5; **200 m delfin (f):** 1. Eva Majnarić (I) 2:28,6. 2. Anca Groza (R) 2:33,2. 3. Mihaela Georgescu (R) 2:36,4; **200 m delfin (m):** 1. Miodrag Radenovic (I) 2:14,0. 2. Eugen Almer (R) 2:16,2. 3. Vasil Dobrev (B) 2:17,5; **4 x 100 m mixt (f):** 1. România 4:47,8. 2. Iugoslavia 4:54,7. 3. Bulgaria 4:56,2; **1500 m liber (m):** 1. Kresimir Encov (B) 16:54,1. 2. Stolian Gheorghiev (B) 17:37,0. 3. Eugen Almer (R) 17:55,6; **400 m mixt (f):** 1. Jasminka Efendic (I) 5:29,8. 2. Eva Majnarić (I) 5:37,4. 3. Mihaela Georgescu (R) 5:37,7; **400 m mixt (m):** 1. Dietmar Wetterneck (R) 4:58,5. 2. Gheorghe Dangelakov (B) 4:59,2. 3. Nikolai Petrov (B) 5:05,1; **800 m liber (f):** 1. Savina Ganeva (B) 10:05,1. 2. Ildiko Horvath (R) 10:17,8. 3. Cătălina Pănușescu (R) 10:20,7; **200 m spate (m):** 1. Nenad Miloš (I) 2:13,4. 2. Predrag Miloš (I) 2:13,6. 3. Adrian Horvat (R) 2:13,7; **200 m spate (f):** 1. Valeria Vlăscianu (R) 2:35,1. 2. Rebeka Porenta (I) 2:35,8. 3. Lavinia Donia (R) 2:39,6; **4 x 100 m liber (m):** 1. Iugoslavia 3:40,2. 2. Bulgaria 3:42,0. 3. România 3:50,4.

SĂRITURI: 8—11 august — IZMIR

Trambulină (f): 1. Maria Aleksandrova (B) 399,55 p. 2. Melania Decuseară (R) 388,85 p. 3. Anastasia Mitkova (B) 375,15 p.

Trambulină (m): 1. Ion Ganea (R) 511,40 p. 2. Anton Andonov (B) 467,35 p. 3. Jordan Andonov (B) 448,60 p.

Platformă (f): 1. Maria Aleksandrova (B) 338,80 p. 2. Anastasia Mitkova (B) 326,10 p. 3. Mihaela Atanasu (R) 305,65 p.

Platformă (m): 1. Ion Ganea (R) 462 p. 2. Augustin Saracinski (B) 450,45 p. 3. Alexandru Bagiu (R) 436,55 p.

POLO: 1—4 august — IZMIR

1. Iugoslavia. 2. România (B). 3. Bulgaria (B).

POLO (juniori): 25—28 iulie — SOFIA

1. Iugoslavia. 2. Bulgaria. 3. România

ATLETISM: 8—11 august — SOFIA

MASCULIN — 100 m: 1. Vasilios Papageorgopoulos (G) 10,4. 2. Petar Petrov (B) 10,5. 3. Toma Petrescu (R) 10,6; **200 m:** 1. Petar Petrov (B) 21,0. 2. Toma Petrescu (R) 21,0. 3. Claudiu Șușeșcu (R) 21,4; **400 m:** 1. Josip Alebić (I) 46,0. 2. Milorad Cikic (I) 46,6. 3. Stavros Tziortzis (G) 46,8; **800 m:** 1. Luciano Susani (I) 1:45,73. 2. Gheorghe Ghișu (R) 1:46,30. 3. Nicolae Onescu (R) 1:47,41; **1500 m:** 1. Gheorghe Ghișu (R) 3:44,1. 2. Nicolae Onescu (R) 3:44,7. 3. Bosko Bozinovic (I) 3:45,4; **5000 m:** 1. Ilie Floroiu (R) 13:48,2. 2. Michael Koussis (G) 13:56,0. 3. Spyros Kondosoros (G) 14:12,8; **10000 m:** 1. Ilie Floroiu (R) 28:58,4. 2. Petar Svet (B) 28:58,4. 3. Michael Koussis (G) 29:02,4; **20 km marș:** 1. Evgheni Semerdjev (B) 1h.33:05,0. 2. Vinko Galusic (I) 1h.35:05,0. 3. Constantin Stan (R) 1h.36:05,0; **Maraton:** 1. Atanas Galabov (B) 2h.30:37,0. 2. Fanis Tsimingatos (G) 2h.36:15,0. 3. Radovan Skocajic (I) 2h.38:44,0; **110 mg:** 1. Erynn Sebestyen (R) 13,9. 2. Gheorghe Miliakov (B) 14,1. 3. Eustratios Vassiliou (G) 14,1; **400 mg:** 1. Stavros Tziortzis (G) 50,1. 2. Yanko Bratanov (B) 50,7. 3. Jordan Jordanov (B) 51,0; **3000 m obst.:** 1. Gheorghe Cefan (R) 8:39,0. 2. Spyros Kondosoros (G) 8:40,2. 3. Vasile Bichea (R) 8:40,2; **4 x 100 m:** 1. Bulgaria 39,3. 2. Grecia 40,1. 3. România 40,1; **4 x 400 m:** 1. Iugoslavia 3:05,3. 2. România 3:08,8. 3. Grecia 3:09,0; **Lungime:** 1. Nenad Stekic (I) 7,96 m. 2. Dumitru Iordache (R) 7,71 m.

3. Panaiotis Hagistatzi (G) 7,60 m; **Înălțime:** 1. Daniel Temin (I) 2,20 m. 2. Șerban Ioan (R) 2,17 m. 3. Vasilios Papadimitriou (G) 2,14 m; **Prăjină:** 1. Theodoros Tongas (G) 4,90 m. 2. Nichifor Ligor (R) 4,90 m. 3. D. Pîștal (R) 4,90 m; **Triplu salt:** 1. Apostolos Kafiniotis (G) 16,49. 2. Șerban Ciocină (R) 15,85 m. 3. Debrivoje Vuckovic (I) 15,78 m; **Greutate:** 1. Valco Stoev (B) 20,32 m. 2. Nikolai Hristov (B) 19,63 m. 3. Ivan Ivancic (I) 18,96 m; **Disc:** 1. Velko Velev (B) 62,78 m. 2. Iosif Naghi (R) 59,68 m. 3. Zdravko Pecar (I) 58,18 m; **Suliță:** 1. Milcio Milenski (I) 79,80 m. 2. Gheorghe Megelea (R) 78,20 m. 3. Valentin Djonev (B) 76,60 m; **Ciocan:** 1. Tudor Manolov (B) 69,70 m. 2. Dimitar Mindov (B) 68,02 m. 3. Tudor Stan (R) 67,72 m; **Decaton:** 1. Vasile Bogdan (R) 7556 p. 2. Rumen Markov (B) 7515 p. 3. Jordan Miliakov (B) 7342 p.

FEMININ — 100 m: 1. Jelica Pavlicic (I) 11,6. 2. Valeria Ștefănescu (R) 11,8. 3. Viorica Enescu (R) 11,8; **200 m:** 1. Jelica Pavlicic (I) 23,1. 2. Valeria Ștefănescu (R) 23,5. 3. Mariana Suman (R) 23,8; **400 m:** 1. Jelica Pavlicic (I) 51,0. 2. Mariana Suman (R) 51,2. 3. N. Kolina Stereva (B) 53,7; **800 m:** 1. Mariana Suman (R) 1:58,64. 2. Liliana Tomova (B) 1:59,14. 3. Nikolina Stereva (B) 2:00,45; **1500 m:** 1. Liliana Tomova (B) 4:14,8. 2. Natalia Andrei (R) 4:15,0. 3. Rumiana Ceavdarova (B) 4:17,6; **100 m g:** 1. Valeria Ștefănescu (R) 13,2. 2. Viorica Enescu (R) 13,3. 3. Ivanka Iovceva (B) 13,5; **4 x 100 m:** 1. Iugoslavia 45,0. 2. Bulgaria 45,6. 3. România 46,3; **4 x 400 m:** 1. România 3:33,0. 2. Bulgaria 3:37,3. 3. Iugoslavia 3:45,1; **Lungime:** 1. Maroula Lambrou (G) 6,62 m. 2. Dorina Cătișeanu (R) 6,34 m. 3. Liliana Panaiotova (B) 6,28 m; **Înălțime:** 1. Erica Teodorescu (R) 1,83 m. 2—3. Virginia Ioan (R) și Stanka Valkova (B) 1,80 m; **Greutate:** 1. Elena Stoianova (B) 19,68 m. 2. Ivanka Hristova (B) 19,65 m. 3. Valentina Cioltan (R) 17,68 m; **Disc:** 1. Maria Vergova (B) 68,48 m. 2. Argentina Menis (R) 65,84 m. 3. Olimpia Cataramă (R) 59,84 m; **Suliță:** 1. Lutvian Molova (B) 62,60 m. 2. Natașa Urbancic (I) 57,40 m. 3. Joujana Jeliakova (B) 57,32 m; **Pentaton:** 1. Snejana Jurukova (B) 4561 p. 2. Djurdja Focic (I) 4502 p. 3. Penka Sokolova (B) 4386 p.

ȘAH: 6—11 septembrie — POREC

Masculin: 1. Bulgaria. 2. România. 3. Iugoslavia;

Juniori: 1. Iugoslavia. 2. Bulgaria. 3. România;

Feminin: 1. Amalia Pihajlic (I). 2. Tatiana Lemaciko (B). 3. Margareta Juncu Mureșan (R).

GIMNASTICĂ: 13—15 septembrie — HVAR

Ind. compus (f): 1. Alina Goreac (R) 75,65 p. 2. Elena Ceampelea (R) 74,40 p. 3. Aurelia Dobre (R) 73,10 p.

Echipe: 1. România 366,30 p. 2. Bulgaria 354,60 p. 3. Iugoslavia 344,70 p.

Ind. compus (m): 1. Dan Grecu (R) 111,70 p. 2. Ștefan Gall (R) 110,40 p. 3. Miloș Vratci (I) 109,05 p.

Echipe: 1. România 543,85 p. 2. Iugoslavia 534,50 p. 3. Bulgaria 524,80 p.

FEMININ — sărituri: 1. Alina Goreac (R) 18,975 p. 2. Elena Ceampelea (R) 18,450 p. 3. Aurelia Dobre (R) 18,375;

Paralele: 1. Alina Goreac (R) 19,175 p. 2. Elena Ceampelea (R) 18,700 p. 3. Nadejda Stoiceva (B) 18,325 p.

Birna: 1. Alina Goreac (R) 18,750 p. 2. Aurelia Dobre (R) 18,600 p. 3. Elena Ceampelea (R) 18,500 p.

Sol: 1. Elena Ceampelea (R) 19,400 p. 2. Alina Goreac (R) 19,275 p. 3. Aurelia Dobre (R) 18,875 p.

MASCULIN — Sol: 1. Dimitar Keranov (B) 18,525 p. 2. Dan Grecu (R) 18,325 p. 3. Nicolae Oprescu (R) 18,175 p.

Cal cu minere: 1. Milko Vratci (I) 18,575 p. 2. Dan Grecu (R) 18,450 p. 3. Constantin Petrescu (R) 17,975 p.

Inele: 1. Dan Grecu (R) 19,00 p. 2. Nicolae Oprescu (R) 18,275 p. 3. Gheorghe Todorov (B) 18,150 p.

Sărituri: 1. Dan Grecu (R) 18,225 p. 2. Gheorghe Todorov (B) 17,775 p. 3. Milko Vratci (I) 17,750 p.

Paralele: 1. Dan Grecu (R) 18,750 p. 2. Milko Vratci (I) 18,325 p. 3. Milenko Kerstnik (I) 18,075 p.

Bară: 1. Ștefan Gall (R) 18,925 p. 2. Milko Vratci (I) 18,875 p. 3. Constantin Petrescu (R) 18,575 p.

Competiții mondiale

TENIS: 4—8 decembrie — BOSTON

Turneul campionilor: 1. Ilie Năstase (România). 2. Tom Okker (Olanda). 3. Jimmy Connors (S.U.A.)

VOLEI: 15—29 octombrie — MONTEVIDEO

Cupa Mondială (f): 1. U.R.S.S., 2. Japonia, 3. Coreea de Sud

HOCHEI PE IARBĂ:

Cupa Mondială: 1. Olanda, 2. Argentina, 3. R.F. Germania, 4. India

SCHI:

Cupa Mondială — Feminin: 1. Anne Marie Proell-Moser (Austria) 268 p, 2. Monika Kaserer (Austria) 153 p, 3. Hanny Wenzel (Lichtenstein) 138 p;

Masculin: 1. Piero Gros (Italia) 181 p, 2. Gustavo Thoeni (Italia) 165 p, 3. Hans Hinterseer (Austria) 162 p;

Echipe: 1. Austria 1320 p, 2. Italia 788 p, 3. Elveția 495 p

Cupa Mondială pe echipe: 1. Austria 59 p, 2. R.F. Germania 44 p, 3. S.U.A. 39 p, 4. Franța 38 p.

TENIS:

Turneul final al W.C.T.: 1. John Newcombe, 2. Bjorn Borg, 3. Stan Smith

ȘAH:

Olimpiada: 1. U.R.S.S. 46 p, 2. Iugoslavia 37,5 p, 3. S.U.A. 36,5 p, ... 8. România 29,5 p.

Competiții europene

BASCHET:

Cupa Europei(m): 1. Italia, 2. Iugoslavia, 3. Grecia

C.C.E.(m): 1. Real Madrid, 2. Ignis Varese

C.C.E.(f): 1. TTT Daugava Riga, 2. U.C. Clermont — Fer-

rand

C.C.(m): 1. Steaua roșie Belgrad, 2. Spartak Zbrojovka Brno

C.C.(f): 1. Spartak Leningrad, 2. GEAS Sesto San Giovanni

Cupa Koraci: 1. Forst Cantu, 2. Partizan Belgrad

HANDBAL:

C.C.E.(m): 1. VfL Gummersbach, 2. M.A.I. Moscova

C.C.E.(f): 1. S.C. Leipzig, 2. Spartak Kiev

VOLEI:

C.C.E.(m): 1. T.S.K.A. Moscova, 2. Dinamo București, 3. S.C. Leipzig

C.C.E.(f): 1. Dinamo Moscova, 2. N.I.M. Budapesta, 3. Lewski-Spartak Sofia

C.C.(m): 1. Radioteknik Riga, 2. Zaria Vorosilovgrad, 3. Resovia Rzeszow.

C.C.(f): 1. T.S.K.A. Moscova, 2. Ruda Hvezda Praga, 3. Dinamo București.

SCRIMĂ:

C.C.E. floretă(f): 1. Voros Meteor Budapesta, 2. Dinamo Kazan, 3. Steaua București;

Cupa Europei floretă(m): 1. T.S.K.A. Moscova, 2. C.S. Melun, 3. Dozza Budapesta, ... 5—6 Steaua

C.C.E. sabie: 1. T.S.K.A. Moscova, 2. Vasas Budapesta, 3. Dozza Budapesta, 4. Steaua

C.C.E. spadă: 1. S.K. Göteborg, 2. T.S.K.A. Moscova, 3. Vasas Budapesta, ... 7—8 Steaua

SĂRITURI IN APĂ

Masculin: 1. Klaus Dibiasi (Italia) 520,20, 2. Giorgio Cagnotto (Italia) 521,40 p, 3. Nikolai Matkovski (URSS) 490,35 p;

Feminin: 1. Ulrika Knappe (Suedia) 401,50 p, 2. Irina Kalinina (URSS) 381,25 p., 3. Agneta Henriksen (Suedia) 373,45 p.

RUGBY:

Turneul celor 5 națiuni: 1. Irlanda, 2. Țara Galilor, 3. Franța

„Cupa Europei” juniori: 1. Franța, 2. România, 3. Spania

SCHI:

„Cupa Europei”—Masculin: 1. Christian Witt-Doering (Austria) 138 p, 2. Josef Lodi (Austria) 129 p, 3. Giulio Coradi (Italia) 128 p;

Feminin: 1. Elena Matous (San Marino) 195 p, 2. Conchita Puig (Spania) 154 p, 3. Agnes Vivet Gros (Franța) 133 p

CICLISM:

Cursa Păcii — Individual: 1. St. Szozda (Polonia), 2. Nikolai Gorelov (URSS), 3. Milos Hrasdina (Cehoslovacia);

Echipe: 1. Polonia, 2. U.R.S.S., 3. Cehoslovacia

PENTATLON MODERN:

Cupa Europei: 1. Csepel Budapesta 19052 p, 2. Sel. Kiev 18573 p, 3. Lodnik Varșovia 18200 p, ... 6. Olimpia București 17675 p.

HOCHEI:

C.C.E.: 1. T.S.R.A. Moscova

POLO:

C.C.E.: 1. M.G.U. Moscova, 2. O.S.C. Budapesta, 3. Partizan Belgrad

LUPTE LIBERE:

C.C.E.: 1. T.S.K.A. Sofia, 2. Dinamo Mahacikala (URSS), 3. Steaua București

LUPTE GRECO-ROMANE:

C.C.E.: 1. Dinamo, Tbilisi, 2. T.S.K.A. Sofia, 3. Dinamo București

ȘAH(f):

Turneul campionilor europeni: 1. Alla Kușnir (URSS), 2—3 Suzana Verőczy (Ungaria) și Maia Ranniku (URSS), 4—5 Gertrude Baumstarck (România) și Stepanka Vokralova (Cehoslovacia)

SUMAR

● Editorial	4	● Peripeții cu kilograme în plus... — T. RĂBȘAN	108
● Panou de onoare	6	● Patinaj (versuri) — F. FIREA	110
● Palatul sporturilor și culturii — P. SLĂVESCU	18	● Duminica unui pseudosportiv — M. VESA	112
● „Cupa tineretului” — R. TIMOFTE	20	● Viața lui Rocky Graziano — P. HENȚ, P. OCHIALBI	115
● „Voinicelul” și frații săi... „Cireșarii” — A. BREBEANU	22	● Omul și haltera; 64... — V. HÎLMU	124
● Calendar sportiv	25	● Istoria unei zecimi de secundă — I. CHIRILĂ	132
● Anul 25 al sportului pionieresc în România — S. TIBERIU	38	● Weltmeisterschaft '74 — R. URZICEANU	135
● Ar fi prea frumos!... — H. NAUM	40	● Urmașul lui Badea Cîrțan — G. MARIAN	142
● 1000 de elevi ciștițați pentru rugby	44	● „Hai să cucerim luna de pe cer!” — M. FERRARINI	144
● Medalia de aur cu cele mai multe carate!... — C. CHIRIAC	47	● Filatelie — I. MICU	149
● Noi dimensiuni ale bazei materiale a sportului	50	● Roboții la tabla de șah! — U. VĂLU-REANU	154
● Pe planșa de scrimă la... 83 de ani!	56	● Profesorul de educație fizică — M. GHIOLDUȘ	160
● Din epoca de pionierat a atletismului craiovean	59	● Acesta este Eddy Merckx — N. HRIS-TACHE	166
● Innsbruck — Montreal — V. BĂNCULESCU	66	● Automobilismul sportiv — D. LAZĂR	168
● Pasiuni care nu se sting — D. MORARU-SLIVNA	74	● Sfaturi pentru tinerii automobiliști — P. CRISTEA	172
● Noutăți din medicina sportivă — Dr. I. DRĂGAN	80	● Jubileul de 30 de ani al ziarului „Sportul”	177
● Exercițiul fizic împotriva infarctului? — V. CHIOSE	86	● Interviu cu Joao Havelange, președintele F.I.F.A. — R. URZICEANU	178
● La păianjen — J. BERARIU	97	● Bilanțul sportivilor români — 1974.. ..	180
● Dezlegarea — M. COSTEA	98	● Vechimea fotbalului — T. ALEXANDRU	182
● Acolo unde se desfășurau jocurile istmice — S. NORAN	100	● Un fulger pe ring — Marcel Cerdan ..	187
● Cu Carol Corbu despre căsătorie și triplu salt... ..	104	● Bilanț competițional 1973 — 1974....	194
● „Mutato nomine, de te fabula narratur...” — P. SLĂVESCU	105		

Au mai colaborat: Em. GHERASIM, Ad. IONESCU (caricaturi), D. NEAGU, S. BAKCSY, V. BAGEAC, I. MIHĂICĂ (foto), Șt. CIOTLOȘ (reproduceri), C. GEORGESCU (rețuș).

Fotografii și ilustrații: AGERPRES, „MIROIR DU CYCLISME”, arhiva „SPORTUL”.

Statistică: A. VASILIU.

almanahul **Sportul '75**

Editat de redacția ziarului „SPORTUL”

Responsabil : MIRCEA COSTEA

Secretar general de redacție

Prezentarea artistică :

ION ZARLIU

Coperta I :

ION MIHĂICĂ

Secretar tehnic :

AURELIAN UDROIU

Corectura :

ELISABETA CĂLINESCU

GHEORGHE RANETTI

Coperta a IV-a :

IOAN OPREA

Tiparul executat la **Combinatul Poligrafic „Casa Scintei”** — București

Adresa : Redacția ziarului „SPORTUL”
Str. Vasile Conta nr. 16, București, Sectorul 1.

